Prolog
Ape neutre

Daniel îşi întoarse privirea de la golf. Ochii îi erau la fel de înneguraţi precum ceaţa deasă ce învăluia plaja Sausalito, la fel ca apa agitată ce lovea nisipul de sub picioarele lui. Nu mai era nici urmă de violet în ochii lui; simţea asta. Ea era prea departe.

Se pregăti să înfrunte vântul usturător ce bătea dinspre mare. Dar, în timp ce îşi trăgea jacheta groasă mai strâns pe lângă corp, îşi dădu seama că era un gest inutil. Vânătoarea îi dăduse întotdeauna fiori de gheaţă.

Un singur lucru putea să-l mai încălzească azi, dar ea era departe. îi lipsea felul în care buzele lui se odihneau pe creştetul ei. îşi imagina cum corpul ei umplea cercul gol făcut de braţele lui, cum se apleca să-i sărute gâtul. Dar era mai bine că Luce nu era aici. S-ar fi îngrozit de ce-ar fi văzut.

În spatele lui, scâncetele leilor-de-mare adunaţi în cete de-a lungul ţărmului de sud al Insulei Angel erau ecoul felului în care se simţea el: groaznic de singur, fără nimeni prin preajmă care să-l audă.

Nimeni în afară de Cam.

Acesta era ghemuit în faţa lui Daniel şi lega o ancoră ruginită în jurul siluetei umflate şi ude de la picioarele lor. Chiar şi când făcea ceva atât de sinistru, Cam arăta bine. Ochii săi verzi aveau o scânteie în ei, iar părul lui negru era tuns scurt. Ajunseseră la un armistiţiu; asta aducea întotdeauna o lumină aparte pe faţa îngerilor, o strălucire mai puternică în părul lor, o cizelare mai pronunţată a corpurilor lor musculoase, perfecte. Zilele de armistiţiu erau pentru îngeri ceea ce sunt vacanţele pentru oameni.

Prin urmare, deşi Daniel suferea de fiecare dată când era obligat să pună capăt vieţii unui muritor, pentru cei din jur arăta ca un tip care tocmai se întorcea dintr-o vacanţă în Hawaii: relaxat, odihnit, bronzat.

În vreme ce strângea mai bine unul dintre nodurile complicate pe care le făcuse, Cam zise:

— Tipic pentru Daniel. întotdeauna se dă în lături şi mă lasă pe mine să fac munca de jos.

— Ce tot zici acolo? Eu i-am venit de hac.

Daniel se uită la bărbatul mort, la părul grizonant, aspru, ce-i acoperea fruntea palidă, la mâinile butucănoase, la şoşonii ieftini, de cauciuc, la dunga de un roşu întunecat de pe piept. I se făcu iarăşi frig. Dacă n-ar fi fost nevoit să ucidă pentru ca Luce să fie în siguranţă, pentru a o salva, Daniel n-ar mai fi pus niciodată mâna pe o armă. N-ar mai fi luptat în nici o bătălie.

Şi ceva în legătură cu uciderea acestui om nu era tocmai în regulă. De fapt, Daniel avea senzaţia vagă, neplăcută, că ceva nu era deloc în regulă.

— Anihilarea lor este partea cea mai distractivă. Cam prinse frânghia în jurul pieptului bărbatului şi o strânse bine. Munca de jos este să-i aruncăm în mare.

Daniel mai ţinea încă strâns în mână creanga însângerată. Cam se amuzase de alegerea făcută, dar pentru Daniel nu conta ce armă trebuia să folosească. Putea să ucidă cu absolut orice.

— Grăbeşte-te! îi spuse ursuz, scârbit de plăcerea evidentă a lui Cam de a ucide oameni. Pierzi timpul. Mareea se retrage.

— Dacă nu facem cum spun eu, fluxul de mâine îl va aduce pe Ucigaş înapoi la mal. Eşti prea impulsiv, Daniel, întotdeauna ai fost aşa. Gândeşti vreodată în perspectivă?

Daniel îşi încrucişă braţele şi privi la crestele înspumate ale valurilor. Un catamaran turistic de la debarcaderul din San Francisco aluneca pe valuri în direcţia lor. Altădată, vederea unei bărci i-ar fi stârnit un noian de amintiri. Mii de călătorii fericite pe care le făcuse cu Luce de-a lungul şi de-a latul a o mie de mări şi o mie de vieţi. Dar acum - acum când ea risca să moară şi să nu se mai întoarcă în această viaţă în care totul era diferit şi nu mai existau alte reîncarnări -, Daniel era pe deplin conştient că memoria ei era ca o foaie albă de hârtie. Asta era ultima şansă. Pentru amândoi. Ultima şansă pentru toţi. Aşa că nu conta decât memoria lui Luce, nu a lui Daniel, şi erau atâtea adevăruri şocante ce trebuiau aduse la lumină cu blândeţe, dacă voia ca ea să trăiască. Gândul la ceea ce urma ea să afle îl făcu să se încordeze cu toată fiinţa.

Cam se înşela dacă avea impresia că Daniel nu gândea în perspectivă.

— Ştii că nu există decât un singur motiv pentru care mai sunt aici, spuse Daniel. Trebuie să vorbim despre ea.

Cam izbucni în râs.

— Eu vorbeam.

Cu un geamăt, ridică pe umăr cadavrul ud leoarcă. Costumul bleumarin al bărbatului mort se strânse în jurul frânghiei legate de Cam. Ancora grea era proptită pe pieptul însângerat.

— Ăsta e plin de zgârciuri! zise Cam. Mă simt aproape jignit că Bătrânii nu au trimis un ucigaş plătit mai de Doam- ne-ajută.

Apoi - ca un aruncător de disc olimpic -, Cam îşi îndoi genunchii, se învârti de trei ori ca să îşi ia avânt şi aruncă trupul bărbatului înspre apă, făcându-l să zboare la o înălţime de 30 de metri.

Timp de câteva secunde interminabile, corpul plană peste apele golfului. Apoi greutatea ancorei îl duse în jos şi dispăru în apa albastră-verzuie, împroşcând cu putere. Şi se duse imediat la fund.

Cam îşi şterse mâinile.

— Cred că tocmai am stabilit un nou record.

Se asemănau în atât de multe privinţe! Dar Cam era un soi chiar mai rău, era un demon, şi asta îl făcea în stare de fapte reprobabile, fără să aibă remuşcări. Daniel era sfâşiat de remuşcări. Şi acum era sfâşiat şi de dragoste.

— Pui prea puţin preţ pe viaţa umană, spuse Daniel.

— Individul ăsta o merita, i-o trânti Cam. Chiar nu poţi să vezi partea distractivă din toată povestea asta?

Atunci Daniel se postă în faţa lui şi se răsti:

— Ea nu-i un joc pentru mine!

— Şi fix ăsta-i motivul pentru care vei pierde.

Daniel îl apucă pe Cam de gulerul trenciului gri oţel. Se gândi dacă să-l arunce în apă, aşa cum îl aruncase Cam pe ucigaş.

Un nor trecu prin faţa soarelui, iar umbra lui le întunecă feţele.

— Calmează-te! spuse Cam, împingând la o parte mâinile lui Daniel. Ai destui duşmani, Daniel, dar, în momentul ăsta, eu nu sunt unul dintre ei. Adu-ţi aminte de armistiţiu.

— Halal armistiţiu! izbucni Daniel. De optsprezece zile tot încearcă s-o ucidă.

— De optsprezece zile noi doi rărim rândurile ucigaşilor, îl corectă Cam.

În tradiţia angelică, un armistiţiu durează optsprezece zile. în rai, optsprezece este cel mai norocos număr divin: doi de şapte dătători de viaţă (arhanghelii şi virtuţile cardinale), numere contrabalansate de ameninţarea celor patru cavaleri ai Apocalipsei. în unele limbi ale muritorilor, optsprezece ajunsese să însemne viaţa însăşi - deşi, în cazul de faţă, pentru Luce putea, la fel de bine, să însemne moartea.

Cam avea dreptate. Pe măsură ce vestea despre firea ei muritoare ajungea în diferitele ierarhii cereşti, rândurile inamicilor ei se măreau considerabil în fiecare zi. Domnişoara Sophia şi cohortele ei, cei douăzeci şi patru de bătrâni din Zhsmaelin, cu toţii erau încă pe urmele lui Luce. Daniel îi zărise pe Bătrâni în umbrele aruncate de mesageri chiar în dimineaţa aceea. Şi mai zărise ceva - o altă întunecime, mai vicleană, pe care nu o recunoscuse la început.

O rază de soare pătrunse prin perdeaua de nori şi ceva licări în colţul ochiului lui Daniel. Se întoarse şi îngenunche în nisipul umed, unde găsi înfiptă o săgeată. Era mai subţire decât o săgeată obişnuită, de culoare argintie, gravată cu desene în spirale învolburate. Era caldă la atingere.

Lui Daniel i se opri respiraţia. Trecuseră veacuri de când nu mai văzuse o săgeată de tras la ţintă. Degetele lui tremurară în timp ce scoase încet săgeata din nisip, având grijă să nu atingă vârful bont şi mortal.

Acum, Daniel ştia de unde venise cealaltă întunecime zărită de dimineaţă împreună cu mesagerii. Veştile erau şi mai proaste decât se temuse. Se întoarse către Cam cu săgeata uşoară ca o pană în mână.

— Nu a acţionat singur.

Cam văzu săgeata şi înţepeni. Se mişcă spre ea aproape cu reverenţă, întinzând mâna s-o atingă, la fel ca Daniel.

— Să laşi în urmă o armă atât de preţioasă! Proscrisul trebuie să fi fost tare grăbit să plece.

Proscrişii: o ceată de îngeri fără principii, duplicitari, izgoniţi şi din paradis, şi din iad. Singurul lor punct forte era îngerul singuratic Azazel, unicul fierar care mai cunoştea încă arta de a fabrica săgeţi de tras la ţintă. Când era lansată din arcul de argint, o astfel de săgeată nu putea decât cel mult să rănească muritorii. Dar, pentru îngeri şi demoni, era arma cea mai mortală.

Toată lumea îşi dorea să pună mâna pe ele, dar nimeni nu voia să aibă de-a face cu Proscrişii, astfel că negoţul cu săgeţi se făcea întotdeauna clandestin, prin mesageri. Ceea ce înseamnă că omul pe care Daniel îl anihilase nu era un ucigaş plătit trimis de Bătrâni. Era un simplu intermediar. Proscrisul, adevăratul duşman, dispăruse - probabil de îndată ce îi zărise pe Daniel şi pe Cam. Daniel se cutremură. Astea nu erau veşti bune.

— Am ucis pe cine nu trebuia!

— Cum pe cine nu trebuia? se burzului Cam. Nu-i lumea un loc mai plăcut cu un prădător mai puţin? Nu-i mai bine pentru Luce? îl fixă pe Daniel cu privirea, apoi privi marea. Singura problemă este...

— Proscrişii.

Cam dădu din cap.

— Acum sunt şi aceştia pe urmele ei.

Daniel simţi vârfurile aripilor zbârlindu-se sub puloverul de lână şi sub haina groasă, o senzaţie neplăcută care-l făcu să se înfioare. Rămase nemişcat, cu ochii închişi şi cu mâinile lipite de corp, încordându-se şi străduindu-se să se stăpânească înainte să-şi umfle aripile ca velele întinse ale unei corăbii, să se înalţe şi să plece de pe insulă, peste golf şi mai departe. Direct la ea.

Închise ochii şi încercă să şi-o imagineze pe Luce. Fusese nevoit să se smulgă de lângă somnul ei liniştit, din căsuţa de pe mica insulă de la est de Tybee. Probabil că acum era noapte acolo. Oare se trezise? îi era foame?

Bătălia de la Sword & Cross, revelaţiile şi moartea prietenei sale - toate astea îşi puseseră amprenta asupra lui Luce. îngerii se aşteptau ca ea să doarmă toată ziua şi toată noaptea. Dar până a doua zi dimineaţă trebuiau să pregătească un plan.

Era prima dată când Daniel propusese un armistiţiu. Stabilirea limitelor, a regulilor şi a consecinţelor ce aveau să apară dacă vreuna dintre părţi încalcă armistiţiul - era o responsabilitate enormă ca s-o împartă numai cu Cam. Sigur că avea s-o facă, ar fi făcut orice pentru ea... Dar voia să fie sigur că o făcea cum trebuia.

— Trebuie s-o ascundem într-un loc sigur, spuse. E o şcoală în nord, lângă Fort Bragg.

— Şcoala Shoreline. Cam încuviinţă din cap. Oamenii mei au verificat. Va fi fericită acolo şi va primi o educaţie care nu o va pune în pericol. Şi, cel mai important, va fi protejată.

Gabbe îi explicase deja lui Daniel ce fel de camuflaj putea oferi Shoreline. Curând, avea să se răspândească vestea că Luce era ascunsă acolo, dar, cel puţin o vreme, în perimetrul şcolii avea să fie aproape invizibilă. Acolo, Francesca, îngerul cel mai apropiat de Gabbe, urma să aibă grijă de ea. în afară, Daniel şi Cam aveau să-i vâneze şi să-i ucidă pe toţi cei care îndrăzneau să se apropie de şcoală.

Cine oare să-i fi spus lui Cam despre Shoreline? Lui Daniel nu-i plăcea ca neamul lor să ştie mai mult decât al lui. Deja îşi făcea reproşuri că nu mersese să vadă şcoala înainte să o aleagă, dar îi fusese şi aşa destul de greu să o părăsească pe Luce.

— Poate să înceapă chiar de mâine. Asta dacă - privirea lui Cam se opri asupra lui Daniel -, dacă eşti de acord.

Daniel îşi duse mâna la buzunarul de la piept al cămăşii, unde ţinea o fotografie recentă. Luce pe lacul de la Sword & Cross. Părul ud îi strălucea. Unul dintre rarele ei zâmbete, întipărit pe faţă. De obicei, până să aibă ocazia să o fotografieze într-o viaţă, o pierdea iarăşi. De data asta, ea era încă aici.

— Haide, Daniel, spuse Cam, amândoi ştim de ce are nevoie. O înscriem şi apoi o lăsăm în pace. Tot ce putem face pentru a grăbi partea asta e s-o lăsăm în pace.

— Nu pot s-o las singură atât de mult timp. Daniel vorbise prea repede. Se uită la săgeata din mâinile lui, simţindu-se rău. Ar fi vrut să arunce săgeata în ocean, dar nu putea.

— Aşa deci. Cam îl privi cu coada ochiului. încă nu i-ai spus.

Daniel îngheţă.

— Nu pot să-i spun nimic. Am risca s-o pierdem.

— Tu ai risca s-o pierzi, zise Cam sarcastic.

— Ştii ce vreau să spun. Daniel se crispă. Este prea riscant să presupunem că poate să accepte totul fără să...

Închise ochii ca să alunge imaginea chinuitoare a flăcărilor roşii incandescente. Dar vâlvătaia ardea în străfundul minţii lui, ameninţând să se întindă ca focul pe mirişte. Dacă îi spunea adevărul şi o ucidea, de data asta nu avea să se mai întoarcă. Şi totul din vina lui. Daniel nu putea face nimic - el nu putea nici măcar să trăiască - fără ea. Numai gândul ăsta şi îl făcea să se simtă de parcă aripile i-ar fi luat foc. Era mai bine s-o mai protejeze puţin.

— Ce bine de tine, murmură Cam. Sper ca ea să nu fie dezamăgită.

Daniel îl ignoră.

— Chiar crezi că va putea să înveţe la şcoala asta?

— Da, chiar cred, răspunse Cam încet. Asta presupunând că noi doi cădem de acord că nu va avea parte de lucruri care să-i distragă atenţia. Adică fără Daniel şi fără Cam. Asta trebuie să fie regula de bază.

Să n-o vadă timp de optsprezece zile? Daniel nici nu-şi putea imagina aşa ceva. Mai mult, nu-şi putea imagina că Luce avea să fie de acord. Tocmai se regăsiseră în această viaţă şi aveau în sfârşit ocazia să fie împreună. Dar, ca de obicei, dacă-i explica detaliile, o punea în pericol de moarte. Ea nu putea să afle despre vieţile ei anterioare de la îngeri. Luce încă nu ştia, dar foarte curând avea să fie nevoită să înţeleagă totul... de una singură.

Adevărul bine ascuns - şi mai ales ceea ce Luce avea să creadă - îl îngrozea pe Daniel. Dar Luce trebuia să-l descopere fără nici un ajutor, era singura cale de a rupe acest cumplit cerc vicios. De aceea, experienţa ei la Shoreline avea să fie crucială. Vreme de optsprezece zile, Daniel putea să ucidă oricât de mulţi Proscrişi îi ieşeau în cale. Dar, când armistiţiul avea să se termine, totul va fi din nou în mâinile lui Luce. Şi numai în mâinile ei.

Soarele asfinţea peste Muntele Tamalpais şi ceaţa serii începea să coboare.

— Lasă-mă să o duc la Shoreline, spuse Daniel.

Era ultima lui şansă să o vadă.

Cam se uită ciudat la el, întrebându-se dacă să accepte sau nu. Pentru a două oară, Daniel se văzu nevoit să-şi retragă aripile dureroase înapoi în piele.

— Bine, zise Cam într-un sfârşit. în schimbul săgeţii. Daniel îi întinse arma, iar Cam o strecură în interiorul

hainei.

— Du-o până la şcoală şi apoi caută-mă. Nu face prostii! Voi fi cu ochii pe tine.

— Şi apoi?

— Noi doi o să mergem la vânătoare.

Daniel dădu din cap şi îşi desfăcu aripile, savurând plăcerea profundă de a le întinde de-a lungul întregului corp. Stătu nemişcat pentru un moment, adunându-şi forţele, simţind rezistenţa vântului. Era momentul să plece din acest loc urât şi blestemat, să se lase purtat de aripi către un loc unde putea fi el însuşi, cel adevărat, înapoi la Luce.

Şi la minciuna în care trebuia să mai trăiască o vreme.

— Armistiţiul începe mâine la miezul nopţii, spuse Daniel, lăsând în urmă un nor de nisip pe plajă, în timp ce se ridica de la sol către înaltul cerului.

Unu

Optsprezece zile

Luce plănuia să ţină ochii închişi pe parcursul celor şase ore de zbor din Georgia până în California, până în momentul în care roţile avionului aveau să atingă pista de aterizare a aeroportului din San Francisco. Pe jumătate adormită, i-a venit mai uşor să-şi închipuie că era deja împreună cu Daniel. I se părea că trecuse o eternitate de când îl văzuse ultima oară, deşi asta se întâmplase cu doar câteva zile în urmă. De când îşi luaseră bun-rămas la Sword & Cross, vineri dimineaţa, simţea o sfârşeală în tot corpul. Absenţa vocii lui, a căldurii lui, a atingerii aripilor lui îi pătrunsese în corp ca o boală ciudată.

Luce simţi atingerea unui braţ şi deschise ochii. Era faţă în faţă cu un bărbat cu ochi mari şi păr şaten, cu câţiva ani mai în vârstă decât ea.

— Mă scuzaţi, spuseră în acelaşi timp, amândoi retrăgându-şi mâna câţiva centimetri, de-o parte şi de alta a braţului scaunului.

Priveliştea care se zărea pe hublou o făcu să tresară. Avionul începea să coboare către San Francisco, iar Luce nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Pe măsură ce avionul urma costa de sud a golfului, un curs de apă şerpuitor părea să taie pământul în drumul către mare. Râul despărţea un câmp de un verde crud şi o învolburare de un roşu incandescent cu alb. îşi lipi fruntea de hubloul dublu de plastic şi încercă să vadă mai bine.

— Ce-i asta? se întrebă cu voce tare.

— Sare, răspunse bărbatul, arătând cu degetul. Se aplecă mai aproape. O scot din Oceanul Pacific.

Răspunsul era atât de simplu, atât de... uman. Aproape o surpriză după ce petrecuse aşa mult timp cu Daniel şi cu celălalt; încă nu-i venea la îndemână să folosească denumirile lor exacte - îngeri şi demoni. Privi pe geam la apa de un albastru-închis, ce părea să se întindă la nesfârşit către vest. Soarele aflat deasupra apei însemnase întotdeauna dimineaţă pentru Luce, crescută pe coasta Atlanticului. Dar aici era aproape noapte.

— Nu eşti de pe aici, nu-i aşa? întrebă bărbatul de lângă ea.

Luce scutură din cap, dar nu spuse nimic. Continuă să privească pe geam. înainte să plece din Georgia de dimineaţă, domnul Cole o sfătuise să nu iasă în evidenţă. Celorlalţi profesori li se spusese că părinţii lui Luce ceruseră să fie transferată. Era o minciună. Părinţii lui Luce, Callie şi toţi ceilalţi credeau că ea învăţa în continuare la Sword & Cross.

Cu câteva săptămâni în urmă, asta ar fi înfuriat-o. Dar lucrurile care se întâmplaseră în aceste ultime zile la Sword & Cross o transformaseră într-o persoană care lua lumea mai în serios. Avusese o străfulgerare a unei frânturi dintr-o altă viaţă - una dintre numeroasele existenţe în care trăise alături de Daniel. Descoperise o dragoste mai importantă pentru ea decât orice. Iar apoi toate astea fuseseră ameninţate de o bătrână nebună, înarmată cu un pumnal, pe care o considerase de încredere.

Mai erau şi alţii ca domnişoara Sophia, iar Luce ştia asta. Dar nimeni nu-i spusese cum să facă să-i recunoască. Domnişoara Sophia păruse normală, până către sfârşit. Oare alţii arătau la fel de nevinovaţi precum... tipul ăsta şaten de lângă ea? Luce înghiţi în sec, îşi încrucişă mâinile în poală şi încercă să se gândească la Daniel.

Daniel o ducea într-un loc sigur.

Luce şi-l imagina aşteptând-o la aeroport, aşezat pe un scaun de plastic gri, cu coatele pe genunchi şi cu părul blond lăsat pe umeri. Şi-l imagina legănându-se înainte şi înapoi, încălţat în converşi negri şi ridicându-se în picioare la fiecare cinci minute, ca să dea o raită în jurul benzii rulante pentru bagaje.

La aterizare, avionul se zgâlţâi zdravăn. Deodată, o cuprinse neliniştea. Oare el avea să fie la fel de fericit s-o vadă?

Îşi fixă atenţia pe modelul bej cu maro al materialului ce acoperea scaunul din faţa ei. Gâtul îi era înţepenit din cauza zborului lung, iar hainele aveau un miros stătut, închis, de avion. Angajaţii aeroportului, care se vedeau prin hublou, îmbrăcaţi în costume bleumarin, păreau să întârzie anormal de mult direcţionarea avionului către tunelul de acces. Genunchii îi tremurau de nerăbdare.

— Să înţeleg că rămâi în California o vreme?

Tipul din scaunul alăturat zâmbi uşor, ceea ce o făcu pe Luce şi mai nerăbdătoare să se ridice.

— De ce spui asta? îl întrebă repede. Ce te face să crezi aşa ceva?

El clipi.

— Sacul ăla roşu imens pe care-l ai.

Luce se trase de lângă el. Nici măcar nu-l observase pe bărbat până acum două minute, când se trezise din cauza lui. Cum de ştia de bagajul ei?

— Hei, nu-i nimic necurat la mijloc. O privi ciudat. Eram în spatele tău la rând când te-ai îmbarcat.

Luce zâmbi stângaci.

— Am un prieten, murmură ea şi roşi brusc.

Tipul zise:

— Am înţeles.

Luce făcu o grimasă. Nu ştia de ce spusese asta. Nu dorea să fie nepoliticoasă, dar ledul centurii de siguranţă se stinsese şi tot ce voia era să treacă de tipul ăsta şi să coboare din avion. Probabil că el prinse ideea, căci se lăsă pe spate în scaun şi întinse mâna, invitând-o să treacă. Cât mai civilizat cu putinţă, Luce trecu pe lângă tip şi se îndreptă către ieşire, pentru ca mai apoi să fie prinsă în încetineala insuportabilă a tunelului de legătură. înjurându-i în gând pe toţi californienii nepăsători care se deplasau cu încetinitorul în faţa ei, Luce se ridică pe vârfuri şi începu să se fâţâie de pe un picior pe altul. Când ajunse în cele din urmă la terminal, aproape că înnebunise de nerăbdare.

În sfârşit putea să se mişte. Se strecură cu îndemânare prin mulţime şi uită complet de tipul din avion. Uită că era agitată pentru că nu mai fusese niciodată în California - nu fusese niciodată mai departe de Branson, Missouri, când părinţii o târâseră după ei să-l vadă pe Yakov Smirnoff la un stand-up comedy. Şi, pentru prima dată în nu ştiu câte zile, uitase preţ de o clipă şi de grozăviile petrecute la Sword & Cross. Se îndreptă către singurul lucru din lume care o putea face să se simtă mai bine. Singurul care putea s-o facă să simtă că, în ciuda a tot ce se întâmplase - suferinţa prin care trecuse, umbrele, lupta ireală din cimitir şi, cel mai rău, durerea cauzată de moartea lui Penn -, supravieţuirea avea sens.

Şi el era acolo.

Stătea jos exact aşa cum îşi imaginase, pe ultimul loc dintr-un rând de scaune triste şi cenuşii, lângă o poartă automată care se tot deschidea şi închidea în spatele lui. Preţ de o clipă, Luce rămase nemişcată şi savură priveliştea.

Daniel purta o pereche de şlapi şi blugi negri pe care nu-i mai văzuse înainte şi un tricou roşu deşirat, rupt la buzunarul din faţă. Arăta la fel, şi totuşi cumva diferit. Mai odihnit decât atunci când îşi luaseră rămas-bun zilele trecute. Oare doar pentru că îi lipsise atât de mult sau pentru că pielea lui era chiar mai strălucitoare decât îşi amintea? El îşi înălţă privirea şi o văzu. Zâmbetul său lumină încăperea.

Începu să alerge către el. într-o secundă, se aruncă în braţele lui, îşi îngropă faţa la pieptul lui şi inspiră adânc. Gura ei o găsi pe a lui şi se adânciră într-un sărut. Ea se topi fericită în braţele lui.

Nu-şi dăduse seama până acum, dar o parte din ea se întrebase dacă avea să-l mai vadă vreodată sau totul nu era decât un vis. Dragostea pe care o simţea, dragostea pe care Daniel o simţea pentru ea, totul părea atât de ireal.

Încă prinsă în sărutul lui, Luce îl ciupi uşor de braţ. Nu era un vis. Pentru prima dată în nu ştiu cât timp, simţea că era acasă.

— Eşti aici, îi şopti el.

— Tu eşti aici.

— Amândoi suntem aici.

Izbucniră în râs, încă sărutându-se, savurând din plin toate dulcile stângăcii ale revederii. Dar, când Luce se aştepta mai puţin, râsul i se transformă într-un suspin. încercă să-i spună cât de grele fuseseră ultimele zile pentru ea - fără el, fără nimeni, pe jumătate adormită şi vag conştientă că totul se schimbase -, dar acum, în braţele lui Daniel, nu-şi mai găsea cuvintele.

— Ştiu, spuse el. Hai să-ţi iau bagajul şi să plecăm.

Luce se întoarse către banda rulantă pentru bagaje şi

dădu cu ochii de vecinul de scaun din avion, cu sacul ei în mână.

— L-am văzut pe bandă, spuse cu un zâmbet forţat pe faţă, ca şi cum voia cu tot dinadinsul să-şi arate bunele intenţii. E al tău, nu-i aşa?

Înainte ca Luce să aibă timp să răspundă, Daniel luă sacul greu cu o singură mână.

— Mulţam mult. îl car eu de aici, spuse îndeajuns de ferm ca să pună capăt conversaţiei.

Tipul se uită cum Daniel cuprinde cu cealaltă mână talia lui

Luce şi o conduce afară. Era prima dată după tot ce se petrecuse la Sword & Cross când Luce îl vedea pe Daniel aşa cum îl vedeau toţi ceilalţi, prima ei şansă de a se întreba dacă restul îşi puteau da seama doar privindu-l că era ceva extraordinar în legătură cu el.

Apoi ieşiră pe uşa glisantă şi ea inspiră adânc prima gură de aer pe Coasta de Vest. Aerul de început de noiembrie era proaspăt, curat şi înviorător, nu umed şi rece ca cel din Savannah din după-amiaza asta, când avionul ei decolase.

Cerul era de un albastru strălucitor, fără pic de nori. Totul părea nou şi curat - chiar şi în parcare erau înşirate frumos maşini proaspăt spălate. Totul era înconjurat de coamele arămii ale munţilor, presărate de verdele arborilor.

Nu mai era în Georgia.

— Nu ştiu dacă să fiu sau nu surprins, o tachină Daniel. Ai ieşit de sub aripa mea pentru două zile, şi un alt tip deja încearcă să-mi ia locul.

Luce îşi dădu ochii peste cap.

— Haide! Abia de-am schimbat două vorbe. De fapt, am dormit mai tot zborul. îl înghionti. Am visat la tine.

Daniel zâmbi şi o sărută pe creştet. Ea nu se mişcă, dorind mai mult, fără să-şi dea seama că Daniel se oprise în faţa unei maşini. Şi nu orice maşină. O Alfa Romeo neagră.

Lui Luce îi căzu faţa când Daniel îi deschise portiera.

— Asta..., murmură, asta... ştiai că asta este maşina visurilor mele?

— Mai mult decât atât, spuse Daniel. Asta chiar a fost maşina ta.

Râse când ea sări în sus de bucurie la auzul vorbelor lui. încă nu se obişnuise cu povestea cu reîncarnarea. Nu era drept. O maşină adevărată, şi ea nu-şi amintea deloc de ea. Vieţi întregi de care ea nu-şi putea aminti. Era disperată să afle, i se părea că, într-un fel, fostele sale egouri erau surori de care fusese separată la naştere. îşi puse mâna pe parbriz, căutând o urmă, un dejâ-vu.

Nimic.

— A fost cadoul din partea părinţilor tăi, când ai împlinit şaisprezece ani, acum câteva vieţi.

Daniel îşi mută privirea, încercând să decidă cât să-i dezvăluie. Parcă ştia că ea era disperată după detalii, dar nu avea idee cât putea să suporte dintr-odată. Tocmai am cumpărat-o de la un tip din Reno. O cumpărase după ce... După ce tu...

Ai murit într-o combustie spontană11, gândi Luce, completând propoziţia cu adevărul dureros pe care Daniel nu voia să-l spună. Ăsta era lucrul care nu se schimba în vieţile ei trecute: sfârşitul nu se schimba decât arareori.

Numai că, de data asta, era cu putinţă. De data asta, se puteau ţine de mână, săruta şi... nu ştia ce altceva mai puteau face. Dar era disperată să afle. încercă să se adune. Trebuia să fie atenţi. Şaptesprezece ani nu erau de ajuns, iar, în existenţa asta, Luce era hotărâtă să trăiască şi să vadă cum putea fi într-adevăr viaţa alături de Daniel.

El îşi drese glasul şi mângâie capota neagră strălucitoare.

— Încă merge ca o campioană. Singura problemă este... Se uită la portbagajul minuscul al decapotabilei, apoi la sacul lui Luce şi din nou la portbagaj.

Da, într-adevăr, Luce avea prostul obicei de a-şi lua prea multe haine în bagaje, era prima care să recunoască. Dar măcar de data asta nu era vina ei. Arriane şi Gabbe îi făcuseră bagajul în dormitorul ei de la Sword & Cross, punându-i fiecare haină neagră şi de orice altă culoare pe care nu o îmbrăcase vreodată. Ea fusese prea ocupată să-şi ia rămas-bun de la Daniel, de la Penn şi de la ceilalţi. Se trase înapoi, simţindu-se vinovată pentru că se afla în California cu Daniel, atât de departe de locul în care o îngropase pe prietena ei. Nu era corect. Domnul Cole o asigurase că domnişoara Sophia avea să fie trasă la răspundere pentru ceea ce-i făcuse lui Penn, dar, când Luce îl întrebase direct ce anume însemna asta, el îşi mângâiase mustaţa şi nu dăduse nici un răspuns.

Daniel se uita cu suspiciune în jurul parcării. Deschisese portbagajul şi ţinea în mână sacul imens al lui Luce. Era imposibil să încapă, dar apoi un sunet uşor veni din spatele maşinii şi sacul lui Luce începu să se micşoreze. O secundă mai târziu, Daniel închise portbagajul.

Luce se uita uimită.

— Mai fă o dată!

Daniel nu râdea. Părea nervos. Se urcă în scaunul şoferului şi porni maşina fără a scoate un cuvânt. Era ceva nou şi ciudat pentru Luce: să-i vadă faţa atât de senină, dar cunoscându-l îndeajuns de bine încât să simtă că, dincolo de aparenţe, ceva era în neregulă.

— Ce s-a întâmplat?

— Domnul Cole ţi-a spus să nu ieşi prea mult în evidenţă, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap.

Daniel ieşi cu spatele, apoi dădu ocol parcării, îndreptân- du-se către ieşire, şi introduse o carte de credit în aparatul de taxat.

— A fost o prostie. Ar fi trebuit să mă gândesc…

— Care-i problema? Luce îşi trecu părul negru pe după urechi în timp ce maşina prindea viteză. Crezi că-i vei atrage atenţia lui Cam pentru că ai băgat sacul în portbagaj?

Daniel clătină din cap cu o privire absentă.

— Nu-i vorba despre Cam.

După o clipă, puse uşor mâna pe genunchiul ei.

— Nu-ţi face griji. Trebuie doar… Amândoi trebuie să fim atenţi.

Luce îl auzise, dar era prea copleşită ca să mai asculte. îi plăcea să-l privească pe Daniel cum schimba cu dexteritate vitezele, în timp ce intrau pe autostradă şi se avântau în trafic; îi plăcea la nebunie să simtă vântul în faţă în timp ce goneau către impunătorul San Francisco, aflat undeva la orizont; îi plăcea - mai mult decât orice - să fie pur şi simplu cu Daniel.

În San Francisco, drumul era mai deluros. De fiecare dată când treceau de o culme şi coborau către alta, Luce avea o privelişte diferită asupra oraşului. Părea vechi şi nou în acelaşi timp: zgârie-nori de sticlă faţă în faţă cu baruri şi restaurante ce păreau vechi de secole. Maşini de mici dimensiuni parcate de o parte şi de alta a străzilor în unghiuri ce păreau să sfideze gravitaţia. Câini şi pietoni peste tot. Luciul albastru al apei înconjura marginile oraşului. Şi, în depărtare, podul Golden Gate, profilat în tonuri de purpuriu.

Privirea îi sărea de la una la alta, absorbind lacomă fiecare detaliu. Şi, deşi în ultimele câteva zile îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului dormind, simţi dintr-odată un val de oboseală.

Daniel o cuprinse cu braţul, apropiindu-i capul de umărul lui.

— Ceva ce nu prea se ştie despre îngeri: suntem nişte perne excelente.

Luce râse, ridicându-şi capul ca să-i dea un sărut pe obraz.

— În nici un caz nu aş putea să adorm, spuse frecându-şi nasul de gâtul lui.

Pe podul Golden Gate, o mulţime de pietoni, biciclişti în costume de spandex şi practicanţi de jogging se aflau de o parte şi de alta a drumului. în depărtare, se zărea golful scânteietor, punctat de bărci albe şi de umbrele unui apus violet.

— Au trecut atâtea zile de când nu ne-am văzut. Pune-mă la curent, spuse Luce. Spune-mi ce-ai făcut. Vreau să ştiu tot.

Pentru o clipă, i s-a părut că vede mâinile lui Daniel încleştându-se pe volan.

— Dacă nu vrei să adormi, spuse el cu un zâmbet slab, atunci n-ar trebui să-ţi spun toate detaliile celor opt ore cât a durat Consiliul îngerilor la care a trebuit să iau parte ieri. Vezi tu, Consiliul s-a reunit să discute despre un amendament la propunerea 362B, ce detaliază formatul aprobat pentru participarea îngerilor la al treilea circuit al...

— OK, am priceput, zise ea lovindu-l uşor.

Daniel glumea, dar era un fel nou şi ciudat de a glumi. Era deschis cu privire la condiţia ei de înger, ceea ce îi plăcea - sau cel puţin avea să îi placă după ce mai trecea puţin timp, ca să se mai obişnuiască. Luce se simţea de parcă inima şi creierul ei se luptau să ţină pasul cu schimbările din ultima vreme. Dar acum erau din nou împreună pentru totdeauna, astfel că totul devenea infinit mai uşor. Nu mai trebuiau să mai ascundă nimic unul de celălalt. îl prinse de braţ.

— Cel puţin, spune-mi unde mergem.

Daniel tresări, iar Luce simţi un fior rece în piept. Se mişcă pentru a-şi pune palma peste braţul lui, dar el îşi trase mâna ca să schimbe viteza.

— O şcoală în Fort Bragg, numită Shoreline. Cursurile încep mâine.

— Ne înscriem la altă şcoală? întrebă ea. De ce?

Părea o chestie permanentă. Se presupunea că era o călătorie scurtă. Părinţii ei nici măcar nu ştiau că plecase din Georgia.

— Îţi va plăcea la Shoreline. E o şcoală modernă, mult mai bună decât Sword & Cross. Cred că acolo vei putea să-ţi dezvolţi aptitudinile. Şi vei fi în siguranţă. Şcoala are un sistem de securitate special. Un fel de scut de camuflaj.

— Nu înţeleg. De ce aş avea nevoie de un scut de camuflaj?

Credeam că e suficient să vin aici, departe de domnişoara Sophia.

— Nu este vorba doar despre domnişoara Sophia, spuse Daniel încet. Mai sunt şi alţii.

— Cine? Tu poţi să mă aperi de Cam, de Molly sau de alţii. Luce râse, dar fiorul rece din piept îi urcă în gât.

— Nu este vorba despre Cam sau despre Molly. Luce, nu pot să vorbesc despre asta.

— Cunoaştem pe cineva acolo? Alţi îngeri?

— Sunt câţiva îngeri acolo. Nu cineva cunoscut, dar sunt sigur că vă veţi înţelege. încă ceva. Vocea îi era neutră, iar ochii priveau drept înainte. Eu nu mă voi înscrie. Privirea lui nu se abătu nici măcar o secundă de la drum. Doar tu. Şi numai pentru o perioadă scurtă.

— Cât de scurtă?

— Câteva săptămâni.

Dacă Luce s-ar fi aflat la volan, în momentul ăsta ar fi apăsat la maximum pe acceleraţie.

— Câteva săptămâni?

— Dacă aş putea să stau cu tine, aş sta. Vocea lui Daniel era atât de calmă şi de fermă, că Luce se enervă şi mai tare. Ai văzut ce s-a întâmplat cu bagajul tău şi cu portbagajul.

Puteam la fel de bine să trag un foc de semnalizare şi să-i anunţ pe toţi unde suntem. Să-i pun în alertă pe toţi cei care mă caută - şi, când spun mă caută, vreau să spun te caută. Sunt prea uşor de găsit, prea uşor de identificat. Şi faza cu sacul tău? E o nimica toată în comparaţie cu lucrurile pe care le fac în fiecare zi şi care ar atrage atenţia... Clătină din cap cu putere. Nu o să te pun în pericol, Luce, n-am s-o fac.

— Atunci n-o face.

Chipul lui Daniel părea de ceară.

— E complicat.

— Şi dă-mi voie să ghicesc: nu poţi să-mi spui.

— Aş vrea să pot.

Luce îşi duse genunchii la piept, se îndepărtă de el şi se lipi de portiera de pe partea ei, simţind o uşoară claustro- fobie sub imensul cer albastru al Californiei.

Timp de jumătate de oră, cei doi merseră în tăcere. Trecură de porţiuni acoperite de ceaţă, la deal şi la vale, prin peisajul arid. Trecură de indicatoarele rutiere pentru Sonoma, şi, pe când maşina înainta pe drumul ce străbătea viile de un verde luxuriant, Daniel spuse:

— Mai avem patru ore până la Fort Bragg. O să stai supărată pe mine până acolo?

Luce îl ignoră. Avea în minte o mie de întrebări, frustrări, acuzaţii şi, în cele din urmă, scuze pentru că se purta ca o răsfăţată, dar refuza să le formuleze cu voce tare. La curba către Anderson Valley, Daniel viră către vest şi încercă iarăşi să-i ia mâna.

— Poate mă vei ierta la timp cât să ne mai putem bucura de ultimele minute împreună?

Voia să-l ierte. Voia să nu se certe cu Daniel acum. Dar, amintindu-şi că mai aveau de petrecut „ultimele minute împreună11 şi că avea să o lase singură din motive pe care ea nu le înţelegea şi că întotdeauna refuza să-i dea explicaţii, Luce se simţi nervoasă, apoi îngrozită şi iarăşi revoltată. în mijlocul mării de probleme legate de noua casă, noua şcoală, de noi pericole peste tot, Daniel era singurul punct de sprijin. Şi el era pe cale s-o părăsească? Nu fusese de-ajuns prin câte trecuse? - Prin câte trecuseră amândoi?

Abia după ce lăsară în urmă pădurile de sequoia şi ajunseră într-o porţiune liberă, de unde puteai vedea cerul înstelat, de un albastru-închis, Daniel îi zise ceva ce o mişcă pe Luce. Tocmai trecuseră de un indicator ce spunea: „BINE AŢI VENIT LA MENDOCINO“, şi Luce privea către vest. Luna plină strălucea deasupra unui grup de clădiri: un far, mai multe castele de apă de culoarea cuprului, şiruri de case vechi de lemn, bine conservate. Undeva, dincolo de ele, era oceanul, pe care-l auzea, dar nu-l putea vedea.

Daniel arătă înspre est, către o pădure întunecată şi deasă de sequoia şi arţari.

— Vezi parcul de rulote din faţă?

Nu l-ar fi remarcat dacă nu i l-ar fi arătat, dar Luce privi atent şi zări o alee îngustă, unde, pe o pancartă din lemn de culoare verzuie, se putea citi: „CASELE MOBILE DIN MENDOCINO“.

— Tu ai locuit acolo.

— Ce?

Luce trase aer în piept cu atâta iuţeală, că începu să tuşească. Parcul de rulote părea trist şi singuratic, un şir de cutii de chibrituri aşezate de-a lungul unui drum cu pietriş neîngrijit.

— E îngrozitor!

— Ai locuit aici înainte să fie un parc de rulote, spuse Daniel, încetinind şi oprindu-se pe marginea drumului. înainte să fie case mobile. în viaţa aceea, tatăl tău a adus aici familia din Illinois, în timpul goanei după aur. Daniel părea că privea undeva înăuntru şi clătină din cap cu tristeţe. Era un loc foarte frumos.

Luce privi un bătrân chel şi burtos, care trăgea după el în lesă un câine jigărit. Bărbatul purta un maiou alb şi boxeri de flanel. Luce nu putu să se imagineze locuind acolo.

Dar totul era aşa de clar pentru Daniel.

— Casa voastră avea două camere, iar mama ta gătea îngrozitor, astfel că toată casa mirosea întotdeauna a varză. Aveaţi perdele cadrilate albastre, pe care eu le dădeam la o parte ca să intru în camera ta noaptea, după ce părinţii tăi adormeau.

Maşina mergea în gol. Luce închise ochii şi încercă să-şi oprească lacrimile prosteşti. Auzind povestea de la Daniel, totul părea în acelaşi timp şi posibil, şi imposibil. O făcea să se simtă, de asemenea, extrem de vinovată. El rămăsese cu ea atât de mult timp, de-a lungul atâtor vieţi. Ea uitase cât de bine o cunoştea el. Chiar mai bine decât se cunoştea ea însăşi. Oare Daniel ştia la ce se gândea acum? Luce se întreba dacă, într-un fel, nu era mai uşor pentru ea să nu şi-l amintească niciodată pe Daniel decât era pentru el să treacă prin asta iar şi iar.

Dacă el susţinea că trebuia să plece câteva săptămâni şi că nu putea să-i spună de ce... ea trebuia să aibă încredere în el.

— Cum a fost când ne-am întâlnit prima oară?

Daniel zâmbi.

— Pe atunci, tăiam lemne pentru a face rost de ceva de-ale gurii. într-o seară, pe la ora cinei, treceam prin faţa casei tale. Mama ta gătea varză şi puţea atât de rău, încât eram pe punctul să mă îndepărtez de casa voastră. Dar apoi te-am văzut la fereastră. Coseai. Nu puteam să-mi iau ochii de la mâinile tale.

Luce îşi privi mâinile palide, degetele lungi şi palmele mici, pătrate. Se întrebă dacă întotdeauna arătaseră aşa. Daniel îi atinse mâinile peste frâna de mână.

— Sunt la fel de moi cum erau şi atunci.

Luce clătină din cap. îi plăcuse povestea, voia să audă o mie de alte poveşti la fel, dar nu la asta se referise.

— Vreau să ştiu mai multe despre prima oară când ne-am întâlnit, spuse. Prima dată. Cum a fost?

După o lungă pauză, el spuse:

— Se face târziu. Eşti aşteptată la Shoreline înainte de miezul nopţii.

Apăsă pe acceleraţie, virând la stânga spre Mendocino. în oglinda laterală, Luce privi cum caravana de rulote se făcu din ce în ce mai mică şi se pierdu în întuneric, până dispăru cu totul. Dar apoi, câteva secunde mai târziu, Daniel parcă maşina în faţa unui restaurant gol deschis non-stop, cu pereţi galbeni şi ferestre mari.

Zona era plină de clădiri ciudate, ce-i aminteau lui Luce o versiune mai puţin aglomerată a coastei din New England, lângă fosta ei şcoală Dover din New Hampshire. Strada era pavată cu piatră ce lucea galben în lumina felinarelor. La capăt, strada părea că duce direct în ocean. O cuprinse frigul. Trebuia să-şi înăbuşe frica înnăscută de întuneric. Daniel îi vorbise despre umbre - nu erau plăsmuiri de care să se teamă, ci simpli mesageri, ceea ce ar fi trebuit s-o liniştească, numai că asta însemna că erau alte lucruri de care să se teamă.

— De ce nu-mi spui?

Nu putea să se abţină. Nu ştia de ce era atât de important să întrebe. Doar ştia că trebuia să-l creadă pe cuvânt când zicea că era nevoit s-o lase singură, după ce tânjise toată viaţa după această reîntâlnire. Poate că nu voia decât să înţeleagă originea acelei încrederi. Să ştie cum şi când începuse totul.

— Ştii ce înseamnă numele meu? întrebă el, luând-o prin surprindere.

Luce îşi muşcă buzele, încercând să se gândească la investigaţia pe care ea şi Penn o făcuseră.

— Îmi amintesc că domnişoara Sophia spunea ceva despre îngerii Păzitori. Dar nu ştiu ce înseamnă, nu ştiu nici măcar dacă ar trebui s-o cred.

Îşi duse degetele la gât, la locul în care domnişoara Sophia îi pusese cuţitul.

— Avea dreptate. Grigori este un clan. Un clan numit după mine. Pentru că ei privesc şi învaţă din ceea ce s-a întâmplat când... când încă mai eram bine-venit în Paradis. Şi când tu erai... Ei bine, toate astea s-au întâmplat acum foarte mult timp, Luce. E greu pentru mine să-mi amintesc.

— Unde? Eu unde eram? insistă ea. îmi amintesc că domnişoara Sophia spunea ceva despre faptul că cei din clanul Grigori s-au însoţit cu muritoare. Asta s-a întâmplat? Tu...?

El se uită la ea. Ceva se schimbase pe faţa lui, şi, în lumina slabă a lunii, nu putea spune exact ce anume. El părea aproape uşurat că ea ghicise, ca să nu fie nevoit să-i spună el.

— Prima dată când te-am văzut, continuă Daniel, nu a fost deloc diferit de alte dăţi în care te mai văzusem. Lumea era nouă, dar tu erai la fel. A fost...

— Dragoste la prima vedere.

Partea asta o ştia.

El dădu din cap.

— Ca întotdeauna. Singura diferenţă era că, la început, îmi erai inaccesibilă. Eram pedepsit şi m-am îndrăgostit de tine în cel mai nepotrivit moment posibil. Lucrurile degeneraseră în violenţă în paradis. Din cauza a cine... sunt... trebuia să stau departe de tine. Tu îmi distrăgeai atenţia. Iar eu trebuia să mă concentrez pe câştigarea războiului. Acelaşi război care continuă şi acum, spuse el şi oftă. Şi, în caz că n-ai remarcat, şi acum îmi distragi foarte mult atenţia.

— Aşadar, erai un înger de rang înalt, murmură Luce.

— Da. Daniel, cu o expresie nefericită pe chip, făcu o pauză, apoi vorbi din nou, cu un efort vizibil: Am căzut de foarte de sus.

Desigur.11 Daniel trebuie să fi fost important în paradis, din moment ce cauzase o ruptură atât de mare. Dacă dragostea lui pentru o muritoare ajunsese să fie... interzisă.

— Ai renunţat la tot? Pentru mine? îşi atinse fruntea de a ei.

— Nu aş schimba nimic.

— Dar eu eram un nimeni, spuse Luce. Simţea o mare greutate, ca şi când ar fi dus o povară ce-o trăgea în jos.

Şi îl trăgea şi pe el. A trebuit să renunţi la atât de multe. îi venea rău. Şi acum eşti condamnat pentru vecie.

În timp ce oprea maşina, Daniel îi zâmbi trist.

— Poate că nu va fi pentru totdeauna.

— Ce vrei să spui?

— Vino, o îndemnă el, coborând din maşină şi apropiin- du-se să-i deschidă portiera. Hai să facem o plimbare.

Merseră agale până la capătul străzii, care, fără să se înfunde, ducea la nişte trepte abrupte, tăiate în stâncă, ce dădeau în mare. Aerul rece era umed şi mirosea a săruri marine. Imediat în stânga, era o cărare. Daniel o luă de mână şi se apropiară de marginea stâncii.

— Unde mergem? întrebă Luce.

Daniel îi zâmbi, îndreptându-şi umerii, şi îşi desfăcu aripile.

Încet, acestea se întinseră din umeri, desfăcându-se cu o serie de pocnituri. Odată desfăcute, scoaseră un uşor freamăt, un fâlfâit ca bătaia unui cearşaf scuturat.

Pentru prima oară, Luce văzu spatele tricoului lui Daniel. Avea două tăieturi micuţe, aproape invizibile, crăpate acum, prin care ieşeau aripile. Oare toate hainele lui Daniel aveau modificările astea angelice? Sau avea haine speciale pe care le purta când ştia că trebuia să zboare?

Oricum, aripile lui o lăsau întotdeauna fără cuvinte.

Erau imense, de trei ori mai mari decât Daniel, şi se curbau pe lungime şi pe cele două laturi ca pânzele albe ale unei corăbii. Suprafaţa lor capta sclipirea stelelor şi o reflecta şi mai intens, astfel că lumina sclipea cu reflexe irizate. Partea mai apropiată de corp era mai întunecată, transfor- mându-se într-o minunată nuanţă de crem în zona în care se uneau cu muşchii umerilor. Dar pe margini erau subţiri şi strălucitoare, devenind aproape translucide la vârfuri.

Luce se uita fascinată la ele, încercând să-şi amintească linia fiecărei pene, ca să i se întipărească în minte pentru vremea când el nu avea să mai fie lângă ea. Strălucea atât de puternic, încât la soare te puteai uita, dar la el ba. Sclipirea din ochii lui violeţi îi spunea cât de bine se simţea să-şi lase aripile libere. La fel de bine cum se simţea Luce când era înfăşurată în ele.

— Zboară cu mine, îi şopti el.

— Ce?

— Nu o să ne mai vedem o vreme. Trebuie să-ţi fac un dar, ca să-ţi aminteşti de mine.

Luce îl sărută înainte ca el să mai poată spune ceva, punându-şi mâinile în jurul gâtului lui, ţinându-l cât mai strâns, sperând să-i dea ceva care să-i amintească şi lui de ea.

În vreme ce ea stătea cu spatele lipit de pieptul lui, Daniel îşi sprijini capul pe umărul ei şi îi acoperi gâtul cu sărutări. Ea îşi ţinu respiraţia, în aşteptare. Apoi el îşi îndoi picioarele şi se desprinse uşor de marginea stâncii.

Zburau.

Departe de linia stâncoasă a ţărmului, deasupra valurilor de argint de dedesubt, străbăteau cerul ca şi cum s-ar fi înălţat către lună. îmbrăţişarea lui Daniel o proteja de orice rafală de vânt şi de curenţii reci ai oceanului. în noapte domnea o tăcere absolută, ca şi cum ei doi ar fi fost singurii oameni de pe pământ.

— E ca-n paradis! zise Luce.

Daniel râse.

— Aş vrea eu. Poate că într-o zi, curând.

Când ajunseră atât de departe încât pământul nu se mai zărea deloc, Daniel se îndreptă încet către nord, formând o boltă peste oraşul Mendocino, ale cărui lumini străluceau în noapte. Se aflau mult deasupra celei mai înalte clădiri din oraş şi zburau extrem de repede. Luce nu se simţise niciodată mai în siguranţă şi mai îndrăgostită.

Iar apoi, mult prea repede, coborâră, apropiindu-se de o altă margine de stâncă. Vuietul oceanului începu să se audă din ce în ce mai tare. Un drum întunecos, cu un singur sens, şerpuia, desprinzându-se de autostradă. Când picioarele lor atinseră iarba deasă, Luce oftă.

— Unde suntem? întrebă, deşi ştia deja.

Şcoala Shoreline. în depărtare se vedea o clădire mare, care de aici părea complet neluminată, o simplă umbră la orizont. Daniel o ţinea lipită de el, ca şi când ar fi fost încă în aer. îşi întoarse capul ca să-i vadă faţa. Ochii îi erau umezi.

— Cei care m-au izgonit privesc, Luce. Privesc de milenii. Şi nu vor ca noi să fim împreună. Vor face orice să ne despartă. De asta e periculos pentru mine să stau aici.

Ea încuviinţă din cap, cu ochii îndureraţi.

— Dar eu de ce sunt aici?

— Pentru că voi face tot ce-mi stă în putinţă ca tu să fii în siguranţă, şi ăsta e cel mai bun loc pentru tine acum. Te iubesc, Luce. Mai mult decât orice. Mă voi întoarce la tine cât de repede voi putea.

Voia să protesteze, dar se abţinu. El renunţase la tot pentru ea. Când o lăsă din braţele sale, îşi deschise palma, şi în ea începu să se vadă conturul unui figurine mici, roşii. Sacul ei. îl luase din portbagaj fără ca ea să-şi dea măcar seama, transportându-l până aici, ascuns în palmă. în doar câteva secunde, se mări, ajungând la mărimea iniţială. Dacă n-ar fi fost atât de copleşită de ce însemna faptul că i-l dădea, Luce ar fi fost încântată de truc.

O lumină se aprinse în şcoală şi o siluetă apăru în prag.

— N-o să dureze mult. Când pericolul va mai trece, am să mă întorc după tine.

Mâna lui fierbinte o apucă de încheietură şi, înainte să se dezmeticească, era în braţele lui Daniel, apropiindu-şi buzele de ale lui. Totul dispăru înjur, şi inima i se umplu de fericire. Poate că nu-şi amintea vieţile trecute, dar, când Daniel o săruta, se simţea aproape de trecut. Şi de viitor.

Silueta din prag înaintă către ei, o femeie într-o rochie albă, scurtă.

Sărutul lui Daniel, prea dulce ca să fie atât de scurt, o lăsase fără respiraţie, la fel ca toate sărutările lor.

— Nu pleca, şopti, închizând ochii.

Totul se întâmpla prea repede. Nu putea renunţa la Daniel. Nu încă. Nu credea că putea renunţa vreodată la el.

Simţi o pală de vânt ce îi dădea de ştire că Daniel îşi luase deja zborul. Inima îi porni după el când deschise ochii şi văzu cum dâra lăsată de aripile lui dispărea într-un nor, în noaptea întunecată.

Doi

Şaptesprezece zile

Poc!

Luce tresări şi îşi frecă faţa. Nasul o mânca.

Poc! Poc!

Şi pometţii. Pleoapele i se deschiseră şi, aproape instantaneu, făcu ochii mari. O fată corpolentă, cu păr blond spălăcit, cu buzele strânse şi cu sprâncene groase se apleca spre ea. Părul îi era strâns într-un coc dezordonat în creştetul capului. Purta pantaloni de yoga şi un tricou de camuflaj, care se potrivea cu ochii căprui cu irizaţii verzi. Ţinea între degete o minge de ping-pong, gata s-o arunce.

Luce se dădu înapoi şi-şi acoperi faţa cu cearşaful. Inima îi plângea deja de dorul lui Daniel. Nu mai voia să sufere. Privi în pământ, încercând să se dumirească, şi îşi aminti de patul în care adormise cu o seară în urmă.

Femeia îmbrăcată în alb care apăruse după plecarea lui Daniel se prezentase ca fiind Francesca, una dintre profesoarele de la Shoreline. Deşi era buimăcită, Luce îşi dădea seama că femeia era frumoasă. Avea vreo 35 de ani, pometţi rotunzi şi trăsături delicate, iar părul blond îi atingea uşor umerii.

— „Înger“, hotărî Luce aproape imediat.

Francesca nu-i adresase nici o întrebare lui Luce în drum spre cameră. Probabil îşi dăduse seama că era istovită.

Acum, această străină care o aducea pe Luce înapoi la realitate părea gata să-i arunce în faţă o minge.

— Bine, spuse ea pe un ton grav. Eşti trează.

— Tu cine eşti? întrebă Luce somnoroasă.

— Cine eşti tu, mai degrabă? în afară de faptul că eşti o străină pe care o găsesc ghemuită în camera mea şi persoana care-mi deranjează mantra de dimineaţă cu mormăituri ciudate în somn. Eu sunt Shelby. Enchantee.

„Nu-i un înger“, îşi zise Luce. „Doar o fată din California cu mult tupeu.“

Luce se ridică în capul oaselor şi privi în jur. Camera părea puţin înghesuită, dar era drăguţ aranjată, cu parchet de lemn deschis la culoare şi şemineu, cuptor cu microunde, două birouri mari şi o poliţă de cărţi ce avea şi rolul de scară pentru ceea ce Luce vedea acum că era un pat suprapus.

Printr-o uşă de lemn, văzu baia. Şi, după ce clipi de câteva ori pentru a fi sigură, observă şi o fereastră cu vedere la ocean. Nu era deloc rău pentru o fată care îşi petrecuse ultima lună privind la un vechi cimitir dintr-o cameră ce părea mai potrivită pentru un spital decât pentru o şcoală. Dar, la urma urmei, acel cimitir şi acea cameră îi aminteau că fusese cu Daniel. De-abia începuse să se acomodeze la Sword & Cross. Şi acum trebuia să o ia de la capăt.

— Francesca nu a pomenit nimic despre faptul că voi avea o colegă de cameră.

Luce îşi dădu imediat seama după expresia lui Shelby că tocmai spusese un Lucru Greşit.

Aşa că, în schimb, aruncă o privire rapidă la decorul camerei. Luce nu avusese niciodată încredere în instinctele sale de designer interior sau poate nu avusese niciodată şansa să şi le etaleze. Nu stătuse suficient de mult la Sword & Cross încât să decoreze ceva, dar, chiar şi înainte de asta, camera sa de la Dover fusese goală şi cu pereţii albi. Şic impersonal, după cum spusese odată Callie.

Camera asta, în schimb, avea ceva ciudat de trendy. Plante de care nu mai auzise niciodată erau înşirate în ghivece la pervazul ferestrei; steguleţe multicolore atârnau de-a lungul tavanului. O cuvertură făcută de mână în culori neutre aluneca de pe patul de sus, blocând pe jumătate vederea lui Luce la un calendar astrologie prins de oglindă.

— Ce credeai? Că îţi vor da apartamentul decanului doar pentru că tu eşti Lucinda Price?

— Ăă, nu! clătină Luce din cap. Nu asta voiam să spun. Stai, de unde ştii cum mă cheamă?

— Aşadar, chiar eşti Lucinda Price? Ochii cu irizaţii verzi ai fetei păreau fixaţi asupra pijamalelor cenuşii ale lui Luce. Ce noroc pe capul meu!

Lui Luce îi pieri graiul.

— Îmi pare rău. Shelby inspiră adânc şi-şi drese vocea, aşezându-se pe marginea patului lui Luce. Sunt singură la părinţi. Leon, terapeutul meu, încearcă să mă facă să fiu mai puţin dură când întâlnesc pe cineva pentru prima oară.

— Şi funcţionează?

Luce era şi ea singură la părinţi, însă nu era nesuferită cu străinii cu care intra în contact.

— Ceea ce vreau să spun e că... Shelby se foi jenată. Nu sunt obişnuită să-mi împart lucrurile cu altcineva. Putem să - îşi scutură capul - o luăm de la început?

— Ar fi drăguţ.

— Bine. Shelby respiră adânc. Frankie nu ţi-a spus că o să ai o colegă de cameră pentru că ar fi trebuit să-şi dea seama - sau, dacă îşi dăduse deja seama, trebuia să spună - că nu eram în pat când ai venit. Eu am intrat pe fereastră pe la trei, zise ea arătând cu degetul.

Luce se uită pe fereastră şi văzu o cornişă proeminentă legată de o porţiune ascuţită din acoperiş. Şi-o imagină pe Shelby căţărându-se pe cornişele de pe acoperiş ca să ajungă înapoi în cameră în toiul nopţii.

Shelby căscă teatral.

— Vezi tu, singura pretenţie a profesorilor faţă de copiii nefilimi de la Shoreline este legată de aparenţa de disciplină. Disciplina în sine nu prea există. Deşi, bineînţeles, Frankie nu o să-i spună asta fetei celei noi. Mai ales dacă fata cea nouă e Lucinda Price.

Auzea din nou acea ascuţime în vocea lui Shelby când pronunţa numele lui Luce. Luce voia să ştie ce însemna şi unde fusese Shelby până la trei, cum intrase pe fereastră pe întuneric fără să se lovească de vreuna dintre plante şi cine erau copiii nefilimi.

Luce avu dintr-odată o străfulgerare a caznelor la care o supusese Arriane când se întâlniseră prima dată. înfăţişarea dură a colegei sale de cameră de la Shoreline semăna foarte mult cu a lui Arriane, şi Luce îşi aminti de un sentiment asemănător, de genul „voi fi oare prietenă cu tine“, pe care îl avusese şi în prima zi la Sword & Cross.

Dar, deşi Arriane păruse dominatoare şi chiar avea un aer periculos, observase ceva încântător şi excentric la ea încă de la început. Noua colegă de cameră a lui Luce, pe de altă parte, părea doar enervantă.

Shelby sări din pat şi-şi târşâi picioarele până în baie, pentru a se spăla pe dinţi. După ce scotoci prin sac după periuţă, Luce o urmă şi arătă timidă către pasta de dinţi.

— Am uitat s-o pun în bagaj pe a mea.

— Fără îndoială, celebritatea te-a făcut să nu mai vezi micile necesităţi ale vieţii, replică Shelby, dar luă tubul şi-l îndreptă către Luce.

Se spălară în tăcere aproape zece secunde, până când Luce cedă. Scuipă spuma din gură şi spuse:

— Shelby?

Cu capul în chiuveta de porţelan, Shelby scuipă şi zise:

— Ce e?

În loc să rostească una dintre întrebările care îi treceau prin minte cu un minut în urmă, Luce se surprinse întrebând-o:

— Ce spuneam în somn?

Dimineaţa aceasta era prima după cel puţin o lună de vise intense, complicate, despre Daniel, când Luce se trezise fără a fi în stare să-şi amintească nici o fărâmă din ce visase.

Nimic. Nici o atingere a unei aripi de înger. Nici un sărut al buzelor sale.

Se uita în oglindă la faţa morocănoasă a lui Shelby. Luce avea nevoie ca fata să o ajute să-şi amintească. Sigur îl visase pe Daniel. Dacă nu... ce însemna asta?

— Habar n-am, spuse Shelby într-un final. Erai înfofolită în pătură şi incoerentă... Data viitoare, încearcă să fii mai explicită.

Plecă din baie târşâind o pereche de şlapi portocalii. E timpul pentru micul dejun. Vii sau nu?

Luce ieşi în fugă din baie.

— Cu ce să mă îmbrac?

Era încă în pijamale. Francesca nu menţionase nimic seara trecută despre codul vestimentar. Dar, la urma urmei, nu îi zisese nimic nici despre colega de cameră.

Shelby ridică din umeri.

— Ce sunt eu, poliţia modei? Pune repede ceva pe tine. Mi-e foame.

Luce îşi trase pe ea o pereche de blugi strâmţi şi un pulover negru. I-ar fi plăcut să mai acorde câteva minute înfăţişării sale din prima zi de şcoală, dar îşi luă în grabă rucsacul şi o urmă pe Shelby pe uşă.

Holul căminului părea diferit la lumina zilei. Oriunde privea, erau ferestre imense şi luminoase, cu vedere la ocean. Podelele, pereţii, tavanele înalte şi scările în spirală erau toate făcute din acelaşi lemn de arţar din care era şi mobila din camera lui Luce. Lemnul ar fi trebuit să dea întregului loc un aer primitor, de cabană de munte, numai că arhitectura şcolii era pe atât de complicată şi de bizară, pe cât fusese de simplistă şi de plictisitoare la Sword & Cross. La fiecare pas, holul părea că se despărţea în alte holişoare auxiliare, cu scări în spirală care duceau mai departe în labirintul slab luminat.

După două scări circulare şi o uşă secretă, Luce şi Shelby trecură de nişte ferestre franceze duble şi păşiră în lumina soarelui. Soarele strălucea puternic, dar aerul era rece, iar lui Luce îi părea bine că avusese inspiraţia să-şi ia un pulover. Mirosea a ocean, dar nu ca acasă. Se simţea mai puţin sărat şi mai calcaros decât pe Coasta de Est.

— Micul dejun se serveşte pe terasă.

Shelby arătă în direcţia unui petic mare de pământ înverzit. Gazonul era străjuit pe trei părţi de arbuşti mari de hortensii şi, în cealaltă parte, de faleza abruptă de la malul mării. Lui Luce îi venea greu să creadă cât de frumos era decorul şcolii. I se părea că nu avea să reziste să stea închisă înăuntru până la sfârşitul orei.

Apropiindu-se de terasă, Luce văzu o altă clădire lungă, dreptunghiulară, cu acoperişul de şindrilă şi cu ferestre încadrate vesel de rame galbene. O firmă mare, sculptată de mână, era agăţată deasupra intrării: „SALA DE MESE“. Era, cu siguranţă, cea mai drăguţă sală de mese pe care o văzuse Luce vreodată.

Terasa era plină de mobilier din fier forjat vopsit în alb, şi vreo sută de elevi stăteau acolo, relaxaţi şi lipsiţi de griji. Cei mai mulţi se descălţaseră şi îşi urcaseră picioarele pe masă, mâncând tot felul de preparate exotice. Ouă Benedict, vafe belgiene cu fructe, bucăţi mari şi pufoase de plăcintă cu spanac. Citeau ziarul, vorbeau la telefon, jucau crochet pe iarbă. Luce mai văzuse asta şi la copiii bogaţi de la Dover, dar puştii de pe Coasta de Est erau nişte mucoşi înţepaţi, nu bronzaţi şi relaxaţi, ca aici. întreaga scenă trimitea cu gândul la prima zi de vară, nu la o zi de marţi, de început de noiembrie. Totul era atât de plăcut, încât nu puteai decât să invidiezi aerul mulţumit de pe chipurile lor.

Luce încercă să şi-o închipuie pe Arriane aici, ce-ar fi zis de Shelby şi de acest mic dejun cu vedere la ocean, probabil că nici n-ar fi ştiut de cine să facă mişto mai întâi. Luce ar fi vrut să poată vorbi cu Arriane acum. I-ar fi prins bine să râdă un pic.

Privind în jur, surprinse privirile unora dintre elevi. O fată drăguţă, cu pielea măslinie, în rochie cu buline şi cu o eşarfă verde legată în părul negru strălucitor. Un tip cu părul blond ca mierea, lat în umeri, înfuleca un teanc enorm de clătite.

Luce întorcea din instinct capul de îndată ce ochii li se întâlneau - întotdeauna opţiunea cea mai sigură la Sword & Cross.

Dar nici unul dintre ei nu-i aruncă vreo privire răutăcioasă. Cea mai mare surpriză de la Shoreline nu erau strălucirea cristalină a soarelui, terasa comodă pentru micul dejun sau aura de bogăţie ce plutea deasupra tuturor. Surpriza era că elevii de aici zâmbeau.

Mă rog, majoritatea zâmbeau. Când Shelby şi Luce ajunseră la o masă liberă, Shelby luă o plăcuţă şi o aruncă pe jos. Luce se aplecă şi văzu că pe plăcuţă scria „REZERVAT“ chiar în momentul în care un tip cam de vârsta lor, în costum de chelner, veni la ele cu o tavă de argint.

— Ăă, masa asta e rezerv..., dădu să spună, însă vocea îi pieri într-un moment total nepotrivit.

— Cafea neagră, simplă, ceru Shelby întrebând-o apoi abrupt pe Luce: Tu ce vrei?

— Ah, la fel, zise ea, simţindu-se prost să fie servită. Poate cu puţin lapte.

— Sunt bursieri. Trebuie să muncească pentru a se întreţine.

Shelby îşi dădu ochii peste cap în timp ce chelnerul dispăru după cafele. Luă un exemplar din San Francisco Chronicle de pe masă şi deschise la prima pagină cu un căscat.

Cam în momentul ăsta, Luce începu să se sature.

— Hei, spuse, trăgând-o de mână pe Shelby ca să-i poată vedea chipul ascuns în spatele ziarului.

Shelby îşi arcui surprinsă sprâncenele.

— Şi eu am fost bursieră, spuse Luce. Nu la ultima şcoală, dar la penultima…

Shelby îi dădu mâna la o parte.

— Ar trebui să fiu impresionată de partea asta din CV-ul tău?

Luce era pe punctul de a o întreba pe Shelby ce auzise despre ea, când simţi o mână caldă pe umăr.

Francesca, profesoara care o întâmpinase pe Luce la uşă noaptea trecută, îi zâmbea. Era înaltă, avea o ţinută dreaptă şi era aranjată într-un stil care lăsa impresia că făcuse totul fără nici un efort. Părul moale şi blond al Francescăi era pieptănat într-o parte. Buzele erau date cu gloss roz. Purta o rochie neagră, dreaptă, cu o curea albastră şi pantofi cu toc cui decupaţi în faţă. Era genul de ţinută care ar fi făcut pe oricine să se simtă îmbrăcat neglijent. Luce îşi dorea ca măcar să-şi fi dat cu rimei. Şi poate să nu fi purtat converşii murdari de noroi uscat.

— A, ce bine, văd că vă înţelegeţi, zise Francesca. Eram sigură c-o să vă împrieteniţi.

Shelby tăcea, dar foşni ziarul. Luce tuşi uşor.

— Vei vedea, Luce, că este uşor să te adaptezi la Shoreline. Este făcută pentru asta. Majoritatea elevilor noştri dotaţi se adaptează foarte uşor. „Dotaţi?“ Bineînţeles că poţi veni la mine pentru orice problemă. Sau o poţi întreba pe Shelby.

Pentru prima dată în dimineaţa aceea, Shelby râse. Râsul ei era răguşit, tipul de râs pe care Luce s-ar fi aşteptat să-l audă de la un bătrân sau de la un fumător înrăit, nu de la o tânără care face yoga.

Luce se încruntă. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să se integreze în peisaj la Shoreline. Ea nu avea nimic de-a face cu aceşti copii răsfăţaţi şi dotaţi, care se lăfăiau în acest loc frumos, cu privelişte la ocean. Ea făcea parte dintre oamenii normali, care nu aveau rachete de squash în loc de suflet şi ştiau cum era viaţa adevărată. Ea îi aparţinea lui Daniel. Tot nu ştia ce căuta aici, în afară de faptul că trebuia să se ascundă pentru o perioadă foarte scurtă, în timp ce Daniel se ocupa cu... războiul lui. După asta, urma s-o ducă acasă. Sau ceva asemănător.

— Bine, ne vedem în clasă. Poftă bună! Francesca le strigă peste umăr în timp ce se îndepărta: încercaţi plăcinta! Ridică mâna, instruindu-l pe chelner să aducă fiecăreia câte o farfurie.

După ce plecă, Shelby luă o înghiţitură mare de cafea şi se şterse la gură cu mâneca.

— Ăă, Shelby?

— Nu ştii că la masă nu se vorbeşte?

Luce puse ceaşca de cafea înapoi pe farfurioară şi îl aşteptă nerăbdătoare pe chelnerul agitat să pună pe masă farfuriile cu plăcintă şi să plece. O parte din ea voia să găsească altă masă. Peste tot în jur se auzeau conversaţii vesele. Şi, dacă nu se putea alătura nici unui grup, chiar şi să stea singură ar fi fost mai bine. Dar era nelămurită de ceea ce spusese Francesca. De ce o prezentase pe Shelby drept o colegă de cameră grozavă, când era clar că fata o ura? Luce molfăi o bucată de plăcintă, ştiind că nu va putea mânca până nu spunea ce avea de spus.

— OK, ştiu că sunt nouă aici şi, dintr-un motiv sau altul, asta te enervează. Presupun că ai fost singură în cameră până să vin eu.

Shelby coborî ziarul până la nivelul ochilor şi ridică din sprâncene, care acum păreau enorme.

— Dar nu sunt chiar atât de îngrozitoare. Şi ce dacă am câteva întrebări? Iartă-mă dacă am venit la şcoală fără să ştiu cine sunt Nefermanii...

— Nefilimii.

— Mă rog. Nu-mi pasă. Nu vreau să fiu duşmanul tău. Ceea ce înseamnă că o parte din asta, spuse Luce gesticulând cu însufleţire, vine de la tine. Aşadar, care-i problema ta?

Shelby strâmbă uşor din colţul buzelor. împături ziarul, îl puse deoparte şi se lăsă pe spate în scaun.

— Ar trebui să-ţi pese de nefilimi. Vom fi colege de clasă. Ridică mâna, arătând spre terasă. Ia priveşte toţi elevii ăştia privilegiaţi de la Shoreline. Pe jumătate dintre rataţii ăştia n-o să-i mai vezi niciodată, decât dacă vor fi obiectul glumelor noastre.

— Glumele noastre?

— Da, şi tu faci parte din „Cursul onorific“ cu nefilimii. Dar nu te îngrijora, dacă nu te duce mintea prea tare - Luce pufni -, cursurile pentru cei dotaţi sunt mai mult o acoperire, un loc unde să stea nefilimii fără să ridice prea multe suspiciuni. De fapt, singurul care a avut vreodată suspiciuni a fost Beaker Brady.

— Cine e Beaker Brady? întrebă Luce aplecându-se, ca să nu fie nevoită să ţipe din cauza zgomotului puternic al valurilor ce se spărgeau jos, pe malul oceanului.

— Tocilarul ăla cu 10 pe linie de colo. Shelby arătă cu capul către un tip grăsuţ într-un costum în carouri, care tocmai vărsase iaurt peste un manual. Părinţii lui urăsc faptul că n-a fost niciodată acceptat la cursurile onorifice... în fiecare semestru, duc o adevărată campanie. Tipul aduce rezultatele de la testele Mensa, de la concursurile de ştiinţă, recomandări de la celebri laureaţi ai Premiului Nobel pe care i-a impresionat, tot tacâmul. Şi, în fiecare semestru, Francesca trebuie să inventeze câte un test de netrecut ca să nu-l admită. Râse. De genul, Beaker rezolvă cubul ăsta al lui Rubik în mai puţin de treizeci de secunde. Shelby plescăi. Numai că micul geniu a trecut testul ăsta.

— Dar dacă e o acoperire, zise Luce, părându-i un pic rău pentru Beaker, la ce foloseşte?

— E bună pentru cei ca mine. Sunt o nefilimă. N-E-F-I- L-I-M-Ă. Asta înseamnă orice fiinţă cu ADN de înger. Muritori, nemuritori sau transeterni. încercăm să nu facem discriminări.

Deci Shelby era un fel de înger. Ciudat. Nu părea şi nici nu arăta a înger. Nu era strălucitoare ca Daniel, Cam sau Francesca. Nu avea magnetismul lui Roland sau al lui Arriane. Părea grosolană şi urâcioasă.

— Deci e un fel de liceu particular pentru îngeri, spuse Luce. Dar de ce? Mergi la facultatea de îngeri după aceea?

— Depinde de ce are nevoie lumea. Mulţi îşi iau un an sabatic şi se înscriu în Corpul Nefilimilor. Călătoreşti, flirtezi cu străinii etc. Dar asta pe timp de pace relativă. Acum, păi...

— Acum ce?

— Mă rog. Vorbele îi stăteau pe limbă. Depinde cine eşti.

Lumea de aici are puteri diferite, adăugă ea părând că-i ghiceşte gândurile lui Luce. Mai mici sau mai mari, în funcţie de arborele genealogic. Dar, în cazul tău...

Partea asta o ştia şi Luce.

— Eu sunt aici doar datorită lui Daniel.

Shelby îşi aruncă şerveţelul pe farfuria goală şi se ridică.

— Un mod foarte impresionant de a te prezenta, Luce. Fata al cărei prieten mare şi tare a tras nişte sfori.

Asta era ce credea toată lumea de aici despre ea? Era adevărat?

Shelby se întinse şi luă ultima bucată de plăcintă de pe farfuria lui Luce.

— Dacă vrei un fan club Lucinda Price, sunt sigură că o să găseşti unul aici. Doar să nu mă înscrii şi pe mine în el, OK?

— Despre ce vorbeşti? Luce se ridică şi ea. Poate ca ele două trebuiau să o ia de la capăt. Nu vreau un fan club...

— Vezi, ţi-am spus eu, auzi o voce piţigăiată, dar plăcută.

Deodată, fata cu eşarfă verde stătea în faţa ei, zâmbind

şi împingând o altă fată înainte. Luce privi peste umărul lor, dar Shelby era deja departe - şi probabil că nu merita să fugă pentru a o ajunge din urmă. De aproape, fata cu eşarfa verde semăna cu Salma Hayek, cu buze pline şi sâni mari. Cealaltă fată, cu pielea albă, ochii căprui şi părul negru tuns scurt aducea un pic cu Luce.

— Deci eşti Lucinda Price? întrebă fata mai palidă. Avea dinţi mici, albi, în care ţinea două ace cu gămălie cu paiete în vârf, în timp ce împletea câţiva lujeri negri, făcând nişte noduri mici. Acea Lucinda care e combinată cu Daniel, fata care tocmai a venit de la şcoala aia îngrozitoare din Alabama?

— Georgia, zise Luce, încuviinţând din cap.

— Tot aia. Doamne, Dumnezeule, cum era Cam? L-am văzut odată la un concert death metal... Eram prea emoţionată ca să mă duc să mă prezint. Nu că pe tine te-ar interesa Cam, pentru că, evident, eşti cu Daniel. Dădu drumul unui râset. Eu sunt Dawn. Ea e Jasmine.

— Bună, spuse Luce încet. Asta era ceva nou. Ăăă...

— N-o băga în seamă, tocmai a băut vreo tonă de cafea. Jasmine vorbea cam de trei ori mai încet decât Dawn. Ce vrea să spună e că ne pare bine să te cunoaştem. întotdeauna am crezut că tu şi Daniel aveţi cea mai frumoasă poveste de dragoste. Din toate timpurile.

— Serios?

Luce îşi trosni încheieturile degetelor.

— Mai întrebi? zise Dawn, deşi Luce se aştepta în continuare ca ele să pună la cale vreo farsă. Să mori iar şi iar? OK, asta te face să vrei să fii cu el şi mai mult? Sunt sigură că da. Şi, când focul te mistuie... închise ochii, îşi duse o mână la stomac şi apoi în sus, strângând pumnul în dreptul inimii. Mama îmi spunea povestea când eram mică.

Luce era şocată. Se uita pe terasa însorită să vadă dacă nu le auzea cineva. Că tot venise vorba despre foc, probabil că obrajii îi erau roşii ca sfecla acum.

Sunetul unui clopot de fier semnală sfârşitul mesei, şi Luce se simţi uşurată să vadă că restul lumii avea alte lucruri de făcut. Cum ar fi să meargă la ore.

— Mama ta îţi spunea povestea asta? întrebă Luce încet. Despre mine şi Daniel?

— Doar unele părţi mai importante, zise Dawn deschizând ochii. Ce simţi? E ca un fel de bufeu? Aşa, ca la menopauză, nu că ai ştii...

Jasmine o lovi pe Dawn peste braţ.

— Ai comparat cumva pasiunea nestăpânită a lui Luce cu bufeurile sau mi se pare mie?

— Îmi pare rău, chicoti Dawn. Sunt doar fascinată. Sună atât de romantic! Sunt invidioasă - în sensul bun al cuvântului.

— Invidioasă că mor de fiecare dată când încerc să fiu cu bărbatul visurilor mele? Luce ridică din umeri. E cam moartea pasiunii, să ştii.

— Spune-i asta fetei care până acum s-a sărutat doar o dată, cu Ira Frank, care suferă de sindromul de colon iritabil.

Jasmine gesticulă, tachinând-o pe Dawn.

Deşi Luce nu râse, Dawn şi Jasmine o făcură ele în locul ei, cu nişte chicoteli împăciuitoare, ca şi cum credeau că ea era, pur şi simplu, modestă. Luce nu mai fusese niciodată ţinta unor astfel de chicoteli.

— Ce anume ţi-a spus mama ta? întrebă Luce.

— A, lucrurile obişnuite: a început războiul, a izbucnit scandalul şi, când în ceruri au încercat să pună capăt relaţiei, Daniel a zis: „Nimic nu ne va despărţi“, şi asta i-a enervat pe toţi. Sigur că asta-i partea mea preferată din poveste. Aşa că, acum, iubirea voastră trebuie să sufere pedeapsa eternă de a vă dori cu disperare, dar să nu puteţi să... ştii şi tu...

— Dar în unele vieţi pot, o corectă Jasmine pe Dawn.

Apoi îi făcu cu ochiul şmechereşte lui Luce, care aproape că nu se mai putea mişca din cauza şocului.

— Nu se poate, flutură din mână Dawn. Mă rog, cert este că ia foc când...

Văzând expresia îngrozită de pe chipul lui Luce, Dawn se crispă:

— Îmi pare rău. Nu cred că voiai să auzi asta.

Jasmine tuşi uşor şi se aplecă.

— Sora mea mai mare mi-a spus povestea asta din trecutul tău şi jur că...

— O! Dawn o luă de braţ pe Luce ca şi când ceea ce ştia - ceva ce Luce nu ştia - o transforma într-o prietenă dezirabilă.

Asta o enervă la culme pe Luce. Era extrem de jenată. Bine, şi puţin emoţionată. Şi extrem de nesigură dacă ceva din toate astea era adevărat. Un singur lucru era clar: Dintr-odată, Luce era... celebră. Se simţea ciudat. Ca şi cum ar fi fost una dintre fătucile fără nume care apăreau în pozele papparazilor lângă actori celebri.

— Copii! Jasmine arătă cu gesturi exagerate către ceasul de pe telefonul mobil. Am superîntârziat! Trebuie să mergem la ore.

Luce se strâmbă şi-şi luă în grabă rucsacul. Nici nu ştia care era prima oră, unde se afla clasa sau cum să interpreteze entuziasmul lui Jasmine şi al lui Dawn. Nu mai văzuse asemenea zâmbete largi şi înflăcărate de... Nu le mai văzuse niciodată, de fapt.

— Ştiţi vreuna cum pot afla care e prima oră? Nu am orarul.

— Da! spuse Dawn, mergi cu noi. Suntem împreună. Tot timpul. E aşa distractiv!

Cele două fete o porniră cu Luce într-un fel de tur printre mesele la care ceilalţi elevi îşi terminau micul dejun. în ciuda faptului că „superîntârziaseră“, Jasmine şi Dawn practic se plimbau pe iarba proaspăt tunsă. Luce se gândi dacă să le întrebe ce ştiau despre Shelby, dar nu voia să înceapă cu o bârfă. Pe lângă asta, fetele păreau simpatice, dar Luce nu avea nevoie să-şi facă alte cele mai bune prietene. Trebuia să-şi reamintească sieşi că asta era ceva temporar.

Temporar, dar nemaipomenit de frumos. împreună, toate trei păşiră pe cărarea de hortensii care ocolea sala de mese. Dawn trăncănea despre ceva, dar Luce nu-şi putea lua ochii de la marginea abruptă a falezei, de unde pământul se prăbuşise sute de metri în oceanul scânteietor. Valurile se rostogoleau către mica fâşie de plajă roşiatică, aflată în faţa dealului, la fel cum elevii de la Shoreline se duceau către clasă.

— Iată-ne, spuse Jasmine.

O cabană impresionantă, cu două etaje în formă de A, era construită la capătul potecii. Fusese ridicată în mijlocul unei pădurici de sequoia, aşa că acoperişul său abrupt, triunghiular, şi terenul din faţă erau acoperite cu un covor de ace căzute.

Avea o peluză îngrijită, cu câteva mese de picnic, dar atracţia principală era cabana însăşi: mai mult de jumătate era din sticlă, cu ferestre mari, spaţioase şi cu uşi glisante. Ceva în genul arhitecturii lui Frank Lloyd Wright. Mai mulţi elevi stăteau pe o estradă de la etajul al doilea cu vedere la ocean, iar alţii urcau scările gemene care porneau din capătul cărării.

— Bine aţi venit la cabana Nefi, spuse Jasmine.

— Aici învăţaţi voi? Luce rămase cu gura căscată. Arăta mai degrabă a casă de vacanţă decât a şcoală.

Lângă ea, Dawn ţipă brusc şi o strânse pe Luce de încheietura mâinii.

— Bună dimineaţa, Steven, îi strigă Dawn peste peluză unui bărbat mai în vârstă, care stătea la baza scărilor. Avea faţa slabă, ochelari cu rame dreptunghiulare la modă şi păr ondulat, cărunt. îmi place la nebunie când poartă costumu’ ăla la trei rânduri, şopti.

— Bună dimineaţa, fetelor. Bărbatul le zâmbi şi le făcu cu mâna. O privi pe Luce îndeajuns de mult timp încât să o tulbure, dar zâmbetul îi rămase pe faţă. Ne vedem în câteva minute, spuse urcând scările.

— Steven Filmore, şopti Jasmine, punând-o la curent pe Luce în timp ce urcau scările în urma lui. Cunoscut şi sub denumirea de VA, adică Vulpoiul Argintiu. E unul dintre profesori şi da, Dawn este îndrăgostită nebuneşte de el. Deşi e luat. N-are nici un pic de ruşine.

— Dar o iubesc şi pe Francesca. Dawn o lovi peste braţ pe Jasmine, apoi se întoarse către Luce, cu ochii negri jucăuşi. Pun pariu că şi tu o să te îndrăgosteşti de ei.

— Stai! Vulpoiul Argintiu şi Francesca sunt profesorii noştri? Şi le ziceţi pe nume? Şi sunt împreună? Cine ce predă?

— Toată dimineaţa vor preda ceva ce se numeşte „ştiinţe umaniste11, spuse Jasmine, deşi „angelice“ ar fi un termen mai potrivit. Frankie şi Steven predau împreună. Face parte din înţelegere, un fel de yin şi yang. Ştii... ca nici unul dintre elevi să nu fie... luat de val.

Luce îşi muşcă buzele. Ajunseseră în capătul scărilor şi stăteau în mijlocul unei mulţimi de elevi pe estradă. Toată lumea începea să meargă încet către uşile glisante de sticlă.

— Ce vrei să spui cu „luat de val“?

— Sunt amândoi îngeri căzuţi, bineînţeles, dar au ales tabere diferite. Ea e un înger, iar el este mai degrabă un demon. Dawn vorbea cu nonşalanţa cuiva care ar fi menţionat diferenţa dintre două tipuri de îngheţată. Văzând privirea uimită a lui Luce, adăugă: Nu se pot căsători sau ceva de genul ăsta - deşi nunta lor ar fi cea mai tare. Trăiesc împreună… în păcat.

— Un demon ne predă ştiinţe umaniste? întrebă Luce. Şi asta-i în regulă?

Dawn şi Jasmine se uitară una la cealaltă şi chicotiră.

— Foarte în regulă, spuse Dawn. Vei ajunge să-ţi placă de Steven. Haide, trebuie să mergem.

Urmându-i pe ceilalţi elevi, Luce intră în sală. Era amplă şi avea trei platforme cu bănci, iar mai jos, nişte mese lungi. Cea mai mare parte a luminii venea de la panourile din tavan. Lumina naturală şi tavanele înalte făceau ca sala să pară şi mai mare decât era. Briza oceanului bătea prin uşile deschise, aşa că aerul era tot timpul plăcut şi proaspăt. Diferenţa faţă de Sword & Cross era ca de la cer la pământ. Luce simţea că aproape i-ar fi plăcut la Shoreline, dacă nu ar fi fost un mic detaliu: faptul că singurul motiv al prezenţei ei aici - cea mai importantă persoană din viaţa ei - lipsea. Se întrebă dacă Daniel se gândea la ea. Oare îi era la fel de dor de ea cum îi era ei de el? Luce alese o bancă aproape de fereastră, între Jasmine şi un băiat simpatic care purta blugi tăiaţi, o şapcă cu Dodgers şi o bluză de trening albastră. Câteva fete stăteau împreună, lângă uşa de la baie. Una dintre ele avea părul cârlionţat şi ochelari mov cu rame dreptunghiulare. Când Luce o văzu din profil, aproape că sări din scaun.

„Penn!“

Dar, când fata se întoarse către Luce, văzu că faţa ei era mai aspră şi hainele mai strâmte, şi râsul mai zgomotos, iar Luce simţi cum i se strânge inima. Bineînţeles că nu era Penn. Nu avea să mai fie niciodată.

Luce putea să simtă privirile celorlalţi elevi aţintite asupra ei - unii se holbau de-a dreptul la ea. Singura care nu făcea asta era Shelby, care dădu din cap în direcţia ei în semn de salut. Nu era o clasă mare, doar douăzeci de pupitre aşezate pe platforme, îndreptate spre cele două mese lungi de mahon, în spatele cărora erau două table magnetice albe. Două rafturi de cărţi pe fiecare parte. Două lămpi de birou. Şi doi profesori, Steven şi Francesca, aflaţi unul lângă altul în faţa clasei, şoptind ceva.

Cu o mişcare la care Luce nu se aştepta, aceştia se întoarseră şi se uitară la ea, apoi merseră către mese. Francesca se aşeză pe colţul unei mese, cu un picior sub ea şi legă- nându-l pe celălalt deasupra podelei de lemn. Era încălţată în pantofi cu toc. Steven se sprijini de cealaltă masă, deschise o mapă grea, maro, de piele şi îşi duse pixul la gură. Pentru un bărbat mai în vârstă, arăta bine, sigur, dar Luce aproape că-şi dori să nu fi arătat atât de bine. îi reamintea de Cam şi de cât de înşelător poate fi farmecul unui demon.

Aşteptă ca restul clasei să scoată manualele pe care ea nu le avea şi să se apuce de citit o temă de care ea nu ştia, ca să poată să viseze cu ochii deschişi la Daniel.

Dar asta nu se întâmplă. Şi majoritatea elevilor încă se uitau pe furiş la ea.

— Cred că aţi observat că avem o elevă nouă.

Vocea Francescăi era joasă şi gravă, ca a unei cântăreţe de jazz.

Steven zâmbi, arătându-şi dinţii albi ca laptele.

— Spune-ne, Luce, cum ţi se pare la Shoreline?

Luce se albi la faţă pe măsură ce băncile celorlalţi elevi începură să scârţâie. Toţi se întorceau cu scaunele să o vadă. Simţea cum inima îi bătea mai tare şi i se umezeau palmele. Se afundă în scaun, dorindu-şi să fie o fată normală, la o şcoală normală, acasă, în normalul orăşel Thundebolt, Georgia. în ultimele zile, îşi dorise de multe ori să nu fi văzut nici o umbră, să nu fi dat peste problemele care cauzaseră moartea prietenilor ei şi care o vârâseră în bucluc cu Cam şi o despărţiseră de Daniel. Dar ăsta era punctul în care mintea ei nerăbdătoare se oprea: „Cum să fie normală şi să fie cu Daniel, care era departe de noţiunea de normal?14 Era imposibil. Aşa că trebuia să îndure.

— Încă încerc să mă adaptez. Vocea îi tremura, trădân- du-i emoţiile, răsunând ca un ecou în tavan. Dar totul pare în regulă.

Steven râse.

— Ei bine, eu şi Franesca ne-am gândit să te ajutăm să te acomodezi, aşa că am schimbat desfăşurarea obişnuită a orei de marţi dimineaţă rezervate prezentărilor elevilor...

Din capătul celălalt al clasei, Shelby strigă:

— Super!

Luce observă că avea un teanc de foi pe bancă şi un poster mare la picioare, pe care scria: „APARIŢIILE NU SUNT ATÂT DE RELE“. Deci Luce tocmai o scăpase de o prezentare. Asta trebuie să-i fi câştigat ceva puncte la capitolul colegă de cameră.

— Steven vrea să spună, interveni Francesca imediat, că vom juca un joc numit „spărgătorul de gheaţă“.

Sări de pe colţul mesei şi dădu roată clasei, tocurile ţăcănindu-i pe podea în timp ce distribuia câte o foaie de hârtie fiecărui elev.

Luce se aştepta să audă obişnuitul cor de lamentări pe care îl aduceau cu sine cuvintele astea într-o clasă de adolescenţi. Dar copiii ăştia păreau foarte de treabă şi cooperanţi. Făceau ceea ce li se spunea.

Când puse foaia de hârtie pe banca lui Luce, Francesca zise:

— Aşa o să afli mai multe despre colegii de clasă şi despre ce învăţăm aici.

Luce se uită la foaia de hârtie, împărţită în douăzeci de căsuţe. Fiecare căsuţă conţinea o frază. Era ca un joc pe care-l mai jucase înainte, la o tabără din Georgia pe când era copil, şi încă de câteva ori la Dover. Obiectivul era să potriveşti fiecare frază cu câte un elev. Se simţea uşurată: existau, cu siguranţă, întrebări mai stânjenitoare ca acestea. Dar apoi citi cu mai multă atenţie frazele, aşteptând să găsească afirmaţii normale de genul: „Are o ţestoasă ca animal de casă“ sau „Vrea să sară cu paraşuta“. Era oarecum enervată să vadă lucruri precum: „Vorbeşte mai mult de optsprezece limbi“ şi „A vizitat lumea de dincolo“.

Avea să fie evident faptul că Luce era singura fără origine nefilimă din clasă. Se gândi la chelnerul agitat care le adusese micul dejun ei şi lui Shelby. Poate că Luce s-ar simţi mai bine printre bursieri. Beaker Brady nici măcar nu ştia cât de norocos fusese.

— Dacă nimeni nu are întrebări, spuse Steven din faţa clasei, puteţi începe.

— Mergeţi afară şi relaxaţi-vă bine, adăugă Francesca. Aveţi oricât timp vreţi la dispoziţie.

Luce urmă şirul de elevi pe estradă. Jasmine se aplecă peste umărul lui Luce şi arătă cu unghia dată cu lac verde spre una dintre căsuţe.

— Am o rudă care este heruvim cu puteri depline. Nebunul unchi Carlos.

Luce încuviinţă din cap, ca şi când ar fi ştiut ce însemna asta, şi notă numele lui Jasmine.

— Pot să levitez, ciripi Dawn arătând în colţul din stânga sus al foii lui Luce. Nu mereu, de obicei după ce mi-am băut cafeaua.

— Uau!

Luce încercă să nu se uite prea insistent la ea. Nu părea să glumească. Putea să leviteze?

Încercând să nu lase să se vadă că se simţea din ce în ce mai nelalocul ei, Luce căută pe foaie ceva, orice despre care să ştie ceva.

„Are experienţă în chemarea mesagerilor."

Umbrele. Daniel îi spusese cum se numesc aceştia în ultima noapte la Sword & Cross. Deşi nu-i chemase în sensul propriu al cuvântului - apăruseră pur şi simplu -, Luce avea ceva experienţă.

— Pe mine poţi să mă menţionezi acolo.

Arătă către colţul din stânga jos al paginii. Jasmine şi Dawn se uitară la ea în acelaşi timp, puţin surprinse, dar o crezură. Apoi continuară să-şi completeze foaia. Inima lui Luce se mai potoli. Poate că nu avea să fie aşa de rău.

În următoarele minute, o întâlni pe Lilith, o roşcată cochetă, una dintre cele trei triplete nefilim „Poţi să ne deosebeşti după codiţe", explicase ea. „A mea e împletită"; pe Oliver, un tip bondoc cu voce groasă, care fusese în lumea de dincolo în vacanţa de vară din anul precedent („Supraevaluat, să vă spun sincer"); şi pe Jack, care credea că era pe punctul de a învăţa să citească gândurile şi considera că era în regulă ca Luce să scrie asta despre el („Simt că eşti OK cu asta, nu?“ spuse, apoi strânse degetele închipuind un pistol şi plescăi). Mai avea trei căsuţe de completat când Shelby îi smulse foaia din mână.

— Eu pot să fac astea două, zise ea arătând două căsuţe. La care vrei să mă înscrii?

„Vorbeşte mai mult de optsprezece limbi“ sau „A văzut o viaţă anterioară“.

— Stai aşa, şopti Luce. Ai… poţi să vezi vieţi anterioare?

Shelby ridică din sprâncene şi se semnă în căsuţă, adăugându-şi numele şi în căsuţa cu „optsprezece limbi“. Luce se holba la foaie, gândindu-se la propriile ei vieţi anterioare şi la cât de frustrant era să nu şi le amintească. O subestimase pe Shelby. Dar colega ei de cameră plecase deja. în locul ei stătea băiatul care îi fusese coleg de bancă în clasă. Era cu vreo 15 centimetri mai înalt ca Luce, avea un zâmbet larg şi prietenos, pistrui pe nas şi ochi albaştri. Ceva la el, chiar şi felul în care îşi rodea pixul, arăta… hotărâre. Luce îşi dădu seama că descria pe cineva cu care nu vorbise niciodată, dar asta era situaţia.

— A, ce bine. Singurul lucru pe care ştiu să-l fac este cel rămas pe foaie.

— Poţi să plăsmuieşti o reflexie a ta sau a altor oameni? citi Luce încet.

Băiatul dădu din cap şi îşi scrise numele în căsuţă.

— Miles Fisher. Sunt sigur că e impresionant pentru cineva ca tine.

— Aa, da! Da.

Luce se întoarse. Cineva ca ea care habar n-avea ce însemna asta.

— Aşteaptă, unde pleci? O trase de mânecă. Aha! Nu te-ai prins de gluma autoironică. Când Luce clătină din cap, lui Miles îi căzu faţa. Voiam să zic, în comparaţie cu ceilalţi din clasă, de-abia dacă exist şi eu. Singura persoană a cărei reflexie am reuşit vreodată s-o plăsmuiesc în afară de mine a fost mama. L-am băgat în sperieţi pe tata vreo zece secunde, dar după aia s-a terminat.

— Stai puţin. Luce clipi către Miles. Ai făcut o imagine în oglindă a mamei tale?

— Din greşeală. Se spune că e mai uşor să o faci cu oameni pe care îi iubeşti. Roşi, obrajii colorându-i-se în roz trandafiriu.

Acum o să crezi că mă ascund după fusta mamei. Ideea e că puterile mele sunt de categoria pană. în timp ce tu... tu eşti celebra Lucinda Price, spuse cu o fluturare teatrală şi masculină a mâinii.

— Aş vrea ca lumea să înceteze să spună asta, sări Luce.

Apoi, îşi dădu seama că fusese nepoliticoasă, aşa că oftă şi se sprijini de balustrada estradei, privind la apă. Era aşa de greu să proceseze toate aceste detalii, să accepte faptul că toată lumea de aici ştia mai mult despre ea decât ea însăşi. Nu voia să-şi descarce nervii pe tipul ăsta.

— Îmi pare rău, credeam că sunt singura care de-abia face faţă. Care e povestea ta?

— Ah, eu sunt ceea ce se numeşte „subţiat“, spuse, făcând nişte ghilimele exagerate în aer. Mama are ADN de înger de câteva generaţii, dar toate celelalte rude sunt muritori. Puterile mele sunt extrem de scăzute. Dar sunt aici pentru că părinţii mei au dotat şcoala cu ăă... estrada asta.

— Aha!

— Nu e atât de impresionant. Familia mea avea obsesia ca eu să fiu la Shoreline. Ar trebui să vezi pisălogeala de acasă ca să-mi fac o prietenă „nefilimă drăguţă“.

Luce râse - primul râs sincer din ultimele zile. Miles îşi dădu în glumă ochii peste cap.

— Am văzut că ai luat masa cu Shelby de dimineaţă. E colega ta de cameră?

Luce încuviinţă din cap.

— Dacă tot vorbim despre nefilime drăguţe, glumi ea.

— Da, ştiu că e cam... Miles şuieră şi-şi agită mâna ca o pisicuţă care zgârie, făcând-o pe Luce să râdă din nou. Oricum, nu sunt unul dintre fruntaşii clasei, dar sunt aici de ceva vreme şi tot mai cred că e un loc destul de bizar. Aşa că, dacă vrei să iei vreodată micul dejun cu oameni normali...

Luce dădu din cap. Normali. Muzică pentru urechile ei muritoare.

— Ca, de exemplu... mâine? întrebă Miles.

— Sună foarte bine.

Miles zâmbi şi îşi luă rămas-bun, iar Luce îşi dădu seama că toţi ceilalţi elevi se întorseseră în clasă. Singură pentru prima dată în acea dimineaţă, se uită la foaia de hârtie din mână, neştiind ce să creadă despre ceilalţi elevi de la Shoreline. îi era dor de Daniel, care putea să o ajute să înţeleagă toate astea, dar nu era - chiar, oare unde era? Nici măcar nu ştia.

Prea departe.

Duse un deget la buze, amintindu-şi ultimul lui sărut, îmbrăţişarea incredibilă a aripilor lui. îi era aşa de frig fără el, chiar şi sub soarele californian. Dar ea era aici din cauza lui, acceptată în această clasă de îngeri sau ce or fi fost - cu noua ei celebritate de-a dreptul bizară - datorită lui. într-un fel ciudat, se simţea bine să fie atât de strâns legată de Daniel.

Până când el avea să vină după ea, asta era tot ce avea.

Trei
Şaisprezece zile

— Hai, spune-mi, care-i cel mai ciudat lucru la Shoreline până acum?

Era miercuri dimineaţa, înainte de începerea orelor, iar Luce stătea la o masă pe terasa însorită, bând o ceaşcă de ceai cu Miles. El purta un tricou galben uzat, pe care scria Sunkist, o şapcă de baseball trasă peste ochii albaştri, şlapi şi blugi tociţi. Inspirată de felul relaxat în care se îmbrăca lumea la Shoreline, Luce renunţase la hainele ei negre obişnuite. Purta o rochiţă roşie şi un cardigan alb, care-i dădea senzaţia unei zile însorite, după o lungă perioadă ploioasă.

Îşi puse o linguriţă de zahăr în ceaşcă şi zise:

— Nici nu ştiu de unde să încep. Poate colega mea, care cred că şi în dimineaţa asta s-a strecurat înapoi în cameră înainte de răsăritul soarelui şi a plecat chiar înainte să mă trezesc. Nu, stai aşa, s-a dus la un curs predat de un cuplu format dintr-un înger şi un demon. Sau, spuse înghiţind, felul în care mă privesc colegii, de parcă aş fi o ciudăţenie mitologică. Mă obişnuisem cu statutul de ciudăţenie anonimă, dar ciudăţenie celebră...

— Nu eşti celebră. Miles luă o îmbucătură mare din croa- sant. Hai să le analizăm pe rând! zise cu gura plină.

În timp ce se ştergea la gură cu şerveţelul, Luce se mira şi se distra în acelaşi timp pe seama manierelor lui uneori de-a dreptul impecabile. Nu se putea abţine să nu şi-l închipuie la un curs de bune maniere la clubul de golf, pe când era copil.

— Shelby e mai din topor, spuse Miles, dar poate fi şi de treabă. Când are chef. Nu că aş fi văzu-o vreodată cu chef. Râse. Dar aşa se zvoneşte. Iar faza cu Frankie/Steven a fost ciudată şi pentru mine la început, dar cumva ei reuşesc să facă treaba să meargă. E ca un echilibru ceresc. Dintr-un motiv sau altul, faptul că ambele părţi sunt prezente aici le dă elevilor libertatea de a se dezvolta.

Iar cuvântul ăsta, „a se dezvolta“. îşi amintea că Daniel îl folosise când îi spusese prima dată că el nu avea să se înscrie la Shoreline. Dar cum să se dezvolte? Asta folosea numai nefilimilor, nu şi lui Luce, care era singura muritoare din clasa ei plină de aproape-îngeri, aşteptând până când îngerul ei avea chef să se întoarcă s-o ia.

— Luce, spuse Miles, întrerupându-i şirul gândurilor, adevărul este că toată lumea te priveşte curioasă pentru că am auzit cu toţii despre tine şi Daniel, dar nimeni nu ştie povestea reală.

— Aşa că, în loc să mă întrebe...

— Ce? Dacă voi chiar o faceţi pe nori? Sau dacă „ gloria“ lui frenetică te copleşeşte cu totul... Se opri văzând expresia îngrozită de pe faţa lui Luce, apoi înghiţi în sec. Iartă-mă, vreau să spun că ai dreptate, au transformat totul într-o adevărată legendă. Ceilalţi, adică. Eu măcar încerc să nu fac speculaţii de genul ăsta.

Miles puse jos ceaşca de ceai şi fixă cu privirea şerveţelul. Poate că era o chestiune prea personală.

Miles o privea acum fix pe Luce, dar asta nu o făcea să fie agitată. Privirea lui albastră şi zâmbetul din colţul gurii erau ca o invitaţie să vorbească despre ceva ce nu vorbise cu nimeni până acum. Deşi o deranja, Luce înţelegea de ce Daniel şi domnul Cole îi interziseseră să discute cu Callie sau cu părinţii ei. Dar Daniel şi domnul Cole erau cei care o înscriseseră la Shoreline. Ei erau cei care îi spuseseră că aici avea să fie în siguranţă. Aşa că nu vedea nici un motiv să-şi ascundă povestea vieţii de Miles. Mai ales că el ştia deja unele lucruri.

— Povestea e lungă, spuse. La propriu. Şi încă nu ştiu tot. Dar, pe scurt, Daniel este un înger de rang înalt. înainte de Cădere, era cineva foarte important. înghiţi în sec şi evită privirea lui Miles. Acum se simţea agitată. Cel puţin, înainte să se îndrăgostească de mine.

Cuvintele îi ieşeau nestăvilite, începând de la prima ei zi la Sword & Cross, despre cum Arriane şi Gabbe avuseseră grijă de ea, iar Molly şi Cam o necăjiseră, despre sentimentele devastatoare care o încercaseră când văzuse o fotografie de-a ei dintr-o viaţă anterioară. Lupta ireală din cimitir. Luce sări peste unele chestiuni legate de Daniel şi peste momentele lor de intimitate... Când termină, se gândi că-i oferise lui Miles tabloul complet a ceea ce se întâmplase, risipind astfel legenda creată în jurul ei.

După ce termină, se simţi uşurată.

— Uau, nu am mai zis asta nimănui. E aşa de bine s-o spun cu voce tare! Pare mai real acum, că am mai povestit cuiva.

— Poţi continua, dacă vrei, spuse el.

— Ştiu că sunt aici numai pentru o scurtă perioadă de timp, răspunse Luce. Şi, într-un fel, cred că Shoreline mă poate ajuta să mă obişnuiesc cu oamenii - vreau să spun, cu îngerii ca Daniel. Şi cu nefilimii ca tine. Dar tot nu mă simt în largul meu. Ca şi cum aş pretinde că sunt altcineva.

Miles încuviinţase din cap tot timpul, dar acum clătină din cap cu hotărâre.

— Nici pomeneală! Faptul că eşti muritoare face totul şi mai impresionant.

Luce privi terasa şi, pentru prima dată, văzu o linie clară ce despărţea mesele nefilimilor de restul elevilor. Nefilimii aveau toate mesele din partea vestică, aproape de râu. Erau mai puţini, cam douăzeci, câteodată un singur elev stătea la o masă de şase locuri, în timp ce toţi ceilalţi erau nevoiţi să stea înghesuiţi la mesele din partea de est. Shelby, de exemplu, stătea singură, îndurând bătaia puternică a vântului ce încerca să-i sufle ziarul pe care-l citea. Erau multe scaune libere, dar nici unuia dintre cei care nu erau nefilimi nu-i trecea prin gând să depăşească linia şi să stea împreună cu cei „aleşi“.

Luce întâlnise câţiva „nealeşi“ cu o zi în urmă. După prânz, se ţineau ore în clădirea principală, o construcţie cu o arhitectură mai puţin impresionantă, unde se predau disciplinele tradiţionale: biologie, geometrie, istorie europeană. Unii păreau de treabă, dar Luce simţea o distanţă nemărturisită - totul din cauză că stătea cu cei aleşi - care anula posibilitatea unei conversaţii.

— Nu mă înţelege greşit, m-am împrietenit cu unii dintre ei. Miles arătă către o masă aglomerată. I-aş alege oricând pe Connor sau pe Eddie G. pentru o partidă de tenis cu piciorul, în locul nefilimilor. Dar, serios vorbind, crezi că vreunul dintre ei ar fi putut trece prin aşa ceva şi să mai fie aici să povestească?

Luce se scărpină pe gât şi simţi cum lacrimile i se adună în colţul ochilor. Pumnalul domnişoarei Sophia era foarte prezent în mintea ei şi nu putea să-şi amintească de noaptea aceea fără să sufere pentru moartea lui Penn. O moarte absurdă. Nu era drept.

— Abia am supravieţuit, spuse încet.

— Da, zise Miles, dându-se înapoi. E ciudat: Francesca şi Steven predau despre prezent şi despre viitor, dar nu despre trecut. Asta are ceva de-a face cu întărirea forţelor noastre.

— Cum adică?

— Întreabă-mă tot ce vrei despre marea bătălie care urmează şi despre rolul pe care un nefilim puternic ca mine îl poate juca. Dar cum rămâne cu lucrurile care s-au petrecut deja, despre care vorbeai tu? Nimic din ce ne învaţă aici nu se referă la trecut. Şi, apropo de asta, zise Miles arătând spre terasa care se golea, ar trebui să mergem şi noi. Vrei să mai repetăm chestia asta?

— Categoric!

Şi Luce chiar voia. îi plăcea de Miles. îi venea mult mai uşor să stea de vorbă cu el decât cu oricine altcineva. Era prietenos şi avea un simţ al umorului care o făcea pe Luce să se simtă bine cât ai bate din palme. Dar îi rămăsese în minte ceva ce el îi spusese. Bătălia care se apropia. Bătălia lui Daniel şi a lui Cam. Sau o luptă cu grupul de Bătrâni al domnişoarei Sophia? Dacă până şi nefilimii se pregăteau pentru luptă, ei ce îi rămânea de făcut?

Steven şi Francesca aveau obiceiul de a se îmbrăca în culori asortate, fapt ce-i făcea să pară gata mai degrabă pentru o şedinţă foto, nu pentru cursuri. în a două zi a lui Luce la Shoreline, Francesca era încălţată cu pantofi cu tocuri aurii de opt centimetri, purta o rochie portocalie şi avea o eşarfă în jurul gâtului care se potrivea perfect cu cravata portocalie a lui Steven, pe care o asortase la o cămaşă crem şi la costumul albastru.

Arătau incredibil, şi Luce se simţea atrasă de ei, dar nu în felul romantic despre care vorbise Dawn ieri. Privindu-şi profesorii de la pupitrul unde era aşezată, între Miles şi Jasmine, Luce se simţea atrasă de Francesca şi de Steven dintr-un motiv apropiat sufletului ei: îi aduceau aminte de relaţia ei cu Daniel.

Deşi nu-i văzuse în ipostaze romantice, când stăteau aproape unul de celălalt - adică mai mereu -, atracţia dintre ei transpira prin toţi porii. Bineînţeles, asta avea ceva de-a face cu faptul că erau îngeri căzuţi, dar trebuie că avea legătură şi cu conexiunea dintre ei doi. Luce nu se putu abţine să nu-i invidieze. îi aduceau tot timpul aminte de ceea ce ea nu putea avea.

Cei mai mulţi elevi îşi ocupaseră locurile. Dawn şi Jasmine o tot băteau la cap pe Luce să facă parte din comitetul de organizare, ca să le ajute să pună la punct nişte evenimente deosebite. Lui Luce nu-i plăcuse niciodată să participe la activităţi extraşcolare. Dar fetele fuseseră atât de drăguţe cu ea, iar chipul lui Jasmine se luminase când pomenise despre o călătorie cu iahtul pe care o plănuiau pentru sfârşitul săptămânii, astfel că Luce acceptă să participe. îşi scria numele pe listă când Steven păşi în faţă, îşi aruncă haina pe masa din spatele lui şi, fără să spună un cuvânt, îşi desfăcu braţele.

Ca la o chemare, o siluetă neagră păru că se desprinde din umbra unui sequoia aflat chiar lângă fereastră. Se smulse din iarbă, căpătă consistenţă şi sări în încăpere prin fereastra deschisă. Era rapidă şi, pe unde mergea, părea să lase în urmă întuneric.

Luce îşi pierdu răsuflarea, dar nu era singura. De fapt, cei mai mulţi elevi se dădură înapoi agitaţi în băncile lor, în timp ce Steven începu să rotească umbra. îşi întinse mâinile şi le răsuci cu putere, ca şi cum s-ar fi luptat cu ceva. în curând, umbra se învârtea în faţa lui atât de repede, că nu i se mai distingeau contururile, ca spiţele unei roţi. O rafală puternică de vânt, cu miros de mucegai, se răspândea din mijlocul ei, suflând cu putere şi dându-i lui Luce părul pe spate.

Steven manevra umbra cu mâinile încordate, transfor- mând-o dintr-o masă amorfă într-o sferă compactă, neagră, de mărimea unui grepfrut.

— Dragi elevi, zise ţinând în echilibru mingea de materie neagră, la câţiva centimetri deasupra degetelor, despre asta vom învăţa astăzi.

Francesca făcu un pas înainte şi luă umbra în mâinile ei. Pe tocuri, era aproape la fel de înaltă ca Steven... şi Luce îşi imagina că era la fel de pricepută cu umbrele.

— Toţi i-aţi văzut pe mesageri măcar o dată, spuse ea, deplasându-se încet de-a lungul şirului de pupitre, pentru ca toţi să poată vedea mai bine sfera. Iar unii dintre voi, continuă privind-o pe Luce, au şi oarecare experienţă directă cu ei. Dar ştiţi exact ce sunt şi ce pot face?

Zvonuri. Luce se gândea la ce-i spusese Daniel în seara bătăliei. Era prea nouă la Shoreline ca să se simtă îndemnată să răspundă, dar nici unul dintre ceilalţi elevi nu părea să ştie. Ridică timid mâna.

Francesca dădu aprobator din cap:

— Luce?

— Transmit mesaje, răspunse ea, devenind din ce în ce mai sigură pe măsură ce vorbea, gândindu-se la asigurările pe care i le dăduse Daniel. Nu fac nimic rău.

— Mesageri, da. Dar nu fac nimic rău?

Francesca îl privi pe Steven. Tonul ei nu lăsa să se înţeleagă dacă Luce avea sau nu dreptate, ceea ce o făcu pe Luce să se simtă stingherită. întreaga clasă rămase surprinsă când Francesca merse alături de Steven, apucă o parte din marginea umbrei, în timp ce el o ţinea pe cealaltă şi o scuturară energic.

— Asta se numeşte a arunca o privire, spuse.

Umbra se lăţi şi se mări ca un balon umflat. Scotea un sunet gros ca un gâlgâit. Pe măsură ce întunecimea se risipea, se transforma într-un caleidoscop, în culori mai strălucitoare decât orice văzuse Luce vreodată. Galben canar, auriu strălucitor, dâre de roz şi de mov. O întreagă lume de culori învolburate strălucea mai puternic în spatele perdelei de umbră ce dispărea. Steven şi Francesca trăgeau încă de umbră, deplasându-se încet în spate, până când aceasta luă forma unui mare ecran de proiecţie. în acel moment, se opriră.

Fără nici un avertisment de genul „O să vedeţi în continuare“ şi după o clipă de groază, Luce ştiu de ce. Nu exista nimic care să-i pregătească pentru asta.

Ghemul de culori se separă într-o pânză de forme distincte. în faţa lor aveau un oraş. Un vechi oraş cu ziduri de piatră... în flăcări. Suprapopulat şi poluat, mistuit de flăcările furioase. Oameni încercuiţi de flăcări, cu gurile căscate ca nişte hăuri, cu mâinile ridicate la cer. Şi peste tot cădea o ploaie de scântei strălucitoare şi de flăcări, o ploaie de lumini ale morţii ce aprindea tot ce atingea în cale.

Luce simţea mirosul de came în descompunere şi moartea ce răzbătea prin ecranul umbrei. Era îngrozitor să priveşti, dar şi mai ciudată era lipsa oricărui sunet. Unii elevi îşi feriră privirile, ca şi cum încercau să îşi oprească un hohot de plâns, un ţipăt care, pentru Luce, era imperceptibil. Liniştea rămânea deplină, în timp ce priveau tot mai mulţi oameni murind.

Când credea că stomacul ei nu mai putea îndura, focalizarea imaginii se schimbă, iar Luce văzu totul de la distanţă. Nu ardea unul, ci două oraşe. O idee ciudată i se strecură în minte, ca o amintire pe care o avusese dintotdeauna, dar la care nu se mai gândise de mult. Ştia la ce se uitau: erau Sodoma şi Gomora, cele două cetăţi biblice distruse de Dumnezeu.

Apoi, ca şi cum ar fi apăsat pe un întrerupător, Steven şi Francesca pocniră din degete şi imaginea dispăru. Rămăşiţele umbrei se transformară într-un mic nor negru de cenuşă, care se aşternu pe podeaua sălii de clasă. în jurul lui Luce, ceilalţi elevi încercau să-şi revină.

Luce nu-şi putea lua ochii de la locul unde fusese umbra. Cum făcuseră asta? Plăsmuirea începea să se închege din nou, bucăţile de materie neagră adunându-se, transformân- du-se în ceva mai familiar. Odată îndeplinită misiunea, mesagerul se retrase încet, alunecând pe podea, apoi ieşi, precum umbra făcută de o uşă care se închide.

— Poate că vă întrebaţi de ce aţi fost nevoiţi să asistaţi la scena de adineauri, zise Steven, adresându-se clasei.

El şi Francesca aveau aceeaşi privire îngrijorată uitân- du-se prin clasă. Dawn plângea încetişor în banca ei.

— După cum ştiţi, spuse Francesca, de cele mai multe ori la acest curs, dorim să ne concentrăm pe ceea ce voi, ca nefilimi, aveţi puterea să faceţi. însă felul în care puteţi schimba lucrurile în bine va fi hotărât de fiecare dintre voi. Vrem să privim înainte, nu înapoi.

— Dar ceea ce aţi văzut astăzi, spuse Steven, a fost mai mult decât o simplă lecţie de istorie cu efecte speciale. Şi nu mă refer doar la efectele vizuale. Nu, ceea ce aţi văzut au fost chiar Sodoma şi Gomora în timp ce erau distruge de Marele Tiran, când...

— Oh, nu! interveni Francesca şi clătină din deget, aici nu venim cu jigniri.

— Desigur. Are dreptate, ca de obicei. Chiar şi eu mă mai lansez câteodată în idei de propagandă. Steven îi privi cu seninătate pe elevi. Dar, aşa cum spuneam, mesagerii sunt mai mult decât simple umbre. Ei deţin informaţii extrem de preţioase. într-un fel, ei sunt umbre - umbre ale trecutului, ale evenimentelor de mult apuse şi ale celor ceva mai recente.

— Ceea ce aţi văzut azi, încheie Francesca, a fost o demonstraţie a unor abilităţi pe care unii dintre voi vor putea să le valorifice într-o bună zi.

— Să nu încercaţi acum! Steven îşi şterse mâinile cu o batistă scoasă din buzunar. De fapt, chiar vă interzicem să încercaţi aşa ceva, puteţi pierde controlul şi vă puteţi rătăci printre umbre. Dar cândva, poate, cine ştie?!

Luce şi Miles se priviră, iar el îi aruncă un zâmbet larg, uşurat să audă asta. Nu părea să se simtă exclus, aşa cum se simţea Luce.

— Oricum, cei mai mulţi dintre voi vă simţiţi, probabil, extenuaţi.

Luce îşi plimbă privirea pe chipurile elevilor, în timp ce Francesca vorbea. Vocea ei avea efectul unui leac pus pe rană. Jumătate dintre elevi aveau ochii închişi, de parcă erau pe punctul să adoarmă.

— E normal. Ăsta-i preţul pe care-l plăteşti ca să vezi umbrele. Consumi multă energie ca să priveşti în trecut, chiar şi la ce s-a întâmplat acum câteva zile, darămite să priveşti cu mii de ani în urmă. Puteţi simţi efectele pe propria piele. Acestea fiind zise - se uită la Steven -, o să vă dăm drumul mai devreme astăzi, ca să vă odihniţi.

— Mâine revenim cu forţe proaspete, aşa că aveţi grijă să citiţi despre dispariţii, spuse Steven. Sunteţi liberi!

În jurul lui Luce, elevii se ridicau încet din bănci. Păreau năuciţi, extenuaţi Când se ridică şi ea, lui Luce îi tremurară un pic genunchii, df - se simţea ceva mai puţin tulburată decât păreau ceilalţi. îşi strânse cardiganul pe lângă corp şi îl urmă pe Miles afară din clasă.

Astea nu-s lucruri de joacă, zise el, coborând câte două trepte odată. E totul în regulă?

— Eu sunt bine, răspunse Luce. Şi chiar era. Tu?

Miles se scărpină pe frunte.

— Parcă aş fi fost cu adevărat acolo. Bine că ne-au dat drumul mai devreme. Mă duc să dorm.

— Pe cuvântul meu, interveni Dawn ajungându-i din spate pe poteca ce ducea la internat, era ultimul lucru la care mă aşteptam în dimineaţa asta de miercuri. Sunt terminată.

Aveau dreptate: pieirea Sodomei şi a Gomorei fusese cumplită. Atât de reală, încât Luce simţea încă dogoarea focului pe piele. O luară pe scurtătură către internat, ocolind partea de nord a cantinei şi trecând prin umbra pădurii de sequoia. Era ciudat să vadă campusul atât de gol, toţi ceilalţi elevi de la Shoreline fiind încă la ore în clădirea principală. Unul câte unul, nefilimii dispărură de pe potecă direct în paturi. Cu excepţia lui Luce. Nu era deloc obosită. Dimpotrivă, simţea o energie ciudată. îşi dori din nou ca Daniel să fi fost aici. Voia atât de mult să discute cu el despre demonstraţia pe care o făcuseră Francesca şi Steven şi să-l întrebe de ce nu-i spusese niciodată că umbrele nu erau ceea ce păreau.

În faţa ei, erau scările ce duceau la internat. în spatele ei, se întindea pădurea de sequoia. Se plimba prin faţa internatului, nedorind să intre, să doarmă şi să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Francesca şi Steven nu urmăriseră, probabil, doar să sperie elevii, ci voiseră să-i înveţe ceva. Ceva ce nu le putuseră spune pur şi simplu. Dar, dacă mesagerii purtau mesaje şi ecouri ale trecutului, atunci care era mesajul celor văzute?

Intră în pădure.

Ceasul ei arăta 11 dimineaţa, dar sub coroanele dese ale arborilor era întuneric beznă. I se făcu pielea de găină pe picioarele goale în timp ce pătrundea tot mai adânc în pădurea umbroasă. Nu voia să se gândească prea mult; dacă se gândea, risca să i se facă frică şi să plece. Era pe cale să se aventureze pe un teritoriu necunoscut. Un teritoriu interzis.

Voia să convoace un mesager.

Mai avusese contact cu ei în trecut. Prima dată, prinsese unul între degete, ca să-l împiedice să-i intre în buzunar. Apoi, altă dată, în bibliotecă, îndepărtase unul de pe hainele lui Penn. Biata Penn! Luce se întrebă ce mesaj avusese mesagerul ăla. Dacă ar fi ştiut cum să-i manevreze atunci, aşa cum Francesca şi Steven o făcuseră azi, ar fi putut să împiedice toată tragedia?

Închise ochii. O văzu pe Penn, prăbuşită lângă perete, cu pieptul plin de sânge. Prietena ei căzută. Nu! Era prea dureros să-şi amintească de noaptea aceea şi nu îi era de nici un folos. Tot ce putea face era să privească înainte.

Trebuia să lupte cu frica paralizantă ce începea s-o cuprindă.

îşi dădu seama de prezenţa unei siluete şerpuitoare, neagră şi familiară, ce stătea ascunsă în umbra adevărată a unei crengi de sequoia aflate la nici zece metri de ea.

Făcu un pas către ea, iar mesagerul se dădu înapoi. Străduindu-se să nu facă mişcări bruşte, Luce înaintă, mai aproape şi mai aproape, atentă ca umbra să nu dispară.

Gata.

Umbra se târâse înapoi sub ramură, dar nu plecase. Cu inima bătându-i nebuneşte, Luce încercă să se liniştească. Da, era întuneric în pădure, nimeni nu ştia unde se afla şi era foarte probabil ca nimeni să nu-şi dea seama că lipsea pentru o bună bucată de vreme, în caz că s-ar fi întâmplat ceva - dar ăsta nu era un motiv să intre în panică. Sau era? De ce se simţea oare cuprinsă de frică? De ce îi tremurau mâinile ca atunci când era copil şi vedea umbrele, înainte să afle că nu erau periculoase?

Era momentul să se hotărască. Fie stătea locului pentru totdeauna, fie admitea că era o fricoasă şi se întorcea la internat cu coada între picioare, fie...

Întinse deodată mâna, fără să-i tremure, şi prinse umbra. O trase spre ea şi o strânse aproape de pieptul ei, surprinsă de greutatea ei şi de cât de rece şi de umedă era. Ca un prosop umed. Braţele îi tremurau. Ce să facă acum cu ea?

Imaginea celor două oraşe în flăcări îi reveni în minte. Luce se întrebă dacă ar fi în stare să primească mesajul ăsta de una singură. Dacă o putea face să-i dezvăluie secretul. Cum trebuia să procedeze? Tot ce făcuseră Francesca şi Steven nu fusese altceva decât să tragă de ea.

Ţinându-şi respiraţia, Luce îşi trecu degetele peste marginile cu pene ale umbrei, o apucă şi o lovi uşor. Spre surprinderea ei, mesagerul era maleabil, ca un fel de plastilină, şi lua orice formă îi dădeau degetele ei. Cu o strâmbătură, încercă să-l transforme într-un pătrat. Ceva asemănător ecranului pe care-l făcuseră profesorii ei.

La început era uşor, dar umbra părea să devină din ce în ce mai rigidă în timp ce ea încerca s-o întindă. Şi, de fiecare dată când ducea mâna ca să tragă de altă parte, restul se transforma la loc într-o masă neagră, rece şi informă. Obosi repede şi fu nevoită să-şi şteargă sudoarea de pe frunte cu mâna. Nu voia să renunţe. Dar, când umbra începu să vibreze, Luce scoase un ţipăt şi o eliberă.

În acel moment, o luă la goană printre copaci. Când se făcu nevăzută, Luce îşi dădu seama că nu umbra vibrase, ci telefonul din rucsac. Se obişnuise să nu mai aibă mobil. Uitase că domnul Cole îi dăduse un telefon mai vechi înainte să se îmbarce în avion şi să vină în California. îi era aproape inutil, doar un mijloc prin care el s-o contacteze, s-o ţină la curent cu ce le spunea părinţilor ei, care credeau că se afla încă la Sword & Cross, astfel încât, atunci când Luce vorbea cu ei, să-i mintă fără să se dea de gol.

Nimeni în afară de domnul Cole nu avea numărul ei. Şi, din motive de siguranţă care-o scoteau din sărite, Daniel nu-i dăduse nici o posibilitate de a-l contacta. Iar acum telefonul ăsta o făcuse să piardă prima şansă reală de a lucra cu umbrele.

Îl deschise şi citi mesajul pe care domnul Cole i-l trimisese:

Sună-i pe părinţii tăi. Ei cred că ai luat un 10 la o lucrare de control la istorie şi că săptămâna viitoare o să dai probe să intri în echipa de înot. Comportă-te ca şi cum totul e în regulă.

Şi încă un mesaj un minut mai târziu:

E totul în regulă?

Bosumflată, Luce îşi îndesă telefonul la loc în rucsac şi începu să meargă prin stratul gros de ace de sequoia către marginea pădurii şi spre internat. SMS-ul o făcuse să se întrebe cum o duceau ceilalţi elevi de la Sword & Cross. Arriane mai era oare acolo şi, dacă da, cui îi mai trimitea avioane de hârtie în timpul orelor? Molly îşi găsise un alt inamic nr. 1, acum că Luce plecase? Sau amândouă se schimbaseră după dispariţia lui Luce şi a lui Daniel? Oare Randy crezuse povestea cum că părinţii lui Luce o mutaseră la altă şcoală? Oftă. Ura că trebuia să ascundă adevărul de ai ei, ura faptul că nu putea să le spună cât de singură şi de izolată se simţea.

Dar să le dea telefon? Fiecare cuvânt mincinos pe care l-ar fi rostit - 10 la pretinsa lucrare de la istorie, probe pentru o echipă imaginară de înot - ar fi făcut-o să-i fie şi mai dor de casă.

Probabil că domnul Cole înnebunise de-a binelea dacă îi cerea să-i sune şi să-i mintă. Dar, dacă le-ar fi spus părinţilor ei adevărul, ei ar fi crezut că o luase razna. Iar dacă nu îi contacta, şi-ar fi dat seama că era ceva în neregulă. Ar fi mers la Sword & Cross, ar fi văzut că nu era acolo şi apoi ce?

Putea să le trimită un e-mail. Nu i-ar fi venit aşa de greu să mintă într-un e-mail. Ar mai câştiga astfel timp până când nu va mai avea de ales şi va trebui să le dea telefon. Avea să le trimită un e-mail chiar în acea seară.

Ieşi din pădure, o luă pe cărare şi trase adânc aer în piept. Era noapte. Privi înapoi la pădurea bogată, umbroasă. Cât stătuse acolo cu umbra? Se uită la ceas. Se făcuse opt şi jumătate. Pierduse masa de prânz. Şi cursurile de după-amia- ză. Şi cina. Fusese atât de întuneric în pădure, că nu-şi dăduse seama de trecerea timpului, dar acum realitatea o izbi. Era obosită, îi era frig şi foame.

După ce se pierdu de trei ori în internatul ce părea un labirint, Luce îşi găsi în sfârşit camera. Sperând că Shelby era plecată unde pleca ea noaptea, Luce vârî cheia imensă şi veche în gaură şi apăsă pe clanţă. Luminile erau stinse, dar în şemineu ardea focul. Shelby stătea pe podea cu picioarele încrucişate sub ea şi cu ochii închişi şi medita. Când Luce intră, deschise un ochi, părând extrem de enervată de prezenţa lui Luce.

— Scuze, murmură Luce, aşezându-se pe scaunul de la biroul cel mai apropiat de uşă. Nu mă băga în seamă, închipuie-ţi că nu sunt aici.

Pentru scurtă vreme, Shelby îi urmă sfatul. îşi închise ochiul rău-voitor şi îşi reluă meditaţia, iar în cameră se lăsă liniştea. Luce deschise computerul de pe birou şi privi ecranul, încercând să-şi compună în minte cel mai inofensiv mesaj cu putinţă pentru părinţii ei - şi dacă tot se apuca de scris e-mailuri, şi unul pentru Callie, care-i trimisese mai multe mesaje ce stăteau necitite de câteva săptămâni.

Tastând cât mai încet posibil, astfel încât zgomotul să nu o facă pe Shelby s-o urască şi mai mult decât o ura deja, Luce scrise:

Dragă mamă şi tată, mi-e foarte dor de voi. Am vrut doar să vă scriu câteva rânduri. Viaţa la Sword & Cross e frumoasă.

Pieptul i se încordă şi abia se stăpâni să nu le scrie: „Din câte ştiu, nimeni n-a mai murit săptămâna asta“. Scrise în schimb:

Poate o să încerc să intru în echipa de înot.

Luce privi pe fereastră la cerul înstelat şi senin. Trebuia să trimită mesajul numaidecât. Altfel, n-ar mai fi rezistat.

Mă întreb când vor înceta ploile... Aşa-i în noiembrie în Georgia. Cu dragoste, Luce!

Copie textul într-un alt mesaj pentru Callie, schimbă câteva cuvinte, duse mouse-ul în dreptul butonului „send“, închise ochii, făcu dublu clic şi lăsă capul în jos. Era o fiică îngrozitoare şi o prietenă mincinoasă. Şi ce naiba obţinuse? Erau cele mai plictisitoare e-mailuri scrise vreodată care nu aveau să facă altceva decât să-i sperie pe oameni. îi chiorăi stomacul. A doua oară se auzi şi mai tare. Shelby tuşi uşor. Luce îşi întoarse scaunul spre ea şi văzu că era într-o poziţie de yoga. Luce simţea cum i se adunau lacrimile în colţul ochilor.

— Mi-e foame, bine? De ce nu depui o plângere, să mă transfere în altă cameră?

Calmă, Shelby făcu un salt înainte pe covoraşul de yoga, îşi lipi palmele una de alta şi zise:

— Voiam doar să-ţi spun de cutia de macaroane organice cu brânză din sertarul meu. Nu-i nevoie să dai apă la şoricei. Doamne!

Unsprezece minute mai târziu, Luce stătea sub pătură cu o farfurie de paste cu brânză, cu ochii înseninaţi şi cu o colegă de cameră care, dintr-odată, nu o mai ura.

— Nu plângeam pentru că-mi era foame, dădu Luce să clarifice lucrurile, deşi macaroanele cu brânză erau tare bune, iar cadoul, atât de neaşteptat de binevoitor din partea lui Shelby, încât aproape că îi veni iar să plângă.

— Luce voia să stea de vorbă cu cineva, iar Shelby era... acolo. Nu se terminase definitiv confruntarea tăcută dintre ele, dar faptul că îi oferise mâncarea ei era un pas uriaş înainte pentru cineva care de-abia dacă îi adresase două cuvinte până atunci.

— Am nişte probleme cu ai mei. E greu să fii departe.

— Bu-hu-hu! replică Shelby, mâncând şi ea tot macaroane. Lasă-mă să ghicesc: părinţii tăi sunt foarte fericiţi împreună.

— Nu-i corect, răspunse Luce, ridicându-se în capul oaselor. Nu ai idee prin ce a trebuit să trec.

— Şi tu ai idee prin ce a trebuit eu să trec? Shelby o fixă cu privirea. Nici nu credeam. Uite, asta sunt eu: copil unic, crescut de o mamă singură. Probleme cu tata? Poate. O pacoste căreia nu îi place să-şi împartă lucrurile, dar cu care eşti nevoită să stai? Cu siguranţă! însă eu nu pot să suport nicicum o fătucă frumuşică şi alintată, cu o familie fericită şi cu un prieten arătos, care îmi încalcă teritoriul şi se plânge de relaţia ei de dragoste la distanţă.

Luce îşi ţinu respiraţia.

— Nu-i adevărat.

— A, nu? Luminează-mă!

— Sunt o... falsă, spuse Luce. îi... mint pe oamenii la care ţin.

— Îl minţi pe prietenul tău cel arătos?

Ochii lui Shelby se îngustară într-un fel care o făcu pe Luce să creadă că era chiar interesată.

— Nu, zise Luce. Nici măcar nu vorbesc cu el.

Shelby se lăsă pe spate pe patul lui Luce şi îşi rezemă picioarele de tăblia patului.

— De ce?

— E o poveste lungă, stupidă şi complicată.

— Orice fată cu un pic de creier ştie că există un singur lucru pe care poţi să-l faci când te desparţi de prietenul tău...

— Nu ne-am despărţit, răspunse Luce exact în acelaşi moment în care Shelby îi zise:

— Schimbă-ţi coafura!

— Să-mi schimb coafura?

— Un nou început, replică Shelby. Eu m-am vopsit portocaliu şi m-am tuns. Odată, chiar m-am ras în cap după ce un ticălos mi-a frânt inima.

Pe dulapul din fundul camerei era o mică oglindă ovală cu ramă de lemn. Din pat, Luce putea să se vadă în oglindă. Puse jos farfuria de paste, se ridică şi se duse mai aproape. Se tunsese după povestea cu Trevor, dar aia fusese altceva. Părul îi fusese aproape ars, oricum. Şi, când venise la Sword & Cross, îi tăiase părul lui Arriane. Totuşi, Luce înţelegea ce voia Shelby să spună cu un nou început. Te poţi transforma în altcineva, poţi să pretinzi că nu eşti tu persoana care a trecut prin atâtea necazuri. Deşi - Slavă Domnului - Luce nu plângea după pierderea definitivă a relaţiei ei cu Daniel, plângea după multe alte pierderi: Penn, familia ei, viaţa pe care o avusese înainte ca lucrurile să devină atât de complicate.

— Chiar te gândeşti serios la asta, nu-i aşa? Nu mă face să scot peroxidul de sub chiuvetă.

Luce îşi trecu mâinile prin părul scurt şi negru. Oare ce ar zice Daniel? Dar, dacă voia ca ea să se simtă fericită aici până când aveau să poată fi din nou împreună, trebuia să renunţe la Luce cea de la Sword & Cross.

Se întoarse către Shelby şi spuse:

— Ce mai aştepţi?

Patru
Cincisprezece zile

Nu era atât de blondă.

Luce se spălă pe mâini în chiuvetă şi apoi îşi întinse şuviţele blonde, scurte. Stătuse la toate orele de joi, printre care se numărase un curs neaşteptat de plictisitor, de două ore, despre siguranţă predat de Francesca, pentru a le reaminti de ce trebuia să fii foarte atent când aveai de-a face cu mesagerii (păruse că i se adresase direct lui Luce). Avusese extemporale unul după altul la orele „obişnuite“, de biologie şi de matematică, în clădirea principală, suportând timp de opt ore interminabile privirile înspăimântate ale colegilor de clasă, nefilimi sau nu.

Deşi noaptea trecută, în camera lor, atitudinea lui Shelby faţă de noul său look fusese una mişto, acesta nu dădea pe afară cu complimentele, ca Arriane, şi nici nu o încuraja foarte tare, ca Penn. Când ieşise în lume, în dimineaţa aceasta, Luce fusese copleşită de emoţii. Miles o văzuse primul şi îşi dăduse aprobarea. Dar el era atât de drăguţ, că nu i-ar fi spus niciodată dacă ar fi arătat oribil.

Desigur, Dawn şi Jasmine veniseră la ea imediat după cursul de artă, atingându-i părul şi întrebând-o după cine se inspirase.

— Foarte â la Gwen Ştefani, zise Jasmine dând din cap.

— Nu, de fapt e Madonna, nu-i aşa? întrebă Dawn. Ca pe vremea albumului Vogue. înainte ca Luce să răspundă, Dawn arătă spre ele două şi zise: Cred că nu mai suntem gemene.

— Gemene?

Luce clătină din cap.

Jasmine se uită cu coada ochiului la Luce.

— Hai, vrei să spui că nu ţi-ai dat seama? Voi două... semănaţi atât de mult! Păreaţi surori gemene.

Acum, când stătea singură în faţa oglinzii din baie, Luce se privea şi se gândea la Dawn. Se asemănau la culoarea albă a pielii, buzele pline, părul negru. Dar Dawn era mai scundă decât ea. Purta haine în culori ţipătoare şase zile din şapte. Şi vorbea mult mai mult decât Luce. în afară de câteva puncte în comun superficiale, Luce şi Dawn nici că puteau fi mai diferite. Uşa de la baie se deschise şi intră o brunetă îmbrăcată cu blugi şi cu un pulover galben. Luce o recunoscu de la orele de istoria Europei. Amy nu ştiu cum. Se aplecă deasupra chiuvetei de lângă Luce şi începu să îşi perie sprâncenele.

— De ce ţi-ai făcut asta la păr? o întrebă privind-o fix.

Luce clipi. Una era să vorbească despre asta cu aşa-zisele prietene de la Shoreline, şi alta, cu o fată cu care nu mai schimbase nici un cuvânt.

Îi veni în minte, răspunsul lui Shelby, referitor la un nou început, dar pe cine voia să păcălească? Flaconul ăla de peroxid de noaptea trecută o făcuse, pur şi simplu, să pară la fel de falsă pe dinafară pe cât se simţea pe dinăuntru. Callie şi părinţii ei de-abia dacă ar mai recunoaşte-o acum, şi nu asta fusese intenţia ei.

Mai era şi Daniel. Ce avea să creadă? Dintr-odată, Luce se simţi mult prea falsă; chiar şi o străină putea să vadă asta.

— Nu ştiu, răspunse, apoi trecu de ea şi ieşi din baie. Nu ştiu de ce am făcut-o.

Decolorarea părului nu avea să alunge amintirile amare ale ultimelor săptămâni. Dacă voia cu adevărat un nou început, trebuia să ia măsuri. Dar ce anume? Erau atât de puţine lucruri asupra cărora avea control în momentul de faţă! întreaga ei viaţă se afla în mâinile domnului Cole şi ale lui Daniel. Şi amândoi erau departe.

Era înfricoşător cât de repede şi cât de mult ajunsese să se bazeze pe Daniel, dar şi mai înfricoşător era faptul că nu ştia când avea să-l mai vadă. Prin comparaţie cu zilele pline de fericire pe care se aşteptase să le trăiască alături de el în California, acum era mai singură ca niciodată.

Îşi târî picioarele prin campus, dându-şi treptat seama că singura dată de când venise la Shoreline, când simţise că avea un pic de independenţă, fusese... în pădure, singură cu umbra.

După demonstraţia din ziua precedentă din clasă, Luce se aşteptase la ceva mai mult din partea Francescăi şi a lui Steven. Sperase că elevii aveau să fie în stare să facă şi ei un experiment cu umbrele. îşi imaginase chiar şi că avea să repete în faţa tuturor nefilimilor experienţa din pădure.

Nu se întâmplă însă nimic din toate acestea. De fapt, ora de astăzi fusese un mare pas înapoi. Li se predase o lecţie plictisitoare despre comportamentul şi siguranţa faţă de mesageri, şi elevilor li se spusese să nu încerce niciodată, în nici o împrejurare, să imite ceea ce văzuseră în ziua precedentă.

Era frustrant şi neproductiv. Aşa că acum, în loc să se întoarcă la internat, Luce se pomeni că aleargă în spatele sălii de mese, pe cărarea de la marginea falezei, şi urcă scările de lemn de la internatul nefilimilor. Biroul Francescăi se afla în anexa de la etajul al doilea, şi profesoara le spusese elevilor că puteau merge oricând simţeau nevoia. Clădirea era foarte diferită fără prezenţa celorlalţi elevi care s-o însufleţească. Părea rece, umedă şi aproape abandonată. Orice zgomot pe care-l făcea Luce reverbera ca un ecou în grinzile de lemn. Pe palierul de la etajul de deasupra se vedea un lampadar, şi Luce simţi mirosul plăcut al cafelei proaspăt făcute. încă nu ştia dacă să-i spună Francescăi ce făcuse în pădure. Poate că o persoană atât de înzestrată ca Francesca avea să considere asta ceva neimportant. Sau avea să i se pară o încălcare a instrueţiur; 1or pe care le dăduse în timpul orei. Pe de o parte, Luce voi să vadă dacă profesoara ei era genul de om la care să poată apela când simţea că nu mai face faţă.

Ajunse în capătul scărilor şi se pomeni în faţa unUi coridor lung. La stânga, dincolo de balustrada de lemn, vedea sala de clasă de la etajul al doilea, acum goală şi întunecată. La dreapta, se întindea un şir de uşi grele din lemn cu vitralii. înaintă în linişte pe duşumeaua de lemn şi îşi dădu seama că nu ştia care era biroul Francescăi. Numai una dintre uşi era întredeschisă, a treia din dreapta, prin vitraliul căreia se răspândea lumina. I se păru că aude o voce de bărbat înăuntru. Voia să bată la uşă, când vocea ascuţită a unei femei o făcu să îngheţe.

— A fost o greşeală să încercăm, şuieră Francesca.

— Ne-am încercat norocul. N-am nimerit-o, zise Steven.

— N-am nimerit-o? îl luă în râs Francesca. Vrei să spui că am fost nechibzuiţi. Din punct de vedere statistic, şansele ca un mesager să aducă veşti proaste erau mult prea mari. Ai văzut ce efect a avut asupra copiilor. Nu erau pregătiţi.

Pauză. Luce se apropie şi mai mult, călcând pe covorul persan din hol.

— Dar ea era!

— Nu voi sacrifica progresele făcute de întreaga clasă doar pentru ca o...

— Priveşte în perspectivă, Francesca. Avem o programă excelentă. O ştiu şi eu, o ştii şi tu. Elevii noştri sunt mai buni decât elevii din orice alt program pentru nefilimi din lume. Tu ai făcut asta. Ai dreptul să te simţi mândră. Dar lucrurile s-au schimbat acum.

— Steven are dreptate, Francesca.

O a treia voce. De bărbat. Lui Luce i se păru familiară. Dar cine era?

— Poţi să arunci pe fereastră programa şcolară. Armistiţiul dintre clanurile noastre este singurul care mai contează.

Francesca oftă.

— Chiar crezi...

Vocea necunoscută zise:

— După cum îl cunosc pe Daniel, va veni la timp. Probabil că a început deja să numere minutele.

— Şi mai e ceva, spuse Steven.

Pauză, apoi sunetul unui sertar deschis, urmat de un icnet. Luce ar fi dat orice să se afle de partea cealaltă a zidului, să vadă ce vedeau şi ei.

— De unde o ai? întrebă cealaltă voce de bărbat. Faceţi schimb?

— Bineînţeles că nu! răspunse cu voce înţepată Francesca. Steven a găsit-o în pădure în timpul unui rond noaptea trecută.

— E veritabilă, nu-i aşa? întrebă Steven.

Un oftat.

— A trecut prea mult timp ca să mai ştiu, replică străinul ocolind răspunsul. Nu am mai văzut o săgeată de tras la ţintă de secole. Daniel poate s-o identifice. O să i-o duc.

— Asta-i tot? Ce sugerezi să facem între timp? întrebă Francesca.

— Uitaţi care-i treaba. Asta nu-i problema mea.

Familiaritatea vocii îi stătea pe creier lui Luce.

— Şi nu e stilul meu...

— Te rog, imploră Francesca.

Se făcu linişte în birou. Inima lui Luce bătea cu putere.

— Bine. Dacă aş fi în locul vostru? Grăbiţi lucrurile pe aici. Supravegheaţi-i mai atent şi faceţi tot ce puteţi ca să fie gata cu toţii. Sfârşitul Timpurilor nu va fi ceva foarte drăguţ.

Sfârşitul Timpurilor. Asta spusese Arriane că s-ar fi întâmplat în cazul în care Cam şi armata sa ar fi câştigat lupta în noaptea aia la Sword & Cross. Dar nu câştigaseră. Doar că poate mai avusese loc încă o luptă. Şi atunci, pentru ce trebuiau să se pregătească nefilimii?

Zgomotul greu de paşi o făcu pe Luce să se dea înapoi. Ştia că nu trebuia să fie prinsă trăgând cu urechea la o asemenea conversaţie. Oricare ar fi fost subiectul.

De data asta, era mulţumită de numeroasele firide din arhitectura de la Shoreline. Se piti sub cornişa de lemn dintre două console şi se lipi de zid.

Paşii unei singure persoane se auziră ieşind din birou, iar uşa se închise cu putere. Luce îşi ţinu respiraţia şi aşteptă ca personajul să coboare scările. La început, îi zări doar picioarele. Ghete de piele maro făcute în Europa. Apoi, când individul coborî scara în spirală, zări o pereche de blugi închişi la culoare. O cămaşă în dungi alb cu bleu. Şi, în sfârşit, codiţele rasta de un blond întunecat.

Roland Sparks venise la Shoreline.

Luce sări din firidă. Poate că în faţa Francescăi şi a lui Steven, care erau superbi, puternici şi maturi şi... profesorii ei, era agitată şi trebuia să se poarte frumos. Dar Roland nu o mai intimida - nu prea mult. în afară de asta, el era cea mai apropiată legătură pe care o putea avea cu Daniel. Se strecură pe scările interioare cât mai încet, apoi o zbughi pe uşa cabanei. Roland se îndrepta către ocean de parcă n-ar fi avut nici o grijă.

— Roland! strigă, coborând cu zgomot ultimele trepte şi începând să alerge. El se opri în locul în care cărarea se termina şi începea faleza abruptă.

Stătea nemişcat, privind apa. Luce constată cu surprindere o stare de nervozitate, când, foarte încet, el începu să se întoarcă spre ea.

— Ca să vezi, spuse zâmbind. Lucinda Price a descoperit peroxidul.

— Ah, da!

Îşi duse mâinile la păr. Probabil că i se părea o idioată.

— Nu, nu, spuse, păşind către ea şi apucându-i între degete câteva şuviţe de păr. Ţi se potriveşte. Lookul potrivit la timpul potrivit.

— Ce faci aici?

— M-am înscris la şcoală. Ridică din umeri. Tocmai mi-am luat orarul, m-am întâlnit cu profesorii. Pare un loc simpatic.

Avea pe umăr un sac împletit, din care ieşea ceva lung, subţire şi argintiu. Urmărindu-i privirea, Roland îşi mută sacul pe celălalt umăr şi strânse băierile, făcând un nod.

— Roland, spuse cu o voce tremurătoare. Ai plecat de la Sword & Cross? De ce? Ce faci aici?

— Aveam nevoie de o schimbare, răspunse el misterios.

Luce voia să întrebe despre ceilalţi - Arriane şi Gabbe,

chiar şi despre Molly. Dacă cineva îi remarcase absenţa sau dacă îi păsa cuiva că plecase. Dar, când deschise gura, spuse cu totul şi cu totul altceva.

— Despre ce vorbeai cu Francesca şi cu Steven?

Chipul lui Roland se schimbă instantaneu, afişând o

expresie mai dură, mai îmbătrânită şi mai îngrijorată.

— Depinde. Ce-ai auzit?

— Daniel. Te-am auzit spunând că... Nu trebuie să mă minţi, Roland. Când se întoarce? Pentru că nu cred că pot...

— Hai să facem o plimbare, Luce.

Dacă i s-ar fi părut din cale-afară de jenant ca Roland Sparks să-şi pună braţul în jurul umerilor ei la Sword & Cross, la Shoreline senzaţia a fost de alinare. Nu fuseseră niciodată prieteni, dar el îi amintea de trecut - legătură pe care o aprecia acum.

Se plimbară de-a lungul falezei, în jurul terasei unde se lua masa şi în partea de vest a internatului, apoi trecură de o grădină de trandafiri pe care Luce nu o mai văzuse până atunci. Se lăsa seara, şi luciul apei din dreapta lor reflecta nuanţele de roz, portocaliu şi violet ale norilor ce treceau prin faţa soarelui.

Roland o conduse către o bancă aflată în faţa lacului, departe de clădirile din campus. Privind în jos, vedea treptele săpate în piatră, ce duceau până la plajă.

— Ce ştii şi nu-mi spui? întrebă Luce când tăcerea începu s-o deranjeze.

— Apa are zece grade, răspunse Roland.

— Nu asta am vrut să spun, replică Luce privindu-l drept în ochi. Te-a trimis aici să mă supraveghezi?

Roland se scărpină în cap.

— Uite ce e. Daniel e plecat cu treburi. A fost chemat de urgenţă la ceruri. între timp - iar ei i se păru că face un semn cu capul în direcţia pădurii din spatele lui tu trebuie să-ţi vezi de treburile tale.

— Ce, nu, eu n-am nici o treabă, eu sunt aici numai pentru că...

— La naiba! Toţi avem secretele noastre, Luce. Al meu m-a adus la Shoreline, iar al tău te-a condus în pădurea asta.

Dădu să protesteze, dar Roland îi anulă protestul cu mâna, având mereu întipărită pe faţă privirea aia tainică.

— Nu o să te bag în belele, ba, mai mult, sunt de partea ta. Privi dincolo de ea, către ocean. Acum, să revenim la apă. E rece ca gheaţa. Ai încercat-o? Ştiu că îţi place să înoţi.

Luce îşi dădu seama că era la Shoreline de trei zile, văzuse oceanul, auzise mereu valurile, simţea aerul sărat în nări, dar încă nu ajunsese pe plajă. Şi nu era ca la Sword & Cross, unde exista o listă interminabilă de lucruri pe care nu le putea face. Nu ştia de ce nu fusese niciodată.

Clătină din cap.

— Singurul lucru pe care-l poţi face pe o plajă atât de rece este un foc de tabără. Roland o privi. Ţi-ai făcut prieteni aici?

Luce ridică din umeri.

— Câţiva.

— Adu-i diseară, după lăsarea întunericului. Arătă către o fâşie îngustă de nisip la baza scărilor de piatră. Exact acolo.

Luce se uită cu coada ochiului la Roland.

— Ce vrei să faci?

Roland rânji.

— Nu-ţi face griji! Va fi ceva nevinovat. Ştii cum e: sunt nou prin părţile astea. Şi aş vrea să-mi fac simţită prezenţa.

— Amice, mai calcă-mă o dată, şi o să-ţi rup picioarele.

— Poate dacă n-ai mai îndrepta lumina lanternei în sus, Shel, am putea şi noi să vedem pe unde mergem.

Luce încercă să-şi înăbuşe râsul în timp ce-i urma pe Miles şi pe Shelby, care se certau, prin campus în miez de noapte. Era aproape ora 11 noaptea, iar la Shoreline era întuneric beznă şi linişte deplină, cu excepţia ţipătului unei bufniţe. Luna mare şi portocalie era învăluită într-o perdea de nori. Nu găsiseră decât o singură lanternă (a lui Shelby), aşa că numai o singură persoană (Shelby) putea vedea cărarea către ocean. Pentru ceilalţi doi, împrejurimile - care păruseră atât de luxuriante şi de bine îngrijite în lumina zilei - reprezentau acum o capcană vegetală de ţepi de brad, ferigi cu rădăcini groase şi călcâiele lui Shelby.

Când Roland îi spusese să aducă nişte prieteni, Luce avusese o senzaţie ciudată în stomac. Nu existau monitoare la Shoreline, nici camere video de supraveghere care să înregistreze fiecare mişcare a elevilor, aşa că nu posibilitatea de a fi prinşi o neliniştea. De fapt, fusese chiar uşor să se strecoare afară din cămin. Partea cu adusul câtorva prieteni se dovedise mai dificilă.

Dawn şi Jasmin păreau candidatele cele mai potrivite pentru o petrecere pe plajă, dar, când Luce urcase la etajul al cincilea, coridorul era pustiu şi nu răspunse nimeni când bătuse la uşa lor. înapoi în camera ei, Shelby făcea nişte exerciţii de yoga, stând într-o poziţie care îi dădea ameţeli lui Luce numai privind-o. Luce nu voise să o întrerupă din concentrare invitând-o la o petrecere, dar apoi o bătaie puternică în uşă o făcuse să cadă în genunchi din poziţia în care stătea. Era Miles, care o invita pe Luce la o îngheţată.

Luce îşi mutase privirea de la Miles la Shelby şi înapoi şi zâmbise.

— Am o idee mai bună.

Zece minute mai târziu, îmbrăcaţi în hanorace cu glugă, şapca cu Dodgers pusă invers (Miles) şi şosete de lână cu degete, astfel încât să poată purta şlapii (Shelby), cu neliniştea în suflet provocată de integrarea lui Roland în gaşca de la Shoreline (Luce), cei trei parcurgeau drumul către marginea falezei.

— Încă o dată, cine-i tipul ăsta? întrebă Miles, arătând către o fundătură a cărării de piatră, chiar înainte ca Luce să ajungă.

— E doar... un tip de la fosta mea şcoală.

Luce încercă să găsească o descriere mai bună, în timp ce începură să coboare scările de piatră. Roland nu-i era tocmai prieten. Şi, deşi cei de la Shoreline erau destupaţi la minte, nu era tocmai sigură că ar trebui să le spună din ce categorie a îngerilor căzuţi făcea parte Roland.

— Era prieten cu Daniel, zise într-un final. Probabil o să fie o petrecere restrânsă. Nu cred că mai cunoaşte pe altcineva aici în afară de mine.

Simţiră mirosul înainte să vadă focul: era mirosul de fum scos de focul de tabără făcut cu lemn de nuc. Apoi, când ajunseră aproape, la baza scărilor abrupte, o cotiră pe după stânci şi rămaseră locului la vederea scânteilor unui foc portocaliu.

Pe plajă se adunaseră în jur de o sută de oameni.

Vântul bătea sălbatic, ca un animal neîmblânzit, dar asta nu era nimic în comparaţie cu dezlănţuirea petrecăreţilor. Pe margine, aproape de locul în care stătea Luce, un grup de hipioţi cu bărbi lungi şi dese, îmbrăcaţi în cămăşi ponosite, băteau frenetic la tobe. Câţiva copii aflaţi în apropiere dansau pe ritmul tobelor. în celălalt capăt era focul, iar când Luce se ridică pe vârfuri, îi recunoscu pe mulţi colegi de la Shoreline adunaţi în jurul lui, încercând să se încălzească. Toata lumea avea un băţ şi scociora cu el în foc, încercând să obţină cel mai bun loc pentru a-şi rumeni hotdogul şi bezelele sau pentru a-şi încălzi conservele cu fasole. Nimeni nu ştia cum aflaseră ceilalţi de foc, dar era clar că toată lumea se distra de minune.

Şi, în mijlocul nebuniei, Roland. îşi schimbase cămaşa călcată şi ghetele scumpe de piele şi purta, la fel ca toată lumea, o bluză de trening cu glugă şi blugi tociţi. Stătea pe un bloc de stâncă, povestind cu gesturi exagerate ceva ce Luce nu prea putea să audă. Dawn şi Jasmine se aflau printre ascultătorii captivaţi. Feţele lor luminate de foc arătau frumoase şi însufleţite.

— Asta înţelegi tu printr-o petrecere restrânsă? întrebă Miles.

Luce îl privea pe Roland, întrebându-se ce le povestea. Ceva în felul în care el preluase conducerea o făcu pe Luce să se gândească la camera lui Cam şi la prima şi singura petrecere adevărată la care mersese vreodată la Sword & Cross.

Ise făcu dor de Arriane. Şi, desigur, de Penn, care sosise cam stresată la petrecere, dar, în cele din urmă, se distrase mai bine decât oricine. Şi mai era şi Daniel, care de-abia dacă-i adresase două vorbe lui Luce. Lucrurile erau diferite acum.

— Nu ştiu voi, copii, spuse Shelby, aruncându-şi şlapii din picioare şi mergând pe nisip în şosete, dar eu mă duc să-mi iau ceva de băut şi un hotdog şi apoi poate o să iau şi o lecţie de bătut la tobe de la unul din tipii ăia.

— Şi eu la fel, spuse Miles. Cu excepţia ultimei părţi cu tobele, în caz că nu-i evident.

— Luce, zise Roland făcându-i cu mâna de pe stâncă, ai venit.

Miles şi Shelby erau mult în faţa ei, îndreptându-se către chioşcul cu hotdog, aşa că Luce trecu peste o dună de nisip rece şi umed, îndreptându-se către Roland şi către ceilalţi.

— Nu glumeai când ai spus că voiai să-ţi anunţi prezenţa. Asta chiar e o chestie, Roland.

Roland încuviinţă din cap.

— O chestie zici? De bine sau de rău?

Părea o întrebare insidioasă, dar ideea era că Luce nu voia să spună mai multe. Se gândea la convorbirea aprinsă care avusese loc în biroul Francescăi. Cât de dură era vocea acesteia... Linia dintre bine şi rău părea foarte neclară. Roland şi Steven erau îngeri căzuţi, care trecuseră de cealaltă parte a baricadei. Demoni! Oare ştia măcar ce înseamnă asta? Şi mai era şi Cam... Ce voise Roland să spună cu întrebarea aia? Se uită pe furiş la el. Poate c-o întrebase doar dacă se distra.

O mulţime de petrecăreţi îmbrăcaţi pestriţ se învârteau în jurul ei, dar Luce simţea oceanul negru cu valuri nesfârşite în apropiere. Aerul de lângă apă era rece şi îi biciuia faţa, dar focul de tabără era incandescent. Atâtea lucruri păreau în conflict acum, toate adunându-se împotriva ei.

— Cine sunt toţi oamenii ăştia, Roland?

— Să vedem. Roland arătă către puştii hipioţi din formaţia de tobe. Oameni din oraş. Apoi, arătă în dreapta spre nişte tipi care încercau să impresioneze fetele cu mişcări de dans patetice. Tipii ăia sunt din Marină, staţionaţi la baza din Fort Bragg. După felul în care se distrează, sper că sunt în permisie. în weekend. Când Jasmine şi Dawn se apropiară încet de el, Roland îşi trecu un braţ în jurul lor şi zise: Pe astea două cred că le cunoşti.

— Nu ne-ai spus că eşti prietenă cu directorul celest de relaţii publice, spuse Jasmine.

— Serios. Dawn se aplecă în faţă pentru a-i şopti destul de tare lui Luce: Numai jurnalul meu ştie de câte ori am vrut să merg la o petrecere a lui Roland Sparks. Şi jurnalul meu nu va spune niciodată.

— Dar eu s-ar putea să spun, glumi Roland.

— Petrecerea asta nu-i condimentată cu nimic? Shelby se ivi în spatele lui Luce, cu Miles lângă ea. Ţinea doi hotdogi într-o mână şi îşi întinse mâna liberă către Roland.

— Shelby Sterris. Iar tu...

— Shelby Sterris, repetă Roland, sunt Roland Sparks. Ai locuit în estul Los Angelesului? Ne-am mai întâlnit înainte?

— Nu.

— Are memorie fotografică, adăugă Miles, dându-i lui Luce un hotdog vegetarian, care nu-i plăcea, dar totuşi gestul era frumos.

— Sunt Miles, petrecerea-i super!

— Da, super, spuse Dawn, care dansa cu Roland pe ritmul tobelor.

— Dar Steven şi Francesca? Luce se văzu nevoită să ţipe înspre Shelby. Nu ne vor auzi?

Una era să le placă muzica tare, şi cu totul alta să le bată tobele în urechi.

Jasmine se uită în direcţia campusului.

— Ne vor auzi cu siguranţă, dar avem destulă libertate la Shoreline. Cel puţin, pentru nefilimi. Câtă vreme rămânem în campus, sub supravegherea lor, putem face cam tot ce vrem.

— Asta include şi un concurs de limbo? Roland rânji diabolic, indicându-le o creangă lungă şi groasă din spatele lui. Miles, tu ţii de celălalt capăt.

Câteva secunde mai târziu, creanga era ridicată, ritmul tobelor se schimbase şi părea că toată lumea lăsase la o parte orice altceva şi formase un şir lung şi însufleţit.

— Luce, o chemă Miles. Doar n-o să stai pur şi simplu acolo?!

Luce studie mulţimea, simţindu-se ţeapănă de parcă ar fi prins rădăcini în locul în care stătea pe nisip. Dar Dawn şi Jasmine îi făcură loc să intre între ele două. Deja cuprinsă de spiritul competiţiei - probabil se născuse cu acest spirit -, Shelby se lăsă pe spate. Chiar şi puşcaşii marini voiau să participe.

— Bine.

Luce râse şi intră în şir.

Odată jocul început, şirul se mişca rapid; timp de trei runde, Luce se lăsă pe spate fără probleme, trecând pe sub creangă. A patra oară, se îndoi cu ceva mai mare dificultate, fiind nevoită să-şi lase capul în jos îndeajuns de mult încât să vadă stelele, şi primi multe încurajări din partea mulţimii. Era ceva incredibil când se ridica, după ce trecuse cu bine - întreaga petrecere părea să se anime. De fiecare dată când trecea, Luce simţea un val de adrenalină.

Să se distreze nu era, de obicei, ceva atât de uşor. Vreme îndelungată, râsul fusese urmat de sentimentul de vină ce o zgândărea, de parcă nu ar fi trebuit să se distreze, dintr-un motiv sau altul. Şi totuşi, astă-seară se simţea uşoară. Chiar şi fără să-şi dea seama, se eliberă de întuneric.

La a cincea rundă, şirul devenise mult mai scurt. Jumătate dintre participanţi ieşiseră din joc şi toată lumea era adunată în jurul lui Miles şi al lui Roland, privindu-i pe cei rămaşi. La capătul şirului, Luce era uşor ameţită şi i se cam învârtea pământul sub picioare, astfel că strânsoarea puternică pe care o simţi pe braţ o făcu să-şi piardă echilibrul. Dădu să ţipe, dar o mână îi acoperi gura.

— Sttt!!!

Daniel o scoase din şir şi o trase departe de petrecere. Mâna lui puternică şi caldă îi alunecă pe gât, iar buzele lui i se lipiră de obraz. Timp de o clipă, atingerea pielii sale, privirea strălucitoare şi violetă a ochilor lui, pe lângă dorinţa ei arzătoare de a-l ţine în braţe şi de a nu-i mai da drumul, o făcură pe Luce să se simtă în al nouălea cer.

— Ce cauţi aici? şopti.

Dar voise, de fapt, să spună: „Slavă Domnului că eşti aici“ sau: „A fost atât de greu să stau departe de tine“. Sau voia să-i spună: „Te iubesc“. Dar mai erau şi „M-ai abandonat“, şi „Credeam că este periculos“, şi „Care-i faza cu armistiţiul?“, toate ciocnindu-se în mintea ei.

— Trebuia să te văd, spuse el.

O conduse către o rocă vulcanică mare aflată pe plajă, cu un zâmbet conspirativ. Era acel zâmbet contagios, care îşi găsi drumul şi către buzele lui Luce. Acel zâmbet recunoştea faptul că nu doar că încălcau amândoi regula lui Daniel, dar se distrau în timp ce făceau asta.

— Când m-am apropiat îndeajuns de mult încât să observ petrecerea asta, am văzut că toată lumea era adunată, spuse. Şi am avut un mic atac de gelozie.

— Gelozie? întrebă Luce. Erau singuri acum. îşi puse braţele în jurul umerilor săi largi şi se uită adânc în ochii săi violeţi. De ce-ai fi gelos?

— Pentru că, zise el, masându-i spatele, carnetul tău de dans este plin. Pentru eternitate.

Daniel îi luă mâna dreaptă, îi petrecu mâna stângă în jurul umărului său şi începu să danseze încet pe nisip.

Auzeau încă muzica de la petrecere, dar, din partea asta a stâncii, părea un concert privat. Luce îşi închise ochii şi se topi în braţele lui, sprijinindu-şi capul de pieptul lui.

— Nu, nu e chiar în regulă, spuse Daniel după o clipă şi făcu semn către picioarele ei. Ea observă că el era desculţ. Dă-ţi jos pantofii, spuse, şi îţi voi arăta cum dansează îngerii.

Luce îşi dădu jos balerinii şi îi aruncă pe plajă. Nisipul dintre degetele ei era moale şi rece. Când Daniel o trase mai aproape, degetele ei de la picioare se suprapuseră peste ale lui şi aproape că îşi pierdu echilibrul, dar braţele lui o ţinură bine. Când privi în jos, picioarele ei erau peste ale lui, iar când se uită în sus, văzu priveliştea după care tânjea zi şi noapte: Daniel îşi desfăcea aripile albe-argintii.

Îi umpleau tot câmpul vizual, întinzându-se şase metri în aer. Mari şi frumoase, strălucind în noapte, probabil cele mai minunate aripi din paradis. Sub propriile picioare, Luce simţea că Daniel o ridicase numai puţin de la pământ. Aripile sale zvâcneau uşor, aproape ca bătăile unei inimi, ţinându-i pe cei doi la câţiva centimetri ridicaţi de la pământ.

— Gata? întrebă el.

Nu ştia pentru ce anume trebuia să fie gata, dar nu conta.

Acum se ridicau cu spatele în aer, la fel de lin cum se mişcau patinatorii pe gheaţă. Daniel pluti deasupra apei, cu Luce în braţele sale. Luce îşi ţinu respiraţia când primul val înspumat le atinse degetele. Daniel izbucni în râs şi se ridică un pic mai sus, apoi o lăsă pe spate, după care începură să se rotească amândoi. Dansau. Deasupra oceanului.

Luna era ca un reflector, luminându-i numai pe ei. Luce râdea de bucurie, iar Daniel începu să râdă şi el. Niciodată nu se simţise mai uşoară.

— Mulţumesc, murmură ea.

El îi răspunse cu un sărut. La început pe frunte, pe nas, apoi găsi calea către buzele ei. Ea îi oferi un sărut lung, înfometat şi un pic disperat, din adâncul fiinţei. Se întorcea astfel la Daniel, atingând acea dragoste lipsită de griji pe care o împărţiseră atâta timp. Preţ de o clipă, întreaga lume amuţi, apoi Luce îşi recăpătă suflul. Nici nu-şi dăduse seama că reveniseră pe plajă. Mâna lui îi ţinea capul, peste căciula de ski pe care şi-o trăsese peste urechi şi care-i ascundea părul oxigenat. El îi scoase căciula şi o rafală de vânt oceanic îi flutură părul.

— Ce ţi-ai făcut?

Vocea îi era blândă, dar sunase totuşi acuzator. Poate fiindcă melodia şi dansul, şi sărutul se terminaseră, şi acum erau doar doi oameni normali care stăteau pe plajă. Aripile lui Daniel erau arcuite în spatele umerilor, încă vizibile, dar îndepărtate.

— Cui îi pasă de părul meu?

Ea nu voia decât să-l ţină în braţe. Oare el nu-şi dorea acelaşi lucru?

Luce întinse mâna după căciulă. îşi simţi capul gol şi blond prea expus, ca un steag ce flutura prin faţa ochilor lui Daniel, avertizându-l că s-ar putea ca ea să cedeze. Când dădu să se întoarcă, Daniel îşi puse braţul în jurul ei.

— Hei, spuse, trăgând-o iar aproape de el. îmi pare rău.

Ea oftă, se lipi de el şi lăsă ca atingerea lui să o învăluie.

Îşi îndreptă capul ca să-i vadă ochii.

— Nu mai este periculos acum? întrebă, dorindu-şi ca Daniel să fie cel care să-i spună despre armistiţiu.

Puteau să fie împreună? Dar privirea lui obosită îi dădu răspunsul înainte ca el să vorbească.

— N-ar trebui să fiu aici, dar eram îngrijorat din cauza ta. O ţinea la distanţă. Şi, din câte văd, am dreptate să fiu îngrijorat. îi luă o şuviţă de păr între degete. Nu pricep de ce ţi-ai făcut asta. Tu nu eşti aşa!

Luce îl respinse. O supăra întotdeauna când oamenii îi spuneau asta.

— Ei bine, eu l-a vopsit, Daniel, deci, obiectiv vorbind, eu sunt aşa. Poate nu sunt aşa cum vrei tu să fiu...

— Nu-i corect. Nu vreau să fii nimeni altcineva decât tu însăţi.

— Şi cine sunt eu, Daniel? Pentru că, dacă ştii răspunsul la întrebarea asta, eşti liber să-mi spui. Tonul vocii deveni mai ridicat în timp ce frustrarea luă locul pasiunii. Sunt singură aici, încercând să înţeleg de ce. încercând să înţeleg ce caut în acest loc, împreună cu toţi aceşti... Când nici măcar nu sunt...

— Când nu eşti ce anume?

Cum ajunseseră atât de repede de la dans la asta?

— Nu ştiu. încerc să iau totul pas cu pas. Să-mi fac prieteni, înţelegi? Ieri m-am înscris într-un club şi plănuim să facem o excursie cu iahtul. Lucruri de genul ăsta.

Îşi dorea tare mult să-i spună despre întâmplarea cu umbrele. Şi, mai ales, să-i povestească tot ce făcuse în pădure. Dar Daniel îşi îngustase ochii de parcă deja făcuse ceva greşit.

— Nu pleci în nici o excursie cu iahtul.

— Ce?

— Stai aici în campus până când spun eu.

Luce oftă, simţind cum furia creştea în ea.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi impun regulile astea, Luce, dar... Fac multe pentru ca tu să fii în siguranţă. Nu voi permite să ţi se întâmple nimic.

— Să nu mi se întâmple nimic. Luce îşi încleştă dinţii. Bun, rău sau oricum altcumva. Se pare că, atunci când nu eşti lângă mine, nu vrei să fac nimic.

— Nu este adevărat, spuse şi gesticulă agitat.

Nu-l văzuse niciodată să-şi piardă cumpătul atât de repede. Apoi se uită spre cer, şi Luce îi urmă privirea. O umbră trecu peste capetele lor, ca nişte artificii negre ce lasă în urmă o dâră mortală de fum. Daniel părea să ştie ce însemna.

— Trebuie să plec, spuse.

— De-a dreptul şocant, replică Luce întorcându-i spatele. Apari de nicăieri, te cerţi cu mine şi apoi dispari. Asta trebuie să fie dragostea adevărată.

El o apucă de umeri şi o scutură până când ea îl privi în ochi.

— Chiar e dragoste adevărată, spuse, cu o asemenea disperare, că Luce nu reuşea să-şi dea seama dacă asta îi sporea sau îi micşora durerea din inimă. Ştii că este.

Ochii săi violeţi îi ardeau - nu de furie, ci de dorinţă. Era acea privire care te face să iubeşti pe cineva atât de mult, că ţi-e dor de el chiar şi când stă în faţa ta.

Daniel îşi înclină capul să o sărute pe obraz, dar era aproape să izbucnească în lacrimi. Jenată, se întoarse. îi auzi oftatul şi apoi baterea aripilor.

„Nu!“

Când îşi întoarse capul, Daniel se înălţa la cer, fiind deja undeva la jumătatea distanţei dintre ocean şi lună. Aripile erau luminate puternic de lumina lunii. O clipă mai târziu, era greu să-l mai deosebeşti de stelele de pe cer.

Cinci

Paisprezece zile

În timpul nopţii, un val de ceaţă înaintase ca o armată în marş şi se aşternuse deasupra oraşului Fort Bragg. Nu se ridicase odată cu ivirea zorilor, şi apăsarea sa întunecată se infiltrase în tot şi în toate. Aşa că, toată ziua de vineri, Luce se simţi de parcă ar fi fost târâtă de o maree înceată. Profesorii nu se puteau concentra, erau fără chef şi predau cu încetinitorul. Elevii erau ca o masă letargică, încercând din răsputeri să stea treji, în ciuda zilelor monotone şi umede.

Până la terminarea orelor, melancolia pătrunsese deja în străfundul sufletului lui Luce. Nu ştia ce căuta la şcoala asta, care nici măcar nu era şcoala ei, în viaţa asta temporară ce nu făcea altceva decât să sublinieze lipsa unei vieţi reale, permanente. Voia doar să se târască în colţul ei, să doarmă şi să uite tot - nu numai vremea de afară sau faptul că era prima ei săptămână lungă la Shoreline, dar şi cearta cu Daniel şi învălmăşeala de întrebări şi de nelinişti care îi umpleau mintea.

Îi fusese imposibil să doarmă noaptea trecută. Abia când se crăpase de ziuă, se întorsese singură în cameră, împie- dicându-se în drum de toate cele. Se răsucise şi se foise pe toate părţile fără să poată închide un ochi. Faptul că Daniel o ţinea la distanţă nu o mai surprindea, dar asta nu însemna că îi venea uşor să suporte. Şi ordinul ăla insultător şi şovin să stea în perimetrul şcolii? Ce era asta? Concepţii de secolul al XIX-lea? îi trecu prin minte că poate Daniel îi vorbise aşa cu secole în urmă, dar, ca Jane Eyre sau Elizabeth Bennet2, Luce era sigură că nici un alter ego de-al ei, în nici o altă viaţă, nu acceptase aşa ceva. Şi, cu siguranţă, nu avea să accepte aşa ceva acum.

Încă era supărată şi nervoasă după ore, în timp ce mergea prin ceaţă către internat. Ochii îi erau cârpiţi de somn şi înaintă aproape ca o somnambulă, până când ajunse la cameră şi apăsă pe clanţă. Intrând în încăperea întunecoasă şi goală, fu cât pe-aci să nu observe plicul pe care cineva îl vârâse pe sub uşă. Era crem, subţire şi pătrat, şi, când îl întoarse, văzu că pe faţa plicului era scris numele ei cu litere mici, de tipar. îl rupse, dorindu-şi să citească scuzele de la el, ştiind că şi ea îi datora scuze.

Scrisoarea dinăuntru era bătută la maşină pe hârtie crem şi împăturită în trei.

Dragă Luce,

E ceva ce aştept de prea multă vreme să-ţi spun. Ne vedem în oraş, lângă Noyo Point, azi, la şase seara? Autobuzul numărul 5 ce traversează autostrada opreşte la vreo patru sute de metri sud de Shoreline. Foloseşte biletul alăturat. Te voi aştepta la North Cliff. De-abia aştept să te văd.

Cu dragoste, Daniel

Luce scutură plicul şi simţi o mică bucată de hârtie înăuntru. Scoase un bilet de autobuz mic, alb cu albastru, cu cifra 5 inscripţionată pe faţă şi cu o hartă aproximativă a oraşului Fort Bragg pe verso. Asta era tot. Nimic altceva.

Luce nu ştia cum să interpreteze toate astea. Nimic nu amintea de cearta lor de pe plajă. Nici cel mai mic indiciu că Daniel înţelegea cât de ciudat era să dispară pur şi simplu în neant şi să se aştepte ca ea să meargă când şi unde avea el chef.

Nici urmă de scuze, nimic.

Ciudat. Daniel putea veni oricând şi oriunde. De obicei, nu-i păsa de realităţile practice pe care trebuiau să le înfrunte muritorii de rând. Scrisoarea era rece şi rigidă în mâinile ei. O parte din ea, cea mai rebelă, era tentată să pretindă că nu primise scrisoarea. Nu mai avea chef de certuri şi se săturase ca Daniel să nu aibă încredere în ea când era vorba despre detalii. Dar cealaltă parte a lui Luce, îndrăgostită lulea, se întreba dacă nu cumva era prea dură cu el. Pentru că relaţia lor merita efortul. încercă să-şi amintească ochii şi vocea lui pe când îi spusese povestea vieţii ei, în California din perioada goanei după aur. Felul în care o zărise prin fereastră şi se îndrăgostise de ea pentru a mia oară.

Cu imaginea asta în minte, plecă din cameră după câteva minute, strecurându-se pe cărarea ce ducea la poarta din faţa şcolii către staţia de autobuz, unde Daniel îi spusese să-l aştepte. Imaginea ochilor săi violeţi, rugători, îi săgetă inima în timp ce aştepta sub cerul mohorât şi umed. Privi maşinile fără culoare ce apăreau din ceaţă, luând curbele în ac de păr de pe autostradă pentru a dispărea iarăşi în ceaţă.

Când privi în urmă, la campusul imens al liceului Shoreline, îşi aminti cuvintele lui Jasmine de la petrecere: „Câtă vreme rămânem sub supravegherea lor, putem face cam tot ce vrem“. Luce ieşea de sub supravegherea lor, dar ce era greşit în asta? Nu era cu adevărat elevă acolo, şi, oricum, faptul că avea să-l vadă din nou pe Daniel merita riscul de a fi prinsă.

La câteva minute după şi jumătate, autobuzul numărul 5 opri în staţie.

Autobuzul era vechi, cenuşiu şi şubred, la fel cum părea şi şoferul, care deschise uşile şi o lăsă pe Luce să urce. Se aşeză pe un scaun gol din faţă. Autobuzul mirosea a stătut;

a pod neaerisit. Trebui să se ţină de scaunul ieftin din piele ecologică, fiindcă autobuzul gonea şi lua curbele cu 80 de kilometri la oră, ignorând complet faptul că, la doar câţiva centimetri de drum, stânca abruptă cobora direct în oceanul cenuşiu.

Începuse să plouă când ajunse în oraş, o burniţă constantă, pe punctul de a se transforma într-o ploaie cu găleata. Cele mai multe magazine de pe strada principală se închiseseră deja, iar oraşul era ud şi dezolant. Nu prea aducea cu peisajul pe care şi-l imaginase ca fundal pentru o conversaţie de împăcare.

Când coborî din autobuz, Luce îşi scoase căciula din rucsac şi şi-o îndesă pe cap. Simţea frigul ploii pe nas şi pe degete. Văzu un indicator verde de metal care arăta drumul spre Noyo Point şi îl urmă.

Noyo Point era o fâşie lată de pământ ca o peninsulă, nu de un verde luxuriant ca la Shoreline, ci un amestec de smocuri de iarbă şi petice de nisip ud. Copacii se răreau aici, frunzele lor fiind smulse de vântul oceanic ce bătea în rafale. Zări o bancă lungă pe o porţiune noroioasă, ce ţinea până la marginea stâncii, la vreo sută de metri de şosea. Probabil că acolo voia Daniel să se întâlnească. Dar, din locul unde era, Luce putea vedea că Daniel nu venise încă. Se uită la ceas. întârziase cinci minute.

Daniel nu întârzia niciodată.

Picăturile de ploaie păreau să îi rămână suspendate de vârful firelor de păr, în loc să i-l ude leoarcă, aşa cum se întâmpla de obicei. Nici măcar natura nu ştia cum să o trateze pe Luce cea blondă. Nu avea chef să-l aştepte pe Daniel afară. Pe strada principală era un şir de magazine. Luce merse şi se aşeză pe o verandă din lemn, sub un acoperiş de metal ruginit. „Pescăria lui Fred“, scria pe firma prăvăliei, cu litere albastre cam şterse.

Fort Bragg nu era ca Mendocino, oraşul în care ea şi Daniel se opriseră înainte de Shoreline. Era mai rustic, un sat de pescari de modă veche, cu docuri putrede, construite într-un golfuleţ circular în care pământul se îngusta către apă. în timp ce Luce aştepta, o barcă de pescari ajunse la mal. Privi bărbaţii slabi, cu chipurile aspre, în hainele impermeabile, în vreme ce urcau scările de piatră de la docurile aflate mai jos.

Când ajunseră la şosea, trecură, câte unul sau în grupuri tăcute, de banca goală şi de copacii dezolanţi, de faţadele magazinelor închise, către o parcare cu pietriş aflată la sud de Noyo Point. Se urcară în nişte camionete vechi hodorogite şi plecară, chipurile întunecate micşorându-se până când una ieşi în evidenţă - şi aceasta nu venea de pe vreo barcă. De fapt, părea că apăruse brusc din ceaţă. Luce se dădu înapoi, lovindu-se de grilajul de metal al pescăriei, şi încercă să se liniştească.

Era Cam.

Mergea către vest de-a lungul drumului cu pietriş, chiar în faţa ei, flancat de doi pescari îmbrăcaţi în negru, care nu păreau să ia în seama prezenţa ei. Era îmbrăcat în blugi negri strâmţi şi haină de piele. Părul lui negru era mai scurt decât atunci când îl văzuse ultima oară, strălucind în ploaie, într-o parte a gâtului se vedea o parte din tatuajul său negru, cu un soare ce exploda. Pe fundalul cenuşiu al cerului, ochii săi erau de un verde intens.

Ultima oară când îl văzuse, Cam era în fruntea unei armate de demoni, dur, crud şi malefic. O făcuse să-i îngheţe sângele în vene. Avea o tolbă de acuzaţii şi de injurii să-i strige, dar era mai bine dacă-l evita de-a binelea.

Prea târziu. Privirea verde a lui Cam căzu asupra ei - şi o îngheţă. Nu din cauza şarmului lui fals, căruia aproape că-i căzuse pradă la Sword & Cross, ci pentru că părea de-a dreptul alarmat s-o vadă. Trecu iute prin grupul de pescari şi ajunse lângă ea într-o secundă.

— Ce cauţi aici?

Cam arăta mai mult decât alarmat, constată Luce. Părea de-a dreptul speriat. Capul îi era vârât între umeri, iar ochii nu-i stăteau locului o clipă. Nu spuse nimic despre părul ei, de parcă nici nu băgase de seamă. Luce era sigură că el n-ar fi trebuit să ştie că se afla în California. Ăsta fusese scopul operaţiunii de relocare: s-o ţină departe de indivizi ca el. Acum stricase totul.

— Eu... Privi cărarea de pietriş alb din spatele lui Cam, ce se ivea prin iarba verde care mărginea stânca. Mă plimb.

— Nu te plimbi.

— Lasă-mă în pace! Luce încercă să treacă de el. Nu vreau să vorbesc cu tine.

— Ceea ce ar fi foarte bine, de vreme ce se presupune că nu trebuie să vorbim. Dar tu nu trebuia să pleci de la şcoală.

Dintr-odată, deveni agitată, ca şi cum el ştia ceva ce ea nu ştia.

— De unde ştii că merg la şcoală aici?

Cam oftă.

— Eu ştiu totul, bine?

— Atunci eşti aici să te lupţi cu Daniel?

Ochii verzi ai lui Cam se îngustară.

— De ce-aş... Aşteaptă, vrei să-mi spui că ai venit aici ca să te vezi cu el?

— Nu fi aşa de şocat! Suntem împreună.

Era ca şi cum Cam nu se putuse împăca nici acum cu faptul că ea îl alesese pe Daniel, nu pe el.

Cam se scărpină pe frunte, cu un aer îngrijorat. Când în sfârşit vorbi, cuvintele i se precipitau ca un şuvoi:

— El a trimis după tine, Luce?

Ea se cutremură, sub privirea lui apăsătoare.

— Am primit o scrisoare.

— Dă-mi-o s-o văd!

Acum Luce încremeni, analizând expresia lui Cam şi încercând să-şi dea seama ce ştia el. Părea la fel de tulburat ca ea. Luce nu se mişcă.

— Ai fost păcălită. Grigori n-ar trimite după tine acum.

— Nu ştii tu ce-ar face pentru mine.

Luce se întoarse, dorindu-şi să nu fi fost văzută de Cam şi să se afle undeva departe. Simţi impulsul copilăresc de-a se lăuda în faţa lui Cam că Daniel o vizitase noaptea trecută. Dar lăudăroşenia s-ar fi terminat aici. Nu era nimic grozav în faptul că se certaseră.

— Ştiu c-ar muri dacă tu ai muri, Luce. Dacă vrei să mai apuci ziua de mâine, ai face bine să-mi arăţi scrisoarea.

— M-ai ucide pentru o bucată de hârtie?

— Eu nu, dar cine te-a chemat aici probabil că da.

— Ce?

Simţi o senzaţie de arsură în buzunar, dar se împotrivi impulsului de a-i da scrisoarea. Cam nu ştia despre ce vorbea. Nu era posibil. Dar, cu cât el o privea mai mult, cu atât începea să îşi pună întrebări despre ciudata scrisoare pe care o avea. Biletul de autobuz. Indicaţiile. Era bizar de tehnică şi plină de formulări ciudate. Nu părea stilul lui Daniel. O scoase din buzunar, cu degetele tremurânde.

Cam i-o luă din mână, strâmbându-se în timp ce o citea. Mormăi ceva în vreme ce ochii săi scrutau pădurea de pe cealaltă parte a drumului. Luce privi şi ea înjur, dar nu văzu nimic suspect la cei câţiva pescari care rămăseseră să-şi încarce echipamentul în camionetele ruginite.

— Haide, spuse într-un final, apucând-o de umăr. Trebuia să te întorci de mult la şcoală.

Ea se smuci.

— Nu merg nicăieri cu tine. Te urăsc! Ce cauţi aici?

El îi dădu roată şi spuse:

— Vânez.

Îl măsură din cap până în picioare, încercând să nu arate faptul că încă o tulbura. Cam era slab, îmbrăcat ca un punker şi neînarmat.

— Vânezi? Ce anume?

Cam se uită peste umărul ei, către pădurea întunecată şi-i făcu semn. Dintr-odată, arătă cu o mişcare a capului:

— Pe ea.

Luce întinse gâtul să vadă despre ce sau despre cine vorbea Cam, dar, înainte să poată observa ceva, Cam o împinse cu putere. Urmă o zbatere ciudată de aer şi ceva argintiu trecu milimetric pe lângă faţa ei.

— Jos! ţipă Cam, apăsând pe umerii lui Luce.

Se lăsă la podea pe veranda de lemn, simţind greutatea lui Cam deasupra ei, mirosul prafului de pe podea.

— Dă-te jos de pe mine, strigă Luce. în timp ce se întorcea dezgustată, frica rece punea stăpânire pe ea. Oricine era acolo nu era o prezenţă bine-venită. Altfel n-ar fi fost în situaţia în care Cam să fie nevoit să o protejeze.

O clipă mai târziu, Cam alerga prin parcarea pustie. Alerga către o fată. O fată foarte drăguţă, cam de vârsta lui Luce, îmbrăcată într-o pelerină lungă, maro. Avea trăsături delicate şi părul bălai prins într-o coadă la spate, dar ceva la ochii ei era ciudat. Privirea îi era goală, şi, chiar şi de la distanţa aceea, pe Luce o cuprinse frica.

Mai mult: fata era înarmată. Avea un arc argintiu în care punea în grabă o săgeată.

Cam înainta, cu pietrişul din parcare scrâşnindu-i sub tălpi în timp ce se îndrepta direct către fată, a cărei săgeată argintie sclipea chiar şi în ceaţă, de parcă era de pe altă lume. Luându-şi cu greu ochii de la nebuna cu săgeata, Luce se puse în genunchi şi scrută parcarea, să vadă dacă mai erau şi alţii la fel de panicaţi ca ea. Dar locul era gol şi ciudat de tăcut.

Plămânii îi erau încordaţi - de-abia putea să respire. Fata se mişca asemenea unui robot, fără nici o ezitare. Şi Cam era neînarmat. Fata întinse coarda arcului când Cam era fix în faţa ei. Dar fetei îi luă cu o secundă prea mult. Cam se aruncă asupra ei, trântind-o pe spate. Se luptă cu ea şi îi smulse arcul din mâini, lovind-o cu umărul în faţă până când îi dădu drumul. Fata scânci - un scâncet ascuţit şi inocent - şi se întoarse cu faţa către sol, în timp ce Cam îndrepta arcul către ea. Aceasta ridică mâna, implorându-l.

Apoi Cam slobozi săgeata direct în inima ei. Dincolo de parcare, Luce ţipă şi îşi muşcă pumnul. Deşi ar fi vrut să fie departe, departe de tot, se pomeni că se forţează să se ridice şi se apropie. Ceva nu era în regulă. Luce se aştepta s-o găsească pe fată întinsă pe jos şi sângerând, dar aceasta nu se zvârcolea şi nu plângea.

Pentru că nu mai era deloc acolo.

Ea şi săgeata pe care Cam i-o înfipsese în inimă dispăruseră.

Cam cercetă minuţios parcarea, adunând săgeţile pe care arcaşa le trăsese, ca şi când ar fi fost cea mai urgentă treabă pe care o avusese vreodată de făcut. Luce se aplecă acolo unde căzuse fata. Puse mâna pe pietrişul ascuţit, nedumerită şi mai îngrozită decât fusese cu câteva secunde în urmă. Nu exista nici cel mai mic indiciu că zăcuse cineva vreodată acolo.

Cam se întoarse lângă Luce cu trei săgeţi într-o mână şi cu arcul argintiu în cealaltă. Instinctiv, Luce întinse mâna să le atingă. Nu mai văzuse ceva asemănător. Dintr-un motiv sau altul, era fascinată de ele. I se făcu pielea de găină. O cuprinse ameţeala.

Cam îndepărtă săgeţile de Luce.

— Nu, nu pune mâna. Sunt mortale.

Nu păreau mortale. De fapt, săgeţile nici nu aveau vârfuri. Erau nişte simple baghete de argint, care se terminau cu un vârf bont. Şi totuşi, una dintre ele o făcuse pe fată să dispară.

Luce clipi de câteva ori.

— Ce s-a întâmplat, Cam? Abia mai putea să vorbească. Cine era fata?

— Era o proscrisă. Cam nu se uita la ea, ci privea fix săgeata din mâinile lui.

— O ce?

— Cel mai îngrozitor tip de înger. Au fost de partea Satanei în timpul revoltei, dar nu au ajuns în lumea de jos.

— De ce?

— Cunoşti genul. Sunt ca fetele alea care vor să fie invitate la petrecere, dar n-au de gând să se ducă. Cam se strâmbă. Imediat ce lupta a luat sfârşit, au încercat să se întoarcă în rai cât de repede au putut, dar era deja prea târziu.

Ai o singură şansă să ajungi acolo. O privi pe Luce. Mă rog, cei mai mulţi dintre noi.

— Deci, dacă nu sunt de partea raiului... încă încerca să se obişnuiască să vorbească la modul concret despre aşa ceva. Atunci sunt... de partea iadului?

— Nu prea. Deşi îmi amintesc când cei din clanul lor s-au întors şi-au implorat să fie primiţi înapoi. Cam râse sinistru. De obicei, luăm pe oricine, dar chiar şi Satana are limitele lui. I-a alungat pe vecie, orbindu-i, ca să mai pună nişte sare pe rană.

— Dar fata aia nu era oarbă, şopti Luce, amintindu-şi cum arcul ei urmărea fiecare mişcare a lui Cam.

Singurul motiv pentru care nu-l nimerise era pentru că el se mişcase prea repede pentru ea. Şi totuşi, Luce ştia că era ceva în neregulă cu fata.

— Ba da. îşi foloseşte celelalte simţuri pentru a se orienta prin lume. într-un fel, poate vedea. Desigur, există neajunsuri şi beneficii.

Ochii lui nu încetaseră nici o clipă să scruteze linia copacilor. Luce se îngrozi la gândul că şi alţi Proscrişi mai pândeau ascunşi în pădure. Mai multe arcuri şi săgeţi argintii.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Unde e acum?

Cam o privi fix.

— A murit, Luce. Gata!

„Moartă?“ Luce se uită înspre locul unde căzuse fata, acum la fel de gol ca restul parcării. Lăsă capul în jos, simţindu-se ameţită.

— Credeam... credeam că nu poţi omorî îngeri.

— Numai pentru că nu aveam armele necesare. Flutură încă o dată săgeţile prin faţa lui Luce înainte să le înfăşoare într-o bucată de pânză pe care o scosese din buzunar şi să le pună în haina de piele. Chestiile asta se găsesc greu. O, încetează cu tremuratul. Nu te voi ucide. Se întoarse şi începu să verifice portierele maşinilor din parcare, rânjind când văzu geamul lăsat în jos de la uşa unei camionete galbene cu gri. Băgă mâna pe geam şi desfăcu încuietoarea. Fii mulţumită că nu trebuie să te întorci pe jos la şcoală. Hai, urcă!

Când Cam deschise uşa din dreapta, lui Luce îi căzu faţa. Se uită prin fereastra deschisă şi-l văzu umblând la contact.

— Crezi că o să mă sui cu tine într-o maşină furată după ce tocmai te-am văzut omorând pe cineva?

— Dacă n-o omoram - zise el umblând sub volan -, te-ar fi ucis, să ştii. Cine crezi că ţi-a trimis scrisoarea? Te-au atras afară din şcoală ca să te omoare. Asta te face să te simţi mai bine? Luce se rezemă de capota maşinii, neştiind ce să facă. Se gândea la discuţia avută cu Daniel, Arriane şi Gabbe chiar înainte să plece de la Sword & Cross. O avertizaseră că domnişoara Sophia şi adepţii ei ar putea veni după ea. Dar nu arăta ca... Oare Proscrişii făceau parte din clanul Bătrânilor?

Cam porni motorul. Ieşi apoi din maşină, îi dădu ocol şi o îndemnă pe Luce să urce pe scaunul din dreapta.

— Hai odată, mişcă-te! Parcă aş mâna o pisică.

Într-un final, Luce se aşeză, şi el îi puse centura de siguranţă.

— Din nefericire, Luce, ai mai multe feluri de duşmani. De aceea te voi duce înapoi la şcoală, unde eşti în siguranţă. Chiar acum.

Nu credea că era o mişcare inteligentă să meargă în maşină cu Cam, dar nu ştia dacă era o idee bună să rămână singură aici.

— Stai aşa, spuse în timp ce el întorcea maşina către Shoreline. Dacă aceşti Proscrişi nu sunt nici de partea raiului, nici a iadului, de partea cui sunt?

— Proscrişii sunt într-o ciudată zonă cenuşie. în caz că nu ţi-ai dat seama, sunt lucruri mult mai rele decât mine.

Luce îşi puse mâinile în poală, nerăbdătoare să se întoarcă în camera ei, unde se simţea - sau măcar putea să pretindă că se simţea - în siguranţă. De ce l-ar crede pe Cam? Căzuse pradă minciunilor lui de prea multe ori.

— Nimic nu e mai rău decât tine. Ce vrei tu... Ce ai încercat să faci la Sword & Cross a fost înfiorător şi greşit. Clătină din cap. încerci să mă păcăleşti din nou.

— Nu încerc. Vocea lui era mai puţin certăreaţă decât se aştepta. Părea gânditor, chiar mâhnit. Ajunseseră deja la aleea lungă ce ducea la Shoreline, aşa că el trase pe dreapta. Nu am vrut niciodată să te rănesc, Luce, niciodată.

— De asta ai chemat toate umbrele în luptă când eram în cimitir?

— Binele şi răul nu sunt atât de bine delimitate cum crezi tu. Privi pe fereastră către clădirile de la Shoreline, ce păreau întunecate şi nelocuite. Eşti din sud, nu-i aşa? Mă rog, de data asta. Aşa că ar trebui să înţelegi că învingătorii au libertatea să rescrie istoria. Asta-i semantică, Luce. Ce consideri tu rău... ei bine, pentru cei ca mine reprezintă doar o simplă problemă de conotaţie.

— Daniel nu crede asta.

Luce îşi dorea să fi spus că ea nu credea asta, dar încă nu ştia îndeajuns de multe lucruri. încă simţea că trebuia să îl creadă pe cuvânt pe Daniel.

Cam parcă pe iarbă, în spatele internatului ei, ieşi din maşină şi merse să-i deschidă portiera.

— Eu şi Daniel suntem două feţe ale aceleiaşi monede. îi oferi mâna pentru a o ajuta să coboare, însă ea îl ignoră. Trebuie să fie dureros să auzi asta.

Voia să spună că nu putea fi adevărat, că nu existau asemănări între Cam şi Daniel, în ciuda eforturilor lui Cam de-a lăsa această impresie. Dar, în săptămâna petrecută la Shoreline, Luce văzuse şi auzise lucruri care nu se potriveau cu ce crezuse ea cândva. Se gândi la Francesca şi la Steven. Erau născuţi în acelaşi loc: odată, demult, înainte de război şi de Cădere, fuseseră de aceeaşi parte a baricadei. Cam nu era singurul care spunea că distanţa între îngeri şi demoni nu era bine delimitată.

La fereastra ei se vedea lumină. Luce şi-o imagina pe Shelby pe covorul portocaliu, cu picioarele încrucişate în poziţia lotus, meditând. Cum putea Luce să intre şi să pretindă că nu văzuse un înger murind? Şi că tot ce se întâmplase săptămâna asta nu îi strecurase în suflet o mulţime de îndoieli?

— Rămâne între noi ce s-a întâmplat în seara asta, da? spuse Cam. Şi, de-acum încolo, fă-ne tuturor un bine şi stai în campus, unde n-o să dai de belele.

Trecu de el, ieşi din lumina farurilor camionetei furate şi intră în conul de umbră ce acoperea pereţii internatului.

Cam se urcă în maşină, turând motorul la maximum. Dar, înainte să plece, lăsă geamul în jos şi strigă la Luce:

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti.

Ea se întoarse.

— Pentru ce?

El rânji şi apăsă pe acceleraţie.

— Pentru că ţi-am salvat viaţa.

Şase
Treisprezece zile

E aici! ciripea o voce pe hol lângă uşa camerei lui Luce, în dimineaţa următoare. Cineva bătea la uşă. E, în sfârşit, aici!

Ciocănitul deveni mai insistent. Luce nu ştia cât era ceasul, ci doar că era mult prea devreme pentru chicotelile pe care le auzea de cealaltă parte a uşii.

— Prietenii tăi! spuse Shelby din patul de sus. Luce mormăi şi se dădu jos din pat. Se uită la Shelby, care stătea pe burtă, gata îmbrăcată cu blugi şi cu o vestă roşie, rezolvând nişte integrame.

— Tu dormi vreodată? mormăi Luce, ducându-se la şifonier ca să-şi pună pe ea halatul ecosez cusut de mama ei când împlinise treisprezece ani. încă îi venea - mai mult sau mai puţin.

Îşi lipi ochiul de gaura cheii şi văzu zâmbetul până la urechi al lui Dawn şi al lui Jasmine. Erau echipate cu fulare colorate şi cu apărători de urechi pufoase. Jasmine ţinea o tavă cu patru pahare de cafea, în timp ce Dawn, cu o pungă mare maro în mână, bătu iar la uşă.

— Le goneşti sau chem paza? întrebă Shelby.

Luce o ignoră şi deschise uşa, iar cele două fete năvăliră în cameră.

— În sfârşit! spuse Jasmine cu gura până la urechi şi îi dădu lui Luce un pahar de cafea înainte să se aşeze pe patul nefăcut. Trebuie să vorbim despre o mulţime de lucruri.

Nici Dawn, nici Jasmine nu mai veniseră în camera lor înainte, dar lui Luce îi plăcea că se purtau ca şi cum ar fi fost acasă la ele. îi aminteau de Penn, care „împrumutase11 cheia de rezervă de la camera lui Luce ca să poată veni când era nevoie. Luce privi cafeaua şi înghiţi în sec.

Nu putea să o apuce sentimentalismul aici, acum, în faţa celor trei.

Dawn era în baie, scotocind prin bufetul de lângă chiuvetă.

— Ca membru fondator al comitetului de planificare, credem că trebuie să iei parte la discursul de primire de astăzi. O privi şocată pe Luce. Nici măcar nu te-ai îmbrăcat încă? Iahtul pleacă în mai puţin de o oră.

Luce se scărpină pe frunte.

— Împrospătaţi-mi, vă rog, memoria.

— O, da! mormăi Dawn melodramatic. Amy Branshaw? Partenera mea de laborator, al cărei tată are un megaiaht supermare? îţi aduci aminte acum?

Da, îşi aducea aminte. Sâmbătă. Excursia cu iahtul pe coastă. Jasmine şi Dawn avuseseră ideea asta educaţională şi o supuseseră comitetului de organizare - adică Francescăi - şi cumva fusese aprobată. Luce fusese de acord să le ajute, dar nu făcuse nimic. Singurul lucru la care se putea gândi acum era faţa lui Daniel când îi spusese despre plan şi cum el respinsese din start ideea ca Luce să se distreze fără el.

Acum Dawn umbla prin şifonierul lui Luce. Scoase o rochie de jerseu mov cu mâneci lungi, i-o aruncă lui Luce şi o goni în baie.

— Nu uita să-ţi pui o pereche de colanţi. E rece pe mare.

În drum, Luce îşi luă mobilul de la încărcat. Aseară, după ce Cam o adusese, se simţise atât de îngrozită şi de singură, că încălcase regula nr. 1 a domnului Cole şi îi trimisese un SMS lui Callie. Chiar dacă domnul Cole ar fi ştiut cât de disperată era să stea de vorbă cu un prieten, probabil că tot ar fi fost furios pe ea. însă era prea târziu.

Deschisese folderul cu mesaje şi îşi aminti cât de rău îi tremurau degetele când scrisese SMS-ul plin de minciuni:

Mi-am luat, în sfârşit, un telefon. Semnalul nu e prea bun, dar o să te sun când pot. Totul e bine, însă mi-e dor de tine. Răspunde-mi cât mai curând.

Nici un răspuns de la Callie.

Era bolnavă? Plecată din oraş?

O ignora pe Luce pentru că şi Luce o ignorase?

Luce se privi în oglindă. Se simţea şi arăta ca naiba. Dar fusese de acord să le ajute pe Dawn şi pe Jasmine, aşa că îşi puse rochia de jerseu şi îşi prinse părul blond cu câteva agrafe.

Când ieşi din baie, Shelby mânca din punga pe care o aduseseră fetele. Micul dejun arăta bine - rulouri cu cireşe, plăcinte cu mere, brioşe, cornuri cu scorţişoară şi trei feluri de suc. Jasmine îi dădu o brioşă mare şi o cutie cu cremă de brânză.

— Hrană pentru creier.

— Ce-i asta? întrebă Miles vârând capul prin uşa întredeschisă.

Luce nu-i vedea privirea sub şapca trasă pe ochi, dar părul lui şaten îi ieşea de sub şapcă şi i se vedeau gropiţele din obraji când zâmbea. Dawn începu instantaneu să chicotească, pentru simplul motiv că Miles era drăguţ, şi Dawn era Dawn.

Dar Miles nu păru să bage de seamă. Era mai relaxat şi mai obişnuit să fie în prezenţa fetelor decât Luce. Poate că avea multe surori. Nu era ca restul copiilor de la Shoreline, a căror relaxare părea doar de faţadă. La Miles era autentică.

— Tu nu ai nici un prieten printre băieţi? întrebă Shelby, arătându-se mai supărată decât era în realitate. Acum, că o cunoştea ceva mai bine pe colega ei de cameră, Luce începea să creadă că umorul din topor al lui Shelby era aproape încântător.

— Ba da. Miles păşi în cameră, netulburat. Numai că prietenii mei băieţi nu aduc, de obicei, micul dejun. Scoase un corn cu scorţişoară din pungă şi luă o îmbucătură zdravănă. Arăţi bine, Luce, spuse cu gura plină.

Luce se înroşi, Dawn încetă să mai chicotească şi Shelby tuşi în pumn.

— Jenant!

La primul apel auzit în difuzorul de pe hol, Luce sări ca arsă. Ceilalţi o priviră de parcă ar fi fost nebună, dar Luce nu uitase încă anunţurile de pedepsire de la Sword & Cross, în schimb, auzi vocea caldă a Francescăi:

— Bună dimineaţa, Shoreline. Dacă vreţi să mergeţi în excursia de astăzi cu iahtul, autobuzul către port pleacă în zece minute. Ne vedem la intrarea de sud ca să facem prezenţa. Şi nu uitaţi să vă îmbrăcaţi bine!

Miles mai luă un corn pentru drum. Shelby îşi scoase cizmele cu buline, Jasmine îşi strânse mai bine apărătorile de urechi şi zise către Luce:

— S-a zis cu planurile noastre. Va trebui să grăbim discursul de bun venit.

— Stai cu noi în autobuz, spuse Dawn. O să-l pregătim în drum către Noyo Point.

„Noyo Point.“ Luce înghiţi cu noduri o brioşă. Expresia moartă de pe faţa proscrisei, chiar şi când era în viaţă; călătoria îngrozitoare către internat alături de Cam - amintirea îi dădea fiori lui Luce. Nu ajuta nici faptul că acesta strigase după ea că îi salvase viaţa imediat după ce îi spusese să nu mai plece din campus.

Ce lucru ciudat. Parcă el şi Daniel erau înţeleşi.

Trăgând de timp, Luce se aşeză pe marginea patului.

— Deci mergem cu toţii?

Nu mai încălcase până acum o promisiune făcută lui Daniel. Deşi nu îi promisese cu adevărat să nu se ducă cu iahtul. Restricţia părea prea dură şi nelalocul ei, aşa că instinctul îi spunea s-o ignore. Dar, dacă accepta să joace după regulile lui Daniel, poate că nu avea să mai fie nevoită să asiste la moartea cuiva. Deşi asta era, probabil, numai paranoia ei. Biletul ăla o atrăsese în mod intenţionat departe de campus, dar o excursie cu şcoala era ceva total diferit. Nu era ca şi când Proscrişii conduceau ambarcaţia.

— Sigur că mergem cu toţii. Miles o luă pe Luce de mână şi o trase către uşă. De ce n-am merge cu toţii?

Ăsta era momentul-cheie, Luce putea să rămână în siguranţă în campus, aşa cum îi spusese Daniel (şi Cam). Ca o prizonieră. Sau putea să iasă pe uşă şi să-şi dovedească ei înseşi că propria viaţă îi aparţinea.

Jumătate de oră mai târziu, Luce se uita siderată, împreună cu jumătate dintre elevii de la Shoreline, la un iaht de lux Austal alb, lung de 400 de metri. Cerul era curat la Shoreline, dar aici, în port, lângă docuri, încă se mai zărea o peliculă fină de ceaţă rămasă din ziua precedentă. Francesca se dădu jos din autobuz:

— Ce-i prea mult e prea mult, zise ea şi îşi ridică mâinile în aer.

Foarte firesc, de parcă ar fi tras nişte draperii, dădu la o parte ceaţa cu degetele, deschizând un petic de cer senin chiar deasupra iahtului.

Făcuse totul atât de subtil, încât nici unul dintre elevii care nu erau nefilimi sau dintre profesori nu-şi dăduse seama şi crezuse că natura şi-a urmat cursul. Dar lui Luce i se opri respiraţia, neştiind dacă nu cumva o înşelase privirea, până când o văzu pe Dawn că începe să aplaude foarte încet.

— Incredibil, ca de obicei.

Francesca zâmbi uşor.

— Da, e mai bine, nu credeţi?

Luce începea să vadă micile retuşuri pe care le putea face un înger. Drumul cu autobuzul închiriat fusese mult mai lin decât cel din ziua trecută. Faţadele magazinelor erau împrospătate, ca şi cum întregul oraş ar fi fost renovat.

Elevii se aşezară la coadă să urce pe iaht, care era minunat, aşa cum sunt toate lucrurile scumpe. Profilul elegant se curba aidoma cochiliei unei scoici şi toate cele trei etaje aveau propria punte albă. Din locul în care urcau, pe puntea din faţă, Luce vedea prin trei ferestre enorme trei cabine mobilate confortabil. în soarele cald din port, grijile lui Luce în legătură cu Cam şi cu Proscrişii păreau ridicole. Cu surprindere, simţi că acestea se topesc pur şi simplu.

Îl urmă pe Miles în cabina de la etajul al doilea. Pereţii curbaţi erau de un gri pal, cu canapele lungi albe şi negre aliniate pe margine. Vreo cinci, şase elevi se aruncaseră deja pe canapelele tapiţate şi se îndopau din nenumăratele feluri de mâncare de pe măsuţe.

La bar, Miles deschise o cutie de cola şi o turnă în două pahare de plastic, dându-i unul lui Luce.

— Iar demonul îi spuse îngerului: „Şi ce-o să faci? o să mă dai în judecată? Unde crezi că va trebui să găseşti un avo- cat?“ O înghionti. înţelegi? Pentru că toţi avocaţii vor merge...

O glumă. Mintea îi fusese în altă parte, şi nici măcar nu-şi dăduse seama că Miles îi spusese o glumă. Izbucni într-un râs zgomotos şi forţat, lovind cu pumnul în masa de la bar. Miles păru uşurat, dar şi un pic suspicios din cauza acestei reacţii exagerate.

— Uau, spuse Luce, simţindu-se penibil în timp ce îşi mai potolea râsul fals. A fost bună!

În stânga lor, Lilith, o roşcată înaltă pe care Luce o cunoscuse în prima zi de şcoală, se opri din înfulecarea unei tartine cu ton.

— Ce fel de glumă proastă a fost aia? Se uită cu dispreţ la Luce, cu un rânjet cinic întipărit pe buzele date cu gloss. Chiar crezi că a fost o glumă bună? Ai mers măcar o dată în lumea de dincolo? Nu-i deloc de glumă. Ne aşteptăm la aşa ceva de la Miles, dar am crezut că tu ai gusturi mai bune.

Luce era şocată.

— N-am ştiut că e o chestie de gust, replică ea. în cazul ăsta, sunt de partea lui Miles.

— Stt! Mâinile cu unghii îngrijite ale Francescăi erau din senin pe umerii lui Luce şi ai lui Lilith. Indiferent despre ce-i vorba, sunteţi pe un vas cu şaptezeci şi trei de copii care nu sunt nefilimi. Cuvântul la ordinea zilei este discreţie.

În opinia lui Luce, ăsta era unul dintre lucrurile cele mai ciudate la Shoreline. Erau tot timpul în preajma unor copii obişnuiţi, lăsând impresia că făceau cu totul altceva în cabana nefilimilor. Luce tot mai voia să discute cu Francesca despre mesageri, să-i spună ce făcuse în pădure la începutul săptămânii.

Francesca plecă, iar Shelby apăru lângă Luce şi Miles.

— Cât de discretă trebuie să fiu în timp ce trag apa la toaletă după şaptezeci şi trei de nonnefilimi?

— Eşti rea, zise Luce nevenindu-i să-şi creadă ochilor când Shelby le oferi din farfuria ei cu aperitive. Ia uite cine împarte mâncarea, remarcă Luce. Şi mai ai tupeul să zici că eşti copil unic.

Shelby trase farfuria înapoi după ce Luce îşi luă o măslină.

— Eu aş zice să nu te obişnuieşti cu asta.

Când motorul începu să duduie sub picioarele lor, toţi se puseră pe aplauze. Lui Luce îi plăceau momentele astea la Shoreline, când diferenţa dintre nefilimi şi nonnefilimi dispărea. Câteva fete ieşiră în frigul de afară chicotind în timp ce vântul le răvăşea părul. Câţiva dintre băieţii de la cursul de istorie jucau poker într-un colţ al cabinei principale. La masa aia se aştepta Luce să-l găsească pe Roland, dar, ce ciudat, acesta lipsea. Lângă bar, Jasmine făcea poze, iar Dawn gesticula către Luce cu un pix şi o foaie de hârtie în mână, disperată că încă nu scriseseră discursul. Luce începu să meargă spre ele, când, cu coada ochiului, îl văzu pe Steven prin geam.

Era singur, rezemat de balustradă, îmbrăcat într-un trend negru lung, cu o pălărie ce-i acoperea părul grizonant. încă se simţea tulburată când se gândea că era un demon, mai ales că îi plăcea de el - sau, mă rog, din câte ştia despre el. Relaţia lui cu Francesca o deruta şi mai mult pe Luce.

Erau un cuplu aşa de bine sudat. îşi aduse aminte de ce îi spusese Cam în seara precedentă despre el şi Daniel, că nu erau atât de diferiţi. Comparaţia o sâcâia, aşa că deschise uşa de sticlă şi păşi pe punte.

La vest nu se zărea decât albastrul infinit la mării şi al cerului. Apa era calmă, dar un vânt tăios şfichiuia carena vasului. Luce se văzu nevoită să se ţină de balustradă, mijind ochii în lumina puternică a soarelui şi ducându-şi mâna streaşină în timp ce se apropia de Steven. Nu o vedea pe Francesca prin apropiere.

— Bună, Luce. îi zâmbi şi îşi scoase pălăria când ea ajunse la balustradă. Chipul îi era prea bronzat pentru luna noiembrie. Cum merg lucrurile?

— Asta e o întrebare foarte bună.

— Te-ai simţit copleşită săptămâna asta? Demonstraţia noastră cu mesagerul nu te-a supărat prea rău, nu? Ştii - coborî vocea -, nu am mai predat asta niciodată.

— Să mă supere? Nu. Mi-a plăcut, spuse Luce dintr-o suflare. Adică a fost greu de privit, dar fascinant. Voiam să vorbesc despre asta cu cineva...

În timp ce Steven o privea, îşi aminti de discuţia avută de cei doi profesori cu Roland, cum Steven, nu Francesca, era cel mai deschis la ideea introducerii mesagerilor în programă.

— Vreau să ştiu totul despre ei.

— Totul despre ei? Steven îşi înclină capul, iar soarele îi bătea direct pe faţa deja bronzată. Sunt trilioane de mesageri, unul pentru aproape fiecare moment din istorie. E un domeniu neţărmurit. Cei mai mulţi dintre noi nici nu ştiu de unde să înceapă.

— Din cauza asta nu aţi mai predat înainte despre ei?

— E un subiect controversat, spuse Steven. Sunt îngeri care cred că mesagerii nu au nici o valoare sau că lucrurile rele pe care le prevestesc atârnă mai greu în balanţă decât cele bune. Pe cei ca mine îi numesc şoareci de bibliotecă preistorici, prea obsedaţi de trecut ca să mai fie atenţi la păcatele prezentului.

— Dar asta e ca şi cum ai spune că trecutul nu are nici o valoare.

Dacă asta era adevărat însemna că toate vieţile anterioare ale lui Luce nu reprezentau nimic, că povestea ei cu Daniel era fără valoare. Aşa că tot ce-i mai rămânea era să îl cunoască pe Daniel în viaţa asta. Era oare de ajuns?

Nu, nu era.

Trebuia să creadă că era mai mult decât sentimentele ei pentru Daniel: o istorie valoroasă, încifrată, care făcea ca povestea lor să fie mai presus de câteva nopţi de sărutări şi de câteva certuri. Chiar dacă trecutul nu ar fi avut nici o valoare, asta era tot ce aveau.

— După privirea ta, spuse Steven, cred că am mai câştigat un adept.

— Sper că nu-i umpli capul lui Luce cu prostiile tale diavoleşti.

Francesca apăru din spatele lor. Avea degetul la buze şi privirea încruntată. Până nu începu să râdă, Luce nu îşi dădu seama dacă glumea sau nu.

— Vorbeam despre umbre - adică despre mesageri, spuse Luce. Steven mi-a zis că sunt trilioane.

— Steven crede că nu trebuie să chemi un instalator când se înfundă toaleta. Francesca zâmbi cu căldură, dar era ceva în vocea ei care o făcu pe Luce să se simtă jenată, ca şi cum ar fi fost prea îndrăzneaţă. Vrei să mai vezi şi alte scene ca aceea pe care am analizat-o în clasă acum câteva zile?

— Nu, nu asta am vrut să spun...

— Ăsta-i un motiv pentru care anumite lucruri trebuie lăsate în seama experţilor. Francesca îl privi pe Steven. Mi-e teamă că, la fel ca în cazul toaletelor înfundate, mesagerii ca ferestre către trecut se comportă tot aşa.

— Sigur că înţelegem motivul pentru care eşti interesată în mod special de ei, spuse el, captându-i întreaga atenţie lui Luce.

Aşadar, Steven înţelesese. Vieţile ei anterioare.

— Dar trebuie să înţelegi că vederea umbrelor este extrem de riscantă dacă nu ai pregătirea necesară, interveni Francesca. Dacă eşti interesată, există universităţi şi programe academice riguroase - şi chiar şi eu aş putea să-ţi vorbesc despre ele, mai târziu. Dar acum, Luce, trebuie să ne ierţi greşeala de a fi arătat aşa ceva înainte de vreme unor elevi de liceu şi să o lăsăm baltă.

Luce se simţi ciudat de expusă. Amândoi o fixau cu privirea.

Aplecându-se un pic peste balustradă, îi vedea pe câţiva dintre prietenii ei pe puntea principală. Miles avea un binoclu la ochi şi încerca să-i arate ceva lui Shelby, care îl ignora în spatele unor ochelari imenşi Ray-Ban. La pupa, Dawn şi Jasmine stăteau aplecate deasupra unui dosar, scriind ceva.

— Trebuie să mă duc să le ajut cu discursul de bun-venit, zise Luce întorcându-se şi plecând de lângă cei doi.

Le simţi privirea aţintită asupra ei tot timpul cât coborî scara. Ajunse la puntea principală, se aplecă pentru a trece pe sub un şir de frânghii şi se strecură pe lângă un grup de nonnefilimi care stăteau plictisiţi, adunaţi într-un cerc în jurul domnului Kramer, profesorul de biologie slab ca o scobitoare, care le spunea ceva despre ecosistemul fragil de sub picioarele lor.

— Ah! Iată-te! zise Jasmine trăgând-o în mica lor adunare. Planul prinde, în sfârşit, contur!

— Super! Cum pot să ajut?

— La ora 12, vom suna clopotu' ăla. Dawn arătă către un imens clopot de alamă atârnat de o grindă albă, lângă un troliu de la proră. Apoi o să le urez bun-venit tuturor, Amy o să vorbească despre cum am organizat excursia, iar Jas o să aducă în discuţie calendarul social al semestrului. Mai avem nevoie de cineva care să spună ceva despre ecologie. Toate trei se uitară la Luce.

— Iahtul ăsta e hibrid sau ceva de genul ăsta? întrebă Luce.

Amy ridică din umeri şi clătină din cap.

Dawn avu o idee fulgerătoare şi se lumină la chip.

— Poţi să spui că prezenţa noastră aici ne face pe toţi mai prietenoşi cu mediul înconjurător pentru că acela care trăieşte aproape de natură devine mai apropiat de natură?

— Te pricepi să scrii poezii? întrebă Jasmine. Ai putea să compui ceva haios.

Simţindu-se vinovată pentru că fugea de orice responsabilităţi reale, Luce se arătă extrem de docilă.

— Poezie despre mediul înconjurător, zise ea, gândindu-se că singurul lucru la care se pricepea mai puţin decât la poezie şi la biologie marină era să vorbească în public. Sigur, pot s-o fac.

— OK, super! Dawn îşi şterse fruntea. Iată care-i viziunea mea.

Se sui în picioare pe banca pe care stătea şi începu să numere pe degete lucrurile pe care le aveau de făcut.

Luce ştia că ar fi trebuit să fie atentă la Dawn („N-ar fi o idee super dacă îi punem în rând, de la cel mai scund până la cel mai înalt?“), mai ales că în foarte scurt timp ar fi trebui să spună ceva cu tâlc - şi cu rimă - despre mediu, în faţa a sute de colegi. Dar mintea îi stătea la conversaţia bizară pe care tocmai o avusese cu Francesca şi cu Steven.

„Lasă mesagerii pe seama experţilor.“ Dacă Steven avea dreptate şi dacă într-adevăr exista câte un mesager pentru fiecare moment din istorie - păi asta era ca şi cum i-ar fi spus să lase tot trecutul pe seama experţilor. Luce nu pretindea că era expertă în Sodoma şi Gomora; ea era interesată doar de trecutul ei şi al lui Daniel. Şi, dacă cineva trebuia să fie expert în privinţa asta, ea era aceea.

Dar Steven zisese că erau trilioane de mesageri. Ar fi fost aproape imposibil să-i localizeze pe cei care aveau ceva de-a face cu ea şi cu Daniel, nemaivorbind că habar nu avea cum să procedeze dacă într-adevăr i-ar fi găsit pe cei potriviţi.

Privi la puntea de la etajul al doilea. Vedea numai creştetul Francescăi şi pe al lui Steven. Dacă Luce şi-ar fi dat frâu liber imaginaţiei, putea să-şi închipuie conversaţia dintre ei. Despre ea. Şi despre mesageri. Punându-se probabil de acord să nu-i mai invoce niciodată în prezenţa ei.

Era sigură că, în privinţa vieţilor ei trecute, trebuia să se descurce singură.

Stai aşa.

În prima zi de şcoală... în timp ce încercau să se acomodeze unii cu alţii, Shelby spusese că...

Luce se ridică pe vârfuri, uitând cu desăvârşire că participa la mica adunare, şi traversă estrada, când un ţipăt asurzitor se auzi în spatele ei.

În timp ce se întorcea către locul din care venea sunetul, Luce văzu o frântură dintr-o siluetă întunecată ce se ascunsese în spatele prorei. După o clipă, dispăruse. Apoi auzi plescăitul apei.

— Doamne! Dawn!

Jasmine şi Amy erau aplecate peste proră, uitându-se la apă. Ţipau.

— Aduc barca de salvare, strigă Amy alergând către cabină.

Luce se ridică pe marginea ambarcaţiei, lângă Jasmine, şi inima i se opri în loc. Dawn căzuse peste bord şi se zbătea în apă. La început, văzu doar părul ei negru şi braţele ce se agitau, dar apoi Dawn îşi ridică privirea, şi Luce văzu teroarea de pe faţa ei albă ca varul.

O secundă mai târziu, un val mare înghiţi trupul fragil al lui Dawn. Vasul încă se mişca, îndepărtându-se de ea. Fetele tremurau, aşteptând ca Dawn să revină la suprafaţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Steven apărând dintr-odată lângă ele.

Francesca dădea drumul unui colac de salvare legat de o sfoară sub proră.

Buzele lui Jasmin tremurau.

— Încerca să sune clopotul ca să-i adune pe toţi aici pentru discurs. De-abia dacă s-a aplecat - nu ştiu cum de şi-a pierdut echilibrul.

Luce se uită iar cu durere peste bord. Distanţa până la apa rece ca gheaţa era de vreo zece metri. Dawn nu se mai vedea.

— Unde e? strigă Luce. Ştie să înoate?

Fără să aştepte răspunsul, luă colacul de salvare de la Francesca, îşi trecu un braţ prin el şi se urcă pe proră.

— Luce! Opreşte-te!

Auzi ţipătul în spatele ei, dar era prea târziu. Se aruncă în apă, ţinându-şi respiraţia, gândindu-se la Daniel şi la ultima lor scufundare în lac.

Mai întâi simţi frigul în piept, ca o menghină ce îi strângea plămânii din cauza temperaturii scăzute. încetini coborârea, apoi începu să se zbată ca să ajungă la suprafaţă. Valurile treceau pe deasupra capului ei, aducându-i sare în gură şi în nas, dar ţinu strâns colacul de salvare. Era greu să înoţi cu el, dar, dacă o găsea pe Dawn - când o găsea pe Dawn -, amândouă aveau nevoie să plutească pe el până când venea barca de salvare.

Simţea în mod vag zarvă pe iaht, oameni care ţipau şi alergau pe punte, strigând-o. Dar, dacă Luce voia s-o ajute pe Dawn, trebuia să ignore totul.

Lui Luce i se păru că vede părul negru al lui Dawn în apa îngheţată. înaintă cu greu, luptându-se cu valurile. Piciorul ei atinse ceva - o mână? -, dar apoi dispăru, şi nu era sigură nici măcar dacă fusese Dawn.

Luce nu putea să se scufunde şi să se ţină de colac în acelaşi timp şi avea presimţirea urâtă că Dawn se dusese la fund. Ştia că nu trebuia să dea drumul colacului de salvare, dar nu o putea salva pe Dawn dacă nu o făcea. Luce lăsă colacul şi îşi umplu plămânii cu aer, apoi se scufundă înotând vitejeşte până când apa deveni dureros de rece. Nu vedea nimic, pipăia cu braţele, încercând s-o găsească pe Dawn înainte de a fi prea târziu. Prima dată îi atinse părul, simţind un şoc când puse mâna pe şuviţele scurte şi întunecate. Cercetând mai jos, simţi obrazul şi apoi gâtul şi umărul fetei. Dawn se dusese mult la fund, într-un timp aşa de scurt. Luce o apucă de subsuori şi apoi îşi folosi toate forţele să o tragă în sus, zbătându-se să ajungă la suprafaţă.

Erau mult în adâncuri, lumina zilei fiind o licărire îndepărtată, iar Dawn era mai grea decât crezuse, ca şi cum o mare greutate ar fi fost agăţată de ea, trăgându-le pe amândouă în jos. într-un final, Luce ajunse la suprafaţă. Dawn tuşi, scuipând apa şi împrăştiind-o în jur. Ochii îi erau înroşiţi, iar părul i se încâlcise pe frunte. Cu un braţ peste pieptul lui Dawn, Luce înota încet către colac.

— Luce, şopti Dawn. în valurile ce le loveau, Luce nu o auzea, dar putea să-i citească pe buze. Ce se întâmplă?

— Nu ştiu.

Luce clătină din cap, chinuindu-se să se ţină la suprafaţă.

— Înotaţi către barcă! Strigătul venea de undeva din spate.

Dar era imposibil să păstreze direcţia. De-abia dacă

puteau să-şi ţină capetele deasupra apei. Echipajul cobora barca de salvare gonflabilă. Steven era în ea. Când barca ajunse pe ocean, bărbatul începu să vâslească energic spre ele. Luce închise ochii şi lăsă ca sentimentul de uşurare să o cuprindă asemenea valurilor. Trebuia să mai reziste un pic, şi aveau să fie salvate.

— Apucă-mă de mână! strigă Steven.

Luce îşi simţea picioarele de parcă ar fi înotat o oră întreagă. O împinse pe Dawn către Steven, astfel încât ea să fie salvată prima.

Steven îşi dăduse jos hainele, rămânând numai în pantaloni şi în cămaşa albă care se udase şi se lipise de el. Muşchii braţelor erau umflaţi în timp ce se întindea după Dawn. Cu faţa roşie de efort, icni şi o ridică în barcă. în timp ce Dawn era trasă peste bord îndeajuns de mult ca să nu cadă la loc în apă, Steven se întoarse şi o prinse pe Luce de braţe.

Se simţea imponderabilă, în timp ce se ridica din apă cu ajutorul lui. Numai când ajunse în barcă, îşi dădu seama că era udă şi că îi era frig. Cu excepţia locului în care fuseseră degetele lui Steven. Acolo, picăturile de apă de pe piele scoteau aburi.

Se ridică în picioare ca să-l ajute pe Steven să o tragă pe Dawn, mai bine în barcă. Extenuată, aceasta de-abia dacă se putea ridica. Luce şi Steven se văzură nevoiţi s-o ia de braţe şi s-o ridice. Era aproape cu totul în barcă, dar Luce simţi o smucitură care o trăgea pe Dawn înapoi. Ochii întunecaţi ai fetei ieşeau din orbite şi scânci în timp ce aluneca pe spate. Luce nu era pregătită pentru aşa ceva. Dawn se desprinse din mâna ei udă, iar Luce căzu pe spate, lovindu-se de marginea bărcii.

— Ţine-te bine! Steven o prinse pe Dawn de mijloc la timp.

Apoi se ridică, aproape răsturnând barca. în timp ce se chinuia s-o ridice pe Dawn din apă, Luce zări o scânteiere de aur pe spatele lui.

Aripile lui Steven.

Felul în care ţâşniseră instantaneu, chiar în momentul în care Steven avea nevoie de putere - totul părea că se întâmplase aproape împotriva voinţei lui. Străluceau, având culoarea bijuteriilor scumpe pe care Luce le văzuse numai în vitrinele magazinelor. Nu semănau deloc cu aripile lui Daniel. Aripile lui Daniel erau calde şi îmbietoare, magnifice şi sexy; ale lui Steven erau aspre şi inspirau teamă, zimţate şi înspăimântătoare la vedere.

Steven icni, muşchii braţelor se încordară, iar aripile îi bătură doar o singură dată, dându-i îndeajuns de mult avânt cât să o scoată în zbor pe Dawn din apă.

Fluturarea aripilor lui fusese îndeajuns de puternică încât s-o proiecteze pe Luce în cealaltă parte a bărcii. Când Dawn fu în siguranţă, picioarele lui Steven atinseră din nou interiorul bărcii, iar aripile i se retraseră în piele. Lăsaseră două mici crestături pe spatele cămăşii, singura dovadă că ceea ce văzuse Luce fusese real. Era alb ca varul, iar mâinile îi tremurau. Toţi trei stăteau prăbuşiţi în barcă. Dawn nu văzuse nimic, şi Luce se întrebă dacă cei de pe iaht, care-i priveau, observaseră ceva. Steven se uita la Luce de parcă aceasta tocmai l-ar fi văzut dezbrăcat. Luce voia să-i spună că se speriase când îi văzuse aripile; nu ştiuse până atunci că şi cealaltă tabără a îngerilor căzuţi putea să-ţi taie respiraţia.

Se aplecă spre Dawn, aşteptându-se să vadă sânge pe corpul ei. Chiar simţise că o înşfăcase ceva. Dar nu avea nici o rană.

— Eşti bine? şopti într-un final Luce.

Dawn dădu din cap, împrăştiind stropi mici de apă din păr.

— Ştiu să înot, Luce, sunt o bună înotătoare. Ceva m-a apucat... Ceva...

— E încă acolo, completă fraza Steven, apucând vâslele şi începând să vâslească spre iaht.

— Ce-ai simţit? întrebă Luce, un rechin sau...

Dawn clătină din cap.

— Mâini.

— Mâini?

— Luce! strigă la ea Steven.

Se întoarse către el. Părea cu totul o altă persoană decât cea cu care vorbise câteva minute mai devreme pe punte. Observă în ochii lui o duritate pe care nu o mai văzuse înainte.

— Ce-ai făcut azi a fost...

Se opri. Faţa de pe care curgeau picături de apă arăta fioroasă. Luce îşi ţinu respiraţia aşteptând. „Nesăbuit. Stupid. Periculos.“

— Foarte curajos, spuse în final, iar obrajii şi fruntea i se relaxară, luându-şi expresia obişnuită.

Luce răsuflă uşurată, venindu-i greu până şi să-i mulţumească. Nu-şi putea lua ochii de la picioarele tremurânde ale lui Dawn şi de la semnele de culoare roşie care apăruseră în jurul gleznelor ei. Semne care păreau lăsate de degete.

— Sunt sigur că v-aţi speriat rău de tot, spuse Steven încet. Dar să nu declanşăm o isterie generală printre toţi elevii. Lăsaţi-mă să vorbesc cu Francesca. Nu spuneţi nimănui nici un cuvânt despre ce s-a întâmplat până nu vă spun eu. S-a înţeles, Dawn?

Fata încuviinţă din cap, îngrozită.

— Luce?

Chipul îi tresări. Nu era sigură că trebuia să ţină secretul ăsta. Dawn aproape că murise.

— Luce. Steven o apucă de umăr, îşi dădu jos ochelarii şi se uită în ochii căprui ai lui Luce cu ochii lui negri. în timp ce barca de salvare era ridicată pe puntea principală, unde restul elevilor aşteptau, respiraţia lui era fierbinte în urechea ei.

— Nici un cuvânt nimănui. Pentru siguranţa ta.

Şapte
Douăsprezece zile

Nu pricep de ce eşti aşa de ciudată, spuse Shelby a doua zi dimineaţă. De câte zile eşti aici? Şase? Şi eşti cea mai mare eroină de la Shoreline. Poate că, până la urmă, chiar te vei ridica la înălţimea reputaţiei.

În duminica asta cerul era punctat de norişori albi. Luce şi Shelby se plimbau pe peticul de plajă de la Shoreline, împărţind o portocală şi un termos de ceai. Vântul puternic aducea cu el mireasma de pământ din pădurea de sequoia din apropiere. Marea era agitată, cu valuri mari, ce lăsau la mal grămezi negre de alge, meduze şi lemne plutitoare.

— N-a fost mare lucru, murmură Luce, ceea ce nu era tocmai adevărat. Să sară în apa îngheţată după Dawn fusese mare lucru. Dar Steven - severitatea tonului său, forţa cu care o apucase de braţ - vârâse prea tare frica în Luce ca să mai vorbească vreodată despre salvarea lui Dawn.

Se uită la spuma sărată pe care o lăsă un val. încercă să nu privească apa adâncă şi întunecată a mării - ca să nu se mai gândească la mâinile din adâncurile sale. „Pentru siguranţa ta.“ Probabil că Steven se gândise la siguranţa tuturor. A tuturor elevilor. Altfel, dacă se referise numai la Luce...

— Dawn e bine, spuse. Asta-i tot ce contează.

— Da, datorită ţie, Baywatch.

— Nu începe cu Baywatch!

— Preferi să fii un soi de salvator bun la toate? Shelby avea un fel foarte mucalit de-a o tachina. Frankie spune că pândeşte ceva ciudat în jurul şcolii de două zile. Ar trebui să...

— Să ce? Luce aproape că-şi vărsă ceaiul. Ce anume?

— Repet: ceva ciudat. Nu ştiu ce. Shelby se aşeză pe o stâncă, aruncând cu îndemânare câteva pietricele în ocean. Un tip ciudat. Am auzit-o din întâmplare pe Frankie vorbind cu Kramer pe barcă ieri, după toată zarva.

Luce se aşeză lângă Shelby şi începu să caute în nisip după pietre.

Cineva se furişa la Shoreline. Dacă era Daniel?

Era stilul lui. Atât de încăpăţânat să-şi ţină promisiunea de a nu o vedea, dar neputând să stea departe. Gândul la el o făcu să-şi dorească şi mai mult să-l vadă. Simţi că era pe punctul să izbucnească în lacrimi, ceea ce era o nebunie. Dar poate că nu era Daniel. Poate Cam. Putea fi oricine. Putea fi un proscris.

— Francesca părea îngrijorată? o întrebă pe Shelby.

— Tu n-ai fi?

— Stai aşa! De asta nu te-ai mai furişat afară azi-noapte? Era prima noapte în care Luce nu fusese trezită de Shelby care se strecura înăuntru pe fereastră.

— Nu. Shelby arunca pietricele în apă cu un braţ frumos lucrat de exerciţiile yoga. Următoarea piatră atinse apa de şase ori, formând un arc mare ce părea să vină către ele, ca un bumerang.

— Unde te duci în fiecare noapte?

Shelby îşi îndesă mâinile în buzunarele vestei groase, roşii, de schi. Fixă cu privirea valurile cenuşii atât de intens, că era clar că fie văzuse ceva acolo, fie evita să răspundă la întrebare. Luce îi urmări privirea, simţindu-se aproape uşurată că nu zări nimic în apă, numai valuri albe-cenuşii până la orizont.

— Shelby?

— Ce? Nu merg nicăieri.

Luce dădu să se ridice, enervată că Shelby nu voia să-i spună nimic. îşi scutura nisipul ud de pe pantaloni când mâna lui Shelby o trase înapoi pe stâncă.

— Bine, mă duceam să-l văd pe ratatul ăla de prieten al meu. Shelby oftă adânc, aruncând o piatră în apă, aproape lovind un pescăruş care se avântase în apă să prindă un peşte. Asta înainte să devină fostul meu prieten ratat.

— Oh, Shel, îmi pare rău. Luce îşi muşcă buzele. N-am ştiut că ai un prieten.

— A trebuit să-l ţin la distanţă. Era mult prea interesat de faptul că aveam o nouă colegă de cameră. Mă tot bătea la cap să-l las să vină noaptea târziu. Voia să te cunoască. Nu ştiu cefei de fată crede că sunt. Fără supărare, dar trei sunt deja prea mulţi în opinia mea.

— Cine este? întrebă Luce. Merge aici la şcoală?

— Philip Aves. Este în an terminal, în clădirea principală.

Luce nu credea să-l fi întâlnit.

— Îl ştii pe tipul ăla cu părul blond spălăcit? întrebă Shelby. Arată precum un David Bowie albinos. E imposibil să-l ratezi. Gura i se schimonosi. Din păcate!

— De ce nu mi-ai spus că v-aţi despărţit?

— Prefer să descarc melodii ale celor de la Vampire Weekend2 pe care să fac playback atunci când tu nu eşti prin preajmă. în plus, tu eşti cea care are toane şi ciudăţenii azi. Daniel nu s-a purtat prea frumos cu tine sau ce?

Luce se sprijini pe coate.

— Asta ar presupune să ne vedem, ceea ce se pare că nu ne este permis.

Dacă închidea ochii, Luce putea să se lase purtată de sunetul valurilor înapoi la prima noapte când îl sărutase pe Daniel în viaţa asta. Contopirea trupurilor lor pe aleea din Savannah. Strânsoarea lacomă a mâinilor lui care o trăgeau mai aproape. Totul părea posibil atunci. Deschise ochii. Era atât de departe de toate astea acum.

— Deci pateticul tău fost prieten...

— Nu. Shelby făcu un semn că buzele îi erau pecetluite. Nu vreau să vorbesc despre fostul, la fel cum nici tu nu vrei să vorbeşti despre Daniel. Altceva!

Aşa era. Dar nu era chiar adevărat faptul că Luce nu voia să vorbească despre Daniel. Dimpotrivă, dacă începea să vorbească despre Daniel, nu mai putea să tacă. Deja mintea ei era ca un disc zgâriat ce reda încontinuu cele patru experienţe fizice pe care le avusese cu el în viaţa asta (începuse să numere numai de când Daniel încetase să pretindă că ea nu exista). îşi imagina cât de repede ar plictisi-o pe Shelby, care probabil avusese o grămadă de prieteni şi tone de experienţe. în comparaţie cu una singură a lui Luce. Un singur sărut de care abia dacă-şi mai amintea, cu un băiat care luase foc. Câteva momente fierbinţi cu Daniel. Asta era tot. Luce nu era, cu siguranţă, expertă în sfera dragostei. Simţi iar nedreptatea situaţiei: Daniel avea toate amintirile clipelor minunate petrecute de ei împreună, pentru a se alina când lucrurile se complicau. Ea nu avea nimic.

Până când se uită la colega ei de cameră.

— Shelby?

Aceasta avea gluga de la vesta roşie trasă peste cap şi se juca cu un băţ în nisipul umed.

— Ţi-am spus că nu vreau să vorbesc despre el.

— Ştiu, dar mă întrebam... îţi aminteşti când ai spus ca ştii cum să vezi vieţile anterioare?

Fix asta se pregătea s-o întrebe pe Shelby când Dawn căzuse peste bord.

— Niciodată n-am spus asta. Băţul se înfipse mai adânc în nisip. Faţa lui Shelby era roşie, iar părul ei blond şi des îi ieşea din coadă.

— Ba da, ai zis. Luce îşi înclină capul. Ai scris asta pe foaia de hârtie. îţi aminteşti de ziua în care ne-am familiarizat unii cu alţii? Ai luat foaia din mâna mea şi ai zis că ştii să vorbeşti mai mult de optsprezece limbi şi că poţi să vezi vieţile anterioare şi ai întrebat pe care o preferam...

— Îmi amintesc ce-am zis, dar nu ai înţeles ce-am vrut să spun.

— OK, murmură Luce, ei bine...

— Doar pentru că am văzut o viaţă anterioară nu înseamnă că ştiu cum s-o fac şi nu înseamnă că era propria mea viaţa.

— Deci nu era viaţa ta?

— O, Dumnezeule, nu! Reîncarnarea este pentru ciudaţi.

Luce se încruntă şi îşi băgă mâinile în nisipul ud, voind să se îngroape în el.

— Hei, a fost o glumă. Shelby o împinse cu cotul în joacă. Special pentru fata care a trebuit să treacă prin pubertate de o mie de ori. Făcu o grimasă. O dată a fost de-ajuns pentru mine, mersi.

Deci Luce era acea fată. Fata care fusese nevoită să treacă prin pubertate de o mie de ori. Nu se gândise la asta înainte. Era aproape distractiv. Privit din exterior, să treci prin nesfârşite pubertăţi era partea cea mai grea. Dar era mult mai complicat decât atât. Luce vru să spună că ar suporta de mii de ori alte coşuri şi fluctuaţii hormonale dacă ar putea să-şi vadă vieţile trecute şi să înţeleagă mai multe despre ea însăşi, dar apoi se uită la Shelby.

— Dacă nu era viaţa ta, atunci a cui viaţă ai văzut-o?

— De ce eşti aşa de băgăcioasă? Fir-ar să fie!

Luce simţea cum îi creştea tensiunea.

— Shelby, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ceva, orice.

— OK, acceptă Shelby într-un final, liniştind-o cu un simplu gest. Eram la o petrecere într-o noapte la Corona. Lucrurile au degenerat, oamenii erau pe jumătate dezbrăcaţi şi tot tacâmul, dar nu despre asta-i vorba. îmi amintesc că am ieşit să dau o raită pe afară. Ploua, era destul de greu să vezi pe unde mergi. Am dat colţul şi am intrat pe o alee, şi acolo am observat un tip care arăta cam rău. Era aplecat deasupra unei sfere întunecate. Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător, avea forma unui glob, numai că lucea şi plutea pe deasupra mâinilor lui. Şi tipu’ ăsta plângea.

— Ce era?

— Nu ştiam atunci, dar acum ştiu că era un mesager.

Luce era fascinată.

— Şi ai văzut ce viaţă anterioară arăta? Cum era?

Shelby o privi în ochi şi înghiţi în sec.

— A fost îngrozitor, Luce.

— Îmi pare rău, zise Luce. întrebam numai pentru că...

Ise părea mare lucru că era pe cale să recunoască. Francesca nu ar fi, cu siguranţă de acord, dar Luce avea nevoie de răspunsuri. Şi îi prindea bine puţin ajutor. Ajutorul lui Shelby.

— Am nevoie să văd unele dintre vieţile mele anterioare, spuse Luce. Sau cel puţin să încerc. S-au întâmplat nişte lucruri în ultima vreme, şi trebuie să le accept pentru că nu ştiu ce altceva să fac - numai că aş putea să ştiu mult mai multe dacă aş reuşi să văd de unde vin şi unde am fost. înţelegi?

Shelby încuviinţă din cap.

— Trebuie să ştiu ce relaţie am avut în trecut cu Daniel, ca să fiu mai sigură de relaţia pe care o avem acum. Luce oftă. Tipul ăla, de pe alee... ai văzut ce-a făcut cu mesagerul?

Shelby ridică din umeri.

— I-a dat o formă cu mâinile. Nici măcar nu ştiam ce era pe atunci şi nu am habar cum l-a găsit. Tocmai de-asta demonstraţia făcută de Francesca şi de Steven m-a îngrozit. Am văzut ce s-a întâmplat în noaptea aia şi, de atunci, am tot încercat să uit. Nu îmi dădusem seama că văzusem un mesager.

— Dacă găsesc un mesager, crezi că poţi să-l manevrezi?

— Nu promit nimic, spuse Shelby. Dar voi încerca. Ştii cum să-i găseşti?

— Nu chiar, dar cât de greu poate fi? M-au urmărit toată viaţa.

Shelby îşi puse mâna peste mâna lui Luce.

— Vreau să te ajut Luce, dar e ciudat. Sunt speriată. Ce faci dacă vezi ceva ce n-ar trebui?

— Când te-ai despărţit de fostul...

— Ţi-am spus să...

— Ascultă, nu eşti bucuroasă că ai descoperit la timp motivul despărţirii? Adică, ce-ar fi fost dacă v-aţi fi logodit, şi atunci...

— Bleah! Shelby ridică o mână oprind-o pe Luce. Am înţeles! Acum hai să găsim o umbră!

Luce şi Shelby traversară plaja şi urcară scările de piatră, în care firicele de verbină roşie şi galbenă îşi făcuseră loc prin solul umed şi nisipos. Traversară peluza verde îngrijită, încercând să nu întrerupă un grup de nonnefilimi de la un joc de frisbee. Trecură de fereastra camerei lor de la etajul al treilea şi ocoliră prin spatele clădirii. La marginea pădurii de sequoia, Luce arătă spre un spaţiu dintre copaci.

— Acolo am găsit una ultima dată.

Shelby intră în pădure în faţa lui Luce, înaintând printre frunzele de arţar roşu, lungi ca nişte gheare, printre copacii de sequoia, şi oprindu-se sub o ferigă gigantică.

Era întuneric sub copaci, şi Luce era bucuroasă că era însoţită de Shelby. Se gândi la ultima ei vizită aici, la cât de repede trecuse timpul cât hărţuise umbra, fără să ajungă la nici un rezultat. Dintr-odată, se simţi copleşită.

— Dacă găsim şi prindem un mesager, şi dacă putem să-l punem la treabă, spuse, ce şanse crezi că sunt ca acesta să-mi arate ceva despre mine şi Daniel? Dacă obţinem încă o scenă biblică îngrozitoare, ca în clasă?

Shelby clătină din cap.

— Dar dacă chemăm un mesager şi el vine, atunci trebuie să aibă ceva de-a face cu tine. Se presupune că aceştia sunt pe măsura celui care-i cheamă - deşi nu eşti întotdeauna interesat de ce au să-ţi spună. La fel spamurile apărute printre e-mailurile importante, dar care îţi sunt adresate tot ţie.

— Şi cum pot fi pe măsura celor care-i cheamă? Asta înseamnă că Francesca şi Steven au fost de faţă la distrugerea Sodomei şi a Gomorei.

— Păi da. Au existat dintotdeauna. Se spune că au nişte CV-uri impresionante. Shelby se uită ciudat la Luce. Ce-i cu privirea asta? Cum crezi ca au obţinut slujbele la Shoreline? Asta e o şcoală foarte bună.

Ceva negru şi alunecos se mişca deasupra lor. Era mantia grea a unui mesager care se întindea somnoros în umbra crengii unui copac de sequoia.

— Acolo! Luce arătă cu degetul. Se agăţă de o creangă joasă aflată în spatele lui Shelby. Fu nevoită să îşi menţină echilibrul pe un picior şi să se întindă mult către stânga, pentru a-l atinge cu vârful degetelor pe mesager. Nu pot să ajung la el.

Shelby luă un con de pin şi îl aruncă spre centrul umbrei.

— Nu! şopti Luce. O să-l enervezi.

— El mă enervează pe mine, că e aşa retras. Ţine mâna.

Luce se strâmbă, dar făcu întocmai ce-i zise.

Văzu cum conul ricoşează din partea vizibilă a umbrei, apoi auzi un foşnet uşor, care altădată ar fi umplut-o de groază. O parte a umbrei alunecă foarte încet de pe creangă şi ateriză pe braţul tremurând al lui Luce, care prinse umbra de margini cu vârful degetelor.

Luce dădu drumul crengii de care se ţinea şi se apropie de Shelby, ţinând în mână umbra rece şi prăfuită.

— Hai, spuse Shelby, eu îl iau de-o parte şi tu de cealaltă, ca în clasă. Uau, e moale. OK... Nu îl mai strânge aşa de tare, nu pleacă nicăieri. Lasă-l să se liniştească şi să ia formă.

Păru să treacă multă vreme înainte ca umbra să reacţioneze cumva. Lui Luce i se părea că asista la un joc cu o tablă veche de Ouija, ca atunci când era copil. Simţi o energie inexplicabilă în vârfurile degetelor. Sentimentul de mişcare uşoară continuă înainte să vadă ceva diferit în forma mesagerului.

Apoi urmă un hârşâit. Umbra se contractă, împăturin- du-se uşor în sine. Curând, luă forma şi mărimea unei cutii mari. Plutea chiar deasupra degetelor lor.

— Vezi? întrebă Shelby. Vocea aproape că nu i se auzea din cauza zgomotului scos de umbră. Uite acolo, în mijloc!

La fel ca în clasă, un văl negru păru să se ridice de pe mesager, făcând loc unui curcubeu de culori. Luce îşi duse mâna la ochi, privind cum lumina puternică părea să se instaleze în ecranul făcut de umbră, transformând-o într-o imagine difuză. Apoi, în sfârşit, se transformă în forme concrete, în culori şterse.

Priveau o sufragerie. Spatele unui fotoliu în dungi cu suportul pentru picioare ridicat şi cu ţesătura roasă într-un colţ. Un televizor vechi cu carcasă de lemn transmitea o reluare a serialului Mork & Mindy, cu volumul dat la minimum. Un terier Jack Russell era făcut covrig pe un preş.

Luce privi cum cineva împinge o uşă rabatabilă ce dădea într-o bucătărie. Intră o femeie mai în vârstă decât fusese bunica lui Luce în clipa morţii. Era îmbrăcată într-o rochie cu imprimeuri albe şi roz, avea tenişi albi în picioare şi ochelari cu lentile groase, agăţaţi cu şnur. Ducea o tavă cu fructe tăiate.

— Cine sunt oamenii ăştia? se întrebă Luce cu voce tare.

Când bătrâna puse tava cu fructe pe măsuţă, o mână cu

pete de bătrâneţe se întinse de după scaun şi alese o bucată de banană.

Luce se aplecă să vadă mai bine, iar zoomul imaginii se mută odată cu ea, ca o vedere panoramică în 3D. Nici măcar nu-l observase pe bătrânul care stătea în fotoliu. Era fragil, avea câteva smocuri de păr alb şi aceleaşi pete de bătrâneţe pe frunte. Gura i se mişcă, dar Luce nu auzea nimic. Un şir de fotografii înrămate erau aşezate pe marginea şemineului.

Sunetul din urechile lui Luce deveni mai intens, atât de intens, că se dădu înapoi. Fără ca ea să fi făcut altceva decât să se întrebe în legătură cu imaginile, mesagerul mări din nou una dintre fotografiile înrămate. Pe Luce o trecu un fior rece.

O ramă aurie fină înconjura rama cu sticlă pătată. înăuntru, fotografia în format mic avea o margine fină, zimţată, în jurul unei fotografii alb-negru îngălbenită de vreme. Două chipuri în fotografie: al ei şi al lui Daniel. Ţinându-şi respira- , ţia, îşi analiză propria imagine, o versiune a ei doar puţin mai tânără decât acum. Părul negru îi cădea în bucle până la umeri. Bluză albă cu guler rotund. Fustă cloş până la jumătatea pulpelor. Mănuşi albe în mâinile care le atingeau pe ale lui Daniel. El se uita direct în ochii ei, zâmbind.

Mesagerul începu să vibreze, iar apoi să tremure. După care imaginea pâlpâi şi dispăru.

— Nu! exclamă Luce, gata să se arunce înăuntru. Umerii ei se lipiră de marginea mesagerului, dar nu reuşi să treacă mai departe. O undă rece o împinse înapoi şi îi lăsă o senzaţie de umezeală pe piele, apoi o mână o apucă de încheietură.

— Să nu-ţi vină idei din astea, o avertiză Shelby.

Prea târziu.

Ecranul se înnegri, şi mesagerul alunecă din mâinile lor pe pământ, spărgându-se în bucăţi ca o sticlă neagră. Luce îşi opri un scâncet. Simţi o apăsare în piept şi avu impresia că o parte din ea moare.

Trântindu-se în patru labe, se lipi cu fruntea de pământ şi se lăsă să alunece uşor pe o parte. Era mai rece afară decât atunci când începuseră şi se mai întunecase. Ceasul de la mână arăta că era trecut de ora două, dar ele veniseră în pădure de dimineaţă. Luce privi către vest, înspre marginea pădurii şi putu vedea diferenţa în lumina care cădea pe cămin. Mesagerii mâncau timp.

Shelby se întinse jos lângă ea.

— Eşti bine?

— Nu mai înţeleg nimic. Oamenii ăia... Luce îşi cuprinse capul în mâini. Habar n-am cine sunt.

Shelby îşi drese glasul, uşor jenată.

— Nu crezi că, ăăăă, poate că i-ai cunoscut? Acum multă vreme. Poate că erau ăăă...

Luce aşteptă să termine.

— Erau cine?

— Chiar nu ţi-a trecut prin minte că poate erau părinţii tăi din altă viaţă? Că aşa arată acum?

Lui Luce îi căzu faţa.

— Nu! Stai aşa! Vrei să spui că am avut părinţi diferiţi în fiecare viaţă? Am crezut că Harry şi Doreen au fost cu mine tot timpul. Dintr-odată, îşi aminti că Daniel îi spusese că mama ei făcea într-o viaţă trecută mâncare de varză îngrozitoare. La momentul respectiv, nu se gândise prea mult la asta, dar acum începea să înţeleagă cum stătea treaba. Doreen gătea fantastic. Toată lumea din estul Georgiei ştia asta.

Ceea ce însemna că Shelby avea dreptate. Luce avea, probabil, un întreg trib de foste familii de care nici măcar nu-şi mai amintea.

— Sunt aşa de proastă, spuse ea.

De ce nu fusese mai atentă la cum arătau cei doi? De ce nu simţise nici un fel de legătură cu ei? Era ca şi cum tocmai ar fi aflat că fusese adoptată. De câte ori avusese părinţi diferiţi?

— Asta este... Este...

— O porcărie, completă Shelby. Ştiu. Priveşte partea plină a paharului: ai putea să nu mai dai bani pe psihologi dacă ai reuşi să priveşti înapoi în timp la toate fostele tale familii şi să vezi problemele pe care le-ai avut cu toate mamele dinainte.

Luce îşi ascunse chipul în palme.

— Asta dacă ai nevoie de terapie, zise Shelby şi oftă. Scuze, iar vorbesc despre mine. îşi ridică mâna dreaptă, apoi o puse uşor la loc. Să ştii că Shasta nu e prea departe de aici.

— Ce e Shasta?

— Muntele Shasta, California. E la câteva ore distanţă în direcţia aia.

Shelby arătă cu degetul către nord.

— Mesagerii arată doar trecutul. Ce rost ar avea să merg acolo acum? Probabil că au...

Shelby clătină din cap.

— Trecutul e un termen prea amplu. Mesagerii arată atât trecutul foarte îndepărtat, cât şi ce s-a întâmplat acum câteva secunde şi orice alt moment dintre acestea două. Am văzut un laptop pe biroul din colţ, aşa că sunt şanse ca...

— Dar nu ştim unde locuiesc.

— Poate tu nu ştii. Eu am făcut zoom pe cutia lor poştală şi am aflat adresa. Am băgat-o în memorie: Shasta Shire Circle nr. 1291, apartamentul 34. Shelby ridică din umeri. Aşa că, dacă vrei să le faci o vizită, putem să mergem cu maşina şi să ne întoarcem în aceeaşi zi.

— Da, sigur, zise Luce posomorâtă. îşi dorea nespus să le facă o vizită, dar părea de-a dreptul imposibil. Cu ce maşină?

Shelby scoase un râset fals şi uşor sinistru.

— Era un singur lucru neratat la fostul meu iubit ratat. Scotoci în buzunarul de la hanorac şi scoase un lanţ de chei. Mercedesul lui foarte mişto, lăsat chiar în parcarea elevilor. Norocul tău că eu am uitat să-i dau înapoi cheia de rezervă.

Plecară înainte să le poată opri careva.

Luce găsi o hartă în torpedou şi urmări cu degetul drumul până la Shasta. îi dădu câteva indicaţii lui Shelby, care conducea ca descreierata, dar Mercedesului maro părea că-i plăcea să se abuzeze de el.

Luce se întrebă cum de Shelby era atât de calmă. Dacă ea tocmai s-ar fi despărţit de Daniel şi i-ar fi „împrumutat“ maşina pentru o după-amiază, nu s-ar fi putut împiedica să-şi amintească toate călătoriile cu maşina făcute împreună sau certurile avute în timp ce conduceau către cinematograf, sau ce făcuseră la un moment dat pe bancheta din spate, cu toate geamurile larg deschise. Luce ar fi vrut s-o întrebe, dar Shelby îi spusese răspicat că subiectul era închis.

— O să-ţi faci ceva la păr? întrebă într-un final, aducân- du-şi aminte de ceea ce-i spusese Shelby despre cum să treci mai uşor peste o despărţire. Te-aş putea ajuta, dacă ai nevoie.

Shelby se îmbufnă.

— Cretinul ăla nu merită aşa ceva. După o pauză lungă, adăugă: Oricum, mulţumesc.

Călătoria dură aproape tot restul după-amiezii, timp în care Shelby îşi făcu de lucru, schimbând întruna posturile de radio în căutarea celor mai trăsnite. Aerul deveni tot mai rece şi copacii se răriră, în vreme ce drumul le purta spre altitudini tot mai mari. Luce se strădui să rămână calmă, creionându-şi în minte o mie de scenarii în legătură cu întâlnirea cu această pereche de părinţi. încercă să evite să se gândească la ce-ar spune Daniel dacă ar şti încotro se îndrepta.

— Am ajuns! Shelby arătă spre un munte cu vârful acoperit de zăpadă aflat drept în faţa lor. Oraşul e chiar la poalele munţilor. O să ajungem imediat după apusul soarelui.

Luce nici nu ştia cum să-i mulţumească lui Shelby pentru că o adusese până aici fără să ezite. Nu ştia ce determinase schimbarea de atitudine a lui Shelby, însă Luce îi era recunoscătoare - nu ar fi putut face asta de una singură.

Oraşul Shasta era ciudat şi artistic, cu mulţi oameni în vârstă plimbându-se relaxaţi pe străzile largi. Shelby deschise geamurile, lăsând să intre briza răcoroasă a începutului de seară. O ajuta pe Luce să se liniştească măcar puţin - stomacul ei se făcuse ghem la gândul că avea să-i întâlnească pe oamenii pe care-i văzuse în mesager.

— Ce ar trebui să le spun? Surpriză, sunt fiica voastră revenită din morţi?

Luce repetă cu voce tare în timp ce aşteptau la semafor.

— Dacă nu vrei să bagi în sperieţi nişte bătrânei simpatici, va trebui să găseşti altceva, spuse Shelby. De ce nu le zici că eşti comis-voiajor, doar ca să poţi intra în casă şi să vezi cum sunt?

Luce se uită la blugii ei, la tenişii uzaţi şi la rucsacul mov. Nu prea arăta a comis-voiajor.

— Ce vând?

Shelby îşi văzu de drum.

— Kituri pentru spălarea maşinii fără apă sau o tâmpenie de genul ăsta. Poţi să le zici că ai vouchere în rucsac. Am făcut asta într-o vară. Am fost la un pas de-a fi împuşcată. Ridică din umeri şi se uită la faţa albă ca varul a lui Luce. Ei, haide, nu te-or împuşca propriii tăi părinţi. Uite că am ajuns!

— Shelby, putem să stăm în linişte câteva minute? Am nevoie să îmi trag răsuflarea.

— Scuze. Shelby opri într-o parcare din faţa unui complex de clădiri cu un singur etaj. De tras răsuflarea pot şi eu.

Deşi extrem de agitată, Luce admise că locul era drăguţ. Un şir de case ce forma un semicerc în jurul unui mic lac. Clădirea principală avea în faţă mai multe scaune cu rotile aşezate lângă poartă. Pe un banner mare scria: „BINE AŢI VENIT LA AZILUL SHASTA SHIRE“.

Gâtul îi era dureros de uscat. Nu ştia dacă avea să fie în stare să îngaime două cuvinte în faţa oamenilor ălora. Poate că era unul dintre lucrurile la care nu are sens să stai să te gândeşti prea mult. Poate că nu trebuia decât să meargă acolo, să deschidă uşa şi să vadă mai apoi ce putea improviza.

— Apartamentul treizeci şi patru. Shelby arătă spre o clădire pătrată cu acoperiş roşu, în stil spaniol. Cred că aia e. Dacă vrei, eu...

— Mă aştepţi în maşină? Ar fi minunat! Nu o să dureze mult.

Înainte să-şi piardă curajul, ieşi din maşină şi începu să meargă repede pe aleea ce şerpuia către clădire. Aerul era cald şi încărcat de parfumul trandafirilor. Peste tot se zăreau oameni în vârstă, simpatici. Unii jucau shuffleboard lângă uşa de la intrare, alţii îşi făceau plimbarea de seară într-o grădină îngrijită de lângă piscină. în lumina amurgului, Luce scruta locul încercând să-i găsească pe cei doi, dar nici un chip nu îi părea familiar. Trebuia să meargă la casa în care locuiau.

De pe cărare, Luce zări lumină la o fereastră. Se apropie până când reuşi să vadă bine.

Era ciudat: aceeaşi cameră pe care o văzuse mai devreme în mesager. Era chiar şi câinele alb de pe covor. Auzea pe cineva cum spăla vasele în bucătărie. Putu vedea gleznele subţiri, în şosete maro, ale celui ce fusese tatăl ei în urmă cu cine ştie câţi ani.

Nu îl simţea ca fiind tatăl ei. Nu arăta ca tatăl ei, iar femeia nu arăta nici pe departe ca mama ei. Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu ei... Păreau de treabă. Nişte străini cumsecade. Dacă ar bate la uşă şi ar spune nişte nimicuri, ar deveni, oare mai puţin străini?

Nu, îşi dădu ea seama. Dar asta nu era totul. Chiar dacă ea nu îi recunoştea, ei ar recunoaşte-o dacă erau într-adevăr părinţii ei.

Se simţea o idioată că nu se gândise la asta înainte. O simplă privire ar fi de-ajuns pentru a-şi da seama că era fiica lor. Părinţii ei erau mult mai bătrâni decât restul oamenilor pe care-i văzuse afară. Şocul ar putea fi prea mare pentru ei. Era prea mult chiar şi pentru Luce, iar oamenii ăştia aveau cu vreo şaptezeci de ani mai mult decât ea.

Luce stătea cu nasul lipit de fereastra sufrageriei lor, ascunsă în spatele unui cactus. Degetele îi erau murdare de la praful de pe pervaz. Dacă fiica lor murise la şaptesprezece ani, pesemne că o jeliseră timp de cincizeci de ani. Probabil că se împăcaseră cu gândul până acum. Sau nu?

Apariţia lui Luce pe nepusă masă de după un cactus era ultimul lucru de care aveau nevoie.

Shelby avea să fie dezamăgită. Luce însăşi era dezamăgită. O durea să conştientizeze faptul că nu avea să se apropie de ei niciodată mai mult ca acum. Agăţată de pervazul de la fereastra casei foştilor ei părinţi, simţi cum lacrimile i se rostogolesc pe obraji. Nici măcar nu le cunoştea numele.

Opt
Unsprezece zile

Către: thegaprices@aol.com
De la: lucindap44@gmail.com
Trimis: Luni, 15.11, ora 9.49.a.m.
Subiect: Cum o mai duceţi?

Dragă mamă şi tată,

Îmi pare rău că nu am mai dat nici un semn de viaţă. Am fost cam ocupată cu şcoala, dar am avut şi o mulţime de experienţe plăcute. Materia mea preferată este în acest moment umanistica. Chiar acum sunt prinsă cu o lucrare pentru un curs opţional, care îmi răpeşte o mulţime de timp. îmi este dor de voi şi sper să vă revăd curând. Vă mulţumesc din suflet că sunteţi nişte părinţi atât de buni. Nu cred că vă spun acest lucru atât de des cât aţi merita.

Cu dragoste, Luce

Luce apăsă pe tasta „Trimite11 a laptopului şi reveni rapid la prezentarea online pe care Francesca o expunea în faţa clasei. Luce nu se obişnuise încă să fie la o şcoală ale cărei clase erau dotate cu conexiune wireless la Internet. Sword & Cross aveau în total şapte computere pentru elevi, toate aflate în bibliotecă. Chiar dacă ai fi reuşit să pui mâna pe parola de acces la reţea, mai toate site-urile erau blocate, cu excepţia câtorva absolut neinteresante, de cercetare academică.

Mesajul trimis părinţilor fusese rezultatul sentimentului de vinovăţie. Cu o noapte în urmă, avusese strania senzaţie că, prin simpla vizită la azilul de bătrâni din Sashta, îşi înşela adevăraţii părinţi, cei care o crescuseră până la vârsta asta. Sigur că, la un moment dat, acei părinţi fuseseră şi ei la fel de reali, dar ăsta era un gând mult prea ciudat pentru a putea fi digerat de Luce.

Shelby nu fusese nici măcar o zecime atât supărată pe cât ar fi putut fi pentru că bătuseră în zadar atâta drum. Pur şi simplu, pornise în trombă Mercedesul şi condusese până la cel mai apropiat fast-food, unde comandaseră două sendvi- şuri cu brânză prăjită şi sos special.

— Acum nu-ţi mai bate capul, spusese Shelby, ştergându-se la gură cu un şerveţel. Ştii câte atacuri de panică am avut eu din cauza ţăcăniţilor ălora ai mei? Crede-mă, sunt ultima persoană care să te judece pentru asta.

Luce o privea pe Shelby din capătul celălalt al clasei şi simţea o imensă recunoştinţă faţă de fata care o înspăimântase cu doar o săptămână în urmă. Părul des şi blond al lui Shelby era prins pe spate cu o bentiţă, iar ea lua conştiincios notiţe din prezentarea Francescăi.

Fiecare ecran de computer la care Luce putea trage cu coada ochiului era fixat pe prezentarea PowerPoint în albastru şi auriu a Francescăi, pe care aceasta o desfăşura cu viteza melcului. Chiar şi al lui Dawn. Arăta neînfricată cu rochia ei roz aprins cu mânecă scurtă şi cu părul prins într-o parte, în coadă de cal. Era posibil să îşi fi revenit după tot ce se întâmplase? Sau îşi ascundea teroarea pe care o simţise şi pe care, poate, încă o mai simţea?

Luce îşi aruncă privirea spre monitorul lui Roland şi se încruntă. Nu o surprindea faptul că fusese aproape invizibil de când sosise la Shoreline, o deranja să-şi vadă fostul coleg rebel respectând regulile în timpul orelor de curs.

Cel puţin, Roland nu părea interesat în mod special de cursul „Oportunităţi de dezvoltare a carierei nefilimilor: cum poţi avansa graţie abilităţilor tale deosebite“. De fapt, chipul lui Roland trăda - mai mult decât orice - dezamăgirea. Clătina din cap uşor, cu buzele strânse dezaprobator. Ciudat era însă că, de fiecare dată când Francesca îşi îndrepta privirea spre elevi, îl ocolea în mod evident pe Roland.

Luce accesă programul de chat al clasei, să vadă dacă Roland era conectat. Acesta fusese gândit ca o modalitate de a adresa întrebări despre fiecare, dar întrebările pe care le avea Luce pentru Roland nu puteau fi făcute publice. Roland ştia mai multe decât lăsase să se vadă - şi sigur acestea aveau legătură cu Daniel. Ar fi vrut să ştie şi unde fusese sâmbătă şi dacă aflase despre incidentul lui Dawn.

Doar că Roland nu era online. Singura persoană conectată era Miles. O fereastră cu numele lui Miles apăru pe ecranul ei.

Salutare!

Miles era aşezat chiar lângă ea. îl putea auzi chicotind. Era haios că Miles se dădea în vânt după propriile glume cam tâmpiţele. Ăsta era exact genul de relaţie pe care şi-ar fi dorit să o aibă cu Daniel, de tachinare inofensivă. Asta dacă nu ar fi fost atât de serios tot timpul - atunci când era prin preajmă.

Dar nu prea era prin preajmă.

Luce răspunse: Cum e vremea la tine în zonă?

Se înseninează, îi răspunse el, zâmbind încă. Hei, ce-ai făcut aseară? Am trecut pe la tine să te scot la cină.

Luce se uită pe deasupra ecranului direct la Miles. Ochii lui albaştri erau atât de sinceri, încât simţi brusc nevoia de a-i spune tot ce se întâmplase. Fusese atât de fascinant când Luce îi povestise despre perioada în care fusese la Sword & Cross. însă asta nu era o întrebare la care să poată răspunde pe chat. Oricât de mult îşi dorea să îi spună, nu ştia totuşi dacă era indicat să o facă. Până şi faptul că o implicase pe Shelby în proiectul ei secret îi atrăgea dezaprobarea lui Steven şi a Francescăi.

Zâmbetul obişnuit al lui Miles se transformă într-o grimasă ciudată. Reacţia lui o făcu pe Luce să se simtă îngrozitor, dar şi uşor uimită.

Francesca închise videoproiectorul. încrucişă mâinile pe piept, iar mânecile din mătase roz ale bluzei cu modele rustice se iviră din jacheta strâmtă din piele. Pentru prima dată, Luce observă cât de departe era aşezat Steven. Stătea cocoţat pe pervaz, în colţul dinspre apus al camerei. Abia dacă rostise un cuvânt toată ziua.

— Ia să vedem cât de atenţi aţi fost, le spuse Francesca la final, cu un zâmbet larg întipărit pe chip. Ce-ar fi să vă împărţiţi pe echipe de câte doi şi să simulaţi pe rând desfăşurarea unui interviu?

Când auzi zgomotul făcut de ceilalţi elevi, care se ridicau de pe scaune, Luce avu o strângere de inimă. Nu ascultase mai nimic din prezentarea Francescăi şi habar nu avea ce trebuia să facă.

Sigur, era conştientă că se afla doar temporar în programul nefilimilor, dar oare se putea aştepta ca profesorii să-şi amintească măcar din când în când că nu era la fel ca restul colegilor de clasă?

Miles bătu uşor cu vârful degetelor în ecranul computerului ei, acolo unde se afla mesajul trimis de el: Vrei partener? Chiar în acel moment apăru Shelby.

— Aş zice să încercăm la CIA sau la Medici Fără Frontiere, spuse Shelby. îi făcu semn lui Miles să îi cedeze pupitrul de lângă Luce, însă acesta nu se clinti.

— În nici un caz nu mă văd aplicând, nici măcar fictiv, pentru un post plicticos de stomatolog.

Luce îşi plimbă privirea de la unul la celălalt. Ambii păreau cam posesivi în privinţa ei, lucru de care nu îşi dăduse seama până în acel moment. Ca să fie sinceră, şi-ar fi dorit să fie partenera lui Miles, pe care nu îl mai văzuse de sâmbătă. îi simţise cumva lipsa, ca prieten. Ceva de genul: „hai să povestim la o cafea11, mai mult decât un: „hai să hoinărim pe plajă la apus de soare şi să îmi zâmbeşti cu ochii ăia incredibil de albaştri11. Din cauza relaţiei cu Daniel, nu se gândise la alţi băieţi. Şi nici nu se înroşise în mijlocul cursului, în vreme ce-şi reamintea că nu se gândise la alţi băieţi.

— E totul în regulă cu voi? întrebă Steven şi puse palma bronzată pe pupitrul lui Luce, cu o mişcare a capului de genul: „mie poţi să-mi spui, domnişoară cu ochi mari, căprui.11

Luce era încă supărată pe el pentru ceea ce le spusese ei şi lui Dawn cu o zi în urmă, pe barca de salvare. Suficient de nervoasă încât să evite să aducă subiectul în discuţie, chiar şi cu Dawn.

— Totul e grozav, răspunse Shelby. O apucă pe Luce de cot, smucind-o către locul unde câţiva elevi grupaţi simulau interviurile. Eu şi Luce eram pe punctul de a discuta despre CV-uri.

Francesca apăru în spatele lui Steven.

— Miles, zise ea încet, Jasmine are nevoie de un partener, fii tu drăguţ şi trage un pupitru lângă ea.

Câteva pupitre mai încolo se afla Jasmine.

— Eu şi Dawn nu ne puteam decide cine să joace rolul starletei şi cine pe al directorului de distribuţie, spuse ea, coborând vocea cu o octavă. Aşa că m-a abandonat pentru Roland.

Miles păru decepţionat.

— Director de distribuţie, murmură. în sfârşit, mi-am găsit vocaţia.

Merse să se alăture noului partener, în timp ce Luce îl petrecea cu privirea.

Lucrurile fiind lămurite, Francesca îl conduse pe Steven înapoi în faţa clasei. Dar, chiar şi în timp ce mergea în spatele Francescăi, Luce simţea că bărbatul se uita la ea.

Îşi verifică discret telefonul. Callie nu îi răspunsese încă. Asta era cam nefiresc, şi Luce se simţi vinovată. Poate era mai bine pentru amândouă ca Luce să fie mai distantă. Pentru o perioadă scurtă.

O urmă pe Shelby afară, pe o bancă de lemn de pe estradă. Soarele strălucea puternic pe cerul senin, iar singurul loc neaglomerat era la umbra răcoroasă a unui conifer impunător. Luce îndepărtă de pe bancă un strat verde-închis de ace de brad şi îşi trase până sus fermoarul puloverului gros pe care îl purta.

— Ai fost super aseară, spuse ea cu o voce joasă. Eu... m-am cam speriat.

— Ştiu, zise Shelby râzând. Erai ca o...

Shelby făcu o faţă tremurătoare, de zombie.

— Scuteşte-mă!. A fost aiurea. Era singura mea şansă de a afla ceva despre trecutul meu, şi eu mă blochez complet.

— Voi, sudiştii, şi sentimentul de vinovăţie. Shelby ridică scurt din umeri. Las-o mai uşor. Sunt sigură că mai sunt o mulţime de rude ale moşilor ălora doi, în locul de unde au venit. Iar unii poate nu sunt chiar aşa aproape de moarte. Şi, înainte ca expresia de pe chipul lui Luce să se schimbe, Shelby adăugă: Ideea e că, dacă îţi mai vine cheful să mai descoperi vreun membru al familiei, spune-mi. M-am ataşat de tine, Luce, e cam ciudat.

— Shelby, nu te mişca, şopti Luce printre dinţi.

Dincolo de estradă, în umbra lungă a unui conifer enorm, pulsa cel mai mare şi mai ameninţător mesager pe care îl văzuse Luce vreodată.

Shelby urmări încet pe pământ privirea lui Luce. Mesagerul folosea umbra reală a copacului drept camuflaj. Părţi din el continuau să se convulsioneze.

— Parcă e bolnav sau speriat, sau nu ştiu cum, rosti Shelby cu o grimasă, în timp ce vocea i se stingea. E ceva în neregulă cu el, nu?

Luce privea dincolo de Shelby, la scările care se opreau la parterul cabanei. Dedesubt se aflau câteva proptele din lemn nevopsit care susţineau estrada. Dacă Luce reuşea să pună mâna pe umbră, Shelby ar fi putut să i se alăture înainte.

Ar fi putut să o ajute pe Luce să îşi vadă mesajul, şi apoi să se strecoare amândouă sus fără ca cineva să observe ceva şi să se alăture clasei.

— Sper că nu iei în serios chestia la care cred eu că te gândeşti, spuse Shelby. Nu-i aşa?

— Stai un pic aici la pândă, replică Luce. Să fii pregătită când te chem.

Luce coborî câteva trepte, astfel că acum avea capul la nivelul estradei unde elevii erau ocupaţi cu interviurile. Shelby era cu spatele la Luce. I-ar fi făcut semn dacă cineva ar fi remarcat că Luce lipsea.

Luce o putea auzi pe Dawn improvizând cu Roland:

— Ştii, am fost cu adevărat uimită când am fost nominalizată la Globul de Aur...

Luce se uită din nou la umbra care se întindea pe iarbă, începu să se întrebe dacă şi ceilalţi o văzuseră. Dar asta era ultima ei grijă. Pierdea timp preţios.

Mesagerul se afla la mai bine de trei metri, dar Luce era ferită de privirile celorlalţi. Ar fi fost mult prea evident dacă ar fi mers direct acolo. Nu îi rămânea decât să încerce să îl convingă să se desprindă de sol şi să vină la ea fără să îşi folosească mâinile. Şi habar nu avea cum putea face acest lucru.

Abia atunci observă silueta sprijinită de partea cealaltă a copacului, la fel de ascunsă privirilor elevilor de pe estradă.

Cam fuma o ţigară, murmurând ca pentru sine, de parcă nu ar fi avut nici o grijă pe lumea asta. Exceptând faptul că era plin de sânge şi de răni. Părul îi stătea ciufulit pe frunte, braţele îi erau zgâriate şi pline de vânătăi, tricoul ud şi pătat de transpiraţie, iar jeanşii - mânjiţi. Arăta dezgustător şi jigărit, ca şi cum tocmai ar fi ieşit dintr-o încăierare. Doar ca nu mai era nimeni prin preajmă, nici cadavre, nici altceva. Doar Cam.

Acesta îi făcu cu ochiul.

— Ce cauţi aici? şopti Luce. Ce ai făcut? O lua ameţeala de la mirosul greu care venea dinspre hainele lui.

— Oh, tocmai ţi-am salvat viaţa. Din nou. Asta a câta oară ar fi? Cam îşi scutură ţigara. Astăzi a fost echipa domnişoarei Sophia, şi nu pot spune că nu mi-a plăcut. Monştri nenorociţi! Erau şi ei pe urmele tale, ştiai? Umblă vorba că eşti prin zonă. Şi că îţi face plăcere să te plimbi neînsoţită prin pădurea întunecată, sublinie el.

— I-ai omorât?

Se uită îngrozită înapoi, să verifice dacă Shelby sau altcineva ar fi putut să îi vadă. Nu.

— Pe câţiva, da, adineauri, cu mâinile astea. Cam îi arătă palmele, acoperite cu ceva roşu şi cleios, ceva ce Luce nu ar fi vrut nicicum să vadă. Sunt de acord că pădurile sunt grozave, Luce, dar sunt şi pline de chestii care te vor moartă. Aşa că, fă-mi o favoare...

— Nu. Nu îmi ceri tu mie favoruri. Mă dezgustă tot ce e legat de tine.

— Bine, spuse Cam, dându-şi ochii peste cap. Atunci fă-o pentru Grigori. Rămâi în campus. Aruncă ţigara pe iarbă, îşi îndreptă spatele şi îşi deschise aripile. Nu pot fi mereu aici să am grijă de tine. Şi Dumnezeu mi-e martor că Grigori nu o poate face.

Aripile lui Cam erau lungi şi înguste, şi porneau direct din umeri, netede şi aurii, presărate cu dungi negre. Luce ar fi vrut să i se pară dezgustătoare, dar nu era aşa. La fel ca aripile lui Steven, ale lui Cam erau aspre şi crestate, ambii lăsând impresia unei vieţi pline de bătălii. Dungile negre de pe aripile lui Cam îi dădeau un aer senzual şi misterios. Emanau ceva aproape magnetic.

Dar nu. Nu-i plăcea nimic la Cam. Nu avea să-i placă niciodată.

Cam bătu din aripi o dată, ridicându-şi picioarele de la pământ. Zgomotul aripilor era extrem puternic şi produse un vârtej care ridică frunzele de la pământ.

— Mulţumesc, spuse Luce, cu însufleţire, înainte ca el să treacă în zbor dincolo de estradă.

Apoi dispăru în negura pădurii.

Cam era cel care o proteja acum? Pe unde umblă Daniel? Shoreline nu trebuia să fie un loc sigur?

În urma lui Cam, mesagerul - cel pentru care Luce venise, de fapt, până aici - se ridică în aer, rotindu-se ca un mic ciclon negru.

Mai aproape. Un pic mai aproape.

În sfârşit, umbra rătăci prin aer şi se opri deasupra capului ei.

— Shelby, strigă Luce încet. Vino aici!

Shelby privi către Luce şi către mesagerul în formă de ciclon ce se legăna deasupra ei.

— De ce a durat aşa de mult? întrebă ea, coborând sprinten pe scări chiar în momentul în care mesagerul uriaş se prăbuşea.

Drept în braţele lui Luce.

Luce scoase un ţipăt, dar, din fericire, Shelby îi acoperi gura cu palma.

— Mulţumesc, mormăi Luce printre degetele lui Shelby.

Fetele se aflau în continuare la distanţă de trei trepte de estradă, uşor de remarcat de oricine s-ar fi îndreptat către partea umbrită a acesteia. Luce nu îşi putea îndrepta genunchii sub greutatea umbrei. Era cea mai grea umbră pe care o atinsese vreodată şi cea mai rece. Nu era neagră ca mai toate celelalte, ci avea o culoare bolnăvicioasă, gri-verzuie. O parte din ea încă pulsa, luminând ca nişte fulgere îndepărtate.

— Nu prea mi se pare în regulă, spuse Shelby.

— Haide, şopti Luce. Eu l-am chemat, este rândul tău să te uiţi.

— Rândul meu? Când ţi-am spus eu că aş vrea să mă uit? Tu eşti cea care m-a târât aici. Shelby gesticulă ca şi cum ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să atingă monstrul din braţele lui Luce. Ştiu că ţi-am spus că te voi ajuta să îţi găseşti rubedeniile, dar, orice fel de rudă oi fi având tu aici, nu cred că vreuna dintre noi şi-ar dori să o întâlnească.

— Shelby, te rog, o imploră Luce, gemând din cauza greutăţii, a răcelii şi a urâţeniei umbrei. Nu sunt o nefilimă. Dacă nu mă ajuţi, nu pot face asta!

— Şi ce anume vrei să faci? se auzi o voce din capul scărilor.

Steven privea cu asprime către cele două fete, ţinându-se cu mâinile de balustradă. Părea mult mai mare decât în clasă, acum când se înălţa deasupra lor, ca şi cum şi-ar fi dublat dimensiunea. Ochii căprui păreau furioşi, iar Luce simţi dogoarea lor şi se temu. Până şi mesagerul din braţele ei tremură şi se îndepărtă uşor.

Fetele ţipară de spaimă.

Iritată de zgomot, umbra din braţele lui Luce plecă brusc - atât de rapid, încât Luce nu mai avu timp să o oprească -, lăsând în urmă o dâră rece şi urât mirositoare.

Se auzi un clopot în depărtare. Luce putea simţi tropăitul celorlalţi în vreme ce se îndreptau spre sala de mese pentru masa de prânz. Pornind spre ieşire, Miles îşi iţi capul pe deasupra balustradei, uitându-se în jos spre Luce, dar, când văzu furia de pe chipul lui Steven, făcu ochii mari şi se îndepărtă.

— Luce, spuse Steven mult mai politicos decât se aştepta ea. Am putea să ne vedem după ore?

Când acesta îşi ridică mâinile de pe balustradă, lemnul de sub ele era negru şi scorojit.

Steven deschise uşa înainte ca Luce să apuce să ciocănească. Cămaşa lui gri era un pic şifonată, iar cravata neagră tricotată de la gât fusese desfăcută. îşi recăpătase calmul, iar Luce începea să înţeleagă ce efort presupunea asta din partea unui demon. îşi şterse ochelarii cu o batistă cu monogramă şi făcu un pas în lateral.

— Intră, te rog.

Încăperea nu era mare, dar era suficient de lată pentru un birou mare, negru şi suficient de lungă pentru a găzdui trei rafturi înalte, înţesate de cărţi vizibil uzate. Dar era confortabilă şi chiar primitoare, altfel decât îşi imaginase Luce că ar putea arăta biroul unui demon. Mai erau un covor persan în centrul încăperii şi o fereastră mare orientată spre est, către pădurea de conifere. Acum, că se întuneca, pădurea avea un aer ireal, cu nuanţe violacee.

Steven se aşeză pe unul dintre cele două scaune de birou maro-roşcat şi îi făcu semn lui Luce spre celălalt. Aceasta îşi trecu privirea peste tablourile înrămate ce ocupau fiecare centimetru pătrat de perete liber. Majoritatea erau portrete în diverse grade de detaliere. Luce recunoscu un număr de schiţe ce-l reprezentau pe Steven şi mai multe portrete măgulitoare ale Francescăi.

Respiră adânc, întrebându-se cum să înceapă.

— Îmi pare rău că am invocat acel mesager astăzi, eu...

— Ai spus cuiva ce s-a întâmplat cu Dawn în apă?

— Nu. Mi-ai spus să nu o fac.

— Nu i-ai zis lui Shelby? Nici lui Miles?

— Nu am spus nimănui.

Steven se gândi un moment, apoi spuse:

— De ce ai pomenit despre mesageri ca despre nişte umbre?

— Mi-a scăpat. Când eram mică, îi zăream întotdeauna printre umbre. Se desprindeau şi veneau la mine. Aşa i-am numit eu, înainte să ştiu ce erau de fapt. Luce ridică din umeri. De-a dreptul stupid.

— Nu e deloc stupid.

Steven se ridică de pe scaun şi se îndreptă către cel mai îndepărtat raft. Trase o carte groasă, cu coperta roşie prăfuită, şi o aduse pe birou. Platon: Republica. Steven o deschise exact la pagina pe care o căuta şi întoarse cartea, astfel încât Luce să poată citi.

Era o ilustraţie ce reprezenta un grup de bărbaţi înlănţuiţi într-o peşteră, unul lângă altul, cu faţa la perete. în spatele lor se vedea flacăra unui foc. Arătau cu degetul spre umbrele unui al doilea grup de bărbaţi care îi urmăreau îndeaproape, în josul ilustraţiei, legenda explica: ,Alegoria peşterii14.

— Ce este asta? întrebă Luce.

Cunoştinţele ei despre Platon se rezumau la faptul că Platon avea mai puţină însemnătate decât Socrate.

— Iată dovada că numele pe care l-ai dat tu mesagerilor este, de fapt, foarte inspirat. Steven arătă ilustraţia. Imagi- nează-ţi că aceşti oameni îşi petrec viaţa văzând doar umbrele de pe perete. Ei ajung să înţeleagă lumea şi ceea ce se întâmplă în ea doar urmărind aceste umbre, fără să ştie de la ce provin. Nici măcar nu înţeleg că văd, de fapt, nişte umbre.

Luce privi dincolo de degetul lui Steven, la cel de-al doilea grup de oameni.

— Adică nu se pot întoarce să-i vadă pe ceilalţi oameni şi lucrurile care generează umbrele?

— Exact. Şi, pentru că nu pot vedea ce anume creează aceste umbre, ei presupun că ceea ce pot vedea, aceste umbre pe pereţi - reprezintă realitatea. Habar nu au că ele sunt doar reprezentări şi distorsiuni a ceva mult mai adevărat şi mai real. Steven se opri. înţelegi de ce îţi spun toate astea?

Luce clătină din cap.

— Vrei să nu îi mai deranjez pe mesageri?

Steven închise cartea cu o pocnitură, apoi traversă încăperea. Luce avea sentimentul că îl dezamăgise.

— Nu îmi imaginez că nu... îi vei mai deranja pe mesageri, chiar dacă ţi-aş cere acest lucru. Dar aş vrea să înţelegi cu ce anume ai de-a face data viitoare când mai invoci unul. Mesagerii sunt umbre ale unor evenimente din trecut. îţi pot fi de ajutor, dar pot transmite uneori distorsiuni periculoase, care te pot zăpăci de-a binelea. Mai e mult de învăţat. O tehnică de invocare sigură şi simplă, apoi, sigur, odată ce ţi-ai şlefuit talentele, zgomotul mesagerului poate fi analizat, şi mesajul său - descifrat cu claritate.

— Te referi la şuieratul acela? Există un mod de a auzi prin el?

— Lasă asta! Nu este încă momentul. Steven se întoarse şi îşi înfundă mâinile în buzunare. Ce urmăreaţi tu şi Shelby astăzi?

Luce se simţi stânjenită şi înbujorată. Această întâlnire nu se desfăşura deloc aşa cum îşi imaginase ea. Se aşteptase la o pedeapsă, să adune gunoiul sau ceva de genul ăsta.

— Încercam să aflăm mai multe despre familia mea, spuse într-un final. Din fericire, Steven părea să nu aibă habar că îl văzuse pe Cam mai devreme. Sau poate ar fi mai potrivit să spun „familiile mele“.

— Asta e tot?

— Am dat de vreun necaz?

— Şi nu făceai nimic altceva?

— Ce altceva să fac?

Îi trecu fulgerător prin minte faptul că Steven ar putea crede că încerca să dea de Daniel, să îi trimită un mesaj ceva. Ca şi cum ar fi şi ştiut să facă aşa ceva.

— Cheamă unul acum, o îndemnă Steven şi deschise fereastra.

Se înserase, şi stomacul îi spunea lui Luce că toţi ceilalţi erau probabil la cină.

— Nu ştiu, nu ştiu dacă pot.

Ochii lui Steven scânteiară mai puternic decât înainte, plini de încântare.

— Când invocăm mesageri, ne punem un fel de dorinţă. Nu o dorinţă despre ceva material, ci dorinţa de a înţelege mai bine lumea, rolul nostru pe pământ şi ce se va întâmpla cu noi.

Aproape instantaneu, Luce se gândi la Daniel şi la ce îşi dorea cel mai mult pentru relaţia lor. Nu simţea că ea ar putea avea prea multe de spus în privinţa aceasta, dar îşi dorea acest lucru. Oare de aceea fusese în stare să invoce mesagerii înainte de a şti măcar cum să o facă?

Se aşeză mai bine în scaun, extrem de emoţionată, şi închise ochii. îşi imagină cum o umbră se desprinde din întunericul dens ce se întindea printre trunchiurile copacilor, apoi se rostogoleşte şi se ridică, după care umple spaţiul ferestrei şi pluteşte mai aproape spre ea.

Simţi mai întâi parfumul uşor mucegăit, ca de măsline negre, şi deschise ochii când simţi aerul rece atingându-i obrazul. Temperatura din cameră scăzuse cu câteva grade. Steven îşi frecă mâinile în biroul devenit brusc umed şi rece.

— Da, aşa, murmură Steven.

Mesagerul plutea deasupra lor, subţire şi transparent, de dimensiunea unei eşarfe din mătase. Alunecă direct spre Luce, apoi se înfăşură pe birou în jurul unui prespapier din sticlă, luând forma unui lujer pufos. Lui Luce i se tăie răsuflarea. Steven zâmbea în timp ce se apropia de Luce, ghidând umbra pe verticală până când aceasta se transformă într-un ecran negru gol.

Apoi ateriză în braţele ei, iar ea începu să-l manevreze. Mişcarea părea similară încercării de a întinde coca unei plăcinte fără a o rupe, ceva ce Luce văzuse la mama ei de cel puţin o mie de ori. Negrul se transformă în nuanţe de gri, ca mai apoi să se zărească o imagine alb-negru abia conturată.

Un dormitor întunecat, cu un singur pat. Luce - mă rog, o fostă Luce - întinsă pe pat, uitându-se înspre fereastră. Părea să aibă şaisprezece ani. Uşa din spatele patului se deschise şi o faţă luminată de lampa din hol apăru în ea. Mama.

Mama pe care mersese să o vadă împreună cu Shelby! Mai tânără însă, mult mai tânără, pe la cincizeci de ani, cu ochelarii cocoţaţi pe vârful nasului. Zâmbi, încântată parcă să îşi vadă fata dormind, apoi închise uşa.

O clipă mai târziu, două degete apucară pervazul fereastrei. Ochii actualei Luce se măriră în timp ce o privea pe Luce cea aflată în pat. Degetele se încordară, după care două mâini deveniră vizibile, apoi două braţe puternice străluciră albăstrii în lumina lunii. într-un final, chipul luminos a lui Daniel îşi făcu apariţia la fereastră.

Inima lui Luce o luă razna. Ar fi vrut să se poată scufunda în adâncul mesagerului, aşa cum dorise şi cu o zi în urmă.

Dar în acel moment Steven pocni din degete, cu un zgomot ca de storuri trase brusc. Apoi, imaginea se dezintegră şi pieri sub forma unor picături.

Umbra se odihnea divizată în fragmente pe birou. Luce atinse unul, dar acesta se topi în mâinile ei.

Steven era aşezat la birou, încercând parcă să vadă ce efect avusese asupra lui Luce incursiunea de mai devreme. Deodată, tot ce văzuse în interiorul mesagerului îi păru lui Luce extrem de privat, şi nu ştia dacă îşi dorea sau nu ca Steven să îşi dea seama cât de tare o zguduise totul. La urma urmei, tehnic vorbind, el fusese de partea cealaltă. în ultimele zile, Luce văzuse tot mai multe aspecte ale laturii lui demonice, nu doar temperamentul înfricoşător, care se încingea până risca să dea, la propriu, în clocot, dar şi aripile extraordinare, negre cu auriu. Steven era fermecător şi emana o atracţie magnetică - asemenea lui Cam. în plus, îşi aminti ea, era tot un demon.

— De ce mă ajuţi?

— Pentru că nu vreau să păţeşti ceva, şopti Steven.

— Asta chiar s-a întâmplat?

Steven se uită în altă parte.

— Este reprezentarea a ceva, şi cine ştie cât de distorsionată este. Este umbra unei întâmplări din trecut, nu e ceva real. Există întotdeauna ceva adevărat în mesager, dar niciodată nu este adevărul gol-goluţ. De aceea mesagerii sunt atât de periculoşi pentru cei care nu sunt suficient de pregătiţi. Steven se uită la ceas. De sub ei se auzi zgomotul unei uşi ce se deschidea şi se închidea pe palier. Steven deveni rigid când păcănitul de tocuri se desluşi pe trepte.

Francesca.

Luce încercă să descifreze expresia lui Steven. El îi dădu Republica, pe care Luce o strecură în rucsac. Chiar înainte de a vedea chipul frumos al Francescăi ivindu-se în uşă, Steven rosti către Luce:

— Data viitoare când tu şi Shelby veţi alege să nu vă finalizaţi sarcinile, vă voi cere să scrieţi o lucrare de cercetare de cinci pagini cu citate. De data asta, veţi scăpa doar cu un avertisment.

— Am înţeles, spuse Luce privind-o în ochi pe Francesca, aflată acum în pragul uşii.

Aceasta îi zâmbi, deşi era imposibil de spus dacă era un zâmbet de genul „Hai, acum pleacă!“ sau „Să nu crezi că m-ai prostit, copilă!“ Tremurând uşor în timp ce îşi aruncă rucsacul pe umăr, Luce se îndreptă spre uşă şi îi spuse peste umăr lui Steven:

— Mulţumesc!

Lui Shelby mai avea puţin şi îi sărea inima din piept când Luce îşi făcu apariţia în dormitor. O oală electrică era în priză lângă veioza în formă de Buddha şi întreaga cameră mirosea a‘roşii.

— Am rămas fără macaroane şi brânză, dar ţi-am pregătit o supă. Shelby scoase un polonic şi umplu un bol, măcină deasupra nişte piper şi îl aduse lângă Luce, care se prăbuşise pe pat.

— A fost îngrozitor?

Luce privea aburul care se ridica din bol în vreme ce se gândea cum să formuleze. Bizar, da. Ameţitor. Un pic înfricoşător. Posibil... mobilizator. Dar nicidecum îngrozitor.

— A fost OK.

Steven părea să aibă suficientă încredere în ea cât să îi permită în continuare să invoce mesagerii. Iar ceilalţi elevi păreau să aibă încredere în el şi chiar să îl admire. Nimeni altcineva nu era preocupat de motivele sau de obligaţiile sale. Dar cu Luce era atât de misterios, atât de greu de descifrat.

În trecut, Luce avusese încredere în persoane total nepotrivite. „în cel mai fericit caz, o urmărire neglijentă. în cel mai rău caz, un mod de a fi ucis.“ Asta îi spusese domnişoara Sophia despre încredere în noaptea când încercase să o omoare.

Daniel fusese cel care o sfătuise pe Luce să se bazeze pe propriile instincte. însă acestea nu păreau foarte de încredere. Se întrebă dacă Daniel ştia despre Shoreline atunci când îi spusese toate acestea, dacă sfatul lui avusese scopul de a o pregăti pentru această lungă despărţire, care avea să o facă pe Luce tot mai nesigură de ce i se întâmpla în viaţă. De familia ei. De trecutul ei. De viitorul ei.

Privi spre Shelby pe deasupra bolului.

— Mulţumesc pentru supă.

— Nu îi da voie lui Steven să îţi strice planurile, pufni Shelby. Ar trebui să mai exersăm chestia cu mesagerii. Mi-e greaţă de îngeri, de demoni şi de orgoliile lor. „Oh, ştim noi mai bine decât voi, pentru că noi suntem îngeri pe bune, iar tu eşti doar copilul din flori al vreunui înger care şi-a făcut de cap.“

Luce râse, dar se gândi că minicursul despre Platon şi faptul că îi dăduse Republica venea în contradicţie cu orgoliul nemăsurat despre care pomenea Shelby. Bineînţeles că nu putea să îi spună acest lucru, nu acum, când tocmai pornise o tiradă împotriva procedurilor de la Shoreline.

— Adică ştiu că ai ceva cu Daniel, continuă Shelby, dar, pe bune, ce bine mi-a făcut mie vreun înger până acum?

Luce ridică din umeri a scuză.

— Îţi voi spune eu: nimic. Nimic în afară de a i-o pune mamei mele şi de a ne lăsa baltă pe amândouă înainte de a mă naşte. Iată un adevărat comportament de înger, zise Shelby şi râse. Partea aiurea este că mama mi-a spus toată viaţa că ar trebui să fiu recunoscătoare. Pentru ce? Pentru aceste puteri diluate şi fruntea asta enormă moştenite de la tatăl meu? Nu, mulţumesc. Shelby lovi posacă partea de sus a patului. Aş da orice să fiu pur şi simplu normală.

— Chiar?

Luce se simţise toată săptămâna inferioară colegilor ei nefilimi. Ştia că lucrurile nu erau niciodată aşa cum păreau, dar asta chiar nu putea să creadă. Ce avantaje ar putea avea Shelby fără puterile de nefilim?

— Stai, spuse Luce, nenorocitul acela de prieten al tău a...

Shelby privi în altă parte.

— Meditam împreună, când, deodată, nu ştiu cum, în timpul mantrei, am început să levitez, fără să vreau. Nici nu era cine ştie ce, eram la vreo patru centimetri de sol. Dar Phil nu se mai oprea. A început să mă bată la cap să îi arăt ce mai ştiu să fac şi să întrebe lucruri ciudate.

— Ca, de exemplu?

— Nu ştiu, răspunse Shelby, chestii despre tine, de fapt. Dorea să ştie dacă tu m-ai învăţat. Şi dacă poţi levita şi tu.

— De ce despre mine?

— Probabil una dintre fanteziile lui perverse. Oricum, ar fi trebuit să-i vezi faţa în acel moment. De parcă aş fi fost vreo ciudată de la circ. Nu aveam ca alternativă decât să o rup cu el.

— Îngrozitor! Dar pare mai mult problema lui decât a ta. Ştiu că restul celor de la Shoreline se uită ciudat la nefilimi, dar am fost la o mulţime de colegii şi încep să cred că asta e atitudinea marii majorităţi. Şi apoi, nimeni nu este normal.

— De fapt, era ceva ciudat cu ochii lui. Erau de un albastru spălăcit, aproape invizibili. Trebuia să poarte lentile de contact ca să nu se mai holbeze lumea la el. Shelby îşi înclină capul. Ca să nu mai spun de cel de-al treilea sfârc.

Shelby izbucni în râs şi se înroşi toată când Luce începu să râdă şi ea cu lacrimi, însă tăcură amândouă brusc la auzul unei bătăi uşoare în geam.

— Ar fi mai bine să nu fie el. Vocea lui Shelby deveni serioasă în timp ce sări din pat să deschidă fereastra, dărâmând în grabă un ghiveci de yucca. Pe tine te caută, murmură Shelby.

Luce ajunse într-o secundă la fereastră, deoarece îl simţise aproape instantaneu. Sprijinindu-şi palmele de pervaz, se aplecă în aerul rece al nopţii.

Era faţă în faţă cu Daniel, cu buzele aproape lipite de ale lui.

Avu senzaţia că priveşte dincolo de ea, către Shelby, însă el începu să o sărute, ţinându-i capul în palme şi tră- gând-o spre el, aproape lăsând-o fără suflare. Un val minunat de căldură o inundă, odată cu o părere nerostită de rău pentru cuvintele grele pe care şi le spuseseră în acea seară pe plajă.

— Bună, şopti el.

— Bună.

Daniel purta jeanşi şi un tricou alb. îi zări şi şuviţa rebelă. Aripile lui colosale albe-argintii se micşorară uşor, străpungând întunericul nopţii, vrăjind-o. Păreau să se sincronizeze cu bătăile inimii ei. îşi dori să le poată atinge şi să se îngroape în ele aşa cum făcuse pe plajă. Era uimitor să îl poată vedea plutind la fereastra ei de la etajul trei al clădirii.

Îi luă mâna şi o trase uşor peste pervaz, după care o luă în braţe. Apoi, o aşeză pe o platformă lată şi netedă de sub fereastră, pe care Luce nu o observase până atunci.

Întotdeauna îi venea să plângă atunci când era copleşită de fericire.

— Nu ar trebui să fii aici. Dar sunt atât de fericită că eşti.

— Dovedeşte-mi, zâmbi el şi o trase uşor spre piept, astfel încât capul ei se sprijinea pe umărul lui.

Îşi roti un braţ în jurul taliei ei. Aripile lui radiau căldură. Când privi peste umăr, Luce nu putu să vadă decât alb, toată lumea era albă, totul era moale şi strălucitor în lumina lunii. Apoi, aripile mari ale lui Daniel începură să fluture.

Simţi cum îi coboară stomacul şi îşi dădu seama că era ridicată - de fapt, lansată - către cer. Clădirea de sub ei se vedea din ce în ce mai mică, stelele de deasupra străluceau mai tare, iar vântul îi mângâia tot corpul, aducându-i şuviţele de păr spre faţă.

Se avântară spre cer, tot mai sus în noapte, până când şcoala rămase o pată pe pământul de sub ei. Până când oceanul deveni o pătură argintie în jurul pământului. Până când străpunseră un strat pufos de nori.

Nu îi era nici frig, nici teamă. Se simţea eliberată de tot ce o apăsa acolo jos, pe pământ. Eliberată de orice pericol şi de orice durere ar fi simţit vreodată. Nesupusă gravitaţiei. Şi nespus de îndrăgostită. Buzele lui Daniel trasară o linie de sărutări pe gâtul lui Luce. îşi înfăşură strâns mâinile în jurul mijlocului ei şi îi întoarse faţa spre el. Tălpile ei se aflau deasupra alor lui, ca şi cum ar fi dansat peste un ocean de flăcări ritualice. Nu mai simţea vântul, iar aerul din jurul lor era liniştit, şi nu se auzea nici un zgomot. Singurele sunete pe care le auzea era fluturatul aripilor lui Daniel şi bătăile inimii ei.

— Clipe ca acestea, spuse el, fac să merite toate momentele dificile prin care am trecut împreună.

Apoi o sărută aşa cum nu o mai făcuse niciodată. Un sărut prelung, ce părea să îi acapareze buzele pentru totdeauna. Mâinile sale desenară cu încântare conturul trupului ei, mai întâi uşor, apoi ceva mai ferm, dar încântător. Luce simţea că se topea în el, iar el îşi plimba degetele pe coapsele ei, pe şolduri, pe umeri... Preluase controlul asupra ei în întregime.

Luce putea simţi muşchii lui Daniel prin tricoul de bumbac, braţele lui încordate, gâtul şi adâncitura de pe spate. îi sărută obrazul, buzele. Simţi că acolo îi era locul, printre nori, cu ochii lui Daniel strălucind mai tare decât orice stea pe care o văzuse ea vreodată.

— N-am putea rămâne aici pentru totdeauna? Nu m-aş sătura niciodată de aşa ceva. De tine.

— Sper că nu.

Apoi curând, mult prea curând, aripile se mişcară şi se întinseră. Luce ştia ce urma. O coborâre lină.

Îl sărută pe Daniel pentru ultima oară şi îşi slăbi strân- soarea braţelor încolăcite în jurul gâtului lui, pregătindu-se de zbor, dar mâinile îi alunecară brusc.

Şi căzu.

Părea să se mişte cu încetinitorul. Luce înclinându-se pe spate, dând frenetic din mâini, apoi frigul şi vântul pe care le simţea tot mai acut în timp ce se prăbuşea, şi dintr-odată i se tăie respiraţia. Luce mai apucă să vadă faţa şocată a lui Daniel şi ochii acestuia.

Dar apoi totul se întâmplă cu repeziciune şi căderea fu atât de năprasnică, încât nici măcar nu putea respira, întreaga lume părea un neant întunecat care se învârtea teribil, şi Luce simţi teamă şi greaţă, iar ochii îi ardeau din cauza vântului, imaginile păleau, iar câmpul vizual i se îngusta. Era la un pas de leşin.

Nu va afla niciodată cine era cu adevărat şi dacă meritase tot efotul. Nu va afla nicicând dacă merita dragostea lui Daniel, iar el - pe a ei. Se terminase totul, ăsta era adevărul.

Simţea vântul furios în urechi. închise ochii şi aşteptă sfârşitul.

Apoi el o prinse.

Simţi nişte braţe cunoscute şi puternice în jurul ei, şi dintr-odată nu mai cădea, ci cobora legănată. De către Daniel. Avea ochii încă închişi, dar îl recunoscuse.

Începu să suspine, uşurată că Daniel o prinsese şi o salvase. în acel moment, simţea ca nu îl iubise niciodată atât de mult, oricâte vieţi trăise până atunci.

— Eşti bine? murmură Daniel, cu o voce uşoară, cu buzele apropiate de ale ei.

— Da. Simţea bătăile aripilor lui. M-ai prins.

— Te voi prinde mereu când vei cădea.

Coborâră lin în lumea pe care o lăsaseră în urmă. Ajunseră în Shoreline şi la oceanul care se lovea de stânci. Când se apropiară de dormitor, o strânse bine, apoi se apropie de platforma din zid, poposind lângă ea cu o bătaie uşoară de aripi.

Luce păşi pe acea proeminenţă a clădirii şi îl privi pe Daniel. îl iubea. Era singurul lucru de care putea fi sigură.

— Uite, spuse el serios. Zâmbetul se aspri şi strălucirea din ochii lui părea să se estompeze. Asta ar trebui să-ţi potolească dorul de ducă, cel puţin pentru moment.

— Cum adică dor de ducă?

— Faptul că te încăpăţânezi să părăseşti campusul? Vocea lui era mult mai rece decât înainte. Va trebui să încetezi să mai faci asta când nu sunt prin preajmă, să te protejez.

— Haide, a fost doar o călătorie idioată cu şcoala. Era toată lumea acolo. Francesca, Steven. Vocea i se frânse gândindu-se la reacţia lui Steven vizavi de ceea ce se întâmplase cu Dawn. Nu îndrăznise să îi povestească despre călătoria cu Shelby. Sau despre întâlnirea cu Cam de sub estradă.

— Faci lucrurile foarte dificile pentru mine, spuse Daniel.

— Nici pentru mine nu a fost tocmai uşor.

— Ţi-am spus că există reguli. Ţi-am zis să nu părăseşti campusul. Dar nu m-ai ascultat. De câte ori mi-ai încălcat porunca?

— Ţi-am încălcat porunca? Luce râse, dar se simţea rău şi o cuprindea ameţeala. Scuză-mă, eşti iubitul sau stăpânul meu?

— Ştii ce se întâmplă când pleci aşa, fără ştire? Ştii la ce pericol te expui doar pentru că te plictiseşti?

— Ei bine, nu mai este nici un secret. Cam ştie că sunt aici.

— Bineînţeles că ştie, replică exasperat Daniel. De câte ori trebuie să îţi spun că nu Cam este cel periculos acum? Nu va încerca să te ucidă.

— De ce nu?

— Ştie el de ce. Şi tu ai face bine să nu te mai strecori aşa. Există pericole pe care tu nu le poţi înţelege.

Luce deschise gura să mai spună ceva, dar rămăsese fără cuvinte. Dacă îi spunea lui Daniel că vorbise cu Cam şi că acesta omorâse câteva persoane din anturajul domnişoarei Sophia, nu făcea altceva decât să îi dea dreptate. Se simţea tot mai supărată pe Daniel pentru regulile lui şi pentru că o trata ca pe un copil. Ar fi dat orice să mai poată sta cu el, dar ochii lui deveniseră duri ca oţelul, iar momentele frumoase petrecute pe cer păreau un vis îndepărtat.

— Înţelegi prin ce iad trec eu pentru ca tu să fii în siguranţă?

— Cum pot înţelege dacă tu nu îmi spui nimic?

Trăsăturile frumoase ale lui Daniel căpătară o expresie

Înfricoşătoare.

— Este vina ei? Daniel îndreptă degetul spre dormitorul lui Luce. Ce idei sinistre ţi-a băgat în cap?

— Pot gândi şi singură, mulţumesc. Luce îşi miji ochii. Dar cum de o cunoşti pe Shelby?

Daniel ignoră întrebarea. Luce nu putea să accepte modul în care ‘îi vorbea Daniel, de parcă era un animăluţ de companie care se comportase urât. Toată căldura pe care o simţise cu câteva clipe în urmă, când o sărutase, o îmbrăţişase şi o privise, nu era suficientă să acopere răceala pe care o percepea de fiecare dată când Daniel îi vorbea.

— Poate că Shelby are dreptate, spuse ea.

Nu îl mai văzuse pe Daniel de atâta timp, dar acel Daniel pe care dorea ea să îl vadă, acel Daniel care o iubea mai mult decât oricine, cel care ar fi urmat-o milenii în şir pentru că nu ar fi putut trăi fără ea, acela era probabil sus printre nori, nu aici jos, făcând pe şeful cu ea. Poate că totuşi, după atâta vreme, nu îl cunoştea chiar atât de bine.

— Poate că îngerii şi pământenii nu ar trebui...

Dar nu reuşi să termine fraza.

— Luce, spuse Daniel prinzând-o de încheietura mâinii, dar ea se scutură.

Ochii lui erau întunecaţi şi larg deschişi, iar obrajii - palizi din cauza frigului. Inima îi spunea să îl apuce şi să îl strângă la piept, să îi simtă corpul lipit de al ei, dar ştia că nu era genul de ceartă care să se rezolve cu un sărut.

Trecu pe lângă el şi deschise fereastra, surprinsă că în cameră era deja întuneric. Sări înăuntru şi, când se întoarse spre Daniel, îi văzu aripile tremurând. Ca şi cum ar fi fost pe punctul de a plânge. Voia să se ducă la el, să-l ia în braţe, să-l mângâie şi să-l iubească.

Dar nu putea.

Trase jaluzelele şi rămase singură în camera întunecată.

Nouă

Zece zile

Când Luce se trezi marţi dimineaţa, Shelby era deja plecată. Patul ei era făcut, pătura colorată stătea împăturită la capul patului, iar vesta ei roşie, fusta şi geanta fuseseră culese de pe podea.

Încă în pijama, Luce puse o cană de apă la microunde să-şi facă un ceai, apoi se aşeză să-şi verifice e-mailul.

Către: lucindap44@gmail.com

De la: callieoxenfree@gmail.com

Trimis: Luni 16/11 ora: 1.34 am

Subiect: încerc să nu o iau personal

Dragă L,

Am primit SMS-ul tău şi mai întâi vreau să-ţi spun că şi mie îmi e dor de tine. Dar am o sugestie cam bizară: ce-ar fi să stăm de vorbă. Nebuna de Callie şi ideile ei trăsnite. Ştiu că eşti ocupată. Ştiu că te supraveghează şi că e greu să te strecori. Nu ştiu însă nici un detaliu despre viaţa ta. Cu cine mănânci la prânz? Ce materie îţi place cel mai mult? Ce s-a întâmplat cu tipul ăla? Vezi, nici măcar nu ştiu cum îl cheamă. Urăsc asta.

Îmi pare bine că ţi-ai luat mobil, dar nu-mi trimite SMS-uri spunându-mi că mă vei suna. Sună-mă şi gata.

Nu ţi-am mai auzit vocea de secole. Nu sunt supărată pe tine. încă.

Pup, C.

Luce închise e-mailul. Era aproape imposibil s-o scoată din sărite pe Callie. Nu i se întâmplase niciodată. Faptul că aceasta nu bănuia că Luce minţea era încă o dovadă a distanţei care se instalase între ele. Luce se simţea doborâtă de ruşinea care îi apăsa umerii.

Următorul email:

Către: lucindap44@gmail.com

De la: thegaprices@aol.com

Trimis: Luni: 16/11 ora: 08.30 p.m.

Subiect: Şi noi te iubim

Draga noastră Luce,

E-mailurile tale ne fac ziua mai frumoasă. Cum merge cu echipa de înot? Îţi usuci părul acum, că s-a răcit afară? Ştiu, sunt o pisăloagă, darmi-e dor de tine.

Crezi că o să-ţi dea liber de la Sword & Cross de Ziua Recunoştinţei, săptămâna viitoare? Tata l-ar putea suna pe decan. Nu începem încă pregătirile, dar tata a fost deja la cumpărături, pentru orice eventualitate. Am umplut congelatorul cu plăcinte. încă îţi mai place aia cu cartofi dulci? Te iubim şi ne gândim mereu la tine.

Mama

Lui Luce îi îngheţă mâna pe mouse. Ziua Recunoştinţei era peste o săptămână şi jumătate. Era prima dată când se gândea la sărbătoarea ei preferată. Dar, imediat ce gândul îi veni în minte, încercă să-l alunge. Nici o şansă ca domnul Cole să o lase să plece acasă de Ziua Recunoştinţei.

Era pe punctul de a răspunde, când o căsuţă portocalie ce clipea în josul ecranului îi atrase atenţia. Miles era online, încercase să o contacteze.

Miles (8.08): ’Neaţa, domnişoară Luce!

Miles (8.09): MOR DE FOAME. Te-ai trezit şi tu cu o foame ca a mea?

Miles (8.15): Mergem să luăm micul dejun? Trec pe la tine în drum. în 5 min.?

Luce se uită la ceas. 8.21. Auzi o ciocănitură zdravănă în uşă.

Era încă în pijama. Părul îi era vraişte. întredeschise uşa.

Soarele de dimineaţă umplea holul, luminând podelele de lemn, fapt ce-i amintea lui Luce de felul cum cobora scara întotdeauna luminată de soare de acasă, pentru a lua micul dejun, de felul în care întreaga lume părea mai veselă văzută dintr-un hol scăldat de lumină.

Miles nu avea şapca cu Dodgers azi, aşa că era una dintre puţinele dăţi când putea să-i vadă ochii. Erau de un albastru-închis, asemenea cerului într-o dimineaţă de vară. Stropi de apă îi picurau din părul ud pe tricoul alb. Luce înghiţi în sec, imaginându-şi-l, fără voie, la duş. El îi zâmbi, făcând gropiţe şi arătându-şi dinţii extrem de albi. Părea atât de tipic californian azi. Luce era surprinsă să vadă cât de bine arăta.

— Hei! Luce se ascunse cât putu de mult în spatele uşii. Tocmai am văzut mesajele tale. Merg la micul dejun. Dar încă nu m-am îmbrăcat.

— Aştept.

Miles se rezemă de peretele de pe hol. Stomacul îi chiorăi tare. Dădu să îşi încrucişeze mâinile peste mijloc, pentru a atenua sunetul.

— Mă grăbesc, zise Luce amuzată şi închise uşa. Deschise dulapul, străduindu-se să nu se gândească la Ziua Recunoştinţei sau la părinţii ei, sau la Callie, sau la motivul pentru care atât de mulţi oameni importanţi din viaţa ei se îndepărtau de ea dintr-odată.

Luă un pulover gri din dulap şi îşi puse o pereche de blugi negri. Se spălă pe dinţi, îşi puse nişte cercei rotunzi de argint, îşi dădu cu un pic de cremă pe mâini şi se uită în oglindă.

Nu arăta ca o fată care avea probleme în relaţia ei, nici ca o persoană care nu se putea duce acasă pentru a fi împreună familia ei de Ziua Recunoştinţei. în momentul acesta, era o fată fericită să deschidă uşa şi să găsească un tip care o făcea să se simtă normală şi fericită şi care o binedispunea.

Un tip care nu era prietenul ei. Oftă şi deschise uşa. Faţa lui Miles se lumină. Când ajunseră afară, Luce îşi dădu seama că vremea se schimbase. Aerul dimineţii era la fel de răcoros ca noaptea trecută, când ieşise cu Daniel.

Miles îşi deschise jacheta kaki imensă, ca s-o acopere şi pe ea, dar Luce se dădu înapoi.

— O cafea îmi va fi de-ajuns pentru a mă încălzi.

Se aşezară la aceeaşi masă la care stătuseră şi cu o săptămână în urmă. Imediat, doi chelneri se grăbiră să vină la masă. Amândoi păreau prieteni cu Miles şi aveau un aer glumeţ. Luce nu avusese parte de asemenea servicii când luase masa cu Shelby. în timp ce băieţii îl bombardau pe Miles cu tot felul de întrebări - ce făcuse echipa lui virtuală de fotbal noaptea trecută, dacă văzuse clipul de pe YouTube cu tipul care-i jucase o festă prietenei lui, dacă avea planuri după ore, Luce se uită înjur după Shelby, dar nu o găsi.

Miles le răspunse la întrebări, dar nu păru interesat să prelungească conversaţia. Arătă spre Luce.

— Ea e Luce. Şi vrea o ceaşcă mare din cea mai fierbinte cafea pe care o aveţi... Şi...

— Omletă, zise Luce, închizând micul meniu pe care sala de mese de la Shoreline îl imprima zilnic.

— La fel şi pentru mine, mulţam. Miles le dădu cele două meniuri şi se întoarse, concentrându-şi atenţia asupra lui Luce. Nu prea te-am mai văzut în afara orelor. Cum mai merg lucrurile?

Întrebarea lui Miles o luă prin surprindere. Poate pentru că deja se simţea vinovată. îi plăcuse că n-o întrebase pe unde se ascunsese. Sau dacă îl evita. Doar o simplă întrebare: „Cum mai merg lucrurile?'1

Se uită la el, apoi zâmbetul îi cam pieri de pe buze fără să-şi dea seama şi aproape că tresări când zise:

— Merg bine.

— Ah-ha!

„Ceartă îngrozitoare cu Daniel. îi mint pe ai mei. Mi-am pierdut cea mai bună prietenă/1

O parte din ea voia să-i spună totul lui Miles, dar ştia că nu trebuia. Nu putea. Asta însemna ca prietenia lor să ajungă la un alt nivel, ceea ce nu părea o idee bună. Nu avusese niciodată un prieten băiat aşa de apropiat, genul de prieten căruia îi povesteşti orice şi în care ai încredere la fel ca într-o fată. Oare lucrurile nu s-ar complica?

— Miles, zise într-un sfârşit, ce face lumea de pe aici de Ziua Recunoştinţei?

— Habar n-am. N-am rămas niciodată ca să ştiu. Câteodată aş vrea să pot rămâne. Ziua Recunoştinţei la mine acasă este sărbătorită în stil mare. îngrozitor. Cel puţin o sută de oameni.

Zece feluri de mâncare. Iar eu, îmbrăcat la cravată şi costum.

— Glumeşti!

Clătină din cap.

— Aş vrea eu. Serios. Trebuie să angajăm valeţi în parcare. După o pauză. De ce întrebi? Stai aşa, ai nevoie de un loc unde să te duci?

— Ăăăăă...

— Vii. Râse când văzu cât era de şocată. Te rog. Fratele meu nu vine de la facultate anul acesta, şi el era colacul meu de salvare. Mergem şi-ţi arăt Santa Barbara şi împrejurimile. Lăsăm curcanul şi mâncăm cel mai bun tacos la Super Rica. Ridică o sprânceană. Va fi o tortură mult mai mică pentru mine dacă vii. S-ar putea chiar să ne distrăm.

În timp ce medita asupra ofertei, simţi o mână pe spate, începuse să recunoască atingerea: atât de liniştitoare, încât aproape că avea puteri vindecătoare. Francesca.

— Am vorbit cu Daniel azi-noapte.

Luce încercă să nu reacţioneze în timp ce Francesca se apleca spre ea. Daniel fusese s-o vadă după cearta lor? Gândul o făcea geloasă, deşi nu ştia exact de ce.

— E îngrijorat pentru tine. Francesca făcu o pauză, încercând să descifreze expresia de pe chipul lui Luce. I-am spus că te descurci foarte bine, ţinând cont că te afli într-un loc nou. L-am asigurat că sunt alături de tine şi te ajut cu orice ai nevoie. Te rog să vii la mine dacă ai orice fel de întrebări.

Privirea îi fu străbătută de un fior rece şi tăios. „La mine, nu la Steven“, părea să spună.

Apoi plecă, la fel de repede cum apăruse, în vreme ce căptuşeala de mătase a hainei ei albe de lână îi mângâia ciorapii negri.

— Aşadar, Ziua Recunoştinţei, zise Miles, frecându-şi mâinile.

— OK, OK. Luce sorbi restul de cafea. O să mă gândesc.

Shelby nu apăru la cabana nefilimilor la cursurile de dimineaţă - o lecţie despre cum să invoci strămoşii angelici, ceva în genul trimiterii unui mesaj vocal celest. Pe la prânz, Luce începu să se îngrijoreze. îndreptându-se către ora de matematică, văzu în sfârşit familiara vestă roşie pufoasă şi practic alergă către ea.

— Hei! Unde ai fost? O trase pe colega ei de cameră de coada blondă, groasă. Pe unde ai umblat?

Shelby se întoarse încet. Privirea ei îi reaminti lui Luce de prima zi la Shoreline. Nările lui Shelby erau umflate, sprâncenele - încruntate.

— Eşti bine? întrebă Luce.

— Da. Shelby se întoarse şi se duse spre cel mai apropiat dulap, încercă o combinaţie a cifrului, apoi îl deschise, înăuntru erau o cască de fotbal şi vreo duzină de sticle goale de Gatorade. Un poster cu animatoarele de la Lakers era lipit pe uşă.

— Ăsta e dulapul tău? întrebă Luce. Nu cunoştea nici măcar un singur nefilim care să fi avut un dulap, dar Shelby umbla fără jenă prin ăsta, arunca şosete murdare peste umăr fără să-i pese.

Shelby închise dulapul, apoi încercă iute cifrul de la următorul.

— Acum ce faci, mă judeci?

— Nu, negă Luce clătinând din cap. Shel, ce se întâmplă? Ai dispărut de dimineaţă, n-ai venit la ore...

— Sunt aici acum, nu? Shelby oftă. Frankie şi Steven sunt mai relaxaţi decât umanoizii şi ne dau câte o zi liberă pentru probleme personale.

— Ce fel de probleme? Erai bine azi-noapte, până...

Până când apăruse Daniel.

Când acesta se ivise la fereastră, Shelby se făcuse palidă şi nu mai scosese un cuvânt, se băgase direct în pat şi...

În timp ce Shelby se uita la Luce ca şi când IQ-ul ei tocmai scăzuse la jumătate, Luce îşi dădu seama unde se aflau, în locul în care se terminau dulapurile ruginii, trei fete stăteau în linie lângă peretele tapetat cu gri: Dawn, Jasmine şi Lilith. Lângă ele, alte fete, de exemplu, Amy Branshaw, colegă la cursurile de după-amiază. Fete punkiste pline de cercei, care arătau ca Arriane, dar nu erau aşa distractive. Câteva pe care Luce nu le mai văzuse niciodată. Toate aveau cărţi în braţe, făceau baloane de gumă şi priveau în podea, la tavan sau la prietenele lor. Oriunde, dar nu direct la Luce şi la Shelby, deşi era clar că toate trăgeau cu urechea.

Ghemul din stomac începea să o lămurească. Era cea mai mare înfruntare dintre un nefilim şi o fată obişnuită văzută la Shoreline. Şi toată lumea de pe hol înţelesese asta înaintea ei:

Shelby şi Luce erau pe punctul să se certe pentru un tip.

— Oh, murmură Luce şi înghiţi în sec. Tu şi Daniel!

— Da. Noi. Acum multă vreme.

Shelby nici n-o privea.

— OK.

Luce se concentră să respire. Putea să rezolve asta. Dar şoaptele fetelor îi făcură pielea de găină.

Shelby se îmbufnă.

— Îmi pare rău că ideea te dezgustă atât de mult.

— Nu e asta. Dar se simţea, într-adevăr, dezgustată. Dezgustată de ea însăşi. întotdeauna… am crezut că eu am fost singura…

Shelby îşi puse mâinile în şold.

— Credeai că, de fiecare dată când dispăreai timp de şaptesprezece ani, Daniel te aştepta pur şi simplu? Fii serioasă, Luce, a existat şi altcineva „înainte de tine“ pentru Daniel. Sau „între tine“. Sau cum o fi. Făcu o pauză şi îi aruncă o privire furişă. Eşti chiar atât de egocentrică?

Luce rămase fără cuvinte.

Shelby mormăi în sinea ei şi se întoarse către restul holului.

— Câmpul ăsta de estrogen trebuie să dispară, lătră ea şi făcu un semn cu mâna. Să ne mişcăm, fetelor! Toată lumea. Acum!

În vreme ce fetele se făceau nevăzute, Luce îşi sprijini capul de dulapul de metal. Voia să se bage înăuntru şi să se ascundă.

Shelby se sprijini cu spatele de perete, aproape de faţa lui Luce.

— Ştii, spuse ea cu voce mai caldă, Daniel e un prieten jalnic. Şi un mincinos. Te minte.

Luce se îndreptă şi merse către Shelby, simţind cum obrajii îi luau foc. O fi fost ea supărată pe Daniel, dar nimeni nu îl vorbea de rău pe prietenul ei.

— Uau! Shelby se feri. Calmează-te! Doamne! Alunecă în josul peretelui şi se aşeză pe podea. Uite ce e, nu trebuia să-ţi spun asta. A fost o singură noapte idioată, cu multă vreme în urmă, iar tipul se simţea în mod vizibil îngrozitor fără tine. Nu ne cunoşteam atunci şi am crezut că toată treaba cu voi era… extrem de plictisitoare. Iar asta, dacă vrei să ştii, explică şi ranchiuna pe care ţi-am purtat-o. Bătu cu mâna în podea, lângă ea, şi Luce se lăsă lângă Shelby, care îi zâmbi timid.

— Îţi jur, Luce, nu credeam că te voi întâlni vreodată. Nu mă aşteptam ca tu să fii atât de… de treabă.

— Crezi că sunt de treabă? întrebă Luce, râzând uşor, ca pentru sine. Aveai dreptate să mă consideri egocentrică.

— A, exact cum îmi imaginam. Eşti genul acela de persoană pe care e imposibil să fii supărat, nu-i aşa? Shelby oftă. Bine. îmi pare rău că m-am cuplat cu prietenul tău şi că team urât înainte să te cunosc. Nu o să se repete.

Era ciudat. Ceva ce ar fi putut despărţi două prietene instantaneu pe ele două le apropia. Nu era vina lui Shelby. Supărarea lui Luce trebuia îndreptată împotriva lui... Daniel. „O noapte idioată“, spusese Shelby, dar ce anume se întâmplase?

La apus, Luce coborî scările săpate în stâncă spre plajă. Afară era frig şi se făcea şi mai frig pe măsură ce se apropia de apă. Ultimele raze ale soarelui străbăteau perdeaua subţire de nori, luminând oceanul în tonuri de portocaliu, roz şi albastru pastel. Marea calmă se întindea în faţa ei, ca o cărare către cer.

Până nu ajunse la cercul mare de nisip încă înnegrit de focul lui Roland, Luce nu ştia ce căuta aici. Se căţără pe stânca mare, vulcanică, în spatele căreia se refugiase cu Daniel. Locul în care ei doi dansaseră şi apoi pierduseră preţioasele momente pe care le puteau petrece împreună certân- du-se din cauza a ceva stupid precum culoarea părului ei.

Callie avusese un prieten în Dover de care se despărţise după o ceartă legată de prăjitorul de pâine. Unul dintre ei îl stricase pentru că băgase o baghetă prea mare la prăjit; celălalt o luase razna. Luce nu-şi amintea toate detaliile, dar îşi aminti că se gândise: „Cine se desparte din cauza unui prăjitor?“

Dar, în realitate, nu fusese din cauza prăjitorului, susţinuse Callie. Prăjitorul era doar un simptom, un simbol a ceea ce nu mergea în relaţia lor. Luce ura faptul că se tot ciondănea cu Daniel. Cearta de pe plajă, din cauza noii culori a părului ei, îi reamintise de povestea lui Callie. Era ca o avanpremieră a unei certe mai mari şi mai urâte, care avea să urmeze.

Înaintând contra vântului, Luce înţelese că venise aici ca să încerce să-şi dea seama unde greşiseră noaptea trecută. Privea ca o proastă după semne în apă sau gravate în roca vulcanică. Privea peste tot, mai puţin în ea însăşi. Pentru că înăuntrul ei nu era decât marea enigmă a propriului trecut. Poate că răspunsurile se aflau tot la mesageri, dar momentan rămâneau departe de ea.

Nu voia să dea vina pe Daniel. Ea fusese îndeajuns de naivă încât să creadă că nu existase nimeni altcineva în viaţa lui de-a lungul timpului. Dar nici el nu-i spusese vreodată altceva. Aşa că, practic, el o conduse către şocul ăsta. Era umilitor. Şi era încă un element adăugat pe lista lucrurilor pe care Luce considera că merita să le ştie şi pe care Daniel nu crezuse de cuviinţă să i le împărtăşească.

I se păru că simte câteva picături de ploaie, o senzaţie umedă pe obraji şi pe degete. Dar era caldă, nu rece. Era pudrată şi uşoară, nu umedă. îşi înălţă chipul către cer şi fu orbită de o lumină violetă, strălucitoare. Se încăpăţână să nu-şi acopere ochii şi privi până când lumina deveni atât de puternică, încât o dureau ochii. O serie de particule zburară uşor către apa dinspre mal, formând un fel de model şi luând o formă pe care ar fi recunoscut-o oricând.

El părea chiar şi mai frumos. Picioarele lui goale pluteau la câţiva centimetri de apă, în timp ce se apropia de mal. Aripile sale mari şi albe păreau delimitate de o lumină violetă şi pulsau aproape imperceptibil în bătaia puternică a vântului. Nu era corect. Felul în care o făcea să se simtă când îl privea - şocată, fericită şi un pic temătoare. Nu se putea gândi la nimic altceva. Orice supărare sau frustrare dispăru. Rămânea doar o forţă de atracţie de neoprit.

— Tot apari! şopti ea.

Vocea lui Daniel traversă apa:

— Ţi-am spus că vreau să vorbesc cu tine.

Luce îşi înălţă bărbia şi zise:

— Despre Shelby?

— Despre pericolele la care te tot expui, răspunse Daniel sec.

Se aşteptase ca numele lui Shelby să determine o reacţie.

Dar Daniel clătină pur şi simplu din cap. Ajunse la malul umed, unde apa făcea spumă şi apoi se deplasă către ea, plutind pe deasupra nisipului din faţa ei.

— Ce e cu Shelby?

— O să te prefaci că nu ştii?

— Stai aşa.

Daniel coborî pe pământ, îndoind genunchii când tălpile lui goale atinseră nisipul. Când se îndreptă, îşi trase aripile în spate, trimiţând un curent de aer odată cu el. Luce se gândi pentru prima oară la cât de grele trebuie să fie.

Daniel ajunse la ea în două secunde. Braţele lui o luară pe după gât şi o traseră aproape de el tocmai la timp.

— Să nu începem iar cu stângul, zise Daniel.

Luce închise ochii şi se lăsă ridicată de la pământ. Gura lui o găsi pe ai ei şi ea îşi întoarse faţa către cer, lăsându-i ca prezenţa să o învăluie cu totul. Nu mai era întuneric şi nici frig, şi nu simţea decât senzaţia minunată de a fi învăluită de strălucirea lui violetă. Chiar şi zgomotul oceanului era anulat de un zumzet slab - energia lui Daniel.

Braţele ei erau înfăşurate strâns în jurul gâtului lui; îi mângâie muşchii fermi ai umerilor şi zona delicată unde erau aripile. Erau puternice, albe şi strălucitoare, mult mai mari decât îşi amintea. Ca două vele ce se extindeau lateral, fiecare centimetru fiind perfect şi moale. Simţi o tensiune când le atinse, ca şi cum ar fi pipăit o pânză întinsă. Dar mai mătăsoasă şi mai fină, ca o catifea. Păreau că răspund atingerii ei, încercând chiar să-i vină în întâmpinare, trăgând-o mai aproape, până când se trezi îngropată în ele, cuibărindu-se tot mai aproape şi dorindu-şi mereu mai mult. Daniel se cutremură.

— Te simţi OK? şopti, pentru că uneori devenea agitat când lucrurile între ei începeau să se încingă. Te doare?

Ochii lui erau înfometaţi.

— E minunat. Nimic nu se compară cu asta.

Degetele lui alunecară pe talia ei, ajungându-i pe sub pulover. De obicei, mângâierea caldă a lui Daniel o făcea să cedeze. în seara asta, atingerea lui era mai fermă. Aproape brutală. Nu ştia ce îl apucase, dar îi plăcea.

Buzele lui urmară conturul buzelor ei, puntea nasului, ajungând apoi cu delicateţe pe pleoapele ei. Când Daniel se trase înapoi, ea deschise ochii şi îl privi mirată.

— Eşti aşa de frumoasă! şopti el.

Vorbele pe care majoritatea fetelor voiau să le audă - numai că, imediat ce le rostise, Luce se simţi de parcă ar fi ieşit din propriul corp şi ar fi fost înlocuită de alta.

De Shelby.

Şi nu doar de Shelby, căci erau mici şansele ca Shelby să fi fost singura. Oare Daniel sărutase şi alţi ochii, alte nasuri, alţi obraji? Qare alte trupuri se apropiaseră de al lui pe plajă? Alte buze se lipiseră'şi alte inimi bătuseră la unison cu a lui? Oare îi şoptise şi altcuiva aceleaşi vorbe frumoase?

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Luce simţi că-i vine rău. Puteau să aburească geamurile maşinilor cu săruturile lor, dar, imediat ce începeau să vorbească, totul se complica.

Îşi feri privirea.

— M-ai minţit.

Daniel nu se supără, aşa cum se aştepta ea. Şi aşa cum aproape că îşi dorea. Se aşeză jos, pe nisip. îşi puse mâinile pe genunchi şi privi spre valurile ce se spărgeau.

— În legătură cu ce, mai exact?

Chiar când rostea cuvintele, lui Luce îi părea rău de direcţia în care se îndrepta discuţia lor.

— Aş putea să fac şi eu acelaşi lucru - şi să nu-ţi spun niciodată nimic.

— Nu pot să-ţi spun ce vrei să ştii dacă nu-mi mărturiseşti ce te supără.

Se gândi la Shelby, dar se simţi îngrozitor când îşi dădu seama că era pe punctul să facă o scenă de gelozie şi că el urma să o trateze ca pe un copil. Aşa că spuse:

— Simt că suntem doi străini. Nu te cunosc mai mult decât te cunosc alţii.

— Oh!

Vocea lui era joasă, iar faţa aşa de liniştită, că lui Luce îi venea să-l zgâlţâie. Nimic nu-l scotea din sărite.

— Mă ţii închisă aici, Daniel. Nu ştiu nimic. Nu cunosc pe nimeni. Sunt singură. De fiecare dată când te văd, am impresia că ai ridicat un zid în jurul tău şi nu mă laşi înăuntru. Niciodată. M-ai adus până aici...

Ar fi vrut să spună: „California“, dar era mai mult. Trecutul ei, puţinul pe care-l ştia despre trecutul ei, îi veni în minte ca pelicula unui film ce rula pe întinderea de nisip.

Daniel o dusese mult mai departe. Trecuseră prin veacuri de certuri ca asta. Prin morţi agonizante, care le provocaseră durere tuturor celor din jurul ei - precum bătrâneii simpatici pe care îi vizitase săptămâna trecută. Daniel le distrusese viaţa. Le omorâse fiica. Numai pentru că era un înger căruia îi căzuse ea cu tronc şi care făcuse tot posibilul să o aibă.

Nu, nu o făcuse să vină până în California. O făcuse să treacă printr-o eternitate blestemată. O povară pe care ar fi trebuit s-o poarte doar el.

— Eu sufăr - eu şi toţi cei care mă iubesc - din cauza blestemului tău. Pentru eternitate. Din cauza ta.

Daniel se cutremură, ca şi când ea i-ar fi dat o palmă.

— Vrei să te duci acasă, spuse el.

Luce dădu cu piciorul în nisip.

— Vreau să plec. Vreau să desfaci tot ce-ai făcut ca să mă bagi în povestea asta. Vreau să trăiesc o viaţă normală şi să mor, şi să mă despart de oameni normali din cauza prăjitoarelor de pâine, nu din pricina secretelor supranaturale ale universului, pe care nici măcar nu mi le spui.

— Stai aşa.

Chipul lui Daniel păli. Umerii i se încordară şi mâinile îi tremurau. Chiar şi aripile, care acum câteva momente arătau atât de puternice, păreau fragile. Luce voia să întindă mâinile să le cuprindă, ca şi cum ar fi putut afla astfel dacă durerea pe care o vedea în ochii lui era reală. Dar nu se mişcă.

— Ne despărţim? întrebă cu voce joasă şi slabă.

— Suntem împreună, Daniel?

Se ridică şi îi cuprinse faţa în palme. înainte să se îndepărteze, Luce simţi cum i se duce căldura din obraji. închise ochii, încercând să reziste forţei magnetice a atingerii lui, dar era atât de puternică, mai puternică decât orice altceva.

Îi alungă furia, făcându-i ţăndări identitatea. Cine era ea fără el? De ce atracţia faţă de Daniel învingea întotdeauna forţa care o îndepărta de el? Raţiunea, simţirea, autoconservarea: nici una nu putea să învingă în faţa lui. Probabil că făcea parte din blestemul lui. Era legată de el pentru totdeauna, ca o marionetă. Ştia că nu trebuia să-l dorească cu fiecare fibră din corpul ei, dar nu se putea abţine. în vreme ce-l privea şi îi simţea atingerea, restul lumii pălea undeva în fundal.

Nu-şi dorea decât ca iubirea pentru el să nu fie atât de dificilă.

— Care e treaba cu prăjitorul de pâine? întrebă Daniel în şoaptă.

— Cred că nu ştiu nici eu ce vreau.

Eu ştiu. Ochii lui erau aţintiţi asupra ei. Te vreau pe tine!

— Mda, dar...

— Nimic nu va schimba asta, niciodată. Orice vei auzi. Orice se va întâmpla.

— Dar am nevoie de mai mult decât să fiu dorită. Vreau să fim împreună - cu adevărat împreună.

— Curând. Promit. Toate astea sunt doar ceva temporar.

— Ai mai zis asta. Luce văzu că luna răsărise deasupra lor. Era portocalie şi strălucea palid. Despre ce voiai să vorbim?

Daniel îi dădu părul blond pe după ureche, examinând o şuviţă mult prea mult.

— Despre şcoală, zise el cu ezitare, fapt ce o făcu să creadă că nu spunea tot adevărul. Am rugat-o pe Francesca să aibă grijă de tine, dar voiam să mă asigur eu însumi. înveţi ceva? Te simţi bine aici?

Simţi brusc dorinţa de-a se lăuda cu povestea cu mesagerii, să-i spună de discuţia cu Steven şi despre scenele cu părinţii ei pe care le văzuse. Dar chipul lui Daniel părea mai nerăbdător şi mai decis decât fusese întreaga seară. încerca să evite o ceartă, aşa că Luce hotărî că ar fi bine să facă acelaşi lucru.

Închise ochii. îi spuse ce voia să audă. Şcoala era OK. Ea era OK. Buzele lui Daniel le găsiră iar pe ale ei, repede şi pasional, până când simţi că o trec fiorii.

— Trebuie să plec, spuse el în cele din urmă. Nici n-ar trebui să fiu aici, dar nu pot sta departe de tine. Sunt îngrijorat pentru tine în fiecare clipă. Te iubesc, Luce. Atât de mult, încât mă doare.

Ea închise ochii când aripile lui începură să bată şi să împrăştie nisip în vreme ce îl ridicau la cer.

Zece
Nouă zile

O serie de hârşâituri şi de zăngănituri bruie cântecul egretelor. Un sunet lung de metal hârşâit, apoi zăngănitul unei lame subţiri de argint care ricoşează în apărătoarea oponentului.

Francesca şi Steven se luptau.

Adică, făceau scrimă. O demonstraţie pentru elevi, cărora le venea apoi rândul.

— Să ştii cum să mânuieşti o spadă - fie că e o floretă ca acestea de azi sau ceva periculos ca un hanger - este o abilitate nepreţuită, spuse Steven, tăind cu vârful săbiei aerul, cu mişcări scurte, şfichiuite. Armatele raiului şi ale iadului rareori se avântă în bătălii, dar, când o fac - tăie cu sabia aerul în lateral în direcţia Francescăi, care, fără să se uite, ridică sabia şi pară lovitura - ei rămân indiferenţi la tehnica modernă. Pumnale, arcuri şi săgeţi, săbii cu flăcări, astea sunt uneltele noastre eterne.

Duelul care urmă era o demonstraţie mai degrabă de divertisment, nu educativă; Francesca şi Steven nici măcar nu purtau măşti.

Era miercuri dimineaţa târziu, iar Luce stătea pe banca mare de pe estradă, între Jasmine şi Miles. Toţi cei prezenţi, inclusiv cei doi profesori, îşi schimbaseră hainele obişnuite cu hainele albe purtate de scrimeri. Jumătate dintre elevi ţineau în mâini măştile negre de scrimă. Luce ajunsese la vestiar chiar după ce fusese luată şi ultima mască, ceea ce nu o deranja deloc. Spera să evite ca întreaga clasă să vadă cât de neîndemânatică era. Felul în care ceilalţi exersau alonje de o parte şi de alta a estradei dădea de înţeles că mai făcuseră asta şi înainte.

— Ideea e să fiţi o ţintă cât mai mică pentru adversar, explică Francesca elevilor care o înconjurau. Aşa că vă lăsaţi greutatea pe un picior, conduceţi cu celălalt şi vă balansaţi înainte şi înapoi - în poziţie de atac şi de apărare.

Ea şi Steven se avântară într-o serie de atacuri şi de parări, făcând un zgomot intens în timp ce respingeau loviturile celuilalt. Când sabia ei alunecă mult la stânga, el fandă înainte, dar ea sări, cu sabia în sus, apoi în cerc, atingându-i într-un final încheietura.

— Touche, spuse râzând.

Steven se întoarse către clasă.

— Touche este cuvântul francez pentru „atins“. La scrimă, punctele se numără în funcţie de numărul de atingeri.

— Dacă ne-am fi luptat de-adevăratelea, zise Francesca, mi-e teamă că mâna lui Steven ar fi retezată la podea şi însângerată. îmi pare rău, dragul meu.

— Nu face nimic, spuse el. Nu. Face. Nimic. Se aruncă spre ea, în lateral, lăsând impresia că se ridică de la pământ, în frenezia care urmă, Luce nu reuşi să urmărească sabia lui Steven, care spintecă aerul, iar şi iar, aproape tăind-o pe Francesca, însă aceasta se ferea în lateral chiar la timp şi revenea prin spatele lui.

Dar el era pregătit şi, printr-o mişcare îndemânatică, îi aruncă Francescăi sabia din mână, după care lăsă în jos vârful săbiei sale şi îi ţinti glezna.

— Mi-e teamă, draga mea, că te-am prins pe picior greşit.

— Mai vedem.

Francesca îşi ridică o mână şi şi-o trecu prin păr, amândoi privindu-se cu o intensitate criminală.

Fiecare rundă o făcea pe Luce să se încordeze de teamă. Era obişnuită să fie neliniştită, dar şi restul colegilor erau agitaţi astăzi. Agitaţi şi emoţionaţi. Privindu-i pe Francesca şi pe Steven, nici unul nu putea să stea locului.

Până astăzi, se întrebase de nenumărate ori de ce nici unul dintre nefilimi nu făcea parte din echipele de sport de la Shoreline. Jasmine strâmbase din nas când Luce o întrebase dacă ea şi Dawn erau interesate să intre în echipa de înot. De fapt, până dimineaţă, când o auzise pe Lilith în vestiar cum se plângea că toate sporturile în afară de scrimă erau „extrem de plictisitoare“, Luce crezuse că nefilimilor pur şi simplu nu le plăcea sportul. Dar nu era asta. Pur şi simplu, erau foarte atenţi ce sporturi alegeau să practice.

Luce se cutremură, imaginându-şi-o pe Lilith, care cunoştea denumirea în franceză a tuturor termenilor de scrimă pe care Luce nu îi ştia în nici o limbă, angajându-şi corpul zvelt şi răzbunător într-un atac. Dacă restul elevilor erau chiar şi de zece ori mai puţin pricepuţi la scrimă decât Francesca şi Steven, din Luce nu avea să mai rămână decât o grămadă de mâini şi de picioare până la sfârşitul lecţiei.

Profesorii erau, evident, experţi, mişcându-se sprinten în alonje. Soarele se reflecta în săbiile lor şi în costumele albe. Părul blond al Francescăi îi ieşea din mască, formând o aureolă minunată în jurul umerilor ei, în timp ce îi dădea ocol lui Steven. Picioarele lor se mişcau într-un fel de tipar pe podea, cu atâta graţie, că lupta părea un fel de dans.

Chipurile le trădau încăpăţânarea şi hotărârea de a câştiga. Probabil că oboseau. Luptau de mai mult de zece minute fără să fie careva atins. începură să-şi încrucişeze săbiile atât de repede, încât lamele lor aproape că nu se mai vedeau. în aer se auzeau numai înverşunarea, un uşor vâjâit şi sunetul constant al săbiilor care se loveau una de alta.

De fiecare dată când săbiile se atingeau, zburau scântei. Scântei de dragoste sau de ură? Erau momente când păreau de amândouă.

Şi asta o enerva pe Luce. Pentru că dragostea şi ura ar fi trebuit să se afle în tabere opuse. Separarea îi părea la fel de clară cum... îi păruse odată distincţia între îngeri şi demoni.

Dar asta se terminase. în timp ce îi privea cu uimire şi cu teamă, îi veniră în minte secvenţe ale certei de noaptea trecută cu Daniel. Şi propriile sentimente de dragoste şi ură - sau, dacă nu chiar ură, atunci o furie de nestăpânit - o răscoliră.

Elevii izbucniră în aplauze. Luce închisese ochii o clipă şi ratase cel mai important moment. Vârful săbiei Francescăi era lipit de pieptul lui Steven. Aproape de inimă. împinse până când lama subţire se arcui. Amândoi rămaseră nemişcaţi un moment, privindu-se în ochi. Luce nu-şi dădea seama dacă şi asta făcea parte din spectacol.

— Chiar în inimă, spuse Steven.

— De parcă ai avea inimă, şopti Francesca.

Cei doi părură să uite pentru o secundă că întreaga clasă îi privea.

— Încă o victorie pentru Francesca, spuse Jasmine. îşi întoarse capul către Luce şi continuă cu voce joasă: Ea are în spate un şir lung de învingători. Steven, nu prea.

Comentariul părea să aibă o mare importanţă, dar Jasmine nu mai zise altceva; se ridică de pe bancă, apoi îşi trase masca peste faţă şi îşi strânse coada. Gata de luptă.

În timp ce restul elevilor se agitau în jurul ei, Luce încerca să-şi imagineze o scenă asemănătoare între ea şi Daniel: Luce victorioasă, cu Daniel ţintuit de vârful săbiei, la cheremul ei. Era, sincer, imposibil de imaginat. Şi asta o deranja pe Luce. Nu pentru că ar fi vrut să-l domine pe Daniel, ci pentru că nu voia să fie ea dominată. Noaptea trecută fusese prea mult la cheremul lui. îşi amintea cu nelinişte şi cu emoţie de sărut - şi nu într-un fel care să-i facă plăcere.

Îl iubea. Dar...

Ar fi trebuit să rostească asta fără mica şi urâta conjuncţie de la sfârşit. Dar nu putea. Ce trăiau acum era departe de ceea ce-şi dorea ea. Şi, dacă regulile jocului aveau să fie întotdeauna aşa, nici nu era sigură că mai voia să joace. Ce fel de joc era ea pentru Daniel? Dacă el fusese atras de alte fete... probabil că la un moment dat îşi făcuse de cap cu ele.

Oare exista şi altcineva pentru fiecare dintre ei, care să li se potrivească mai bine?

Când Daniel o sărutase, Luce ştiuse în străfundul inimii că el însemna trecutul ei. Cuibărită în braţele lui, sperase cu disperare ca el să fie prezentul ei. Dar, după ce buzele li se despărţiseră, nu fusese sigură că el însemna viitorul. Avea nevoie de libertate pentru a se decide. Nici măcar nu mai cunoscuse alţi bărbaţi.

— Miles, zise Steven. Era din nou complet transformat în profesor, iar sabia stătea acum într-o teacă neagră, de piele. Făcu semn din cap către colţul de nord-vest al estradei. O să te lupţi cu Roland acolo.

Miles se aplecă şi-i şopti lui Luce:

— Tu şi Roland vă cunoaşteţi. Care-i punctul lui slab? Nu am de gând să pierd în faţa acestui nou-venit.

— Aăă… nu prea… Lui Luce nu-i venea nimic în minte. Uitându-se la Roland, a cărui mască îi acoperea faţa, îşi dădu seama cât de puţine ştia despre el. în afară de catalogul cu produse de contrabandă. Şi de faptul că obişnuia să cânte la muzicuţă. Şi de faptul că-l amuzase peste măsură pe Daniel în prima zi la Sword & Cross. Nici acum nu ştia despre ce vorbiseră… şi ce făcea în realitate Roland la Shoreline. Când venea vorba de domnul Sparks, Luce nu ştia, categoric, nimic. Miles o bătu pe genunchi.

— Luce, glumeam. N-am nici o şansă în faţa lui şi mă va bate măr. Se ridică şi râse. Urează-mi noroc.

Francesca se mutase în celălalt colţ al estradei, lângă intrare, şi învârtea o sticlă de apă.

— Kristy şi Millicent, în colţul acesta, le spunea celor două fete nefilime cu codiţe şi tenişi negri.

— Shelby şi Dawn, veniţi aici. Făcu un gest către un colţ al estradei, chiar în faţa lui Luce. Restul veţi privi.

Luce era uşurată că nu o strigase pe ea. Cu cât vedea mai mult metodele de predat ale Francescăi şi ale lui Steven, cu atât le înţelegea mai puţin. O demonstraţie intimidantă lua locul predării adevărate. Nu „priviţi şi învăţaţi”, ci „priviţi şi apoi excelaţi41. Primii şase elevi îşi ocupară locul pe estradă, iar Luce simţi o dorinţă arzătoare de a învăţa pe loc arta scrimei.

— En garde! strigă Shelby, fandând în spate, cu vârful floretei la câţiva centimetri de Dawn, a cărei sabie era încă în teacă.

Dawn îşi trecea degetele prin părul negru scurt, prin- zându-l cu clame în formă de fluture.

— Nu poţi să strigi en garde în timp ce mă pregătesc, Shelby! Vocea ei piţigăiată devenea şi mai stridentă când era nervoasă. Ai fost crescută în sălbăticie? şuieră printre dinţii în care mai ţinea o agrafă. OK, spuse trăgându-şi floreta din teacă, acum sunt gata.

Shelby, care menţinuse poziţia tot timpul cât Dawn se pregătise, se îndepărtă şi se uită la unghiile ei.

— Stai aşa, am timp de-o manichiură? întrebă ea, ceea ce o scoase pe Dawn din sărite, dar îi permise ei să ia o poziţie ofensivă şi să fluture sabia prin aer.

— Ce grobiană! lătră Dawn, dar, spre surpriza lui Luce, îşi intră imediat în mână, fluturând cu dexteritate sabia în aer şi lovind aproape de Shelby. Dawn era o excelentă spadasină.

Lângă Luce, Jasmine râdea.

— Astea da, adversare!

Luce zâmbi şi ea, pentru că niciodată nu mai întâlnise o asemenea persoană de un optimism incurabil, ca Dawn. La început, Luce o suspectase de falsitate, crezuse că era doar o faţadă - de unde venea Luce, din sud, atitudinea asta de fericire non-stop nu era reală. Dar Luce era impresionată de cât de rapid îşi revenise Dawn după ziua aia pe vas. Optimismul ei părea să nu aibă limite. Acum îi era greu lui Luce să fie în preajma ei fără să chicotească mereu. Şi era greu mai ales când Dawn îşi concentra veselia pentru a bate măr pe cineva atât de veşnic îmbufnat ca Shelby.

Între Luce şi Shelby lucrurile erau încă un pic ciudate. Ştia asta, Shelby ştia asta, chiar şi veioza cu Buddha din camera lor ştia asta. Adevărul era că lui Luce îi cam plăcea s-o vadă pe Shelby luptându-se pentru viaţa ei, în timp ce Dawn o ataca într-o veselie.

Shelby era o luptătoare calmă şi răbdătoare. Tehnica lui Dawn era spectaculoasă şi artistică, mâinile şi picioarele ei învârtindu-se într-un tango virtual pe estradă, în vreme ce Shelby se cam zgârcea cu alonjele, de parcă ar fi trebuit să le raţionalizeze. îşi ţinea genunchii îndoiţi şi nu renunţa.

Şi totuşi, renunţase la Daniel după o noapte. Spusese fără ezitare că o făcuse din cauza sentimentelor lui Daniel pentru Luce - care interferau cu orice altceva. Dar Luce nu o credea. Era ceva ciudat în legătură cu confesiunea lui Shelby: ceva care nu se potrivea cu reacţia lui Daniel de noaptea trecută. El se purtase ca şi cum nu era nimic de zis.

Un zgomot puternic îi atrase din nou atenţia lui Luce la luptă.

În partea cealaltă a estradei, Miles reuşise cumva să aterizeze pe spate. Roland era deasupra lui. Literalmente. Zbura.

Aripile enorme care se iveau din umerii săi erau la fel de mari ca o capă şi aveau pene ca aripile unui vultur, strălucind într-o nuanţă aurie la vârfuri. Probabil că avea aceleaşi crestături în echipamentul de scrimă ca Daniel în tricou. Luce nu mai văzuse niciodată aripile lui Roland şi, la fel ca şi restul nefilimilor, nu se putea abţine să nu se holbeze. Shelby îi spusese că numai câţiva neflimi aveau aripi, dar că nici unul nu era la Shoreline. Etalarea aripilor lui Roland în luptă, chiar şi la o lecţie de scrimă, stârni uimire şi încântare printre elevi.

Aripile atrăgeau atât de mult atenţia, că lui Luce îi tre- buiră câteva momente până să observe că vârful săbiei lui Roland atingea osul stern al lui Miles, ţintuindu-l la pământ. Costumul alb strălucitor al lui Roland şi aripile sale aurii se evidenţiau pe fundalul întunecat al copacilor care mărgineau estrada. Cu masca neagră trasă pe faţă, Roland părea şi mai ameninţător decât ar fi fost dacă i-ar fi putut vedea faţa. Spera ca expresia lui să fie jucăuşă, pentru că Miles era într-o poziţie extrem de vulnerabilă. Luce sări în picioare pentru a merge la el, surprinsă de halul în care îi tremurau genunchii.

— Doamne, Miles! strigă Dawn de pe partea cealaltă, uitând de luptă îndeajuns de mult încât Shelby să o atace, să îi atingă pieptul dezgolit şi să marcheze punctul victoriei.

— Nu chiar cea mai fairplay metodă de a câştiga, spuse Shelby, băgând sabia în teacă. Dar câteodată aşa merg lucrurile.

Luce trecu de ele şi de restul nefilimilor care nu participau la dueluri şi ajunse la Roland şi la Miles. Amândoi gâfâiau. Roland revenise la pământ şi aripile i se retrăseseră. Miles era OK, dar Luce nu putea să se oprească din tremurat.

— M-ai învins. Miles râse nervos, împingând departe de el vârful săbiei. Nu am văzut când ai scos arma secretă.

— Scuze! zise Roland cu sinceritate. N-am vrut să scot aripile la atac. Câteodată, se întâmplă când mă avânt.

— Frumoasă partidă! Până când le-ai scos! Miles îşi întinse mâna dreaptă pentru a fi ajutat să se ridice de jos. Se spune „frumoasă partidă“ la scrimă?

— Nu, nimeni nu spune asta. Roland îşi dădu masca jos cu o mână şi, rânjind, aruncă sabia din cealaltă. Apucă mâna lui Miles şi îl ridică cu o mişcare rapidă. Frumoasă partidă şi pentru tine!

Luce respiră uşurată. Bineînţeles că Roland nu avea să-l rănească pe Miles. Roland era ciudat şi imprevizibil, dar nu periculos, chiar dacă fusese de partea lui Cam în noaptea aceea, în cimitirul de la Sword & Cross. Dar nu avea motive să se teamă de el. De ce fusese atât de agitată? De ce nu putea să-şi oprească inima să bată nebuneşte?

Brusc, înţelese. Din cauza lui Miles. Pentru că era cel mai bun prieten pe care-l avea la Shoreline. Tot ce ştia era că, în ultima vreme, de fiecare dată când era în preajma lui Miles, se gândea la Daniel, la faptul că între ei lucrurile stagnau. Şi câteodată, în secret, îşi dorea ca Daniel să fie ca Miles. Vesel şi simplu, atent şi drăguţ. Mai puţin prins de lucruri precum blesteme pe viaţă.

Ceva alb trecu repede de Luce şi ateriză în braţele lui Miles.

Dawn. Sări în braţele lui Miles, cu ochii închişi şi cu un zâmbet imens întipărit pe chip.

— Eşti viu!

— Viu? Miles o aşeză înapoi pe sol. De-abia dacă am atins podeaua. Bine că nu te duci la meciurile de fotbal.

În vreme ce stătea în spatele lui Dawn şi privea cum aceasta îl mângâia pe Miles în locul unde sabia îi atinsese vesta albă, Luce se simţi ciudat de jenată. Doar nu voia şi ea să-l mângâie ea pe Miles, nu? Voia doar... Nu ştia ce voia.

— Vrei asta? Roland apăru lângă ea şi-i oferi masca pe care o folosise. Tu urmezi, nu-i aşa?

— Eu? Nu! răspunse ea şi clătină din cap. Nu, o să sune clopoţelul.

— Bună încercare, zise Roland. Dă-i înainte, cu curaj, şi nimeni nu va şti că nu ai mai făcut asta niciodată.

— Mă îndoiesc. Luce luă în mâini masca. Roland, trebuie să te întreb…

— Nu, nu aveam de gând să-i fac ceva lui Miles. De ce s-a panicat aşa toată lumea?

— Ştiu că... încercă să zâmbească. E vorba despre Daniel.

— Luce, ştii regulile.

— Care reguli?

— Pot să obţin o mulţime de lucruri, dar nu pot să ţi-l aduc pe Daniel. Va trebui să aştepţi.

— Stai, Roland. Ştiu că nu poate fi aici acum. Dar ce reguli? Despre ce vorbeşti?

Roland îi făcu semn. Francesca arăta înspre Luce cu degetul.

Toţi ceilalţi nefilimi se aşezaseră pe bănci, cu excepţia câtorva care păreau a se pregăti de luptă. Jasmine şi o fată coreeană, Sylvia, doi băieţi înalţi şi slabi, ale căror nume Luce nu le putuse reţine niciodată, şi Lilith, care stătea singură, examinând atentă vârful de cauciuc al săbiei ei.

— Luce? spuse Francesca cu voce joasă, arătând spre spaţiul de pe estradă din faţa lui Lilith. Ia-ţi locul!

— Testul focului, fluieră Roland, bătând-o pe spate pe Luce. Fără frică!

Mai erau numai cinci elevi în mijlocul estradei, dar lui Luce i se păreau cu sutele. Francesca îşi încrucişă braţele. Faţa ei era senină, dar lui Luce i se părea o seninătate forţată. Poate voia ca Luce să piardă în modul cel mai brutal şi jenant cu putinţă. Dacă nu, de ce ar fi pus-o să lupte cu Lilith, care era cu vreo 30 de centimetri mai înaltă şi al cărei păr ieşea de sub mască precum coama unui leu?

— Nu am mai făcut asta niciodată, spuse Luce patetic.

— E OK, Luce, nu trebuie să fii o maestră, replică Francesca, încercăm să vedem ce abilităţi ai. Aminteşte-ţi ce v-am arătat eu şi Steven la început şi vei fi bine.

Lilith râse şi făcu un Z cu vârful floretei.

— Semnul lui Zero, ratato! spuse ea.

— Îmi arăţi numărul de prieteni pe care-i ai? întrebă Luce. îşi aminti ce-i spusese Roland, să nu aibă frică. îşi trase masca pe faţă şi luă floreta de la Francesca. Luce nici măcar nu ştia cum s-o ţină. Apucă neîndemânatică mânerul, întrebându-se dacă s-o ţină cu dreapta sau cu stânga - scria cu dreapta, juca bowling şi mânca cu stânga. Lilith o privea deja de parcă şi-ar fi dorit s-o vadă moartă, iar Luce ştia că nu are timp să îşi dea seama cu care mână era mai bine să lupte.

Fără un cuvânt, Francesca se mişcă în spatele ei. Umerii ei atingeau spatele lui Luce, astfel că aproape îşi plie corpul zvelt în jurul ei şi îi luă mâna stângă şi sabia într-a ei.

— Şi eu sunt stângace, spuse.

Luce deschise gura, fără a şti dacă să protesteze sau nu.

— La fel ca tine, spuse Francesca, înfăşurându-se în jurul ei şi aruncându-i o privire plină de înţeles.

În timp ce îşi repoziţiona mâna pe sabie, ceva cald şi extrem de calm izvorî din degetele Francescăi şi o cuprinse pe Luce. Putere sau poate curaj - Luce nu înţelegea cum funcţiona, dar era recunoscătoare.

— Trebuie să o ţii uşor, zise Francesca aşezând degetele lui Luce în jurul mânerului. Dacă apuci prea strâns, nu mai ai aceeaşi viteză de reacţie, iar mişcările defensive vor fi limitate. Dacă o ţii prea lejer, sabia îţi poate cădea din mână.

Degetele ei fine şi subţiri o ghidară pe Luce să prindă sabia de mâner chiar sub zăbrea. Cu o mână pe sabie şi cu cealaltă pe mâna lui Luce, Francesca sări uşor în lateral, blocând mişcarea.

— Avansaţi!

Se mişcă înainte, îndreptând sabia în direcţia lui Lilith. Roşcata o privi pe Luce ca o persoană care se simte neglijată sau nedreptăţită.

— Retrăgeţi-vă!

Francesca o mişcă pe Luce înapoi, de parcă ar fi fost o piesă pe tabla de şah. Veni în faţa lui Luce şi îi şopti:

— Restul e doar de poleială.

Luce înghiţi în sec.

— En garde! urlă Lilith.

Picioarele ei lungi erau îndoite, iar braţul ei drept ţinea floreta îndreptată direct către Luce.

Luce se retrase făcând doi paşi rapizi înapoi şi, când simţi că se afla la o distanţă îndeajuns de sigură, se avântă cu floreta întinsă. Lilith se feri spre stânga, se învârti, apoi atacă de jos, floreta ei încrucişându-se cu a lui Luce. Cele două lame lunecară una pe cealaltă până la mijloc, apoi rămaseră nemişcate. Luce se văzu nevoită să-şi folosească toată forţa ca să oprească floreta lui Lilith cu propria floretă. Braţele îi tremurau, dar era surprinsă că îi putea face faţă lui Lilith. într-un final, Lilith se desprinse şi se retrase. Luce privi cum se înclină şi se învârte de câteva ori şi începu să îi ghicească intenţiile.

Lilith, scotea tot felul de sunete care cereau mult efort. îşi consuma energia inutil. Scotea un icnet puternic şi fenta într-o direcţie, iar apoi mişca vârful floretei într-un arc înalt şi amplu, ca să încerce să treacă de defensiva lui Luce.

Aşa că Luce încercă aceeaşi mişcare. Când îşi balansă vârful floretei în cerc pentru a ochi undeva mai jos de inima lui Lilith, fata dădu drumul unui icnet asurzitor.

Luce se cutremură şi se retrase. Abia dacă o atinsese pe Lilith.

— Eşti bine? întrebă, gata să-şi scoată masca.

— Nu e rănită, răspunse Francesca în locul lui Lilith. Un zâmbet îi apăru în colţul gurii. E doar furioasă că o baţi.

Luce nu stătu să se gândească prea mult ce însemna faptul că Francesca părea să savureze meciul, pentru că Lilith se îndrepta iar spre ea cu sabia întinsă. înălţă sabia pentru a para lovitura lui Lilith şi îşi mişcă încheietura astfel încât o blocă de trei ori înainte să se despartă.

Inima lui Luce galopa nebuneşte, dar ea se simţea chiar bine. Era străbătută de o energie pe care nu o mai experimentase de mult timp. Se pricepea la asta, aproape la fel de bine ca Lilith, care părea să se fi născut pentru a le veni de hac oamenilor cu obiecte ascuţite. Luce, care nu pusese în viaţa ei mâna pe o sabie, îşi dădu seama că avea şanse să câştige. Mai avea nevoie de un punct şi gata!

Îi auzea pe ceilalţi elevi care o încurajau; unii chiar îi scandau numele. îl auzea pe Miles şi parcă şi pe Shelby, iar asta îi dădea curaj. Dar sunetul vocilor lor se suprapunea cu altceva. Un zgomot de fond prea puternic. Lilith lupta la fel de aprig, dar, dintr-odată, lui Luce îi era greu să se concentreze. Se dădu înapoi şi clipi, uitându-se la cer. Soarele era ascuns de copacii mari - dar asta nu era tot. O armată tot mai mare de umbre se întindea dinspre crengi, ca nişte pete de cerneală, chiar deasupra capului lui Luce.

Nu, nu acum, nu în public, în timp ce toată lumea privea, şi când era la un pas de a câştiga meciul. Şi totuşi, nimeni nu le observase, ceea ce părea imposibil. Făceau un zgomot atât de mare, că lui Luce nu îi venea decât să-şi acopere urechile pentru a nu le mai auzi. îşi duse mâinile la urechi, ceea ce făcu floreta să se îndrepte către cer, fapt care o derută pe Lilith.

— Nu o lăsa să te sperie, Luce. E toxică, spuse Dawn de pe bancă.

— Foloseşte prise defer! strigă Shelby. Lilith nu se pricepe la pris de fer. Corecţie: Lilith nu se pricepe la nimic, dar mai ales la prise defer.

Atât de multe voci - păreau mai multe decât oamenii de pe estradă. Luce tresări, încercând să blocheze totul. Dar o voce se desprinse de mulţime ca şi când i-ar fi şoptit la ureche. Steven.

— Ignoră zgomotul, Luce. Găseşte mesajul.

Se uită de jur împrejur, dar el era de partea cealaltă a estradei, privind spre copaci. Se referea la cealaltă nefilimă? La zgomotul şi vorbăria pe care o făceau? Le privi pe fete, dar nici măcar nu vorbeau. Deci cine era? Pentru o clipă, îi văzu privirea lui Steven, dar el îşi ridică bărbia către cer. Ca şi când arăta spre umbre.

Spre copacii de deasupra ei. Mesagerii vorbeau.

Şi ea îi auzea. Vorbiseră tot timpul?

Latină, rusă, japoneză, engleză cu accent sudic. Franceză de baltă. Şoapte, îndrumări greşite, versuri cu rimă. Şi un strigăt neîntrerupt de ajutor, care-ţi îngheţa sângele în vine. Clătină din cap, ţinând încă la distanţă sabia lui Lilith, însă vocile nu dispărură. Se uită la Steven şi apoi la Francesca. Deşi nu o arătau, ştia că ei le auzeau. Şi ştia că ei erau conştienţi de faptul că şi ea asculta.

Încerca să distingă mesajul din spatele zgomotului.

Toată viaţa auzise acelaşi zgomot când veniseră umbrele - un zgomot hârşâit, urât, umed. Dar acum era diferit.

Un zăngănit.

Sabia lui Lilith se încrucişă cu a lui Luce. Fata scotea nişte icnete de taur furios. Luce îşi auzea propria respiraţie în interiorul măştii, gâfâind în timp ce se chinuia să pareze loviturile lui Lilith. Apoi auzi şi mai mult printre toate acele voci. Dintr-odată, se putu concentra asupra lor. Găsirea echilibrului însemna separarea zgomotului de fond de lucrurile importante. Dar cum?

Ilfautfaire le coup double. Apres ga, c’est facile a gagner, îi şopti în franceză unul dintre mesageri.

Luce studiase doar doi ani franceza în liceu, dar cuvintele rezonară undeva mai adânc decât creierul ei. Nu numai capul ei înţelegea mesajul. Ci şi corpul ei. Se infiltră în ea până în măduva oaselor şi îşi aminti. Mai fusese într-un loc ca ăsta înainte, într-o luptă cu săbii ca astea, într-o încrucişare asemănătoare.

Mesagerul îi recomanda o tuşă dublă, o figură de spadă complicată, în care două atacuri separate veneau unul după celălalt.

Spada ei alunecă pe spada oponentei sale, după care se despărţiră. Un moment mai devreme decât Lilith, Luce se avântă într-o mişcare intuitivă, împingând vârful spadei la dreapta, apoi la stânga, după care o lipi de coastele lui Lilith.

Nefilimii izbucniră în urale, dar Luce nu se opri. Se retrase şi reveni a doua oară, înfigând vârful floretei în stomacul lui Lilith.

A treia atingere.

Lilith îşi azvârli floreta la pământ, îşi smulse masca şi îi aruncă o privire fioroasă lui Luce înainte să plece către vestiare. Restul clasei era în picioare, iar Luce simţea cum colegii ei o înconjurau. Dawn şi Jasmine o îmbrăţişară, fiecare pe câte o parte, uşor. Shelby veni şi bătu palma cu ea, iar Luce îl văzu pe Miles cum aştepta răbdător în spatele ei. Când îi veni rândul, o surprinse ridicând-o de la podea şi îmbrăţişând-o strâns şi îndelung. îl îmbrăţişă şi ea, amin- tindu-şi cât de jenată se simţise mai devreme, când se apropiase de el după meciul lui şi văzuse că Dawn ajunsese prima la el. Acum era pur şi simplu bucuroasă că îl vedea acolo, era fericită pentru sprijinul lui onest.

— Trebuie să-mi predai lecţii de scrimă, spuse el râzând.

În continuare în braţele lui, Luce se uită la cer, la umbrele care se întindeau de la un capăt la altul. Vocile lor erau mai calme acum, mai puţin distincte, şi totuşi mai clare ca niciodată, ca un post de radio care s-a prins prost ani la rând şi care, în sfârşit, prinsese frecvenţa corectă. Nu ştia dacă să fie recunoscătoare sau să se teamă.

Unsprezece

Opt zile

— Stai! tună vocea lui Callie de la celălalt capăt al firului. Stai să mă ciupesc să nu cred că...

— Nu visezi, zise Luce în telefonul împrumutat. Semnalul era cam slab acolo unde se afla ea, la marginea pădurii, dar sarcasmul lui Callie se auzea perfect. Chiar eu sunt. îmi pare rău că am fost o prietenă de toată jena.

Era joi după cină, şi Luce se rezema de un trunchi mare de sequoia din spatele clădirii. în dreapta ei se afla un deal, apoi o culme şi, dincolo de ea, oceanul. Cerul de deasupra apei era încă brăzdat de o lumină de culoarea chihlimbarului. Toţi noii ei prieteni erau adunaţi în cabană, spunând poveşti cu demoni în jurul şemineului. Era un eveniment social organizat de Dawn şi de Jasmine, care făcea parte din proiectul Nopţile nefilime şi la care Luce ar fi trebuit să ajute cu organizarea, dar tot ce făcuse fusese să ceară câteva pungi cu bezele şi nişte ciocolată neagră de la sala de mese.

Iar apoi evadase către marginea umbroasă a pădurii, ca să-i evite pe cei de la Shoreline şi să reia legătura cu câteva persoane importante.

Părinţii ei. Callie. Şi mesagerii.

Aşteptase până astă-seară ca să sune. Joia, mama ei pleca să joace mahjongg la vecini, iar tatăl ei mergea la film ca să vadă înregistrări ale operei din Atlanta. Putea suporta să le audă vocile pe mesageria vocală veche, putea să lase un mesaj de treizeci de secunde în care să le spună că insista pe lângă domnul Cole să o lase să plece de Ziua Recunoştinţei şi că-i iubeşte foarte mult.

Callie nu avea de gând s-o lase să scape aşa uşor.

— Credeam că poţi să suni numai miercurea, zise Callie.

Luce uitase de regulile stricte de la Sword & Cross.

— La început, nici nu-mi mai făceam planuri pentru miercuri, aşteptând telefonul tău, continuă Callie. Dar, după o vreme, am renunţat. Cum ai reuşit să faci rost de un telefon mobil?

— Asta-i tot? întrebă Luce. De unde am telefonul mobil? Nu eşti supărată pe mine?

Callie oftă prelung.

— Să ştii că m-am gândit dacă să mă supăr sau nu. Chiar am repetat cearta asta în minte. Dar am pierde amândouă. Făcu o pauză. Şi chestia e că, pur şi simplu, mi-e dor de tine, Luce. Aşa că mi-am zis: De ce să pierdem timpul?

— Mulţumesc, şopti Luce, fiind pe punctul să izbucnească în lacrimi - de fericire. Aşadar, ce-ai mai pus la cale?

— Nuu! Eu conduc discuţia asta. Asta-i pedeapsa pentru că te-ai dat la fund. Şi vreau să ştiu ce se întâmplă cu tipul ăla. Cred ca numele lui începe cu C?

— Cam, mormăi Luce. Cam era ultimul despre care îi spusese lui Callie? Nu s-a dovedit a fi... genul de om care credeam eu că este. Făcu o pauză. Acum ies cu altcineva, şi lucrurile sunt... se gândi la faţa strălucitoare a lui Daniel, la cât de repede se întunecase când se întâlniseră la fereastra ei.

Apoi se gândi la Miles. Cald, de încredere, fără drame inutile, care o invitase la familia lui de Ziua Recunoştinţei. Care comanda murături la hamburgeri în sala de mese, deşi nu-i plăceau - doar ca să i le dea lui Luce. Care-şi înălţa capul când râdea şi căruia îi vedea ochiii scânteind de sub cozorocul şepcii cu Dodgers.

— Lucrurile merg bine, spuse într-un final. Petrecem mult timp împreună.

— Aa! De la un băiat trecut prin şcoala de corecţie la altul. Ce viaţă! Dar, de data asta, pare serios, se simte în vocea ta. Veţi petrece Ziua Recunoştinţei împreună? Îl duci acasă, să dea piept cu Harry? Ha!

— Ăăă! Probabil, murmură Luce. Nu era prea sigură dacă vorbea despre Daniel sau despre Miles.

— Ai mei insistă să facem o petrecere mare cu tot familionul în Detroit în weekendul ăla, spuse Callie. Pe care eu o voi boicota. Voiam să vin să te vizitez, dar îmi închipui că vei fi ocupată.

Făcu o pauză, iar Luce şi-o imagină întinsă în patul din camera ei de la căminul din Dover. Lui Luce i se părea că trecuse o viaţă de când fusese şi ea la şcoala aia. Atât de multe se schimbaseră!

— Dacă însă te duci acasă şi îl aduci pe băiat cu tine, atunci încearcă să mă opreşti.

— OK, dar, Callie...

Luce fu întreruptă de un ţipăt.

— Deci rămâne stabilit? De azi într-o săptămână, o să stăm tolănite pe canapeaua ta şi o să povestim. O să facem popcorn, ca să rezistăm eroic la toate casetele pe care ni le va pune tatăl tău. Iar câinele tău...

Luce nu fusese niciodată în casa lui Callie din Philadelphia, iar Callie nu fusese niciodată în casa lui Luce din Georgia. Amândouă văzuseră numai fotografii ale casei celeilalte. Vizita lui Callie suna atât de bine, era exact ce-i trebuia lui Luce acum. Suna şi aproape imposibil.

— O să mă uit ce zboruri sunt chiar acum.

— Callie...

— O să-ţi trimit un e-mail, OK? Callie închise înainte ca Luce să poată răspunde.

Nu era bine. Luce se uită la telefonul închis. Nu trebuia să perceapă drept un abuz faptul că prietena ei se autoinvita la ea de Ziua Recunoştinţei. Ar fi trebuit să se simtă minunat că aceasta mai voia s-o vadă. Dar nu simţea decât neputinţă şi dor de casă, şi vină pentru că nu punea capăt acestui nesfârşit cerc vicios de minciuni.

Mai era posibil să fie, pur şi simplu, normală şi fericită? Ce naiba trebuia să se întâmple pentru ca Luce să fie mulţumită cu viaţa ei, aşa cum părea să fie cineva ca Miles? Mintea ei revenea mereu la Daniel. Şi ştia răspunsul: singura soluţie pentru a duce o viaţă lipsită de griji era să nu-l fi întâlnit niciodată pe Daniel. Să nu fi cunoscut niciodată iubirea adevărată.

Ceva foşni în frunzişul arborilor. Un vânt rece o lovi. Nu se concentră pe un mesager anume, dar îşi dădu seama - exact cum îi spusese Steven - că, în dorinţa ei de a afla răspunsuri, chemase unul.

Nu, nu unul.

Tremura, uitându-se în încrengătura frunzişului. Sute de umbre furişe, umede, cu miros de-a dreptul respingător. Se adunaseră în crengile înalte de sequoia de deasupra ei. Ca şi cum cineva din nori ar fi vărsat o călimară enormă de cerneală neagră, care se împrăştiase pe cer şi picurase pe coroana copacilor, înnegrind spaţiul dintre crengi până când pădurea devenise o masă întunecată. La început, îi fusese aproape imposibil să discearnă unde se termina o umbră şi unde începea alta, care umbră era reală şi care era mesager.

Dar curând începură să se transforme şi să iasă în evidenţă - cu timiditate la început, ca şi cum se mişcau inocent în lumina tot mai slabă dar apoi cu tot mai mult curaj. Se desprinseră de ramurile pe care stăteau, întinzându-şi tentaculele întunecoase în jos, până aproape de capul lui Luce. Făcându-i semne sau ameninţând-o? Se îmbărbătă, dar inima îi bătea cu putere. Erau prea multe. Era prea mult pentru ea. încercă să respire, să nu se panicheze, dar ştia că era deja prea târziu.

O luă la fugă.

Fugi către sud, către cămine. Dar abisul întunecat se luă după ea, şuierând prin crengile cele de mai jos, apropiindu-se. Simţi atingerea lor de gheaţă pe umeri. Scânci în timp ce umbrele o atingeau, îndepărtându-le cu mâinile. Schimbă direcţia, îndreptându-se către cabana nefilimilor, înspre nord. Poate că îi găsea pe Miles, pe Shelby sau pe Francesca. Dar mesagerii nu o lăsară să plece. Imediat, săriră în faţă, umflându-se, înghiţind lumina şi blocând calea către cabană. Şuieratul lor acoperea murmurul îndepărtat al focului de tabără făcut de nefilimi, lăsând impresia că prietenii lui Luce erau imposibil de ajuns. Luce se forţă să se oprească şi să respire adânc. Ştia mai multe lucruri despre mesageri decât înainte. Ar trebui să nu se mai teamă de ei. Care era problema ei? Poate pentru că ştia că se apropia de ceva, o amintire sau o informaţie care i-ar fi putut afecta restul vieţii. Şi relaţia ei cu Daniel. Ca să fie sinceră, nu era înspăimântată atât de mult de mesageri, ci de ceea ce ar fi putut vedea în ei.

Sau auzi.

Cu o zi în urmă, sfatul lui Steven de a încerca să descifreze zgomotul mesagerilor avusese efect - putea să audă lucruri din fostele ei vieţi. Putea să izoleze zgomotul de fond şi să se concentreze pe ceea ce dorea să ştie. Ceea ce avea nevoie să ştie. Probabil că Steven asta şi urmărise, pesemne că ştia că ea avea să asculte şi să pună imediat în aplicare ceea ce aflase despre mesageri. Se întoarse înapoi în singurătatea întunecată a copacilor. Sunetele târşâite ale mesagerilor se liniştiră, iar întunericul de sub crengi o cuprinse într-o îmbrăţişare rece, cu miros de frunze putrezite, în lumina asfinţitului, mesagerii se târâră mai aproape, aşezându-se în jurul ei, camuflându-se iarăşi printre umbrele pădurii. Unii se mişcau rapid şi apăsat, ca nişte soldaţi; alţii erau graţioşi. Luce se întrebă dacă nu cumva felul în care arătau avea ceva de-a face cu mesajul pe care-l purtau. Atât de multe lucruri legate de mesageri îi erau încă necunoscute. Să le găsească frecvenţa corectă pe care funcţionau nu era ceva instinctiv, ca şi cum ar fi reglat un radio vechi. Ce auzise cu o zi în urmă - acea voce în mijlocul mării de voci - fusese din pură întâmplare. Poate că înainte trecutul i se păruse de nepătruns, dar acum îl simţea apăsând suprafaţa întunecată, gata să iasă la lumină. închise ochii şi îşi încrucişă mâinile. Acolo, în întuneric, cu inima bătându-i nebuneşte, le porunci să iasă. Chemă umbrele reci şi întunecate, cerându-le să-i arate trecutul, să lumineze povestea ei şi a lui Daniel. Să rezolve misterul legat de persoana lui şi de motivul pentru care o alesese pe ea.

Chiar dacă adevărul avea să-i frângă inima.

Un râs bogat, feminin se auzi în pădure. Un râs clar şi puternic, pe care îl simţi înconjurând-o, care se izbea de crengile copacilor. încercă să vadă de unde venea, dar erau atât de multe umbre adunate, încât Luce nu reuşi să-şi dea seama. Apoi simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

Era râsul ei.

Sau fusese al ei în trecut, pe când era copil. înainte de Daniel, înainte de Sword & Cross, înainte de Trevor... înainte de o viaţă plină de secrete, de minciuni şi de atâtea întrebări fără răspuns. înainte să fi văzut vreun înger. Era un râs prea inocent, prea fără de griji ca să-i mai aparţină.

O pală de vânt trecu prin crengile de deasupra ei şi o perdea de ace maronii de sequoia se desprinse şi căzu pe pământ. Erau asemenea unor picături de ploaie, alăturân- du-se altor mii aflate deja pe jos, pe pământul pădurii acoperit de muşchi. Printre ele se afla o rămurică.

Groasă şi lină, intactă, plutise în jos încet, sfidând parcă gravitaţia. Era neagră, nu maro. Şi, în loc să cadă pe pământ, alunecă uşor în palma întinsă a lui Luce.

Nu era o rămurică, ci un mesager. Se aplecă să-l examineze mai de aproape şi auzi iarăşi râsul. Undeva înăuntru, o altă Luce râdea.

Uşor, Luce trase de marginile mesagerului. Era mai uşor de manevrat decât crezuse, dar rece ca gheaţa şi lipicios. Se mărea la cea mai mică atingere. Când ajunse la cincisprezece centimetri pătraţi, Luce îi dădu drumul şi privi mulţumită cum plutea la nivelul ochilor ei. Se forţă să se concentreze - să audă şi să ignore lumea din jurul ei.

La început - nimic. însă apoi...

Încă un râs ascuţit se auzi din mesager. Apoi vălul de întuneric se destrămă şi imaginea din interior deveni clară.

De data asta, îl zări pe Daniel.

Era minunat să-l vadă, chiar şi prin ecranul mesagerului. Părul îi era cu câţiva centimetri mai lung decât acum. Şi era bronzat - umerii şi nasul îi erau aurii. Purta o pereche de slipi albaştri, în genul celor pe care-i poţi vedea în pozele din anii şaptezeci. Lui îi veneau bine.

În spatele lui Daniel era marginea unei păduri tropicale luxuriante, dese, de un verde strălucitor, plină de fructe de pădure şi de flori albe, de care Luce nu mai văzuse niciodată. Stătea pe marginea unei stânci înalte, care dădea într-o prăpastie, pe fundul căreia se afla un lac. Dar Daniel se uita în sus către cer. Iarăşi râsul. Şi apoi vocea lui Luce, întreruptă de chicoteli:

— Hai, vino încoace!

Luce se aplecă mai aproape de fereastra mesagerului şi se văzu pe ea înotând într-un costum de baie galben. Părul lung îi flutura în jurul corpului, plutind pe apă ca un nimb negru şi adânc. Daniel îşi mai arunca privea şi la ea, dar continua să se uite în sus. Muşchii de pe piept erau încordaţi. Luce avu presentimentul că ştia deja motivul.

Cerul se umplea de mesageri, ca un cârd de ciori negre imense, atât de dens, că bloca lumina soarelui. Luce cea de demult nu văzu şi nu simţi nimic. Dar simpla vedere a acelor mesageri zburând şi adunându-se în aerul umed al pădurii tropicale din imaginea generată de mesager o făcu pe Luce cea de acum să se simtă ameţită.

— Mă faci să te aştept o veşnicie, îi spuse Luce de demult lui Daniel. O să îngheţ aici.

Daniel îşi luă privirea de la cer şi se uită la ea, cu chipul schimonosit. Buzele îi tremurau şi era alb ca varul.

— N-o să îngheţi, îi spuse.

Daniel îşi ştergea lacrimile? închise ochii şi se cutremură. Apoi, ridicând mâinile deasupra capului, se desprinse de stâncă şi se cufundă în apă. Reapăru la suprafaţă o clipă mai târziu, şi Luce de demult înotă către el. îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, cu faţa radiind de fericire. Luce privea totul cu o senzaţie de rău amestecată cu satisfacţie. Voia ca egoul ei anterior să aibă cât mai mult parte de Daniel, să simtă acel sentiment inocent de apropiere extatică de persoana pe care o iubea. Dar ştia, la fel ca Daniel, la fel ca roiul de mesageri, ce avea să se întâmple în momentul în care Luce îşi lipea buzele de ale lui Daniel. Daniel avea dreptate: nu avea să îngheţe. Avea să ardă într-o terifiantă izbucnire de flăcări.

Şi Daniel avea să rămână s-o jelească.

Şi nu era singurul. Fata asta avea o viaţă, prieteni şi o familie care o iubea, care aveau să fie devastaţi de pierderea ei.

Deodată, Luce se înfurie. Se înfurie pe blestemul care plana asupra ei şi asupra lui Daniel. Fusese inocentă, lipsită de putere; nu înţelesese nimic din ceea ce avea să se întâmple. încă nu înţelegea de ce se întâmpla, de ce trebuia de fiecare dată să moară atât de repede după ce-l întâlnea pe Daniel.

De ce nu murise încă în existenţa asta.

Luce din apă era încă în viaţă. Luce nu voia, nu putea s-o lase să moară. îl apucă bine pe mesager, înfăşurându-i marginile între degete. Acesta se îndoi şi se răsuci, contorsionând imaginea celor doi ca o oglindă magică. în ecran, umbrele coborau. Celor doi le expira timpul. Enervată, Luce ţipă şi dădu cu pumnii în mesager, mai întâi cu unul, apoi cu celălalt, lovind imaginea din faţa ei. Lovi iar şi iar, trăgând şi plângând, încercând din răsputeri să evite ceea ce avea să se întâmple.

Apoi se întâmplă: mâna ei străpunse imaginea şi se cufundă până la cot. Instantaneu, simţi şocul unei schimbări a temperaturii. Căldura apusului într-o zi de vară se răspândi în palma ei. Gravitatea se schimbă. Luce nu-şi dădea seama unde era sus şi unde jos. Simţi cum stomacul i se strânge şi se temu că o să vomite.

Putea să intre. Putea să-şi salveze fostul eu. Făcând o încercare, întinse înainte braţul stâng. Şi acesta dispăru în mesager, ca şi cum ar fi trecut printr-o foiţă luminoasă şi lipicioasă de jeleu, care făcea vălurele şi se lăţea, ca şi cum ar fi putut, pur şi simplu, s-o lase să treacă.

— Vreau s-o fac, spuse cu voce tare. Pot să fac asta. Pot s-o salvez. Pot să mă salvez.

Se lăsă puţin pe spate, apoi se aruncă în mesager. Soarele strălucea atât de puternic, încât se văzu nevoită să închidă ochii, iar căldura tropicală era atât de puternică, încât îi apăru imediat o peliculă fină de transpiraţie. Avu senzaţia că gravitaţia o răsturna cu fundul în sus şi o trăgea în jos, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru un salt. într-o clipă avea să cadă...

— Nu! strigă Luce, pentru că acum vedea jos, dedesubtul ei, ceva galben în apă. Prea strălucitor pentru a fi costumul de baie. Luce de demult oare ardea deja?

Apoi totul dispăru.

Luce era aruncată violent în pădurea rece şi umedă din spatele clădirii de la Shoreline. Pielea îi era rece şi lipicioasă şi nu îşi putea ţine echilibrul, astfel că se trezi cu faţa în noroi şi în acele de sequoia de pe jos. Se rostogoli şi zări două siluete în faţa ei, dar vederea îi era aşa de înceţoşată, că nu-şi putu da seama cine erau.

— Mă gândeam că te găsesc aici.

Shelby. Luce scutură din cap şi clipi de câteva ori. Nu doar Shelby, dar şi Miles. Amândoi păreau extenuaţi. Luce era extenuată. Se uită la ceas, fără să fie surprinsă de cât de mult timp petrecuse privind imaginea mesagerului. Era trecut de unu noaptea. Cum de Shelby şi Miles erau încă treji?

— Ce... Ce încercai să... se bâlbâi Miles, arătând către locul unde fusese mesagerul.

Ea privi peste umăr. Acesta se rupsese în sute de ace de pin întunecoase, care cădeau la pământ atât de fărâmicioase, încât se transformau în cenuşă când aterizau.

— Cred că mi-e rău, murmură Luce, întorcându-se pe o parte, către un copac din apropiere.

Încercă să vomite de câteva ori, dar nimic. închise ochii, copleşită de vină. Fusese prea slabă şi ajunsese prea târziu ca să se salveze pe sine însăşi.

O mână rece o atinse şi îi îndepărtă şuviţele blonde de pe frunte. Luce văzu pantalonii negri de yoga şi şlapii lui Shelby şi simţi un val de gratitudine.

— Mulţumesc, spuse. După un moment, se şterse la gură şi se ridică nesigură pe picioare. Eşti supărată pe mine?

— Supărată? Sunt mândră de tine. Ai reuşit. De ce ai mai avea acum nevoie de mine?

Shelby ridică din umăr.

— Shelby...

— Nu, o să-ţi spun de ce ai nevoie de mine, i-o trânti Shelby. Ca să te ţin departe de catastrofe precum cea în care aproape că te-ai aruncat. Cu sau fără voie, aş zice. Ce încercai să faci? Ştii ce li se întâmplă celor care intră într-un mesager?

Luce clătină din cap.

— Nici eu, dar nu cred că-i prea frumos.

— Trebuie doar să ştii ce faci, spuse Miles din spatele lor. Era mai palid decât de obicei. Probabil că Luce îl băgase zdravăn în sperieţi.

— A, şi să presupun că tu ştii ce faci? îl provocă Shelby.

— Nu, murmură. Dar într-o vară părinţii mei m-au obligat să mă înscriu la un workshop împreună cu un înger bătrân care ştia. Se întoarse către Luce. Iar felul în care tu ai făcut-o... Nici pe-aproape! Chiar m-ai speriat, Luce.

— Îmi pare rău!

Luce se dădu un pas înapoi. Shelby şi Miles se purtau de parcă îi trădase venind singură aici.

— Credeam că voi mergeţi la focul de tabără din spatele cabanei.

— Noi am crezut că şi tu mergi, replică Shelby. Am stat o vreme, dar apoi Jasmine a început să se plângă că Dawn dispăruse, iar profesorii au reacţionat cam ciudat, mai ales când şi-au dat seama că şi tu lipseai, aşa că petrecerea s-a terminat. Iar când i-am spus lui Miles că am o idee despre ce-ai putea pune la cale şi că plec să te caut, s-a transformat brusc în domnul Superglue...

— Stai aşa, o întrerupse Luce. Dawn a dispărut?

— Probabil că nu, răspunse Miles. Adică, ştii cum sunt ea şi Jasmine. Un pic cam schimbătoare.

— Dar era petrecerea ei, spuse Luce. Nu ar lipsi de la propria petrecere.

— Asta susţinea şi Jasmine, completă Miles. Nu a ajuns în camera ei azi-noapte şi nu era în sala de mese de dimineaţă, aşa că Frankie şi Steven ne-au spus să ne întoarcem în camere, dar...

— Pun pariu pe douăzeci de dolari că Dawn e cu vreun tip ne-nefilim pe undeva pe aici, prin pădure, zise Shelby şi îşi dădu ochii peste cap.

— Nu. Luce avea un presentiment rău în legătură cu asta. Dawn fusese atât de încântată de perspectiva focului de tabără, încât comandase şi tricouri pe internet, deşi ştia că nu avea să convingă nici un nefilim să îmbrace aşa ceva. Nu ar fi dispărut aşa, pur şi simplu - nu din proprie iniţiativă.

— De cât timp a dispărut?

Când ieşiră toţi trei din pădure, Luce era şi mai tulburată. Şi nu numai din cauza lui Dawn. Era tulburată de ceea ce văzuse în mesager. Să privească moartea apropiindu-se de fostul său eu era agonizant, şi fusese prima dată când văzuse aşa ceva. Daniel, pe de altă parte, fusese nevoit să vadă asta de sute de ori. Acum înţelegea de ce fusese el atât de rece cu ea când se întâlniseră prima dată: ca să se salveze amândoi de încă o moarte de-a dreptul terifiantă. Realitatea pe care trebuia să o înfrunte Daniel o copleşi şi simţi dorinţa arzătoare de a-l vedea.

Când traversă peluza către cămin, Luce trebui să-şi acopere ochii. Lanterne puternice măturau campusul. Un elicopter bâzâia în depărtare, luminile sale de căutare trasând plaja înainte şi înapoi. Un şir mare de oameni în uniforme închise la culoare mergeau de-a lungul cărării de la cabana nefilimilor către sala de mese, căutând temeinic.

— Asta-i formaţia clasică pentru grupurile de căutare, zise Miles. Formează o linie şi nu lasă nici un centimetru de pământ necercetat.

— Doamne! exclamă Luce încet.

— Chiar a dispărut, zise Shelby şi se cutremură. Asta nu-i o karmă bună.

Luce începu să alerge încet către cabana nefilimilor. Miles şi Shelby o urmară. Cărarea mărginită de flori, atât de frumoasă în lumina zilei, părea acum acoperită de umbre. în faţa lor, focul de tabără devenise un jăratic, iar la cabană toate luminile erau aprinse pe cele două etaje şi pe toata estrada. Clădirea mare în formă de A era luminată şi arăta formidabil.

Luce putea să vadă feţele înspăimântate ale multor nefilimi care stăteau pe băncile de pe estradă. Jasmine plângea, iar căciula ei roşie croşetată îi stătea strâmb pe cap. O ţinea pe Lilith de mână, pentru sprijin, în timp ce doi poliţişti cu carneţele îi puneau o mulţime de întrebări. Luce era cu sufletul alături de ea. Ştia cât de îngrozitor era întregul proces.

Poliţiştii se adunaseră în număr mare pe estradă, dând de la unul la altul copii alb-negru ale unei fotografii recente a lui Dawn pe care cineva o printase de pe internet. Privind imaginea de proastă calitate, Luce fu surprinsă să vadă că ea chiar semăna cu Dawn, cel puţin până să-şi vopsească părul.

Îşi aminti că, în dimineaţa următoare vopsirii părului, Dawn glumise că nu mai erau gemene.

Luce îşi duse mâna la gură. O duru inima când începu să pună cap la cap atâtea lucruri care nu avuseseră nici un sens. Până acum.

Îngrozitorul moment de pe barca de salvare. Avertismentul dur al lui Steven să ţină secretul. Paranoia lui Daniel despre „pericole14, pe care nu i-o explicase niciodată lui Luce, proscrisa care o atrăsese în afara campusului, pe care Cam o distrusese în pădure. Faptul că Dawn semăna atât de bine cu ea în fotografia alb-negru.

Cine o luase pe Dawn se înşelase. Pe Luce o voia.

Doisprezece
Şapte zile

Vineri dimineaţa Luce deschise ochii şi se uită la ceas. Şapte jumătate. De-abia dacă reuşise să aţipească. Era o epavă, îngrijorată de moarte din cauza lui Daniel şi a vieţii trecute pe care o experimentase prin mesager. Era atât de ciudat să vadă momentele dinaintea propriei morţi. Oare toate fuseseră la fel? Mintea i se învârtea în cerc în jurul aceluiaşi lucru: Dacă n-ar fi fost din cauza lui Daniel...

Ar fi avut vreo şansă să aibă o viaţă normală, o relaţie cu altcineva, să se mărite, să aibă copii şi să îmbătrânească la fel ca restul lumii? Dacă Daniel nu s-ar fi îndrăgostit de ea acum multe veacuri, oare Dawn ar mai fi fost dispărută acum?

Toate întrebările astea ocoleau însă întrebarea cea mai importantă: Dragostea era diferită cu altcineva? Oare era posibilă iubirea pentru altcineva? Iubirea ar fi trebuit să fie ceva uşor, nu? Atunci de ce se simţea în agonie? Capul lui Shelby se ivi din patul de sus, coada ei blondă căzându-i în faţă ca o funie groasă.

— Ţi-e şi ţie la fel de groază de toate astea cum mi-e şi mie?

Luce bătu pe pat, ca Shelby să coboare şi să se aşeze lângă ea. încă în pijamalele roşii, groase, de flanel, Shelby alunecă pe patul lui Luce cu două ciocolate mari, amărui. Luce era pe punctul să-i spună că nu putea să înghită nimic, dar, când adulmecă mirosul de ciocolată, dădu la o parte staniolul şi îi aruncă lui Shelby un zâmbet strâmb.

— Exact ce aveai nevoie, spuse Shelby. Ştii ce-am zis aseară despre Dawn, că se pupa cu vreun ratat? Mă simt îngrozitor că am spus-o.

Luce clătină din cap.

— Oh, Shel, nu ştiai. Nu te simţi rău din cauza asta.

Ea, pe de altă parte, avea destule motive să se simtă îngrozitor în legătură cu ce i se întâmplase lui Dawn. Luce petrecuse deja atât de mult timp simţindu-se vinovată pentru moartea oamenilor apropiaţi ei - Trevor, Todd, apoi biata Penn. I se puse un nod în gât la gândul că acum trebuia s-o adauge şi pe Dawn pe listă. îşi şterse o lacrimă înainte s-o vadă Shelby. Se apropia de punctul în care trebuia să se pună într-o autocarantină, ca să stea departe de toţi cei pe care-i iubea, astfel încât ei să fie în siguranţă.

O bătaie în uşă le făcu pe Luce şi pe Shelby să sară ca arse. Uşa se deschise încet. Miles.

— Au găsit-o pe Dawn.

— Ce? întrebară Luce şi Shelby la unison.

Miles luă scaunul de la biroul lui Luce, îl aduse lângă pat şi se aşeză cu faţa la fete. îşi dădu jos şapca şi se scărpină pe frunte. Era plin de sudoare, ca şi cum ar fi alergat tot campusul ca să le spună.

— Nu am putut să dorm azi-noapte, zise, jucându-se cu şapca în mâini. M-am trezit devreme şi m-am plimbat prin împrejurimi. M-am întâlnit cu Steven şi mi-a dat vestea cea bună. Cei care au luat-o au adus-o înapoi la răsăritul soarelui. E speriată, dar nu a păţit nimic.

— Ăsta e un miracol, spuse Shelby.

Luce avea dubii.

— Nu înţeleg. Au adus-o pur şi simplu înapoi? Când s-a mai văzut aşa ceva?

Şi cât timp le luase răpitorilor să-şi dea seama că era fata greşită?

— Nu a fost atât de simplu, admise Miles. Steven a fost implicat. El a salvat-o.

— De la cine?

Luce practic strigă.

Miles ridică din umeri şi se lăsă pe spate în scaun.

— Habar n-am. Steven sigur ştie, dar ăăă, nu sunt prima lui alegere când e vorba despre confidenţe.

Ideea o făcu pe Shelby să chicotească. Faptul că Dawn fusese găsită teafără părea să inducă tuturor un sentiment de uşurare, mai puţin lui Luce, care se posomorî tot mai mult. Nu putea să nu se gândească încontinuu: „Ar fi trebuit să fiu eu“.

Se dădu jos din pat şi îşi puse un tricou şi o pereche de blugi din dulap. Trebuia s-o găsească pe Dawn. Ea era singura care-i putea răspunde la întrebări. Şi, deşi Dawn n-ar fi înţeles niciodată, Luce ştia că-i datora scuze.

— Steven a spus că persoanele care au răpit-o nu se vor mai întoarce, adăugă Miles, privind-o îngrijorat pe Luce.

— Şi tu îl crezi? îl luă ea peste picior.

— De ce nu l-ar crede? întrebă o voce din uşa deschisă.

Francesca era în prag, îmbrăcată într-un trenci kaki.

Radia, dar nu părea tocmai fericită să-i vadă.

— Dawn e acasă acum şi e în siguranţă.

— Vreau s-o văd, spuse Luce, simţindu-se ridicolă în tricoul ei zdrenţuit.

Francesca îşi ţuguie buzele.

— Famila lui Dawn a venit şi a luat-o acum o oră. Va reveni la Shoreline când va fi timpul.

— De ce te porţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? întrebă Luce gesticulând. Ca şi cum Dawn n-ar fi fost răpită...

— Nu a fost răpită, o corectă Francesca. A fost împrumutată şi s-a dovedit că a fost doar o greşeală. Steven a îndreptat lucrurile.

— Şi se prespune că asta ar trebui să ne facă să ne simţim mai bine? A fost împrumutată? Cu ce scop?

Luce analiză atentă chipul Francescăi - dar nu văzu decât calm. însă după aceea, ceva în ochii albaştri ai Francescăi se schimbă: se îngustară, apoi se măriră, şi o rugăminte tăcută trecu de la Francesca la Luce. Francesca nu voia ca Luce să îşi expună bănuielile în faţa lui Miles şi a lui Shelby. Luce nu ştia de ce, dar avea încredere în Francesca.

— Eu şi Steven ne aşteptăm ca voi să fiţi zdruncinaţi de ce s-a întâmplat, continuă Francesca, mărindu-şi câmpul vizual ca să-i cuprindă pe Miles şi pe Shelby. Am anulat orele de astăzi şi vom fi în birou dacă vreţi să vorbim. Zâmbi în felul acela angelic al ei, apoi se întoarse şi plecă.

Shelby se ridică şi închise uşa după Francesca.

— Îţi vine să crezi că a folosit cuvântul „împrumutată11 ca să se refere la o fiinţă umană? Ce e Dawn, o carte de la bibliotecă? îşi agită pumnii în aer. Trebuie să facem ceva să nu ne mai gândim la asta. îmi pare bine că Dawn e în siguranţă şi am încredere în Steven - cred -, dar încă sunt îngrozită.

— Ai dreptate, spuse Luce uitându-se la Miles. Trebuie să ne ocupăm mintea cu altceva. Hai să dăm o raită...

— Prea periculos.

Ochii lui Shelby se mişcau când la stânga, când la dreapta.

— Sau să vedem un film.

— Prea inactiv. Mintea mea se va gândi la...

— Eddie zicea ceva despre un meci de fotbal la prânz, spuse Miles.

Shelby se lovi cu mâna de frunte.

— Trebuie să vă reamintesc că am terminat-o cu băieţii de la Shoreline?

— Ce ziceţi de un joc de societate?

În sfârşit, ochii lui Shelby se luminară.

— Ce ziceţi de jocul vieţii? Al vieţilor... Trecute? Putem să jucăm jocul în care îţi găsim iar rudele. Te voi ajuta.

Luce îşi muşcă buza de jos. Era zdruncinată bine de când trecuse prin mesager. Era încă fizic dezorientată, epuizată emoţional şi nici nu voia să se gândească la ce simţise în legătură cu Daniel.

— Nu ştiu, zise ea.

— Adică, mai mult decât ce făceai ieri? întrebă Miles.

Shelby îşi înclină capul şi se uită la Miles.

— Eşti încă aici?

Miles luă o pernă care căzuse pe jos şi o aruncă spre ea. Ea i-o azvârli înapoi, impresionată de propriile reflexe.

— OK, bine. Miles poate să rămână. Mascotele sunt întotdeauna bine-venite. Şi poate vom avea nevoie să aruncăm pe cineva în faţa autobuzului. Nu-i aşa, Luce?

Luce închise ochii. Da, murea de nerăbdare să afle mai multe despre trecutul ei, dar dacă era la fel de greu de privit cum fusese cu o zi în urmă? Chiar şi cu Miles şi cu Shelby alături,-îi era frică să încerce din nou. Dar apoi îşi aminti de ziua în care Francesca şi Steven le arătaseră Sodoma şi Gomora. După aceea, ceilalţi elevi fuseseră ameţiţi, dar Luce se gândea că, indiferent dacă ei văzuseră sau nu scena, ea tot se întâmplase. La fel şi trecutul ei.

De dragul tuturor eurilor sale trecute, Luce nu putea să dea înapoi acum.

— Hai s-o facem, le spuse prietenilor ei.

Miles le lăsă singure pe fete câteva minute să se îmbrace şi apoi se întâlniră pe hol. Dar brusc Shelby refuză să mai meargă în pădure, unde Luce chemase mesagerul.

— Nu mă privi aşa! Dawn tocmai a fost răpită, iar pădurea este întunecoasă şi înfricoşătoare. Nu vreau să fiu următoarea pe listă.

Aşa că Miles insistă că ar fi bine ca Luce să încerce să invoce mesagerii în altă parte, în camera lor de cămin.

— Fluieră şi vor veni alergând, spuse. Fă-i sclavii tăi. Ştii că asta vrei.

— Nu vreau să înceapă să pândească pe aici, spuse Shelby, întorcându-se către Luce. Fără supărare, dar o fată are nevoie de intimitatea ei.

Luce nu era supărată. Dar mesagerii nu încetau niciodată s-o urmărească, indiferent dacă ea îi chema sau nu. Nici ea nu voia ca umbrele să vină neinvitate.

— Important e să le arăţi mesagerilor că tu deţii controlul. E ca şi cum ai dresa un căţeluş. Trebuie să le arăţi cine-i şeful.

Luce îşi întoarse capul către Miles.

— De când ştii tu atâtea lucruri utile despre mesageri? Miles roşi.

— Poate că nu mă fac remarcat în clasă, dar ştiu şi eu câte ceva.

— Aşa, şi? Pur şi simplu stă acolo şi îi invocă? întrebă Shelby.

Luce se aşeză pe covorul de yoga al lui Shelby, colorat ca un curcubeu, în centrul camerei, şi se gândi la ce o învăţase Steven.

— Hai să deschidem o fereastră!

Shelby se ridică să tragă jaluzelele, lăsând să intre un suflu de aer răcoros de mare.

— Bună idee. Face atmosfera mai îmbietoare.

— Şi mai rece, spuse Miles, trăgându-şi pe cap gluga de la hanorac.

Apoi cei doi se aşezară pe pat, cu faţa la Luce, ca şi cum ar fi fost un artist pe scenă.

Ea închise ochii, încercând să nu se simtă în centrul atenţiei. Dar, în loc să se gândească la umbre şi să le cheme în minte, se gândi doar la Dawn şi la cât de îngrozită trebuie să fi fost noaptea trecută, la cum trebuie să se simtă şi acum, când e cu familia ei. îşi revenise după incidentul bizar de pe barcă, dar treaba asta era mult mai serioasă. Şi era vina lui Luce. A lui Luce şi a lui Daniel, pentru că o adusese aici.

Îi tot repetase că o ducea într-un loc sigur. Acum, Luce se întreba dacă nu cumva făcuse astfel ca Shoreline să devină periculos pentru restul lumii.

Un icnet al lui Miles o făcu pe Luce să deschidă ochii. Se uită deasupra ferestrei, unde un mesager gri-cărbune era lipit de tavan. La început, părea doar o umbră obişnuită făcută de lampadarul pe care Shelby îl muta într-un colţ când făcea yoga. Dar apoi mesagerul începu să se întindă pe tavan, astfel încât camera arăta acum de parcă fusese vopsită în culoarea morţii, lăsând în urmă o dâră rece şi urât mirositoare deasupra capului lui Luce. Nu putea ajunge la el.

Mesagerul pe care nici măcar nu-l chemase - mesagerul care putea conţine orice - o lua în derâdere.

Inspiră agitată, amintindu-şi ce-i spusese Miles despre control. Se concentră atât de tare, că începu s-o doară capul. Se înroşise la faţă şi privea cu atâta concentrare, încât era pe punctul să renunţe. Dar atunci...

Mesagerul se mări, coborând la picioarele lui Luce ca un petic gros de stofă lăsat să cadă. Privind pe furiş, văzu o altă umbră mai mică, maronie, plutind deasupra celei mari, mai închise, urmându-i mişcările, ca şi cum o rândunică ar fi zburat în rând cu un şoim. Ce urmărea oare?

— Incredibil, şopti Miles.

Luce încercă să ia cuvintele lui Miles ca pe un compliment. Lucrurile astea care o terorizaseră toată viaţa, care o făcuseră să se simtă mizerabil? De care se temuse întotdeauna? Acum o slujeau. Ceea ce era într-adevăr incredibil. Nu se gândise la asta până când nu văzuse chipul lui Miles. Pentru prima dată, se simţi puternică.

Îşi controlă respiraţia şi ghidă încet umbra de pe tavan în mâinile ei. Odată ce mesagerul cel mare fu aproape, cel mic coborî la podea ca o arcuire aurie a luminii de la fereastră, amestecându-se cu scândurile pardoselii. Luce luă mesagerul de margini şi îşi ţinu respiraţia, rugându-se ca mesajul din interior să fie mai inocent decât cel din ziua precedentă. Trase, surprinsă să simtă că umbra opunea mai puţină rezistenţă decât celelalte. Părea atât de străveziu şi de imaterial, dar în mâinile ei se simţea ţeapăn. Până îl transformă într-o fereastră de vreo 30 de centimetri pătraţi, mâinile începură s-o doară.

— Mai mult nu pot, le spuse lui Miles şi lui Shelby.

Aceştia se ridicară în picioare şi se apropiară.

Vălul gri de pe mesager se ridică - sau Luce avu impresia că se înalţă, căci un alt văl gri era dedesubt. Privi până când văzu că textura se mişcă, dându-şi seama că vălul gri pe care-l priveau era, de fapt, un fum gros de ţigară. Shelby tuşi.

Fumul nu se dispersă, dar ochii lui Luce se obişnuiră; curând, văzu o masă ovală, cu o faţă de masă roşie. Cărţile de joc erau aranjate în şir. De o parte a mesei erau adunaţi mai mulţi necunoscuţi. Unii arătau nervoşi şi agitaţi, precum chelul care îşi tot lărgea nodul cravatei în picăţele şi şuiera. Alţii păreau obosiţi, ca femeia cu părul dat cu fixativ, care scutura o ţigară într-un pahar pe jumătate plin cu ceva. Rimelul care îi curgea de pe gene lăsa urme negre sub ochi.

De cealaltă parte a mesei, o pereche de mâini amestecau cărţile, împărţind cu dexteritate câte o carte fiecărei persoane de la masă. Luce se apropie de Miles, ca să vadă mai bine. Era distrasă de luminile sutelor de automate pentru jocuri de dincolo de mese. Asta înainte să-l vadă pe dealer.

Credea că se obişnuise să vadă versiuni ale ei în mesageri. Tinere, pline de speranţă, chiar naive. Dar asta era diferită. Femeia care împărţea cărţile în cazinoul ăsta de mâna a treia purta o cămaşă albă, pantaloni negri strâmţi şi o vestă neagră umflată în zona pieptului. Unghiile îi erau lungi şi roşii, cu paiete la cele de la degetul mic, cu care îşi tot dădea la o parte părul de pe faţă. Privirea îi era fixată chiar deasupra capetelor jucătorilor, astfel că nu privea pe nimeni în ochi. Avea de trei ori vârsta lui Luce, dar era totuşi ceva care le lega.

— Asta eşti tu? şopti Miles, încercând din răsputeri să nu îşi trădeze groaza.

— Nu! spuse Shelby sec. Tipa aia e bătrână. Şi Luce trăieşte numai până la şaptesprezece ani. îi aruncă lui Luce o privire agitată. Vreau să spun, în trecut aşa a fost. De data asta însă, sunt sigură că va trăi până la adânci bătrâneţi. Poate la fel de bătrână ca tipa asta. Adică...

— Ajunge, Shelby! interveni Luce.

Miles clătină din cap.

— Avem multe de povestit.

— OK, dacă nu sunt eu, atunci trebuie că suntem... Nu ştiu, rude sau aşa ceva. Luce privi cum femeia îi dădu fise bărbatului chel cu cravată. Mâinile ei arătau ca ale lui Luce. Gura închisă semăna cu a ei. Credeţi că e mama mea? Sau sora mea?

Shelby scria furioasă notiţe pe coperta interioară a unui manual de yoga. Avem o singură soluţie pentru a afla. îi arătă notiţele lui Luce: Vegas: hotelul şi cazinoul Mirage, tura de noapte, masa de lângă posterul spectacolului cu tigrul bengalez, Vera cu unghii false.

Se uită iar la dealer. Shelby observa întotdeauna detaliile care lui Luce îi scăpau. Pe insigna dealerului scria VERA cu litere albe, înclinate. Imaginea începea să dispară. Curând, întreaga secvenţă se rupse în bucăţi mici, care căzură la podea şi se încreţiră precum cenuşa unei hârtii arse.

— Stai aşa, nu-i ăsta trecutul? întrebă Luce.

— Nu cred, spuse Shelby. Sau cel puţin nu-i un trecut îndepărtat. Era un afiş pentru Cirque du Soleil în spate. Ce zici de asta?

Să meargă până în Las Vegas s-o găsească pe femeia aia? O soră de vârstă mijlocie ar fi mai uşor de abordat decât nişte părinţi de optzeci de ani, dar totuşi. Dacă ajungeau până în Las Vegas şi Luce ar fi dat iar înapoi?

Shelby o înghionti.

— Hei, cred că te plac cu adevărat dacă sunt gata să merg până în Las Vegas pentru tine. Mama mea a fost chelneriţă acolo timp de câţiva ani când eram copil. îţi spun, ăla e iadul pe pământ.

— Cum ajungem acolo? murmură Luce, căci nu voia s-o întrebe pe Shelby dacă puteau împrumuta iar maşina fostului.

— Cât de departe e Las Vegasul?

— Prea departe pentru a merge cu maşina, spuse Miles. Ceea ce e bine, pentru că îmi doream de mult să exersez trecerea.

— Trecerea? repeta Luce.

— Trecerea. Miles îngenunche la pământ şi adună fragmentele mesagerului în palme. Păreau moleşite, dar Miles continuă să le frământe cu degetele până când formară un ghem. V-am spus că n-am putut să dorm azi-noapte. Aşa că am intrat în biroul lui Steven printr-o ferăstruică de deasupra uşii.

— Da, sigur, zise Shelby. Ai picat la examenul de levitaţie. Cu siguranţă, nu te pricepi îndeajuns încât să pluteşti până la ferestruică.

— Iar tu nu eşti îndeajuns de puternică încât să faci biblioteca să se ridice de la sol, spuse Miles. Dar eu sunt şi a trebuit să-mi demonstrez mie însumi asta. Zâmbi în vreme ce ţinea în mâini o carte groasă, neagră, pe care scria: Ghidul mesagerilor: invocare, ochire şi călătorie în zece mii de paşi simpli. Am, de asemenea, o zgârietură mare pe picior din cauza ieşirii nu tocmai bine gândite, dar mă rog... Se întoarse către Luce, care de-abia se abţinea să nu-i ia cartea din mâini. Mă gândeam că talentul tău de a trage cu ochiul şi cunoştinţele mele superioare...

Shelby pufni în râs:

— Cât ai citit? Zero virgulă trei la sută din carte?

— Un foarte util zero virgulă trei la sută, spuse Miles. Cred că putem să facem asta. Şi să nu sfârşim pierduţi pentru totdeauna.

Shelby dădu din cap cu suspiciune, dar nu mai adăugă nimic. Miles continuă să frământe mesagerul în palme, după care începu să-l întindă. în maximum două minute, se transformase într-o foiţă gri cam de dimensiunea unei uşi. Marginile îi tremurau şi era aproape translucid, dar, când îl îndepărtă puţin, păru să ia o formă mai fermă, ca un mulaj pus la uscat. Miles întinse mâna şi atinse partea stângă a dreptunghiului întunecat, pipăindu-i suprafaţa, căutând ceva.

— E ciudat, murmură manevrând mesagerul. în carte zice că, dacă faci suprafaţa mesagerului îndeajuns de mare, tensiunea la suprafaţă se reduce cu un procent care permite penetrarea. Oftă. Ar trebui să fie...

— Super cartea, Miles. Shelby îşi dădu ochii peste cap. Eşti un adevărat expert acum.

— Ce cauţi? întrebă Luce, apropiindu-se de Miles.

Dintr-odată, în timp ce privea cum îşi răsucea mâinile în toate părţile, o văzu.

O încuietoare.

Clipi, şi imaginea dispăru, dar ştia unde fusese. înaintă din spatele lui Miles şi îşi presă mâna de partea stângă a mesagerului. Acolo. Senzaţia pe care o simţi în degete o făcu să respire sacadat.

Părea o încuietoare de metal cu zăvor. Cu care se închideau porţile grădinilor. Era rece şi aspră, cu un strat invizibil de rugină.

— Acum ce facem? întrebă Shelby.

Se uită la cei doi prieteni puşi în încurcătură, ridică din umeri, manevră cu grijă încuietoarea, apoi dădu încet la o parte zăvorul invizibil.

Odată încuietoarea desfăcută, o uşă se deschise, fiind cât pe-aci să-i doboare pe toţi trei.

— Am reuşit, şopti Shelby.

Aveau în faţa ochilor un tunel negru-roşcat, lung şi adânc.

Era rece şi umed înăuntru şi mirosea a mucegai şi a cocktailuri din lichior ieftin. Luce şi Shelby se priviră nesigure. Unde era masa de blackjack? Unde era femeia pe care o văzuseră mai înainte? O lumină roşie pulsa din adâncuri, apoi Luce auzi sunetul automatelor pentru jocuri şi monedele căzând cu zgomot.

— Super! spuse Miles, apucându-i mâna. Am citit despre partea asta. E una de tranziţie. Trebuie să continuăm. Luce o apucă pe Shelby de mână şi o ţinu strâns, în timp ce Miles intră în tunelul umed şi rece - şi le trase şi pe ele.

Înaintară numai câţiva paşi, suficienţi însă pentru a ajunge la adevărata uşă a camerei lui Luce şi a lui Shelby. Dar imediat ce uşa mesagerului gri se închise în urma lor cu un fâşâit slab, camera lor de la Shoreline dispăru. Ceea ce fusese un roşu puternic, strălucitor, catifelat, aflat undeva în depărtare, deveni deodată alb strălucitor. Lumina îi lovi, învăluindu-i, umplându-le urechile cu un zgomot. Toţi trei îşi feriră ochii. Miles continua să meargă, trăgându-le după el pe Luce şi pe Shelby. Altfel, Luce ar fi rămas pironită locului. Palmele îi transpirau în mâinile prietenilor ei. Asculta muzica, un sunet înalt şi perfect descifrabil.

Luce se frecă la ochi, dar perdeaua ceţoasă a mesagerului îi obtura vederea. Miles întinse mâna şi frecă umbra cu o mişcare circulară, până când începu să se scorojească, asemenea vopselei care se desprinde de pe un tavan. Şi brusc Luce se simţi încălzită de un suflu de aer fierbinte. Pe măsură ce mesagerul se sfărâma în bucăţi la picioarele lor, priveliştea din faţa lor începea să capete sens. Se uitau la Las Vegas Strip. Luce îl văzuse numai în fotografii, dar acum putea observa Turnul Eiffel al hotelului Paris Las Vegas chiar în faţa ei. Ceea ce însemna că erau la foarte mare înălţime, îndrăzni să se uite în jos. Erau afară, pe un acoperiş, cu picioarele la câţiva centimetri distanţă de margine. Sub ei, traficul Las Vegasului, câţiva palmieri şi o piscină bine luminată. Erau cel puţin treizeci de etaje până jos.

Shelby dădu drumul mâinii lui Luce şi începu să meargă pe marginea acoperişului. Trei aripi identice, dreptunghiulare se întindeau din centru. Luce se învârti pe loc, observând lumini puternice de neon de jur împrejur. Iar dincolo de oraş, culmi muntoase aride, luminate ciudat de strălucirea exagerată a oraşului.

— Fir-ar să fie, Miles! exclamă Shelby, sărind peste nişte neoane ca să exploreze în continuare acoperişul. Trecerea a fost incredibilă. Aproape că mă simt atrasă de tine în momentul ăsta. Aproape.

Miles îşi vârî mâinile în buzunare.

— Ăăă... mulţumesc.

— Unde suntem, mai exact? întrebă Luce. Diferenţa dintre căderea ei solitară prin mesager şi ceea ce experimentau acum era ca deosebirea dintre noapte şi zi. Asta era mult mai civilizată. Nu le venise la nici unul să vomite. în plus, chiar funcţionase. Cel puţin, credea că funcţionase.

— Ce s-a întâmplat cu panorama de dinainte?

— A trebuit să mai lărgesc puţin imaginea, spuse Miles. M-am gândit că ar fi ciudat ca noi trei să ieşim dintr-un nor în mijlocul unui cazinou.

— Stai un pic, spuse Shelby, trăgând de o uşă încuiată. Ai vreo idee strălucită despre cum am putea coborî de aici?

Chipul lui Luce se schimonosi. Mesagerul tremura, făcut bucăţi la picioarele lor. Nu-şi putea imagina că mai avea putere să-i ajute acum. Nu puteau ajunge jos şi nici nu se puteau întoarce la Shoreline.

— Nu contează! Sunt un geniu! spuse Shelby din partea cealaltă a acoperişului.

Era aplecată deasupra unuia dintre neoane, luptându-se cu o încuietoare. Cu un icnet, reuşi s-o deschidă, apoi ridică un panou de sticlă cu balamale. îşi băgă capul înăuntru, făcându-le semn lui Luce şi lui Miles să o urmeze. Cu grijă, Luce se uită înăuntru prin trapa deschisă, ce dădea într-o baie opulentă. într-o parte erau patru boxe de toaletă mari, iar pe partea cealaltă - un şir de chiuvete de marmură cu oglinzi. O canapea mov de pluş era aşezată în faţa unui mese de fardat, la care stătea o femeie şi se uita în oglindă. Luce putea să vadă numai vârful capului ei, acoperit de păr negru tapat, dar reflexia ei din oglindă înfăţişa o faţă foarte machiată, un breton lung şi o mână cu manichiură franţuzească ce aplica încă un strat de ruj roşu.

— După ce Cleopatra noastră termină de rujat, coborâm, şopti Shelby.

Jos, Cleopatra se ridică de pe canapea. îşi frecă buzele una de alta, îşi şterse o pată de ruj de pe dinţi şi se îndreptă către uşă.

— Stai să înţeleg, spuse Miles. Vrei să îmi dau drumul în baia unei femei?

Luce se uită încă o dată la acoperişul dezolant. Exista o singură intrare.

— Dacă te vede cineva, fă-te şi tu că ai greşit uşa. Sau că voi doi vă giugiuliţi într-una dintre toalete, adăugă Shelby. Ce? E

Vegas!

— Hai să mergem! Miles se înroşise în timp ce cobora cu picioarele înainte prin fereastră. îşi întinse braţele încet până când picioarele sale ajunseră chiar deasupra măsuţei de marmură.

— Ajut-o pe Luce, îi ceru Shelby.

Miles merse să încuie uşa băii, apoi întinse mâinile s-o prindă pe Luce. Aceasta încercă să-i imite coborârea, dar mâinile îi tremurară când se lăsă în jos prin trapă. Nu vedea prea bine dedesubtul ei, dar simţi când Miles o apucă de talie, mai devreme decât se aştepta.

— Nu te mai ţine, îi spuse el şi, după ce ea se conformă, o lăsă în jos cu graţie.

Degetele lui erau apăsate pe talia ei, singurul lucru care le despărţea de piele fiind un tricou negru subţire. Braţele lui erau încă în jurul ei când atinse podeaua. Era gata să-i mulţumească, dar, când îl privi în ochi, nu mai putu scoate nici un cuvânt.

Se eliberă din mâinile lui prea repede şi mormăind o scuză pentru că se împiedicase de piciorul lui. Amândoi se sprijiniră de măsuţă, evitând să se uite unul în ochii celuilalt şi holbându-se, în schimb, la pereţi.

Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. Miles era doar un prieten.

— Hei! Mă ajută careva şi pe mine?

Picioarele lui Shelby atârnau prin trapă, agitându-se în aer. Miles merse sub fereastră şi o apucă de curea, ţinând-o de mijloc pentru a o ajuta să ajungă jos. îi dădu drumul lui Shelby mult mai repede decât îi dăduse ei, observă Luce.

Shelby alergă pe podeaua cu gresie aurită şi deschise uşa.

— Haideţi, ce aşteptaţi?

De cealaltă parte a uşii, chelneriţe îmbrăcate elegant în negru se agitau în toate părţile în pantofi cu tocuri, ducând tăvi de cocktailuri. Bărbaţi în costume scumpe, în culori închise erau adunaţi în jurul meselor de blackjack, unde strigau ca nişte adolescenţi de fiecare dată când se juca o mână. Aici nu erau jocuri mecanice care să facă un zgomot continuu. Era un loc liniştit, exclusivist şi incitant - dar nu avea nimic în comun cu secvenţa pe care o văzuseră în mesager.

O chelneriţă se apropie de ei:

— Pot să vă ajut?

Coborî tava ca să-i analizeze mai bine.

— Oho, caviar! exclamă Shelby şi luă trei tarte cu caviar, dându-le şi celorlalţi câte una. Vă gândiţi la ce mă gândesc şi eu?

Luce încuviinţă din cap.

— Ne duceam jos.

Când uşile liftului se deschiseră în holul mare şi strălucitor al cazinoului, Luce fu împinsă uşor de Miles pentru a coborî, îşi dădea seama că ajunseseră, în sfârşit, la locul potrivit. Chelneriţele erau mai în vârstă, obosite, mult mai îmbrăcate. Nu pluteau pe covorul portocaliu pătat, ci mergeau greoi. Iar clienţii arătau precum cei pe care-i văzuseră la mese în mesager: supraponderali, de clasă medie, vârstă mijlocie, care-şi goleau buzunarele. Nu le rămânea decât s-o găsească pe Vera.

Shelby îi conduse printr-un labirint de jocuri mecanice, mese de ruletă aglomerate, mese de joc la care oamenii suflau peste zaruri, le aruncau şi apoi ţipau de bucurie când vedeau rezultatul, un şir de mese la care se juca poker şi alte jocuri cu nume ciudate, precum Pai Gow, până când ajunseră la nişte mese de blackjack.

Majoritatea dealerilor erau bărbaţi. înalţi, cocârjaţi, cu părul dat cu gel, cu ochelari şi cu mustaţă gri, unul dintre ei purtând o mască medicală. Shelby nu se opri să se uite la nici unul dintre ei, şi pe bună dreptate; undeva în fundul cazinoului era Vera.

Părul ei negru era prins într-o parte în coc. Faţa ei palidă era slabă şi ridată. Luce nu simţi acelaşi şuvoi emoţional pe care-l simţise când văzuse fosta ei viaţă din Shasta. Dar nici nu ştia prea multe despre Vera, decât că era o femeie de vârstă mijlocie, obosită, care îi întindea cărţile unei roşcate pe jumătate adormite. Roşcata alese pachetul din mijloc. Apoi Vera începu să împartă cărţile.

Alte mese din cazinou erau supraaglomerate, dar roşcata şi soţul ei pitic erau singurii de la masa Verei. Totuşi, ea îşi vedea liniştită de treabă, amestecând cărţile cu o dexteritate care făcea să pară totul lipsit de efort. Luce văzu o faţetă elegantă a Verei, pe care n-o observase înainte. Un fler pentru spectaculos.

— Aşadar, spuse Miles şi se apropie de Luce. O să... sau...

Deodată, Shelby îşi puse mâinile pe umerii lui Luce, forţând-o practic să se aşeze pe unul dintre scaunele mari de piele de la masă.

Deşi ardea de nerăbdare s-o studieze, Luce îi evită la început privirea. Era stresată că Vera ar putea-o recunoaşte înainte să aibă ocazia să spună ceva. Dar ochii Verei trecură de la unul la altul fără să trădeze vreun interes deosebit, iar Luce îşi aminti că arăta diferit acum, cu părul vopsit blond. Era agitată, căci nu ştia ce să facă.

Apoi Miles puse pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari, în faţa lui Luce, şi aceasta îşi aminti brusc ce joc se juca la masă. împinse banii pe masă.

Vera ridică dintr-o sprânceană conturată cu creionul.

— Ai buletin?

Luce clătină din cap.

— Putem măcar să ne uităm?

De cealaltă parte a mesei, roşcata încuviinţă, după care capul îi căzu pe umărul ţeapăn al lui Shelby. Vera îşi dădu ochii peste cap şi împinse banii către Luce, arătând la afişul care făcea reclamă pentru Cirque du Soleil.

— Circul e în direcţia aia, copii!

Luce oftă. Erau nevoiţi să aştepte până când Vera ieşea din tură. Şi atunci avea să fie chiar mai puţin interesată să stea de vorbă cu ei. Simţindu-se învinsă, Luce întinse mâna să ia banii lui Miles. Degetele Verei se retrăgeau în timp ce Luce lua banii, dar vârfurile li se atinseră. Amândouă ridicară capetele. Şocul o orbi pentru o secundă pe Luce. îşi ţinu respiraţia. Se uită adânc în ochii căprui ai Verei.

Şi văzu totul:

O casă cu două etaje, într-un oraş canadian înzăpezit. Chiciură pe ferestre, vântul bătând în geamuri. O fată de zece ani care privea la televizor în sufragerie, ţinând un bebeluş în braţe. Era Vera, palidă şi drăguţă, în blugi prespălaţi şi o helancă groasă albastră, şi stătea pe o pătură ieftină de lână pusă pe canapea. Un castron cu popcorn pe măsuţă, din care mai rămăseseră câteva boabe de porumb neexpandate. O pisică roşcată grasă ce torcea pe cămin, şuierând la radiator. Şi Luce - Luce era sora ei, bebeluşul din braţele sale.

Luce simţi cum se leagănă în scaunul de la cazinou, în timp ce se chinuia să-şi amintească toate astea. La fel de repede, imaginea dispăru, fiind înlocuită de o alta:

Luce ca un copil de câţiva ani alergând după Vera, pe scările tocite, cu pieptul încordat de râsul neîntrerupt, când, deodată, soneria se auzi şi un băiat cu părul blond şi lins sosi să o scoată pe Vera în oraş, iar ea se opri, îşi netezi hainele, se întoarse cu spatele, se întoarse şi...

Un moment mai târziu, Luce era ea însăşi adolescentă, cu păr negru cârlionţat până la umăr. întinsă pe patul acoperit cu un cearşaf de denim al Verei, ciudat de confortabil, îi citea jurnalul. „Mă iubeşte“, scrisese Vera iar şi iar, literele devenind din ce în ce mai întortocheate. Apoi câteva pagini rupte, faţa supărată a surorii ei, urmele clare ale lacrimilor ei...

Iar apoi o altă scenă, Luce şi mai mare, la vreo şaptesprezece ani. Se pregăti pentru ce avea să vină.

Zăpada cădea din cer ca nişte purici moi şi albi. Vera şi câţiva prieteni se dădeau cu patinele pe lacul îngheţat din spatele casei, plutind în cercuri rapide, fericiţi şi râzând. La marginea îngheţată a lacului, Luce era îngenuncheată, vântul îi bătea rece prin hainele subţiri în timp ce îşi lega patinele, în grabă, ca de obicei, ca să se alăture surorii ei. Şi, lângă ea, o căldură pe care nici nu trebuia s-o privească pentru a o identifica: Daniel, tăcut, ţâfnos, cu patinele deja puse. Simţea imboldul de a-l săruta - încă nu era vizibilă nici o umbră. Seara se anunţa sclipitoare, luminoasă şi ofertantă.

Luce căută umbrele, apoi îşi dădu seama că absenţa lor era explicabilă. Astea erau amintirile Verei. Iar zăpada îngreuna posibilitatea de a le vedea. Totuşi, Daniel probabil că ştia, la fel cum ştiuse când se aruncase în lac. Probabil că îşi dăduse seama de fiecare dată. Oare îi păsa de ce se întâmpla cu oamenii ca Vera după ce Luce murea?

Din partea de lac unde era Luce se auzi o explozie, ca şi cum fusese desfăcută o paraşută. Şi apoi: o bubuitură a unei explozii cu flăcări roşietice în mijlocul zăpezii. O coloană imensă de flăcări portocalii strălucitoare, ce ţâşneau către cer la marginea lacului. Acolo unde fusese Luce. Ceilalţi patinatori se grăbiră să vină către ea, înaintând cu greutate de-a lungul lacului îngheţat. Dar gheaţa se topea rapid, catastrofal, făcând ca patinele lor să se afunde în apa îngheţată de dedesubt. Ţipătul Verei răzbătu prin noaptea albastră, chipul ei în agonie fiind singurul lucru pe care-l putu vedea Luce.

În cazinou, Vera îşi retrase mâna, scuturând-o de parcă tocmai s-ar fi ars. Buzele îi tremurară de câteva ori înainte să spună:

— Tu eşti. Clătină din cap. Dar nu e posibil.

— Vera, şopti Luce, întinzând mâna către sora ei.

Voia s-o ţină de mână, să ia toată durerea Verei şi să şi-o transfere sieşi.

— Nu! Vera clătină din cap şi se îndepărtă cu spatele. Nu, nu, nu! Se lovi de dealerul din spatele ei, împiedicându-se de el şi trântind la podea o grămadă mare de jetoane de pocker.

Jetonele colorate se revărsară pe jos, determinând un cor de oh-uri şi ah-uri printre jucători, care săriră din scaune să le înhaţe.

— Fir-ar să fie, Vera! urlă un bărbat bondoc din fundul sălii, în timp ce se mişca greoi către masa lor, îmbrăcat într-un costum gri ieftin, din poliester, şi încălţat cu pantofi negri, scâlciaţi.

Luce se uită îngrijorată la Miles şi la Shelby. Trei copii minori nu îşi doreau să aibă de-a face cu şeful de sală. Dar el o admonestă pe Vera, cu buzele ţuguiate într-o expresie de dezgust.

— De câte ori să...

Vera îşi regăsise echilibrul, dar continua să se uite îngrozită la Luce, ca şi când aceasta ar fi fost diavolul în persoană, nu sora ei dintr-o altă viaţă. Ochii conturaţi cu creion dermatograf ai Verei erau albi de groază când murmură:

— Nu poate fi aici.

— Iisuse! exclamă şeful de sală când îi văzu pe Luce şi pe prietenii ei, apoi vorbi într-o staţie: Aduceţi pe cineva de la pază. Sunt nişte afurisiţi de copii aici.

Luce se făcu mică între Miles şi Shelby, care spuse printre dinţi:

— Ce-ai zice de o trecere, Miles?

Înainte ca acesta să răspundă, trei bărbaţi cu mâini şi cefe late apărură şi îi înconjurară. Şeful de sală gesticulă nervos. Duceţi-i în ţarc. Vedeţi în ce alte încurcături au mai fost băgaţi.

— Am o idee mai bună, se auzi vocea unei fete din spatele zidului de bodyguarzi.

Toate capetele se întoarseră să vadă de unde venea vocea, dar numai faţa lui Luce se lumină:

— Arriane!

Micuţa fată îi aruncă un zâmbet lui Luce, în timp ce se strecura printre namile. Cu platforme de doisprezece centimetri, părul vâlvoi şi ochii aproape acoperiţi de bretonul negru, Arriane se integra perfect în clientela pestriţăa cazinoului. Nimeni nu ştia ce să creadă, cu atât mai puţin Miles şi Shelby.

Şeful de sală merse către Arriane. Mirosea a cremă de ghete şi a sirop de tuse.

— Şi tu vrei să fii dusă în ţarc, domnişorică?

— O, sună distractiv. Ochii lui Arriane se lărgiră. Din păcate, sunt prea ocupată astă-seară, am bilete în primul rând la Blue Man Group şi, bineînţeles, cina cu Cher dup-aia. Şi mai era ceva ce trebuia să fac... Bătu cu degetul în bărbie, apoi se uită la Luce. A, da! Să-i iau pe ăştia trei de aici. Ne scuzaţi! Trimise un sărut şefului de sală care scotea fum pe nări, se scuză faţă de Vera şi pocni din degete.

Apoi toate luminile se stinseră.

Treisprezece
Şase zile

Grăbindu-i prin labirintul cazinoului întunecat, Arriane se mişca de parcă avea vedere nocturnă.

— Staţi calmi, voi trei, spuse ea. Vă scot de aici într-o clipită.

O ţinea pe Luce foarte strâns de încheietura mâinii, iar Luce la rândul ei îl ţinea pe Miles de mână, iar Miles o ţinea pe Shelby, care înjura din cauza umilinţei de a ieşi pe uşa din dos.

Arriane îi conducea cu precizie şi, deşi Luce nu vedea ce făcea, auzea oameni mormăind şi gemând, în timp ce Arriane îi împingea cu umărul într-o parte.

— Scuze! striga ea. Ups! Scuzaţi-mă!

Îi duse jos pe coridoare întunecate, pline de turişti neliniştiţi, care îşi luminau calea cu telefoanele mobile. Sus erau scări mai întunecate, îmbâcsite din cauză că nu fuseseră folosite şi ticsite de cutii de carton goale. în cele din urmă, lovi într-o uşă şi reuşi să deschidă o ieşire de urgenţă, conducându-i spre o alee îngustă şi întunecată.

Aleea era situată între hotelul Mirage şi alt hotel foarte înalt. Un rând de tomberoane emanau un miros respingător de mâncare scumpă care putrezea. O cantitate mică de apă de canal de culoare verde forma un mic pârâu scârbos, des- părţind aleea în două. Drept în faţă, în mijlocul bulevardului luminat de neoane, un vechi orologiu bătu ora douăsprezece.

— Ah! Arriane inspiră adânc. O nouă zi glorioasă în Las Vegas.

Mi-ar plăcea să încep această zi cu un mic dejun grozav. Cui îi este foame?

— Mmm... eee... Shelby se bâlbâia uitându-se pe rând la Luce, la Arriane şi la cazinou. Ce... Cum...

Privirea lungă a lui Miles era fixată pe cicatricea strălucitoare, de culoarea marmurei, care se întindea pe o parte a gâtului lui Arriane. Luce era deja obişnuită cu Arriane, dar era clar că prietenii ei erau confuzi.

Arriane îşi flutură mâna în faţa lui Miles.

— Băiatul ăsta arată de parcă e gata să mănânce vafe egale cu greutatea lui. Haideţi, ştiu un restaurant mizerabil.

În timp ce alergau pe alee spre stradă, Miles se întoarse spre Luce şi îi vorbi tare:

— A fost extraordinar.

Luce încuviinţă din cap. Doar asta putea să facă în timp ce se chinuia să ţină pasul cu Arriane, care ţopăia pe bulevard. Vera. Nu putea să uite. Toate acele amintiri licăriră pentru un moment. Erau dureroase şi înfiorătoare, şi îşi imagina ce simţise Vera. Dar, pentru Luce, ele fuseseră extrem de satisfăcătoare. Mai mult decât în oricare altă espe- rienţă cu mesagerii, ea se simţi de data aceasta de parcă trăise una dintre vieţile ei anterioare. în mod ciudat, ea văzuse ceva la care nu se gândise vreodată: Existenţele ei anterioare aveau o identitate. Fuseseră complete şi pline de înţeles până apăruse Daniel.

Arriane îi conduse spre un restaurant, o clădire turtită, tencuită, de culoare maro, care părea mai veche decât orice altceva de pe bulevard. Părea mai claustrofobică şi mai tristă decât alte localuri similare.

Shelby deschise calea, împingând uşile de sticlă, sunând din clopoţeii ieftini, prinşi cu bandă adezivă de tavan. Luă în grabă un pumn de bomboane mentolate din bolul de lângă casa de marcat, cerând o masă în colţul din spate. Arriane luă loc lângă ea, în timp ce Luce şi Miles se aşezară pe partea cealaltă a canapelei portocalii, cu tapiţerie jerpelită.

Cu un fluierat şi un gest circular rapid, Arriane comandă un rând de cafea de la chelneriţa bucălată şi drăguţă care avea creionul pus în păr.

Ceilalţi erau atenţi la meniul gros, plastifiat şi cu spirală, întorceau paginile şi se băteau pe vechiul sirop de arţar - o modalitate bună de a evita discuţia despre beleaua din care de-abia scăpaseră.

În cele din urmă, Luce simţi că trebuia să întrebe:

— Ce faci aici, Arriane?

— Comand ceva cu nume amuzant. Rooty Toozy1, că văd că nu au aici Moons Over My Hammy2. Nu mă pot hotărî niciodată.

Luce îşi dădu ochii peste cap. Arriane nu trebuia să facă pe modesta. Era evident că eforturile ei de a-i salva nu fuseseră o simplă coincidenţă.

— Ştii ce vreau să spun.

— Astea sunt zile ciudate, Luce. M-am gândit să le petrec într-un oraş la fel de ciudat.

— Da, ei bine, ele sunt aproape pe sfârşite. Conform armistiţiului, nu-i aşa?

Arriane lăsă din mână cana de cafea şi îşi legănă bărbia în palmă.

— Ei, aleluia! La urma urmei, te învaţă ceva la şcoala aia.

— Da şi nu, spuse Luce. Tocmai l-am auzit fără să vreau pe Roland spunând ceva despre faptul că Daniel este foarte nerăbdător şi numără minutele. Spunea că are legătură cu un armistiţiu, dar nu ştiu cam de câte minute este vorba.

Lângă ea, Miles păru că încremeneşte la auzul numelui lui Daniel. Când chelneriţa veni să le ia comanda, el vorbi primul, pe un ton răstit, împingându-i practic meniul înapoi.

— Cotlet şi ouă, mai nefăcute.

— Oh, bărbătesc, spuse Arriane, uitându-se la Miles şi aprobându-l în timp ce juca ala-bala-portocala cu meniul. Atunci Roozy Tooty Fresh ’N Fruity să fie. Pronunţă la fel de bine ca regina Angliei, păstrând o figură remarcabil de impenetrabilă.

— Cârnaţi cu bacon pentru mine, spuse Shelby. De fapt, o omletă doar cu albuşuri, fără caşcaval. Of, ce naiba. Cârnaţi cu bacon să fie!

Chelneriţa se întoarse spre Luce.

— Dar tu, drăguţo?

— Mic dejun clasic. Luce zâmbi, scuzându-se pentru prietenii ei. Omletă, fără carne.

---

2 Feluri de mâncare servite la IHOP (The International House of Pancakes), un lanţ de restaurante din Statele Unite specializat în produse pentru micul dejun

Chelneriţa clătină din cap şi se îndreptă încet spre bucătărie.

— OK, şi ce altceva ai mai auzit? întrebă Arriane.

— Hmm. Luce începuse să se joace cu carafa de sirop aflată lângă sare şi piper. A fost o discuţie despre, ştii tu, Sfârşitul Timpului.

Chicotind, Shelby îşi puse o porţie zdravănă de frişcă peste cafea.

— Sfârşitul Timpului! Tu chiar crezi porcăriile alea? Cam câte milenii am aşteptat noi asta? Iar oamenii se consideră răbdători doar pentru că aşteaptă de mai bine de două mii de ani! Ha! De parcă o să se schimbe vreodată ceva.

Arriane mai avea puţin şi sărea să o pună pe Shelby la punct, dar nu făcu decât să lase cafeaua din mână.

— Ce nepoliticos din partea mea că nu m-am prezentat prietenilor tăi, Luce.

— Aa, ştim cine eşti, spuse Shelby.

— Da, era un capitol întreg despre tine în manualul de clasa a opta de Istoria îngerilor, spuse Miles.

Arriane bătu din palme.

— Şi mi-au spus că a fost interzisă acea carte!

— Serios? Eşti în manual? Luce râse.

— De ce eşti aşa de surprinsă? Nu crezi că sunt de o importanţă istorică? Arriane se întoarse spre Shelby şi spre Miles.

Acum spuneţi-mi totul despre voi. Trebuie să aflu cu cine s-a împrietenit fata mea.

— Nefilim necredincios căzut în păcat.

Shelby a ridicat mâna.

Miles se holba la mâncarea lui.

— Şi nepriceputul de stră-stră-strănepot al unui înger.

— Nu e adevărat! Luce lovi uşor umărul lui Miles. Arriane, ar fi trebuit să vezi cum ne-a ajutat să păşim în umbră în seara asta. A fost grozav. De aceea suntem aici, pentru că a citit cartea asta şi, deodată, a putut...

— Da, mă întrebam eu, a spus Arriane sarcastic. Dar pe mine altceva mă îngrijorează mai mult.

A gesticulat spre Shelby. Faţa lui Arriane era mai serioasă decât o ştia Luce. Chiar şi ochii ei înnebunitori, de un al- bastru-deschis, păreau foarte serioşi.

— Nu e o perioadă bună să fii căzut în păcat în nici un fel.

Totul este în schimbare, dar va veni şi judecata. Şi va trebui să alegi o parte sau alta. Arriane se holba în mod intenţionat la Luce. Trebuie să ştim cu toţii cum stăm.

Înainte să apuce careva să răspundă, chelneriţa reapăru cu o tavă maro, imensă, de plastic, plină cu mâncare.

— Ce ziceţi, am fost rapidă sau nu? întrebă ea. Care dintre voi a cerut cârnaţi...

— Eu! Shelby o sperie pe chelneriţă cu repeziciunea cu care puse mâna pe farfurie.

— Are careva nevoie de ketchup?

Toţi clătinară din cap.

— Mai mult unt?

Luce arătă spre bucata de unt de pe clătitele ei.

— Avem de toate. Mulţumim.

— Dacă avem nevoie de ceva, spuse Arriane, zâmbind şi uitându-se la faţa veselă făcută din frişcă din farfuria ei, vom striga.

— Oh, ştiu că aşa veţi face. Chelneriţa chicoti şi băgă tava sub braţ. Strigaţi de parcă vine sfârşitul lumii.

După ce a plecat, Arriane fu singura care se apucă de mâncat. Luă o afină din clătită, o băgă în gură şi îşi linse degetele cu poftă. în cele din urmă, aruncă o privire în jurul mesei.

— Daţi-i bătaie! spuse Arriane. Cârnaţii şi ouăle reci nu au nici un farmec. Oftă. Haideţi! Aţi citit cărţile de istorie. Nu ştiţi instructajul?

— Eu nu am citit, spuse Luce. Eu nu ştiu nici un instructaj.

Arriane sugea meditativ furculiţa.

— Bine spus. în acest caz, dă-mi voie să îmi prezint versiunea mea. Care este, categoric, mai amuzantă decât cea din cărţile de istorie, deoarece eu nu voi cenzura marile bătălii, înjurăturile şi toată partea sexy. Versiunea mea are totul, mai puţin imagini 3D, care, trebuie să spun, sunt total supraevaluate. Aţi văzut filmul ăla cu... Observă privirile lor lipsite de orice expresie. Oh, nu mai contează. OK, a început cu multe milenii în urmă. Acum, chiar trebuie să vă spun totul despre Satana?

— A dus demult o luptă pentru putere cu Dumnezeu, spuse Miles cu o voce monotonă, de parcă repeta o lecţie de clasa a treia, în timp ce înfigea furculiţa într-o bucată de carne.

— Înainte de asta, ei erau foarte apropiaţi, a adăugat Shelby, acoperind cârnaţii cu straturi de sirop. Adică, Dumnezeu îl numea pe Satana Luceafărul-de-dimineaţă. Aşa că nu se punea problema că Satana nu era destoinic şi iubit.

— Dar el a preferat să domnească în iad decât să slujească în rai, se băgă şi Luce în conversaţie. Poate că nu ştia istoriile nefilimilor, dar citise Paradisul pierdut.

— Foarte drăguţ! Arriane zâmbi, rezemându-se de Luce. Ştiai că Gabbe a fost, pe vremuri, foarte bună prietenă cu fetele lui Milton? Ei îi place să se dea mare cu fraza asta, iar mie - cu: „Nu vă e de-ajuns că sunteţi febleţea oamenilor?11 în fine! Arriane luă o îmbucătură zdravănă din omleta lui Luce. Drace, ce bună e! Ne aduceţi şi nouă nişte sos picant aici? strigă către bucătărie. OK, unde rămăsesem?

— Satana, zise Shelby cu gura plină de clătite.

— Exact. Deci. Spune ce vrei despre El Diablo Grande, dar el este - Arriane se uită într-o parte şi în alta - cumva responsabil de introducerea ideii de liber-arbitru printre îngeri. Adică: el chiar ne-a dat ceva de gândit nouă, celorlalţi. De care parte eşti? Când au avut posibilitatea de a alege, mulţi îngeri au căzut.

— Cât de mulţi? întrebă Miles.

— Damnaţii? Destui cât să creeze o situaţie fără ieşire. Arriane păru îngândurată pentru un moment, apoi se strâmbă şi chemă chelneriţa. Sos picant! Există în acest local?

— Dar cum e cu îngerii care au căzut, însă nu au trecut de partea... Luce deschise subiectul cu gândul la Daniel. îşi dădea seama că vorbea în şoaptă, dar părea ceva prea important pentru a fi discutat într-un restaurant. Chiar şi într-un restaurant aproape gol, în toiul nopţii.

Arriane coborî şi ea vocea.

— Există mulţi îngeri căzuţi care sunt încă, din punct de vedere tehnic, aliaţii lui Dumnezeu. Dar sunt şi mulţi care s-au dat de partea lui Satana. Noi îi numim demoni, chiar dacă ei sunt doar îngeri căzuţi care au făcut o alegere greşită. Nu e uşor pentru nimeni. De la Cădere, îngerii şi demonii au fost într-o luptă continuă, bla, bla, bla. Ea a pus mult unt pe marginea clătitei. Dar toate acestea sunt pe cale să se schimbe.

Luce se uita în propria farfurie, dar nu putea să mănânce.

— Deci, hmmm, mai devreme ai sugerat că loialitatea mea are ceva legătură cu acest lucru?

Shelby părea mai puţin nesigură ca de obicei.

— Nu neapărat a ta. Arriane clătină din cap. Ştiu că pare că noi toţi atârnăm în balanţă de o veşnicie. Dar, în cele din urmă, totul se va reduce la un înger puternic, care va alege o tabără. Când lucrul acesta se va întâmpla, balanţa se va înclina. Şi atunci contează de ce parte te afli.

Vorbele lui Arriane îi amintiră lui Luce de momentele când fusese închisă împreună cu domnişoara Sophia în micuţa capelă, când aceasta repetase întruna că soarta universului avea de-a face cu Luce şi cu Daniel. Păruse o nebunie la momentul respectiv, iar domnişoara Sophia chiar era dusă cu pluta. Şi, chiar dacă Luce nu prea înţelegea despre ce era vorba, ştia că avea legătură cu reîntoarcerea lui Daniel.

— Daniel, spuse ea uşor. îngerul care poate înclina balanţa este Daniel.

Se explica astfel agonia pe care o trăia tot timpul, de parcă i-ar apăsa pe umeri o valiză de două tone. Se explica lipsa lui îndelungată. Singurul lucru pe care nu îl pricepea era de ce se întreba Arriane în ce direcţie avea să se încline balanţa. Care parte câştiga războiul.

Arriane deschise gura, dar, în loc să răspundă, atacă iar farfuria lui Luce.

— Îmi aduce naibii careva nişte sos picant? ţipă ea.

O umbră căzu peste masa lor.

— Îţi dau eu ceva arzător.

Luce se uită în spatele ei şi se dădu înapoi înfricoşată când observă un băiat foarte înalt, cu un pardesiu maro, lung şi descheiat, şi putu vedea ceva argintiu strălucitor prins la centură. Avea capul ras, un nas subţire şi drept şi gura cu dinţi perfecţi.

Şi ochi albi. Ochi complet goliţi de culoare. Fără irişi şi pupile, fără nimic.

Expresia lui ciudată şi absentă i-a amintit lui Luce de fata proscrisă. Deşi nu o văzuse de aproape, pentru a-şi da seama ce se întâmpla cu ochii ei, acum înţelegea.

Shelby se uită la băiat, înghiţi cu greu şi îşi înfipse privirea în mâncarea ei.

— Nu are nimic de-a face cu mine, mormăi ea.

— Scuteşte-mă, îi spuse Arriane băiatului. Poţi să îl pui pe sendvişul cu pumni pe care urmează să ţi-l servesc.

Luce privi cu ochii larg deschişi cum mica Arriane se ridică şi îşi şterse mâinile de blugi.

— Revin într-o clipă, copii. Oh, şi Luce, aminteşte-mi să te cert pentru asta când mă întorc.

Înainte ca Luce să poată întreba ce legătură avea acest băiat cu ea, Arriane îl apucă de lobul urechii, răsuci tare şi îl lovi cu capul de vitrina de lângă bar.

Zgomotul sparse liniştea leneşă din miez de noapte a restaurantului. Tipul scânci ca un copil când Arriane îi răsuci urechea invers şi se urcă pe el. Urlând de durere, el începu să îşi îndrepte corpul slab până ce o aruncă pe Arriane pe vitrină.

Ea se rostogoli şi se opri pe marginea vitrinei, trântind o plăcintă supraetajată de lămâie şi bezea, apoi sări în picioare pe bar. Se dădu pe spate către el şi îl prinse de cap cu picioarele, apoi începu să îl lovească în faţă cu pumnii ei mici.

— Arriane! ţipă chelneriţa. Nu plăcintele mele! încerc să fiu îngăduitoare, dar trebuie să îmi câştig şi eu traiul!

— Aha, bine! strigă Arriane. Mergem în bucătărie.

Îi dădu drumul tipului, alunecă pe podea şi îl lovi cu tocurile înalte. El se împletici ca un orb către uşa ce ducea spre bucătăria restaurantului.

— Haideţi, voi trei, îi chemă ea de la masă. Poate învăţaţi ceva.

Miles şi Shelby aruncară şerveţelele jos, lucru care îi aminti lui Luce de puştii de la Dover, care obişnuiau să lase totul şi să alerge pe holuri ţipând: „Luptă! Luptă“ de câte ori exista un mic zvon cu privire la o încăierare.

Luce îi urmă cu o uşoară ezitare. Dacă Arriane sugera că băiatul ăsta apăruse din cauza ei, apăreau o mulţime de alte întrebări. Cine erau indivizii care o luaseră pe Dawn? Cine era proscrisa care trăgea cu săgeţi, pe care o omorâse Cam la Nayo Point?

Din bucătărie se auzi o izbitură puternică şi trei bărbaţi speriaţi, cu şorţuri murdare ieşiră în grabă. Când Luce trecu pe lângă ei prin uşa batantă, Arriane îl ţinea jos pe băiat, cu piciorul pe capul lui, în timp ce Miles şi Shelby îl legau cu un tip de sfoară folosit pentru a lega muşchiuleţul de porc. Ochii lui goi se holbau la Luce, trecând parcă prin ea.

Îi astupară gura cu o cârpă de bucătărie.

— Vrei să te răcoreşti puţin? îl luă Arriane peste picior. în camera de refrigerare a cărnii?

Băiatul nu reuşi decât să geamă. încetase să se mai opună.

Apucându-l de guler, Arriane îl târî pe podea şi îl băgă în frigider, îi mai aplică vreo câteva lovituri, ca să se asigure, apoi închise uşa cu calm. îşi şterse palmele şi se îndreptă spre Luce cu o privire tăioasă.

— Cine mă caută, Arriane?

Vocea lui Luce tremura.

— Mulţi, scumpo.

— Era - se gândea la întâlnirea ei cu Cam - un proscris?

Arriane îşi drese vocea. Shelby tuşi.

— Daniel mi-a spus că nu putem fi împreună pentru că el atrage prea mult atenţia. Mi-a zis că aş fi mai în siguranţă la Shoreline, dar au venit şi acolo...

— Doar pentru că ţi-au luat urma când ai părăsit campusul. Şi tu atragi atenţia. Şi, când eşti în lume distrugând cazinouri sau altele asemenea, noi simţim. Lucrul ăsta este valabil şi pentru băieţii răi. Tocmai de-aia eşti la şcoala aia.

— Ce? sări Shelby. Voi doar o ascundeţi la noi? Dar siguranţa noastră? Dacă oamenii ăştia proscrişi apar la noi în campus?

Miles nu spunea nimic, ci doar se uita alarmat de la Luce la Arriane.

— Nu ai înţeles că nefilimii te camuflează? întrebă Arriane. Daniel nu ţi-a spus despre... culoarea lor protectoare?

Luce îşi aminti de noaptea în care Daniel o dusese la Shoreline.

— Cred că a spus ceva legat de un scut, dar... Avusese o mie de lucruri în cap în noaptea aia. Mintea ei fusese ocupată să proceseze informaţia că Daniel o părăsea. Acum simţea un val de vină. Nu am înţeles. Nu a intrat în detalii. A zis doar că trebuie să stau în campus. Am crezut că este exagerat de protector.

— Daniel ştie ce face. Arriane ridică din umeri. De cele mai multe ori. Ea împinse limba spre colţul gurii, gânditoare. OK, doar câteodată. Din când în când.

— Vrei să spui că urmăritorii nu o pot vedea când este în preajma nefilimilor? întrebă Miles, căruia se pare că îi revenise vocea.

— De fapt, proscrişii nu pot vedea deloc, spuse Arriane. Ei au fost orbiţi în timpul Revoltei. Voiam să ajung şi la partea asta a poveştii - este bună! La scoaterea ochilor şi la chestii oedipiene de genul ăsta. A oftat. Oh, ei bine, da, proscrişii. Ei pot să vadă flacăra sufletului - ceea ce este mai greu de deosebit când eşti cu o mulţime de nefilimi.

Miles se uita cu ochii măriţi de curiozitate. Shelby îşi rodea nervos unghiile.

— De-aia au confundat-o pe Dawn cu mine.

— Aşa te-a găsit băiatul din camera de refrigerare, spuse Arriane. Drace, aşa te-am găsit şi eu! Aici eşti ca o lumânare într-o peşteră. Apucă un tub cu frişcă de pe tejghea şi îşi umplu gura. îmi prinde bine un întăritor după o încăierare. Căscă, lucru care o făcu pe Luce să se uite în sus la ceasul verde, digital, de pe tejghea. Era două şi jumătate dimineaţa. Ei, deşi îmi place să îi pun la punct, a trecut de mult ora de culcare pentru voi trei. Arriane fluieră printre dinţi, şi o picătură groasă a unui mesager se scurse dintre umbre de sub mesele de gătit.

— Nu fac niciodată asta, OK? Dacă întreabă cineva, eu nu fac niciodată asta. Călătoria prin mesageri este foarte periculoasă. Ai auzit, eroule? îi atinse fruntea lui Miles, apoi pocni din degete. Umbra se transformă instantaneu într-o uşă perfectă în mijlocul bucătăriei. Dar sunt contracrono- metru acum şi e cea mai rapidă metodă de a vă duce acasă, unde sunteţi în siguranţă.

— Drăguţ, zise Miles, de parcă lua notiţe.

Arriane clătină din cap către el.

— Să nu îţi vină vreo idee. Vă duc înapoi la şcoală şi acolo veţi rămâne. Se uită la fiecare în parte. Dacă nu, o să îmi daţi socoteală.

— Vii cu noi? întrebă Shelby, arătând în final doar un uşor respect combinat cu teamă faţă de Arriane.

— Aşa se pare. Arriane îi făcu cu ochiul lui Luce. Voi v-aţi transformat într-un fel de torpile. Cineva trebuie să fie cu ochii pe voi.

Călătoria cu Arriane era chiar mai lină decât venirea către Vegas. Aveai impresia că intrai undeva la răcoare după ce stătuseşi afară în soare: lumina era puţin mai slabă când intrai pe uşă, dar clipeai de câteva ori şi te obişnuiai cu ea.

Luce era aproape dezamăgită să ajungă iar în camera ei de cămin, după luminile orbitoare şi agitaţia din Las Vegas. Dar apoi se gândi la Dawn şi la Vera. Era aproape dezamăgită. Ochii ei începură să caute toate elementele familiare care îi spuneau că era acasă: două paturi de cămin nefăcute, învălmăşeala de plante de pe pervaz, covoraşele de yoga ale lui Shelby aşezate în colţ, exemplarul din Republica lui Platon pe care i-l dăduse Steven, aşezat pe biroul lui Luce - şi ceva ce nu se aştepta să vadă.

Daniel, îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, supraveghind un foc aprins în cămin.

— Aaa! ţipă Shelby, cuibărindu-se în braţele lui Miles. M-ai speriat de moarte! Şi tocmai în sanctuarul meu. Nu e deloc frumos, Daniel. îi aruncă lui Luce o privire crucişă, de parcă ea avea ceva de-a face cu apariţia lui.

Daniel o ignoră pe Shelby şi îi spuse calm lui Luce:

— Bine ai revenit!

Nu ştia dacă să alerge către el sau să izbucnească în lacrimi.

— Daniel...

— Daniel? îngână Arriane.

Ochii ei se măriră de parcă tocmai văzuse o fantomă.

Daniel îngheţă, căci nici el nu se aştepta să o întâlnească pe Arriane.

— Eu... eu doar am nevoie de ea un moment. Apoi plec. Părea a se simţi vinovat, ba chiar speriat.

— Sigur, a spus Arriane, luându-i strâns pe Miles şi pe Shelby pe după gât. Noi tocmai plecam. Nici unul dintre noi nu te-a văzut aici. Ea îi împinse pe ceilalţi în faţa ei. Ne vedem mai târziu, Luce.

Shelby ieşi fără prea mare tragere de inimă din camera lor de cămin. Ochii lui Miles îi trădau tulburarea şi o privi fix pe Luce până când Arriane îl aruncă pur şi simplu în hol, trântind uşa în urma lor.

Apoi Daniel se apropie de Luce. Ea închise ochii şi lăsă prezenţa lui să o încălzească. Inspiră adânc aerul îmbibat cu mirosul lui, bucuroasă că era din nou acasă. Acasă nu însemna neapărat la Shoreline, ci oriunde îl avea alături pe Daniel. Chiar şi în cel mai ciudat loc. Chiar şi atunci când relaţia lor era un dezastru.

Aşa cum părea să fie acum.

Încă nu o sărută, nici măcar nu o luă în braţe. Era surprinsă că îşi dorea ca el să facă acele lucruri chiar şi după tot ce văzuse. Faptul că nu o atingea îi provocă o durere adâncă în piept. Când deschise ochii, el stătea acolo, doar la câţiva centimetri distanţă, cercetând cu atenţie fiecare părticică din ea cu ochii lui violet.

— M-ai speriat.

Nu îl auzise niciodată să spună asta. Era obişnuită ca ea să fie cea speriată.

— Eşti bine? întrebă el.

Luce clătină din cap. Daniel îi luă mâna şi o ghidă fără nici un cuvânt către fereastră, în afara camerei încălzite de foc şi înapoi în noaptea rece, pe pervazul aspru al ferestrei, unde mai venise şi altă dată.

Luna era alungită şi joasă pe cer. Bufniţele dormeau în pădure. De aici, de sus, Luce putea vedea valurile care se spărgeau uşor de ţărm; în cealaltă parte a campusului se zărea o singură lumină aprinsă, sus, în cabana nefilimilor, dar nu putea să îşi dea seama dacă era la Francesca sau la Steven.

Ea şi Daniel se aşezară pe pervaz, legănându-şi picioarele. Se aplecară spre panta îngustă a acoperişului din spatele lor şi se uitară la stelele neclare de pe cer, care păreau acoperite cu un strat fin de nori. Luce începu să plângă.

Pentru că el era supărat pe ea şi ea era supărată pe el. Pentru că trupul ei trecuse prin atâtea, când înăuntrul, când în afara mesagerilor, dincolo de graniţa statului, în trecutul recent şi înapoi aici. Pentru că inima şi capul ei erau tulburate şi confuze, iar faptul că era aproape de Daniel complica şi mai mult lucrurile. Pentru că Miles şi Shelby păreau să-l urască. Din cauza groazei întipărite pe faţa Verei în momentul când o recunoscuse pe Luce. Din cauza tuturor lacrimilor pe care sora ei le vărsase pentru ea şi pentru că Luce o rănise din nou când apăruse la masa ei de blackjack. Din cauza tuturor celorlalte familii îndurerate, cufundate în tristeţe pentru că fiica lor avusese ghinionul să fie încarnarea unei idioate îndrăgostite. Pentru că gândul la acele familii o făcuse să îi fie foarte dor de părinţii ei din Thunderbolt. Pentru că era responsabilă de răpirea lui Dawn. Pentru că avea şaptesprezece ani şi era încă în viaţă, în ciuda a mii de ani în care viaţa-i fusese o loterie. Pentru că ştia destule încât să-i fie teamă de ceea ce putea aduce viitorul. Pentru că, între timp, se făcuse trei jumătate dimineaţa şi ea nu dormise de zile întregi, şi nu ştia ce altceva să facă.

Acum el o ţinea, învăluind-o cu căldura lui, trăgând-o spre el şi legănând-o în braţele lui. Ea suspina şi sughiţa, şi avea nevoie de un şerveţel, ca să îşi sufle nasul. Se întreba cum de era posibil să se simtă prost pentru atâtea lucruri deodată.

— Sttt, şopti Daniel. Sttt!

Cu o zi în urmă, se simţise îngrozitor văzându-l, în acel mesager, pe Daniel cum o lăsase să se cufunde în uitare. Durerea inevitabilă sădită în relaţia lor părea de neînvins. Dar acum, în special după ce vorbise cu Arriane, Luce simţea că urma ceva important. Ceva se schimba - poate că întreaga lume se schimba -, cu Luce şi Daniel planând pe margine.

Se întâmpla peste tot în jurul lor, în eter, şi transforma felul în care ea se vedea atât pe ea însăşi, cât şi pe Daniel.

Privirea neajutorată pe care ea o văzuse în ochii lui în acele momente chiar de dinainte de moarte. Acum se simţeau de parcă erau în trecut. îi amintea de felul cum se uitase la ea după primul sărut din această viaţă, pe plaja mocirloasă de lângă Sword & Cross. Gustul buzelor lui lipite de ale ei, respiraţia lui pe gâtul ei, braţele lui puternice strânse în jurul ei. Fusese totul aşa de minunat - cu excepţia fricii din ochii lui.

Dar Daniel nu se mai uita aşa la ea de ceva vreme. Privirea lui nu lăsa să se vadă nimic. Se uita la ea de parcă avea să fie mereu prin preajmă, aşa cum ar fi fost firesc. Lucrurile erau diferite în viaţa asta. Toată lumea spunea asta, şi Luce chiar o simţea: o revelaţie creştea din ce în ce mai mult în ea. Se privise cum murise şi supravieţuise. Nu mai era nevoie ca Daniel să-şi poarte singur pedeapsa. Era ceva ce puteau face împreună.

— Vreau să spun ceva, murmură ea cu capul cuibărit la pieptul lui, ştergându-şi ochii cu mânecile. Vreau să vorbesc înainte ca tu să spui ceva. Simţea cum bărbia lui îi atingea uşor creştetul capului. Ştiu că trebuie să fii atent la lucrurile pe care mi le spui. Ştiu că am mai murit până acum. Dar nu plec nicăieri de data asta, Daniel, simt asta. Cel puţin, nu fără să mă lupt. încercă să zâmbească. Cred că ne-ar ajuta pe amândoi dacă ai înceta să mă tratezi ca pe o bucată fragilă de sticlă. Aşa că, te rog, ca prietenă, ca iubită, ca, ştii tu, iubirea vieţii tale, să te mai deschizi puţin în faţa mea. Altfel, o să mă simt izolată şi îngrijorată şi...

Îi atinse bărbia cu degetul şi îi dădu uşor capul pe spate. O privea foarte straniu. Se aştepta ca el să o întrerupă, dar nu o făcu.

— Nu am plecat de la Shoreline să îţi fac în ciudă, continuă ea. Am plecat pentru că nu înţelesesem de ce nu trebuia să plec. Şi mi-am pus prietenii în pericol din cauza asta.

Stăteau faţă în faţă. Violetul din ochii lui pur şi simplu strălucea.

— Te-am dezamăgit de prea multe ori, şopti el. Şi în viaţa asta am făcut greşeala de a fi extrem de precaut. Trebuia să îmi dau seama că vei testa orice limită ţi se va impune. Nu ai fi... fata pe care o iubesc dacă nu ai face asta.

Luce aştepta ca el să zâmbească, însă el a continuat:

— Sunt atâtea în joc de data asta. Am fost aşa de preocupat cu...

— Proscrişii?

— Ei sunt cei care ţi-au luat prietena, spuse Daniel. Abia dacă pot distinge dreapta de stânga, dar să mai decidă şi de care parte să lucreze...

Luce îşi aminti de fata în care Cam trăsese cu săgeata de argint, de băiatul chipeş cu ochi goi din restaurant.

— Pentru că sunt orbi.

Daniel se uită în jos la mâinile lui, frecându-şi degetele. Arăta de parcă era bolnav.

— Orbi, dar foarte agresivi. Ridică mâna şi atinse cu degetul una dintre şuviţele ei blonde.

— A fost o mişcare inspirată să-ţi vopseşti părul. Te-a păzit de rele când nu am putut să ajung suficient de repede.

— Inspirată? Luce era îngrozită. Dawn putea să moară pentru că eu am pus mâna pe o soluţie ieftină de decolorare. De ce e asta o mişcare inspirată? Dacă... dacă îmi vopsesc mâine părul în negru, vrei să spui că proscrişii ar putea să mă găsească?

Daniel clătină energic din cap.

— Nu trebuia ca ei să intre în campusul ăsta. Nu ar fi trebuit să poată pune mâna pe vreunul dintre voi. Muncesc zi şi noapte ca să-i ţin departe de voi - de întreaga şcoală. Cineva îi ajută, însă nu ştiu cine...

— Cam.

Ce altceva putea să facă aici?

Dar Daniel clătină din cap.

— Oricine ar fi, o să regrete.

Luce îşi încrucişă braţele la piept. Faţa îi era încă fierbinte de la plâns.

— Asta înseamnă că nu o să mă duc acasă de Ziua Recunoştinţei? închise ochii, încercând să-şi alunge din minte feţele triste ale părinţilor ei. Nu spune nimic!

— Te rog. Vocea lui Daniel era aşa de serioasă. Nu mai durează mult.

Ea încuviinţă.

— Armistiţiul şi minutele care se scurg, nu?

— Ce? îi strânse puternic umerii cu mâinile. De unde ştii...

— Ştiu. Luce spera ca el să nu îi simtă tremurul, care se accentuă când încercă să se prefacă stăpână pe sine. Şi ştiu că, la un moment dat, în curând, tu vei înclina într-o direcţie balanţa dintre rai şi iad.

— Cine ţi-a spus asta?

Daniel îşi arcui umerii, semn că încearcă să îşi controleze aripile.

— Mi-am dat eu seama. Multe se întâmplă pe aici când tu lipseşti.

O urmă de gelozie strălucea în ochii lui Daniel. în primă fază, Luce se bucură de efectul pe care vorbele ei îl avuseseră asupra lui, însă nu voia să îl facă gelos. Mai ales când erau atâtea alte lucruri mai importante de făcut.

— Iartă-mă, a spus ea. Ultimul lucru de care ai nevoie acum este ca eu să îţi distrag atenţia. Ceea ce faci... pare un lucru destul de important.

Şi nu mai insistă, sperând ca Daniel să se simtă mai confortabil şi să îi spună mai multe. Asta era cea mai deschisă, cinstită şi matură conversaţie pe care o avuseseră, poate, vreodată.

Dar apoi, prea repede, norul ameninţător pe care nici nu îl văzuse apropiindu-se îi acoperi chipul lui Daniel.

— Scoate-ţi toate tâmpeniile din cap. Nu ştii ceea ce crezi că ştii.

Dezamăgirea inundă trupul lui Luce. El o trata în continuare ca pe un copil. Un pas înainte, zece înapoi.îşi arcui picioarele sub ea şi se ridică pe margine.

— Ştiu un singur lucru, Daniel, spuse ea, holbându-se la el. Dacă eram în locul tău, nu ar fi existat nici o ezitare. Dacă eram eu în locul tău şi întregul univers aştepta ca eu să înclin balanţa, aş fi ales pur şi simplu partea binelui.

Ochii violet ai lui Daniel se uitau fix înainte, înspre pădurea năpădită de umbre.

— Tu ai fi ales pur şi simplu binele, repetă el.

Vocea lui suna amorţită şi îngrozitor de tristă. Mai tristă decât o auzise vreodată.

Luce fu nevoită să se lupte cu impulsul de a se ghemui şi de a-şi cere iertare. Aşa că se întoarse şi plecă, lăsându-l pe Daniel în urmă. Nu era evident că trebuia să aleagă binele? Nu aşa ar fi fost nevoită?

Paisprezece

Cinci zile

Cineva îi pârâse.

Duminică dimineaţa, în timp ce restul campusului era ciudat de calm, Shelby, Miles şi Luce stăteau unul lângă altul pe scaune în faţa biroului Francescăi, aşteptând să fie interogaţi. Biroul ei era mai mare decât al lui Steven şi mai luminos, cu un tavan înalt şi trei ferestre mari cu vederea spre nord, către pădure, fiecare fereastră având draperii grele, de catifea, de culoarea lavandei, date la o parte, prin care se vedea albastrul intens al cerului. O fotografie mare înrămată înfăţişând o galaxie era agăţată deasupra unui birou cu blat de marmură, fiind singurul obiect de artă din încăpere. Scaunele în stil baroc pe care erau aşezaţi erau şic, dar inconfortabile. Luce nu avea astâmpăr şi se agita încontinuu.

— Pont anonim la naiba, mormăi Shelby, citând din e-mailul tăios pe care-l primiseră toţi trei de la Francesca de dimineaţă. Treaba asta îmi miroase a Lilith, care sigur şi-a băgat coada.

Luce nu credea că era posibil ca Lilith - sau vreun alt elev - să fi ştiut că plecaseră din campus. Altcineva le spusese profesorilor.

— De ce durează atât de mult? Miles arătă cu capul spre biroul lui Steven, aflat dincolo de perete, unde îi puteau auzi pe cei doi profesori certându-se cu voce joasă. Stabilesc pedeapsa înainte să fi auzit versiunea noastră. îşi muşcă buza de jos. Apropo, care este versiunea noastră?Dar Luce nu asculta.

— Nu văd ce-i aşa de complicat, spuse ca pentru ea. Alegi una sau alta şi îţi vezi de treabă.

— Ce? întrebară la unison Miles şi Shelby.

— Scuze, zise Luce. Dar mai ţineţi minte ce zicea Arriane noaptea trecută despre înclinarea balanţei? I-am spus lui Daniel, şi a reacţionat ciudat rău. Serios vorbind, cum de nu pare evident faptul că există o variantă corectă şi una incorectă.

— Pentru mine e simplu, spuse Miles. Există o alegere bună şi una greşită.

— Cum poţi să afirmi aşa ceva? întrebă Shelby. Tipul ăsta de gândire este exact motivul din cauza căruia suntem în situaţia asta. Să te arunci cu capul înainte! Crede şi nu cerceta! Faţa i se înroşise şi ridicase tonul îndeajuns de mult încât s-o audă Steven şi Francesca. M-am săturat de toţi îngerii şi demonii ăştia care aleg tabere - bla, bla, bla, ăştia sunt răi! Nu, ăia sunt răi! La nesfârşit. Ca şi cum ei ar şti ce e cel mai bine pentru toată lumea din univers.

— Şi ce sugerezi, ca Daniel să fie de partea răului? întrebă Miles. Să vină sfârşitul lumii?

— Nu dau doi bani pe ce face Daniel, spuse Shelby. Şi, sincer, mi se pare greu de crezut că totul depinde de el.

Şi totuşi, asta trebuia să fie explicaţia. Luce nu-şi putea imagina alta.

— Ascultă, poate că linia de demarcaţie bine-rău nu-i aşa de clară cum am fost noi învăţaţi să credem că este, continuă Shelby. Adică, cine spune că Lucifer este atât de rău...

— Ăăă, toată lumea? răspunse Miles, uitându-se la Luce pentru aprobare.

— Greşit! lătră Shelby. Un grup de îngeri foarte convingători, care încearcă să păstreze statu-quoul. Doar pentru că au câştigat o mare bătălie acum mult timp, cred că au dreptul.

Luce privi sprâncenele lui Shelby arcuindu-se în timp ce stătea rezemată de speteaza tare a scaunului. Cuvintele ei o făcură pe Luce să se gândească la ceva ce auzise undeva...

— Învingătorii scriu istoria, murmură. Asta îi spusese Cam atunci, la Noyo Point. Ce voia să spună Shelby? Că învinşii aveau întotdeauna faimă proastă? Punctele lor de vedere erau asemănătoare - numai că, desigur, Cam era rău cu acte în regulă. Nu-i aşa? Şi Shelby doar vorbea ca să se audă vorbind.

— Exact! Shelby clătină din cap către Luce. Stai, ce?

Exact atunci intrară Steven şi Francesca. Aceasta din

urmă se aşeză pe scaunul pivotant de la birou. Steven se postă în spate, cu mâinile pe scaunul ei. Pe cât de lejer arăta Steven în blugi şi cămaşă albă, pe atât de severă părea Francesca în rochia neagră, cu decolteu pătrat.

Îi reamintiră lui Luce de ceea ce spusese Shelby despre linia neclară şi despre conotaţiile cuvintelor înger şi demon.

Bineînţeles că nu putea judeca numai după cum erau îmbrăcaţi Steven şi Francesca, dar era mai mult de atât. Din multe puncte de vedere, era greu să îţi dai seama cine ce era.

— Cine vrea să înceapă primul? întrebă Francesca, punându-şi pe birou mâinile cu manichiura perfectă. Ştim tot ce s-a întâmplat, aşa că nici să nu vă obosiţi să negaţi ceva. Asta e şansa voastră să ne explicaţi de ce.

Luce respiră adânc. Deşi nu era pregătită ca Francesca să intre în subiect atât de repede, nu voia ca Miles sau Shelby să o acopere.

— A fost vina mea, spuse. Voiam să... Văzu încordarea de pe chipul lui Steven, apoi se uită în poală. Am văzut ceva în mesageri, ceva din trecutul meu, şi am vrut să văd mai mult.

— Aşa că ai plecat în această aventură periculoasă - o trecere neautorizată prin mesager -, punându-i în pericol pe alţi doi colegi de clasă care ar fi trebuit să ştie mai bine cum stau lucrurile? întrebă Francesca. Fix în ziua de după răpirea uneia dintre colegele voastre?-Nu-i corect, spuse Luce. Tu ai fost cea care a minimalizat ce s-a întâmplat cu Dawn. Noi voiam doar să privim ceva, dar...

— Dar...? întrebă Steven. Dar vă daţi seama acum cât de stupid a fost ce-aţi făcut?

Luce apucă mânerele scaunului, încercând să-şi reţină lacrimile. Francesca era supărată pe toţi trei, însă furia lui Steven părea să se reverse toată numai asupra lui Luce. Nu era corect.

— Da, bine, ne-am furişat din şcoală şi am fost la Las Vegas, spuse într-un final. Dar singurul motiv pentru care am fost în pericol a fost pentru că voi nu mi-aţi spus nimic. Voi ştiaţi că mă urmăreşte cineva, şi probabil ştiţi şi de ce. N-aş fi plecat din campus dacă mi-aţi fi spus.

Steven se uită la Luce cu văpăi în ochi.

— Dacă sugerezi că trebuie să fim atât de expliciţi cu tine, Luce, atunci sunt dezamăgit. îşi puse mâna pe umărul Francescăi. Poate că aveai dreptate în legătură cu ea, dragă.

— Aşteaptă! replică Luce.

Dar Francesca ridică mâna, făcându-i semn să se oprească.

— Trebuie să fim expliciţi cu tine şi când vine vorba despre oportunitatea pe care ţi-am dat-o la Shoreline pentru dezvoltarea ta educaţională şi personală? Să-ţi spunem că este o experienţă ce apare o dată într-o mie de vieţi?

Luce se înroşi.

— Ai creat o situaţie foarte jenantă pentru noi. Şcoala principală - arătă către partea de sud a campusului - are program de detenţie şi servicii în folosul comunităţii pentru elevii care depăşesc limita. Dar eu şi Steven nu avem un program de pedepse. Până acum, am fost norocoşi să avem elevi care să nu întreacă limitele noastre extrem de generoase.

— Până acum, repetă Steven, uitându-se la Luce. Dar eu şi Francesca am căzut de acord că se impune o pedeapsă rapidă şi severă.

Luce se plecă în faţă pe scaun.

— Dar Shelby şi Miles nu...

— Exact, încuviinţă Francesca. De aceea, când plecaţi de aici, Shelby şi Miles se vor prezenta la domnul Kramer, la şcoala principală, pentru a face muncă în folosul comunităţii. Sărbătoarea Recoltei începe la Shoreline mâine, aşa că sunt sigură ca veţi avea ce face.

— Ce prostie! răbufni Shelby, uitându-se la Francesca. Vreau să spun că Sărbătoarea Recoltei e aşa de distractivă.

— Şi Luce? întrebă Miles.

Steven stătea cu braţele încrucişate, iar ochii lui căprui şi misterioşi o priveau pe Luce peste ramele de baga ale ochelarilor.

— Ţie, Luce, ţi se interzice să iei parte la orice fel de activităţi.

Atât? Asta era tot?

— Ore, masă, casă, recită Francesca. Până când îţi spunem noi şi doar sub atenta noastră supraveghere, astea sunt singurele locuri în care ai voie să mergi. Şi fără vreo călătorie cu mesagerii. S-a înţeles?

Luce încuviinţă din cap.

Steven adăugă:

— Nu ne mai pune răbdarea la încercare. Are şi ea o limită.

Restricţia impusă nu-i lăsa lui Luce prea multe alternative pentru duminică dimineaţa. Cabana era întunecată, iar sala de mese nu se deschidea pentru brunch până la unsprezece. După ce Miles şi Shelby plecară fără tragere de inimă la tabăra de instrucţie a domnului Kramer, Luce nu avu de ales decât să se întoarcă înapoi în cameră. Trase jaluzelele, pe care Shelby le ţinea întotdeauna deschise, apoi se lasă în scaunul de la birou.

Putea să fie mai rău. Prin comparaţie cu poveştile pe care le auzise despre celule de izolare cu zgură pe jos de la Sword & Cross, părea că scăpase ieftin. Nu-i puseseră brăţară de monitorizare. De fapt, Steven şi Francesca îi impuseseră aceleaşi restricţii ca Daniel. Diferenţa era că profesorii chiar puteau s-o supravegheze zi şi noapte. Daniel, pe de altă parte, nu era deloc prezent.

Plictisită, deschise calculatorul, aşteptându-se ca accesul la internet să-i fie restricţionat dintr-odată. Dar se conectă ca de obicei şi găsi trei e-mailuri de la părinţii ei şi unul de la Callie. Poate că partea bună a pedepsei era că acum putea, în sfârşit, să ia mai des legătura cu prietenii şi cu familia.

Către: lucindap44@gmail.com

De la: thegaprices@aol.com

Trimis: Vineri, 20/11 la 8.22 a.m.

Subiect: Căţel-curcan

Ia priveşte fotografia asta! L-am îmbrăcat pe Andrew în curcan pentru petrecerea de toamnă din cartier. După cum se poate vedea după muşcăturile de pe pene, i-a plăcut! Ce zici? îl îmbrăcăm din nou când vii de Ziua Recunoştinţei?

Către: lucindap44@gmail.com

De la: thegaprices@aol.com

Trimis: Vineri, 20/11 la 9.06 a.m.

Subiect: PS

Tatăl tău a citit e-mailul şi zice că poate te-am făcut să te simţi prost. Nu voiam să te fac să te simţi vinovată. Dacă îţi dau voie să vii acasă de Ziua Recunoştinţei, ne-ai face o mare bucurie. Dacă nu, amânăm pe altă dată. Te iubim.

Către: lucindap44@gmail.com

De la: thegaprices@aol.com

Trimis: Sâmbătă, 21/11 la 12.12 a.m.

Subiect: Fără subiect

Orice faci, anunţă-ne şi pe noi.

Pupici, mama

Luce îşi luă capul în mâini. Se înşelase. Chiar dacă ar fi trebuit să petreacă o veşnicie în dormitor, nu i-ar fi fost mai uşor să le răspundă alor ei. îmbrăcaseră canişul în curcan, pentru Dumnezeu! O durea sufletul să îi dezamăgească. Aşa că amână momentul şi deschise e-mailul de la Callie.

Către: lucindap44@gmail.com

De la: callieallieoxenfree@gmail.com

Trimis: Vineri, 20/11 la 4.14 a.m.

Subiect: IATĂ!

Cred că rezervarea biletului de avion de mai jos vorbeşte de la sine. Scrie-mi adresa ta şi iau un taxi joi dimineaţa când ajung. Prima oară în Georgia! Cu cea mai bună prietenă regăsită! Va fi supeeerrr! Ne vedem în ŞASE ZILE!

În mai puţin de o săptămână, cea mai bună prietenă a lui Luce avea să apară la uşa părinţilor ei, pentru Ziua Recunoştinţei, iar părinţii ei aveau să o aştepte, însă Luce urma să fie tot aici, pedepsită. O cuprinse o tristeţe sfâşietoare. Ar fi dat orice să meargă acasă şi să stea măcar câteva zile împreună cu oamenii care o iubeau, să facă o pauză după cele câteva săptămâni obositoare, confuze, pe care le petrecuse aici.

Deschise un e-mail nou şi scrise rapid un mesaj:

Către: cole321@swordandcross.edu

De la: lucindap44@gmail.com

Trimis: Duminică, 22/11 la 9.33 a.m.

Bună ziua, domnule Cole,

Nu vă îngrijoraţi, nu o să vă implor să mă lăsaţi să mă duc acasă de Ziua Recunoştinţei. Sunt conştientă că ar fi în zadar. Dar nu ştiu cum să le spun părinţilor mei. îi anunţaţi dumneavoastră? Spuneţi-le că-mi pare rău.

Aici e totul bine. Binişor. Mi-e dor de casă.

Luce

O bătaie în uşă o făcu pe Luce să sară în picioare şi să trimită mesajul fără să verifice eventuale greşeli gramaticale sau manifestări emoţionale penibile.

— Luce, se auzi vocea lui Shelby de cealaltă parte a uşii. Deschide! Am mâinile pline de prostii de la Ziua Recoltei. Adică bunătăţi. Bătăile în uşă se înteţiră, punctate de mor- măieli ocazionale.

Când deschise uşa, Luce o găsi pe Shelby gâfâind copleşită de greutatea unei enorme cutii de carton. în mâini căra pungi de plastic pline. îi tremurau genunchii în timp ce intră clătinându-se în cameră.

— Pot să te ajut cu ceva?

Luce luă un corn al abundenţei de răchită extrem de uşor, aşezat ca o tichie pe capul lui Shelby.

— M-au pus să fac decoraţiuni, mormăi Shelby în vreme ce lăsa cutia pe podea. Aş da orice să fiu la Gunoaie, ca Miles. Ştii ce s-a întâmplat ultima oară când cineva mi-a dat pe mână un pistol de lipit la cald?

Luce se simţi responsabilă pentru pedeapsa lui Shelby şi a lui Miles. Şi-l imagină pe Miles măturând plaja cu un băţ de adunat gunoaie, din cele pe care le văzuse la deţinuţi pe marginea drumului în Thunderbolt.

— Nici măcar nu ştiu ce este Sărbătoarea Recoltei.

— E enervantă şi pretenţioasă, asta este! spuse Shelby căutând în cutie şi aruncând pe podea pungi cu pene, tuburi cu sclipici şi un top de hârtie în culori pământii. E un fel de banchet la care se adună toţi donatorii de la Shoreline ca să strângă bani pentru şcoală. Toată lumea pleacă acasă convinsă că a făcut un bine pentru că a donat câteva cutii vechi de conserve la banca de alimente de la Fort Braggs. O să vezi mâine-seară.

— Mă îndoiesc, spuse Luce. Sunt pedepsită, îţi aminteşti?

— Fii fără grijă, la asta te vor târî. Unii dintre cei mai importanţi donatori sunt avocaţii îngerilor, aşa că Frankie şi Steven trebuie să facă un adevărat spectacol. Ceea ce înseamnă că toţi nefilimii trebuie să fie prezenţi - şi să zâmbească frumos.

Luce se încruntă, uitându-se la reflexia ei ne-nefilimă din oglindă. Un alt motiv pentru a rămâne în cameră.

Shelby înjură cu voce joasă.

— Am lăsat nenorocita de machetă a curcanului în biroul domnului Kramer, spuse, ridicându-se în picioare şi dând cu piciorul în cutia cu decoraţiuni. Trebuie să mă duc înapoi.

Când Shelby trecu de ea în drum către uşă, Luce se dezechilibră, se lovi de cutie, se împiedică de ceva rece şi umed şi ateriză în nas pe podeaua de lemn. Singurul lucru care îi atenuase căderea era punga de plastic cu pene, care se sparse împrăştiind fulgii coloraţi. Luce se uită să vadă ce stricase, aşteptând ca sprâncenele lui Shelby să fie încruntate de exasperare. Dar Shelby stătea locului, arătând cu un deget către centrul camerei. Un mesager maro-cenuşiu plutea tăcut acolo.

— Nu-i cam riscant? întrebă Shelby. Să invoci un mesager la o oră după ce-ai fost pedepsită pentru că ai invocat un mesager? Nu asculţi deloc ce ţi se spune, nu? Admir asta!

— Nu l-am invocat! insistă Luce, ridicându-se şi adunând fulgii de pe ea. M-am împiedicat şi era acolo, aşteptând. Se apropie ca să analizeze pelicula maroniu-cenuşie. Mesagerul era plat ca o foaie de hârtie şi cam mic, dar felul în care plutea în faţa ei, aproape sfidând-o să-l respingă, o scoase din sărite.

Nu părea să aştepte ca ea să-l ghideze să ia formă. Plutea, de-abia mişcându-se, arătând ca şi cum ar fi putut rămâne aşa întreaga zi.

— Stai puţin, murmură Luce. Ăsta a venit cu celălalt ieri, îţi aminteşti?

Era umbra maronie ciudată care zburase în tandem cu umbra mai închisă la culoare care-i dusese în Las Vegas. Amândoi intraseră pe fereastră vineri seara; apoi ăsta dispăruse. Luce uitase de el până acum.

— Ei bine, zise Shelby, rezemându-se de scara patului suprapus, o să vezi ce e sau nu?

Mesagerul era de culoarea unei camere pline de fum, cu o nuanţă de maro, şi la atingere se simţea precum ceaţa. Luce întinse mâna spre el, trecându-şi palma pe marginile lui umezi şi reci. Simţi cum suflul lui ceţos îi ridică firele de păr de la rădăcină. Aerul din jurul mesagerului era umed, chiar sărat. Un cârd de pescăruşi se auziră ca un ecou din interiorul lui. Nu ar trebui să se uite. Nu se va uita. Dar mesagerul era acolo, transformându-se dintr-o masă maro- niu-cenuşie în ceva mai clar şi mai concret, independent de Luce. Mesajul umbrei prindea viaţă.

Era o vedere din avion a unei insule. La început, erau sus, astfel că tot ce putea vedea Luce era o mică ridicătură de roci abrupte, negre, cu un tiv de pini la poale. Apoi, încet, mesagerul, mări imaginea, ca o pasăre care coboară din înaltul cerului pentru a se opri pe creanga unui copac, şi o fixă asupra unei plaje pustii.

Apa era mâloasă de la nisipul argilos. Pe plajă rămăseseră câteva pietre aduse de maree. Şi, între două dintre cele mai înalte roci...

Daniel privea marea. Creanga pe care o ţinea în mâini era plină de sânge.

Luce suspină când se aplecă şi văzu la ce se uita Daniel.

Nu la mare, ci la un cadavru plin de sânge. Un bărbat mort, întins ţeapăn pe plajă. De fiecare dată când un val ajungea la corp, apa se retrăgea colorată într-o nuanţă de roşu-închis. Dar Luce nu putea vedea rana din cauza căreia murise omul.

Altcineva, îmbrăcat într-un trenci negru şi lung, era aplecat asupra cadavrului, legându-l cu o frânghie groasă.

Cu inima cât un purice, Luce se uită iar la Daniel. Expresia lui era neutră, dar umerii îi tremurau.

— Grăbeşte-te! Pierzi timpul. Mareea se retrage.

Vocea îi era atât de îngheţată, încât o făcu pe Luce să tremure.

Un moment mai târziu, scena din mesager dispăru. Luce îşi ţinu respiraţia până când mesagerul căzu pe podea într-o grămăjoară. Apoi, în partea cealaltă a camerei, jaluzelele pe care Luce le trăsese mai devreme se mişcară. Luce şi Shelby se uitară una la alta agitate, apoi văzură cum o rafală de vânt luă mesagerul pe sus şi îl purtă afară din cameră.

Luce o strânse pe Shelby de încheietura mâinii.

— Tu observi totul. Cine mai era cu Daniel? Tipul care era aplecat peste... Se cutremură. Peste tipul ăla?

— Păi, nu ştiu, Luce. Atenţia mi-a fost un pic atrasă de cadavru. Ca să nu mai spun de copacul însângerat pe care prietenul tău îl ţinea în mână. încercarea lui Shelby de a fi sarcastică era sortită eşecului din cauza terorii care i se simţea în glas.

— Deci l-a omorât? întrebă Luce. Daniel l-a omorât pe tipul ăla, oricine ar fi fost?

— Nu ştiu. Luce tresări. Nu pune problema aşa. Trebuie să fie o explicaţie logică...

— Ce crezi că spunea la sfârşit? întrebă Shelby. Am văzut că i se mişcau buzele, dar n-am reuşit să desluşesc ce spunea. Urăsc treaba asta la mesageri.

„Grăbeşte-te! Pierzi timpul. Mareea se retrage."

Shelby nu auzise asta? Cât de dur şi fără nici o remuşcare sunase vocea lui Daniel?

Atunci Luce îşi aminti: Până nu de mult, nici ea nu putea să audă ce spuneau mesagerii. înainte, sunetul lor se rezuma la zgomot, foşnete şi hârşâituri groase, umede prin copaci. Steven îi spusese cum să acordeze vocile dinăuntru. într-un fel, Luce aproape că-şi dori să nu o fi făcut.

Sigur mai era şi altceva ce nu auzise.

— Trebuie să mă mai uit o dată, spuse Luce, apropiindu-se de fereastra deschisă.

Shelby o trase înapoi.

— Oh, nu, nu trebuie. Mesagerul ar putea fi oriunde acum, iar tu eşti pedepsită, îţi aminteşti? Shelby o împinse pe Luce în scaunul de la birou. O să stai aici cât mă duc eu la biroul lui Kramer să-mi iau curcanul. Amândouă o să uităm că s-a întâmplat asta. OK?

— OK.

— Bine. Mă întorc în cinci minute, aşa că să nu cumva să dispari.

Dar imediat ce uşa se închise, Luce ieşi pe fereastră şi coborî pe platforma unde ea şi Daniel stătuseră noaptea trecută. Era imposibil să uite ce văzuse. Trebuia să invoce umbra încă o dată. Chiar dacă avea să dea de belele şi mai mari. Chiar dacă urma să vadă ceva ce nu avea să-i placă.

Dimineaţa târzie era vântoasă, astfel că Luce fu nevoită să se ghemuiască şi să se ţină bine de şindrile pentru a-şi menţine echilibrul. Mâinile îi îngheţaseră. Inima îi era cât un purice. închise ochii. De fiecare dată când încerca să invoce un Mesager, îşi amintea cât de puţină experienţă avea. întotdeauna fusese norocoasă - dacă se putea numi noroc să-l priveşti pe iubitul tău cum se uită la cineva pe care tocmai îl omorâse.

O atingere umedă se strecură de-a lungul braţului ei. Era oare umbra maronie, urâtă, care-i arătase ceva şi mai urât? Deschise ochii.

Era chiar mesagerul. Se târî pe umerii ei ca un şarpe, îl luă de pe ea şi îl ţinu în faţă, încercând să-l transforme cu mâinile într-o sferă. Mesagerul îi respinse atingerea, plutind în spate, unde nu-l putea ajunge, dincolo de marginea acoperişului.

Se uită la cele două etaje de sub ea. Mai mulţi elevi ieşeau din cămin, îndreptându-se către sala de mese pentru brunch, ca un şuvoi colorat ce se mişca de-a lungul ierbii verzi. Luce încercă să-şi ţină echilibrul. O cuprinse un vârtej şi simţi cum se duce în faţă.

Dar apoi mesagerul se grăbi către ea ca un atacant pe terenul de fotbal, lipind-o cu spatele de zid. Rămase acolo, pe şindrile, gâfâind, în timp ce mesagerul se deschise iarăşi.

Vălul fumuriu se dispersă în lumină, iar Luce îl văzu din nou pe Daniel, cu creanga însângerată în mână. Pescăruşii zburau în cercuri deasupra, mirosul de alge în putrefacţie ajungea până la ea, iar valurile îngheţate se spărgeau de mal. Cadavrul era legat fedeleş. Tipul celălalt se ridică.

Cam.

Nu. Trebuia să fie o greşeală. Se urau. Tocmai purtaseră o bătălie cumplită. Putea accepta faptul că Daniel trebuia să facă lucruri necurate pentru a o proteja de cei care erau pe urmele ei. Dar ce grozăvie îl făcuse să-l caute pe Cam? Să lucreze cu Cam - căruia îi plăcea să ucidă?

Aveau o discuţie aprinsă, dar Luce nu putu distinge nici un cuvânt. Nu putea auzi nimic din cauza ceasului din mijlocul terasei, care tocmai bătuse ora unsprezece. îşi ciuli urechile, aşteptând să înceteze gongul.

— Lasă-mă s-o duc la Shoreline, îl auzi pe Daniel spunând.

Asta se întâmplase, probabil, înainte să vină în California.

Dar de ce trebuia să ceară Daniel permisiunea lui Cam? Doar dacă...

— Bine, spuse Cam plat. Du-o până la şcoală şi apoi caută-mă! Nu face prostii! Voi fi cu ochii pe tine.

— Şi apoi?

Vocea lui Daniel părea agitată.

Cam îşi trecu privirea peste faţa lui Daniel.

— Noi doi o să mergem la vânătoare.

— Nu! strigă Luce, lovind mânioasă umbra.

Dar, imediat ce simţi cum degetele îi trec prin suprafaţa rece şi alunecoasă, îi păru rău. Se sfărâmă în fragmente, căzând lângă ea într-o grămăjoară de cenuşă. Acum nu mai putea vedea nimic. încercă să adune fragmentele aşa cum îl văzuse pe Miles făcând, dar erau tremurânde şi nu se legau.

Apucă un pumn de bucăţi inutile şi suspină.

Steven spuse că, uneori, mesagerii distorsionează realitatea. Ca umbrele pe pereţii peşterii. Dar că întotdeauna exista un sâmbure de adevăr. Luce putea simţi adevărul în bucăţelele reci, umede, în timp ce se chinuia să-şi alunge agonia.

Daniel şi Cam nu erau inamici. Erau parteneri.

Cincisprezece

Patru zile

— Încă puţin curcan de tofu? Connor Madson - un coleg cu părul cârlionţat de-al lui Luce, de la cursurile de biologie şi totodată chelner la Shoreline - stătea lângă ea cu o tavă de argint luni seara, la Sărbătoarea Recoltei.

— Nu, mulţumesc. Luce arătă spre grămada mare de bucăţi de carne „falsă“, călduţă, de pe farfurie.

— Poate mai târziu.

Connor şi restul elevilor-chelneri de la Shoreline erau puşi la patru ace pentru Sărbătoarea Recoltei, în smoking şi cu pălării ridicole. Treceau unul pe lângă altul pe terasa aproape de nerecunoscut, unde se serveau de obicei doar clătite, mâncate în grabă, înainte de cursuri. Fusese transformată într-o adevărată sală de bal în aer liber.

Shelby încă bodogănea în timp ce se deplasa de la o masă la alta, aranjând etichetele cu nume şi aprinzând lumânările. Ea şi restul Comitetului de Decoraţiuni făcuseră o treabă minunată: frunze portocalii şi roşii de mătase fuseseră aranjate pe feţele de masă albe, chifle proaspete fuseseră puse în coşurile pictate cu auriu, iar radiatoarele încălzeau uşor aerul rece şi sărat al brizei marine. Chiar şi curcanii pictaţi din centrul meselor arătau bine.

Toţi elevii, corpul profesoral şi vreo cincizeci dintre cei mai mari donatori ai şcolii veniseră îmbrăcaţi elegant la dineu. Dawn şi părinţii ei sosiseră cu maşina special pentru a lua parte. Deşi Luce nu stătuse încă de vorbă cu ea, Dawn arăta recuperată, chiar fericită, şi îi făcuse veselă cu mâna lui Luce din scaunul ei aflat lângă al lui Jasmine.

Cei vreo douăzeci de nefilimi erau aşezaţi împreună la două mese rotunde alăturate, cu excepţia lui Roland, care stătea într-un colţ retras, cu o fată necunoscută. Apoi fata îşi ridică de pe ochi pălăria mare, în formă de boboc de trandafir, şi îi făcu pe furiş cu mâna lui Luce.

Arriane.

În mod necaracteristic, Luce zâmbi, dar, un moment mai târziu, era aproape să izbucnească în lacrimi. în vreme ce se uita cum se furişau împreună, îşi aminti de scena sinistră pe care o zărise în mesager cu o zi în urmă. La fel ca Daniel şi Cam, Arriane şi Roland făceau, teoretic, parte din tabere opuse, dar toată lumea ştia că formau o echipă.

Totuşi, era cumva diferit.

Sărbătoarea Recoltei trebuia să fie ultima petrecere înainte de Ziua Recunoştinţei, când aveau zile libere de la şcoală şi fiecare mergea acasă, la familie. Pentru Luce, asta era singura petrecere de Ziua Recunoştinţei de care avea parte. Domnul

Cole nu îi răspunsese la e-mail. După ce fusese pedepsită şi după revelaţiile de pe acoperiş, nu prea avea oricum de ce să fie recunoscătoare.

— De-abia dacă te-ai atins de mâncare, îi spuse Francesca, punând o lingură mare de piure în farfuria lui Luce.

Luce începuse să se înveţe cu strălucirea pe care o împrăştia Francesca în jur când vorbea cu ea. Avea o charismă incredibilă numai prin prisma faptului că era un înger.

Strălucea în faţa lui Luce ca şi când întâlnirea din birou n-ar fi avut loc, de parcă Luce nici n-ar fi fost pedepsită.

Lui Luce i se dăduse scaunul de onoare la masa decanului, lângă Francesca. Toţi donatorii veneau în şir să dea mâna cu cei din corpul profesoral. Ceilalţi trei elevi de la masa principală - Lilith, Beaker Brady şi o coreeană tunsă bob pe care Luce nu o cunoştea - câştigaseră un concurs de eseuri ca să obţină un loc la masă. Pentru Luce, fusese suficient să-i scoată din sărite pe profesori îndeajuns de mult încât să le fie teamă s-o piardă din ochi.

Dineul era pe sfârşite când Steven se plecă uşor în faţă. La fel ca Francesca, nu trăda nervozitatea resimţită cu o zi în urmă.

— Asigură-te că Luce se prezintă doctorului Buchanan.

Francesca înghiţi ultima bucăţică de brioşă cu unt.

— Buchanan este unul dintre ei mai mari donatori ai şcolii, îi spuse lui Luce. Poate ai auzit de programul lui „Drăcuşori în Străinătate11?

Luce ridică din umeri în timp ce chelnerii apărură să strângă farfuriile.

— Fosta lui soţie se trăgea dintr-o familie de îngeri, dar, după divorţ, el a cam schimbat taberele. Totuşi - Francesca îl privi pe Steven -, e bine să-l cunoşti. A, bună seara, doamnă Fisher. Ce drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit!

— Da, bună seara!

O femeie în vârstă cu accent britanic, haină de nurcă voluminoasă şi mai multe diamante în jurul gâtului decât văzuse Luce în întreaga viaţă îi întinse mâna înmănuşată în alb lui Steven, care se ridică s-o salute. Francesca se ridică şi ea, aplecându-se înainte s-o întâmpine pe femeie cu un sărut pe fiecare obraz.

— Unde e Miles al meu? întrebă femeia.

Luce sări în picioare.

— A, dumneavoastră trebuie să fiţi... bunica lui Miles?

— Doamne fereşte, nu! zise femeia. Nu am copii, nu m-am măritat niciodată, bu-hu-hu! Sunt domnişoara Ginger Fisher, din ramura NorCal a familiei. Miles este nepotul meu de soră. Şi tu eşti?

Lucinda Price.

— Lucinda Price, da. Domnişoara Fisher se uită în jos la Luce. Am citit despre tine pe ici, pe colo. Deşi nu-mi aduc bine aminte ce-ai făcut exact...

Înainte ca Luce să răspundă, mâinile lui Steven erau pe umerii ei.

— Luce este una dintre cele mai noi eleve ale noastre, spuse el. Veţi fi fericită să aflaţi că Miles a ajutat-o mult să se integreze aici.

Ochii iscoditori ai domnişoarei Fisher nu mai erau fixaţi asupra lor, ei scrutau pajiştea aglomerată. Oaspeţii aproape terminaseră masa, iar Shelby aprindea torţele înfipte în pământ. Când torţa cea mai apropiată de masa principală se aprinse, îl ilumină pe Miles, care se apleca peste masa alăturată ca să ia farfuriile.

— Acela este cumva nepotul meu - servind la mese?

Domnişoara Fisher îşi duse mâna înmănuşată la frunte.

— De fapt, zise Shelby băgându-se în conversaţie, cu o torţă în mână, el adună guno...

— Shelby, i-o tăie Francesca. Cred că torţa aia de lângă mesele nefilimilor s-a stins. Te poţi duce s-o aprinzi? Acum?

— Ştiţi ceva? îi spuse Luce domnişoarei Fisher. Mă duc să-l aduc pe Miles. Probabil sunteţi dornică să vorbiţi cu el.

Miles îşi schimbase şapca cu Dodgers şi hanoracul şi purta o pereche de pantaloni maro şi o cămaşă portocalie. O alegere îndrăzneaţă, dar arăta bine.

— Hei!

Îi făcu cu mâna în care nu ţinea teancul de farfurii murdare. Pe Miles nu părea să-l deranjeze să servească la mese. Zâmbea, era în elementul lui, vorbea cu toată lumea de la petrecere în timp ce curăţa mesele.

Când Luce se apropie, puse farfuriile jos şi o îmbrăţişă, trăgând-o mai aproape.

— Eşti bine? întrebă înclinându-şi capul ca să-şi dea părul din ochi. Nu părea obişnuit cu felul în care părul i se mişca fără şapcă şi îl tot dădea pe spate. Nu arăţi prea bine. Vreau să zic... Arăţi bine, nu asta am vrut să spun. Deloc. îmi place rochia asta. Şi părul îţi stă bine. Dar nu arăţi - strâmbă din nas - în apele tale.

— Asta e îngrijorător. Luce lovi iarba cu vârful pantofilor cu tocuri. Pentru că acum mă simt cel mai bine din toată seara.

— Da? Faţa lui Miles se lumină îndeajuns încât să arate că lua asta drept un compliment. Apoi îi pică fisa. Ştiu că e nasol să fii pedepsit. Dacă e să mă întrebi pe mine, Frankie şi Steven au exagerat. Să te ţină sub supraveghere toată seara...

— Ştiu.

— Nu te uita acum. Sunt sigur că ne privesc. A, super! N-am ce zice! Aia e mătuşa mea Ginger?

— Tocmai am avut plăcerea s-o cunosc, zise Luce şi râse. Vrea să te vadă.

— Sunt sigur că vrea. Te rog să nu crezi că toate rudele mele sunt ca ea. Când o să întâlneşti restul familiei, de Ziua Recunoştinţei...

Ziua Recunoştinţei cu Miles. Luce uitase complet de asta.

— Oh! Miles o privea în faţă. Doar nu crezi că Frankie şi Steven o să te oblige să stai aici de Ziua Recunoştinţei?

Luce ridică din umeri.

— Am crezut că asta înseamnă „până când spunem noi“.

— De asta eşti aşa de tristă.

Îşi puse mâna pe umărul gol al lui Luce. Regretase că-şi luase rochia fără umeri până acum, până când degetele lui îi atinseră pielea. Nu se asemăna deloc cu atingerea lui Daniel - care era electrică şi magică de fiecare dată -, dar era totuşi reconfortantă.

Miles veni lângă ea, apropiindu-şi faţa de a ei.

— Ce este?

Se uită în sus în ochii lui albaştri. Mâna lui era încă pe umărul ei. Simţi cum buzele i se depărtează, gata să spună adevărul.

Că Daniel nu era cine credea ea că era. Ceea ce însemna că ea nu era cine credea că era. Că tot ce simţise pentru Daniel la Sword & Cross nu dispăruse - o făcea să ameţească numai când se gândea la asta - dar acum totul era atât de diferit. Şi că toată lumea spunea că viaţa asta era diferită, că era timpul să rupă cercul vicios, dar nimeni nu-i putea spune ce însemna asta. Că poate ea şi Daniel nu aveau să sfârşească împreună. Că poate trebuia să se elibereze şi să facă totuşi ceva de una singură.

— E greu de spus în cuvinte. Şi mie mi-e greu să înţeleg. De fapt, e ceva ce am tot vrut să-ţi zic...

— Luce! Francesca apăru dintr-odată, băgându-se practic între ei. E timpul să mergem. Te voi conduce înapoi în camera ta.

Şi uite cum se năruia ideea de-a face ceva de una singură!

— Şi, Miles, mătuşa ta Ginger şi Steven vor să te vadă.

Miles îi aruncă lui Luce un ultim zâmbet înţelegător

Înainte să se ducă în partea cealaltă a terasei, la mătuşa lui.

Mesele se goleau, dar Luce îi văzu pe Arriane şi Roland râzând lângă bar. Un grup de fete nefilime erau adunate în jurul lui Dawn. Shelby stătea lângă un tip cu părul blond decolorat şi pielea albă, aproape albinoasă.

Pateticul fost iubit.

Trebuia să fie el. Se rezema de Shelby, în mod clar încă interesat de ea, iar ea în mod clar încă enervată.

Atât de enervată, că nici nu le văzu pe Luce şi pe Francesca trecând prin apropiere - dar tipul le observă. Privirea lui se fixă asupra lui Luce. Albastrul pal al ochilor lui era ciudat.

Apoi cineva strigă că petrecerea de după se muta pe plajă, iar Shelby îi atrase atenţia fostului întorcându-i spatele, spunându-i să nu o urmărească la petrecere.

— Ai vrea să te duci şi tu? o întrebă Francesca în timp ce se îndepărtau de tumultul petrecerii.

Zgomotul şi vântul se potoleau pe măsură ce înaintau pe cărarea de pietriş către cămin, trecând de tufele de bougainvillea. Luce începu să se întrebe dacă liniştea asta deplină nu era opera Francescăi.

— Nu.

Lui Luce îi plăceau colegii ei, dar, dacă era să îşi dorească în momentul acesta ceva, nu ar fi avut legătură cu mersul la o petrecere pe plajă.

Şi-ar dori... Nu ştia bine ce. Ceva ce avea de-a face cu Daniel, de asta era sigură, dar ce? Ca el să-i spună ce se întâmpla, poate. Ca, în loc s-o protejeze ascunzându-i lucruri, să-i dezvăluie adevărul. încă îl iubea pe Daniel. Bineînţeles că îl iubea. O cunoştea mai bine ca oricine. Inima îi bătea nebuneşte de fiecare dată când îl vedea. Tânjea după el. Dar cât de bine îl cunoştea, cu adevărat?

Francesca îşi fixă privirea în iarba care mărginea poteca spre cămin. Foarte subtil, mâinile i se întinseră de-o parte şi de alta a corpului, ca o balerină la bară.

— Nu sunt crini şi nici trandafiri, murmură ca pentru sine, în timp ce vârfurile degetelor începură să-i tremure. Atunci ce?

Se auzi un sunet uşor târşâit, ca rădăcinile unei plante scoase din pământ, şi dintr-odată, ca prin magie, un tiv de flori albe apăru de fiecare parte a potecii. Multe, luxuriante, înalte, cu totul neobişnuite.

Erau bujori sălbatici rari şi delicaţi, cu nişte boboci mari cât o minge de tenis. Florile pe care Daniel i le adusese lui Luce când fusese în spital. Şi poate şi cu alte ocazii, încadrând poteca de la Shoreline, străluceau în noapte ca stelele.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Luce.

— Pentru tine, răspunse Francesca.

— De ce?

Francesca o atinse uşor pe obraz. Câteodată, lucrurile frumoase apar în viaţa noastră ca din senin. Nu le putem înţelege întotdeauna, dar trebuie să avem încredere în ele. Ştiu că vrei să ştii totul, dar uneori e bine să ai puţină încredere.

Vorbea despre Daniel.

— Uită-te la mine şi la Steven, continuă Francesca. Ştiu că putem să fim derutanţi. îl iubesc? Da. Dar, când va veni bătălia finală, va trebui să-l ucid. Asta e realitatea noastră. Amândoi ştim exact cum stau lucrurile.

— Dar nu ai încredere în el?

— Am încredere că va fi fidel naturii sale, cea de demon. Trebuie să ai încredere în faptul că toţi cei din jurul tău vor fi fideli propriilor firi. Chiar şi când par că trădează ceea ce sunt.

— Şi dacă nu-i aşa de uşor?

— Tu eşti puternică, Luce, independentă de oricine şi de orice. Felul în care ai răspuns ieri în biroul meu m-a făcut să văd asta. Şi am fost foarte... bucuroasă.

Luce nu se simţea puternică. Ci, mai degrabă, caraghioasă. Daniel era un înger, aşa că adevărata sa natură trebuia să fie bună. Trebuia să accepte asta fără să pună întrebări? Şi adevărata ei natură? Nu era totul în alb şi negru. Oare din cauza lui Luce erau aşa de complicate lucrurile între ei? Mult timp după ce intră în cameră şi închise uşa în urma ei, nu-şi putu scoate din minte vorbele Francescăi.

O oră mai târziu, o ciocănitură în fereastră o făcu pe Luce să sară în picioare din locul unde stătea şi se uita la focul ce ardea în şemineu. înainte să se ridice, auzi o a doua bătaie, de data asta mai ezitantă. Luce se ridică de pe podea şi se duse la fereastră. Ce căuta Daniel iarăşi aici? Doar susţinuse sus şi tare că era periculos să se vadă. De ce tot venea? Nici măcar nu ştia ce voia Daniel de la ea - poate doar s-o tortureze, aşa cum văzuse în mesageri că făcuse cu alte euri ale sale. Sau, aşa cum spunea el, să iubească toate eurile ei. Astă-seară, tot ce voia de la el era s-o lase în pace.

Trase jaluzelele şi deschise fereastra, trântind încă una dintre plantele lui Shelby. îşi încrucişă braţele pe pervaz, apoi scoase capul pe fereastră, în noapte, gata să-l muştruluiască.

Dar nu Daniel stătea pe pervaz, în lumina lunii.

Era Miles.

Îşi schimbase hainele pretenţioase, dar nu-şi mai pusese şapca cu Dodgers. Deşi stătea în umbră, conturul umerilor săi largi era clar în întunericul albastru al nopţii. Zâmbetul său timid aduse un surâs pe faţa ei. Ţinea în mână un corn al abundenţei plin cu crini portocalii, pe care-i culesese de la Sărbătoarea Recoltei.

— Miles, zise Luce.

Numele sună ciudat când îl rosti. Tonul îi trădă surpriza plăcută, deşi cu un minut în urmă fusese gata să se ia la harţă cu vizitatorul. Inima îi bătu mai tare şi nu-şi putea şterge zâmbetul de pe chip.

— Nu-i aşa că-i ciudat că pot să merg pe cornişă de la fereastra mea până la a ta?

Luce clătină din cap, şocată. Nu fusese niciodată în camera lui Miles, în partea de cămin unde stăteau băieţii. Nici măcar nu ştia unde era.

— Vezi? Zâmbetul i se lăţi. Dacă n-ai fi fost pedepsită, n-am fi aflat niciodată. E frumos aici, Luce. Ar trebui să vii şi tu. Nu ţi-e frică de înălţimi, nu?

Luce voia să meargă pe cornişă cu Miles. Dar nu voia să-şi amintească de momentele când stătuse acolo cu Daniel. Cei doi erau atât de diferiţi! Miles - demn de încredere, drăguţ şi preocupat. Daniel - iubirea vieţii ei. Dacă ar fi aşa de simplu! Părea nedrept şi imposibil să-i compare.

— De ce nu eşti pe plajă cu ceilalţi? întrebă ea.

— Nu toată lumea e pe plajă. Miles zâmbi. Tu eşti aici. Flutură cornul abundenţei plin de flori în aer. Ţi-am adus astea. Shelby are toate plantele alea în partea ei de cameră. Mi-am zis că poţi să le pui pe biroul tău.

Miles îi dădu cornul prin fereastra deschisă. Era plin de flori portocalii strălucitoare. Staminele lor negre tremurau în vânt. Nu erau în perfectă stare, unele chiar se ofiliseră, dar erau mult mai drăguţe decât bujorii imenşi pe care Francesca îi făcuse să înflorească. „Câteodată lucrurile frumoase apar în viaţa noastră ca din senin."

Ăsta era, poate, cel mai frumos lucru pe care îl făcuse cineva pentru ea la Shoreline - alături de faptul că Miles intrase în biroul lui Steven şi furase cartea ca s-o ajute pe Luce să înveţe cum să păşească într-o umbră. Şi de faptul că o invitase la micul dejun, în prima zi când se întâlniseră. Şi de faptul că o indusese imediat în planurile lui de Ziua Recunoştinţei. Şi de lipsa de resentimente de pe chipul lui Miles când fusese însărcinat cu strângerea gunoiului, după ce ea îl băgase în bucluc când plecaseră. Şi de felul...

Îşi dădu seama că putea s-o ţină aşa toată noaptea. Duse florile în cameră şi le aşeză pe birou.

Când reveni, Miles îi întindea mâna ca să iasă pe fereastră. Putea să inventeze o scuză patetică - de exemplu, că nu voia să încalce regulile impuse de Francesca. Sau putea să-i apuce mâna puternică, sigură şi caldă şi să iasă afară. Putea să uite de Daniel pentru un moment.

Cerul părea o explozie de stele. Străluceau în noaptea neagră ca diamantele domnişoarei Fisher - dar mai clare, mai luminoase şi mai frumoase. De aici, pădurea de sequoia din partea de est a şcolii părea deasă, întunecată şi prevestitoare de rele. La vest, se zăreau marea permanent agitată şi licărirea îndepărtată a unui foc de tabără pe plajă. Luce mai văzuse toate astea şi înainte. Oceanul. Pădurea. Cerul. Dar, de fiecare dată când fusese aici, Daniel îi distrăsese atenţia. Aproape că o orbise, în asemenea măsură că nici nu observase cu atenţie totul.

Îţi tăia răsuflarea.

— Probabil că te întrebi de ce am venit, spuse Miles, ceea ce o făcu pe Luce să îşi dea seama că nici unul nu scosese un cuvinţel. Am vrut să-ţi spun asta mai devreme, dar... N-am... Nu sunt sigur...

— Îmi pare bine că ai venit. Mă cam plictiseam uitându-mă la foc.

Îi zâmbi slab.

Miles îşi băgă mâinile în buzunare.

— Ştiu că tu şi Daniel...

Luce oftă fără să vrea.

— Ai dreptate, n-ar trebui să aduc asta în discuţie...

— Nu de asta am oftat.

— Vreau să spun... ştii că te plac.

— Mda.

Bineînţeles că Miles o plăcea. Erau prieteni. Prieteni buni.

Luce îşi muşcă buzele. Acum încerca să se păcălească, ceea ce nu era niciodată un semn bun. Adevărul era că Miles o plăcea. Şi ea îl plăcea pe el. Să-l analizăm puţin: ochi albaştri şi un mic chicotit pe care-l scotea de fiecare dată când zâmbea. în plus, era, fără nici un dubiu, cea mai de treabă persoană pe care o întâlnise vreodată.

Dar exista Daniel, şi, înainte de el, fusese tot Daniel, şi Daniel iar şi iar - era extrem de complicat.

— N-a ieşit prea bine, zise Miles. Voiam, de fapt, să-ţi urez noapte bună.

Se uită în sus la el şi văzu că el se uita în jos la ea. Miles îşi scoase mâinile din buzunare, îi găsi mâinile ei şi i le strânse în spaţiul dintre ei. Se aplecă uşor, dându-i lui Luce încă o ocazie de a vedea noaptea spectaculoasă din jurul lor.

Ştia că Miles voia să o sărute. Ştia că nu trebuia să-l lase. Din cauza lui Daniel, bineînţeles - dar şi din cauza a ceea ce se întâmplase când îl sărutase pe Trevor. Primul ei sărut. Singurul sărut cu altcineva în afară de Daniel. Oare legătura ei cu Daniel fusese motivul morţii lui Trevor? Şi, dacă în momentul în care l-ar fi sărutat pe Miles, el ar fi... Nici nu se putea gândi la asta.

— Miles. îl împinse uşor. Nu ar trebui să faci asta. E periculos... - înghiţi în sec - să mă săruţi.

El chicoti. Bineînţeles că avea să o facă, pentru că nu ştia nimic despre Trevor.

— Cred că o să îmi încerc norocul.

Luce încercă să se tragă înapoi, dar Miles avea capacitatea de a o face să se simtă bine în legătură cu orice. Chiar şi cu asta. Când buzele lui se lipiră de ale ei, îşi ţinu respiraţia, aşteptându-se la ce era mai rău.

Dar nu se întâmplă nimic.

Buzele lui Miles erau moi ca nişte fulgi, sărutând-o îndeajuns de uşor încât să simtă că erau încă prieteni buni - dar cu îndeajuns de multă pasiune ca să îi dea de înţeles că putea avea mai mult. Dacă voia.

Dar, chiar dacă nu iscase flăcări, piele arsă, nici moarte ori distrugere - de ce oare -, sărutul ar fi trebuit s-o facă să se simtă vinovată. Atâta amar de vreme, singurul lucru pe care-l doriseră buzele ei fuseseră buzele lui Daniel. Visa la sărutul lui, la zâmbetul lui, la superbii lui ochi violet, la îmbrăţişarea lui. Nu ar fi trebuit să apară nimeni altcineva.

Şi dacă se înşela în legătură cu Daniel? Dacă putea fi mai fericită - sau fericită, punct - cu altcineva?

Miles se trase înapoi, fericit şi trist în acelaşi timp.

— Aşadar, noapte bună. Se răsuci ca şi când ar porni către camera lui. Dar apoi se întoarse. îi luă mâna.

— Dacă o să simţi vreodată că lucrurile nu merg cu... Se uită la cer. Eu sunt aici. Voiam să ştii asta.

Luce încuviinţă din cap, tulburată. Miles îi strânse mâna, apoi o porni în cealaltă direcţie, sărind pe acoperişul cu ţiglă către camera lui.

Rămasă singură, îşi duse mâna la buze, unde fuseseră buzele lui Miles. Oare Daniel avea să-şi dea seama data următoare când se vedeau? O durea capul de la tot ce se întâmplase şi voia să se bage în pat. în timp ce intra înapoi în cameră pe fereastră, se întoarse să mai vadă o dată priveliştea, să ţină minte cum arăta totul în noaptea când atâtea lucruri se schimbaseră. Dar, în loc să vadă stelele şi pomii, şi valurile ce se spărgeau, ochii lui Luce se fixară pe altceva în spatele unuia dintre coşurile de pe acoperiş. Ceva alb şi umflat. O pereche de aripi strălucitoare.

Daniel. Ghemuit, doar pe jumătate ascuns vederii, la câţiva metri distanţă de locul în care ea şi Miles se sărutaseră. Era întors cu spatele la ea. Capul îi atârna într-o parte.

— Daniel! îl strigă, simţind cum vocea i şe agaţă de numele lui.

Când se întoarse către ea, expresia lui îi trăda agonia. Ca şi cum Luce i-ar fi străpuns inima cu un cuţit. îşi îndoi genunchii, îşi dădu drumul la aripi şi zbură în noapte. O clipă mai târziu, arăta ca orice altă stea pe cerul sclipitor al nopţii.

Şaisprezece
Trei zile

A doua zi, Luce de-abia dacă putu gusta ceva la micul dejun. Era ultima zi înainte de vacanţa de Ziua Recunoştinţei, iar Luce se simţea deja singură. Singurătatea într-o mare de oameni e cel mai rău gen de singurătate, dar asta era situaţia. Toţi ceilalţi elevi din jur erau fericiţi că se duceau acasă şi vorbeau despre familiile lor şi despre persoana dragă pe care nu o mai văzuseră din vacanţa de vară. Şi despre petrecerea pe care cel mai bun prieten o dădea în weekend.

Singura petrecere la care se ducea Luce în weekendul ăsta era cea la care-şi plângea singură de milă în camera ei de cămin goală.

Bineînţeles, mai erau câţiva elevi de la şcoala principală care rămâneau: Connor Madson, care venise la Shoreline de la un orfelinat din Minnesota. Brenna Lee, ai cărei părinţi locuiau în China. Francesca şi Steven rămâneau şi ei - ce surpriză! - şi organizau o cină de Ziua Recunoştinţei în sala de mese joi noaptea, pentru cei rămaşi.

Luce mai avea o singură speranţă: că ameninţarea lui Arriane că avea să stea cu ochii pe ea includea şi vacanţa de Ziua Recunoştinţei. Deşi, dacă se gândea bine, de-abia dacă o văzuse de când îi adusese înapoi la Shoreline. Doar la Sărbătoarea Recoltei.

Toţi ceilalţi aveau să plece în următoarele două zile. Miles la cina de o mie de persoane organizată de familia lui.

Dawn şi Jasmine la întâlnirea comună stabilită de familiile lor la casa lui Jasmine din Sausalito. Chiar şi Shelby - deşi nu-i spusese lui Luce că se ducea la Bakersfield - vorbise la telefon cu mama ei cu o zi în urmă, mormăind: „Da. Ştiu. Voi fi acolo“.

Era cel mai prost moment pentru Luce să fie lăsată singură. Confuzia i se accentua pe zi ce trecea, până când nu mai ştiu ce mai simţea pentru Daniel sau pentru oricine altcineva. Şi nu putea să nu se învinovăţească pentru faptul că-l lăsase pe Miles să meargă atât de departe.

Se gândise toată noaptea şi ajungea de fiecare dată la aceeaşi concluzie: deşi era supărată pe Daniel, pentru incidentul cu Miles ea era singura vinovată. Ea era cea care îl înşelase.

Îi venea rău când îşi amintea cum stătuse Daniel acolo şi privise, fără să spună nimic, în timp ce ea şi Miles se sărutaseră. îşi imagina cum trebuie să se fi simţit când îşi luase zborul de pe acoperiş. Felul în care ea se simţise când auzise prima dată despre ceea ce se întâmplase între Daniel şi Shelby - numai că acum era mai rău, pentru că el văzuse totul. încă un lucru pe care să-l adauge pe lista elementelor care demonstrau că ea şi Daniel nu păreau să comunice.

Un râs cald o readuse cu gândul la micul dejun, rămas neatins.

Francesca plutea printre mese într-o capă cu buline albe şi negre. De fiecare dată când Luce o privea, avea zâmbetul ăla mieros lipit de faţă şi era adâncită în conversaţie cu un elev sau cu altul, dar, cu toate astea, Luce se simţea în continuare observată. Ca şi cum Francesca îi putea pătrunde în minte şi ştia ce o făcuse să-şi piardă apetitul. La fel cum bujorii albi dispăruseră fără urmă peste noapte, tot aşa şi încrederea Francescăi că Luce era puternică putea să dispară.

— De ce eşti aşa de supărată, dragă? Shelby înghiţi o bucată mare dintr-un covrig. Crede-mă, n-ai pierdut mare lucru aseară.

Luce nu-i răspunse. Focul de tabără de pe plajă era ultimul lucru la care se gândea. Tocmai îl văzuse pe Miles venind la micul dejun, mult mai târziu decât de obicei. Şapca cu Dodgers era bine trasă pe ochi, şi mergea un pic adus de umeri. Fără să vrea, îşi duse degetele la buze.

Shelby îi făcea semn cu amândouă mâinile.

— Ce are? E orb? Pământul către Miles!

Când îi atrase în sfârşit atenţia, Miles le făcu stângaci cu mâna, împiedicându-se de masa de autoservire. Le făcu din nou cu mâna, după care dispăru.

— Mi se pare mie sau Miles se poartă ca un necioplit în ultima vreme?

Shelby îşi dădu ochii peste cap şi imită felul în care se împiedicase Miles.

Dar Luce îşi dorea ca el să se împleticească şi...

Şi ce? Să-i spună să nu se simtă jenat? Că sărutul fusese şi vina ei? Că pasiunea pentru cineva ca ea avea să-i aducă numai lucruri rele? Că îl plăcea, dar că atât de multe lucruri erau imposibile? Că, deşi ea şi Daniel erau certaţi acum, nimic nu putea să ameninţe cu adevărat iubirea lor?

— Deci, cum spuneam, continuă Shelby, umplând din nou ceaşca de cafea a lui Luce din cafetiera de bronz de pe masă, foc de tabără, hedonism, bla, bla, bla. Lucrurile astea sunt aşa de plictisitoare. Shelby zâmbea cu jumătate de gură. Mai ales când tu nu eşti prin preajmă.

Inima lui Luce se mai domoli un pic. Din când în când, Shelby îi mai aducea câte o rază de soare. Dar apoi colega ei de cameră ridică din umeri în semn de: „Vezi să nu ţi se urce la cap!“

— Nimeni altcineva nu apreciază la adevărata valoare felul cum o imit pe Lilith. Asta-i tot. Shelby se îndreptă de spate, îşi împinse pieptul înainte şi îşi mişcă partea dreaptă a buzei de sus în semn de dezaprobare. Felul în care Shelby o imita pe Lilith o făcea întotdeauna pe Luce să râdă. Dar azi nu reuşi să schiţeze decât un zâmbet micuţ.

— Hmm! mormăi Shelby. Nu că ţi-ar păsa ce-ai pierdut la petrecere. L-am văzut pe Daniel zburând deasupra plajei aseară. Aţi avut multe să vă spuneţi!

Shelby îl văzuse pe Daniel? De ce nu-i zisese mai devreme? Oare îl mai văzuse şi altcineva?

— Nici măcar n-am vorbit.

— Greu de crezut. De obicei, are multe ordine să-ţi dea…

— Shelby, Miles m-a sărutat, o întrerupse Luce. închise ochii. Pentru un motiv sau altul, aşa era mai uşor să-i spună. Aseară. Şi Daniel a văzut totul. A zburat înainte să…

— Da, am înţeles. Shelby fluieră încet. Asta-i ceva superimportant.

Lui Luce îi ardea faţa de ruşine. Nu putea să-şi şteargă din minte imaginea lui Daniel în vreme ce-şi lua zborul. Semănase atât de mult cu un final.

— Aşa că gata, s-a terminat totul între tine şi Daniel?

— Nu, niciodată. Luce nici nu putea să audă întrebarea fără să se cutremure. Pur şi simplu, nu ştiu.

Nu-i vorbise lui Shelby despre ce văzuse fără ea în mesager, că Daniel şi Cam lucrau împreună. Erau prieteni în secret, după câte îşi putea da ea seama. Shelby oricum nu ştia cine era Cam, iar povestea era prea complicată ca să i-o spună de la capăt. Iar Luce n-ar fi putut suporta dacă Shelby, cu vederile ei atât de controversate despre îngeri şi demoni, ar fi încercat să-i explice că parteneriatul dintre Daniel şi Cam nu era mare scofală.

— Ştii că Daniel va fi răvăşit după treaba asta? Nu e ăsta lucrul cel mai important: iubirea nemuritoare dintre voi doi?

Luce înţepeni în scaunul alb de fier.

— Nu sunt sarcastică, Luce. Poate, nu ştiu, Daniel a fost şi cu altele. E o nebuloasă. Ideea e că, aşa cum am mai zis, pentru el nu a existat niciodată nici o îndoială că tu erai singura care conta.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Nu vreau să te fac pe tine să te simţi mai bine, ci să spun ce cred. în ciuda răcelii lui Daniel - de care nu mă îndoiesc e clar că-ţi e devotat. întrebarea care se pune este: Tu îi eşti lui? Acum Daniel e convins că tu eşti în stare să îl părăseşti imediat ce se iveşte altcineva la orizont. Miles s-a ivit... Şi e un tip de treabă. Un pic cam siropos pentru gustul meu, dar...

— Nu l-aş părăsi niciodată pe Daniel, zise Luce cu voce tare, dorind cu disperare să creadă ce spunea.

Se gândi la oroarea de pe chipul lui în noaptea în care se certaseră pe plajă. Fusese şocată când el o întrebase: „Ne despărţim?'1 Ca şi cum ar fi bănuit că asta era o posibilitate. Ca şi când ea n-ar fi înghiţit povestea lui nebunească despre iubirea lor eternă când i-o spusese sub piersicii de la Sword & Cross. Crezuse totul, din prima, în ciuda neconcordanţelor o implorase să le creadă. Acum, în fiecare zi, acestea o rodeau pe dinăuntru. Simţea cum îi stăteau în gât.

— În cea mai mare parte a timpului, nici nu ştiu de ce mă place.

— Haide, mormăi Shelby. Nu fi una dintre fătucile alea cu replici de genul: „E prea bun pentru mine!“ Va trebui să te duc la masa lui Dawn şi a lui Jasmine. La asta se pricep ele, nu eu.

— Nu în sensul ăla. Luce se plecă uşor în faţă şi coborî tonul. Vreau să spun că, acum mult timp, când Daniel era acolo sus, m-a ales pe mine. Pe mine dintre toate de pe pământ...

— Mă rog, erau mai puţine opţiuni pe atunci. Au! se văită ea când Luce o ciupi. încercam să mai înviorez atmosfera.

— M-a ales pe mine, Shelby, dând cu piciorul nu ştiu cărei funcţii în rai. Asta-i important, nu crezi?

Shelby aprobă din cap.

— Trebuie să fi fost mai mult decât faptul că mă consideră drăguţă.

— Dar... nu ştii ce-a fost?

— L-am întrebat, dar nu mi-a spus niciodată ce s-a întâmplat. Când aduc vorba, se poartă de parcă nu şi-ar putea aminti. Şi asta-i absurd, pentru că înseamnă că amândoi mergem duşi de val. Ne bazăm pe mii de ani de poveşti pe care nici unul nu le poate dovedi.

Shelby îşi frecă bărbia.

— Ce altceva nu-ţi mai spune Daniel?

— Asta intenţionez să aflu.

Pe terasă, timpul trecuse; cei mai mulţi elevi se îndreptau spre clase. Chelnerii se grăbeau să ia farfuriile. La masa cea mai apropiată de ocean, Steven îşi bea cafeaua singur. Ochelarii lui erau pe masă. Ochii i se întâlniră cu ai lui Luce şi o privi fix atât de mult timp, încât, multă vreme, chiar şi când ea se ridică de la masă pentru a se duce la ore, privirea lui intensă îi rămase întipărită în minte. Şi probabil că asta şi intenţionase.

După cel mai plicticos şi mai lung curs despre diviziunea celulară, Luce ieşi de la ora de biologie şi coborî scările din clădirea principală a şcolii, ajungând afară, unde, spre surprinderea ei, parcarea era plină. Părinţi, fraţi şi şoferi formaseră un şir lung de maşini, cu mărci de care Luce nu mai văzuse de pe vremea când mergea la şcoala generală în Georgia.

În jurul ei, elevii se grăbeau să iasă de la ore şi să treacă printre maşini, cărând bagaje. Dawn şi Jasmine s-au îmbrăţişat de rămas-bun, după care Jasmine s-a urcat într-o maşină mică, iar Dawn - într-un SUV. Se despărţeau doar pentru câteva ore.

Luce reveni în şcoală şi ieşi pe uşa din spate, pentru a se furişa spre cămin. Nu era în stare să îşi ia rămas-bun în acel moment.

În vreme ce mergea pe sub cerul gri, Luce era încă o epavă şi se simţea vinovată, dar discuţia cu Shelby o ajutase să-şi recapete cât de cât controlul. Era ciudat, dar faptul că sărutase pe altcineva o făcea să simtă că avea în sfârşit un cuvânt de spus în relaţia ei cu Daniel. Poate că-l făcuse să reacţioneze. Putea să-şi ceară scuze. Putea şi el să-şi ceară scuze. Şi apoi să bea împreună o limonadă sau ceva de genul ăsta. Să treacă peste toate şi să vorbească.

Chiar atunci telefonul zbârnâi. Mesaj de la domnul Cole.

Totul s-a rezolvat.

Deci domnul Cole transmisese vestea că Luce nu venea acasă. Dar, în mod convenabil, nu-i spunea şi dacă părinţii ei mai vorbeau cu ea sau nu. Nu mai auzise nimic de la ei de zile întregi.

Era o situaţie din care nu avea cum să iasă bine: dacă îi scriau, se simţea vinovată că nu le răspundea. Dacă nu-i scriau, considera că din cauza ei nu puteau să comunice cu ea. încă nu ştia cum să rezolve treaba cu Callie.

Urcă scările căminului gol. Fiecare pas făcea un ecou în clădirea cavernoasă. Nu era nimeni. Când ajunse în cameră, se aştepta ca Shelby să fi plecat deja - sau cel puţin să-i vadă valiza făcută şi aşteptând la uşă.

Shelby nu era acolo, dar hainele ei erau încă împrăştiate peste tot în partea ei de cameră. Vesta ei roşie pufoasă stătea atârnată în cuier, iar echipamentul de yoga zăcea aruncat într-un colţ. Poate că nu pleca până a doua zi dimineaţă.

Înainte ca Luce să închidă de tot uşa în urma ei, cineva bătu. îşi scoase capul pe hol.

Miles.

Palmele i se umeziră şi îşi simţi inima bătându-i mai tare. Se întrebă cum îi stătea părul, dacă îşi făcuse patul de dimineaţă şi cât timp mersese acesta în urma ei. Dacă o văzuse că evitase mulţimea din parcare şi dacă observase privirea îndurerată de pe faţa ei când îşi citise mesajele.

— Bună, îi zise ea încet.

— Bună.

Miles era îmbrăcat cu un pulover gros maro peste o cămaşă albă. Purta perechea de blugi rupţi în genunchi care îi atrăgea de fiecare dată atenţia lui Dawn şi le făcea pe ea şi pe Jasmine să fie moarte după el.

Gura lui Miles se schimonosi într-un rictus.

— Vrei să facem ceva?

Îşi ţinea degetele mari pe după bretelele rucsacului lui albastru, iar vocea îi răsuna pe holurile cu pereţi de lemn. Luce se gândi că era posibil ca ea şi Miles să fi fost singuri în toată clădirea. Gândul era incitant, dar şi exasperant.

— Sunt pedepsită pentru eternitate, îţi aduci aminte?

— De asta am adus distracţia la tine.

La început, Luce crezu că Miles se referea la el, dar apoi acesta îşi dădu jos rucsacul de pe umeri şi îl desfăcu. înăuntru era o adevărată comoară de jocuri: Remy, Monopoly. Chiar şi jocul Liceul de Muzică. Chiar şi Scrabble. Era atât de drăguţ şi de firesc, că Luce fu convinsă că o să izbucnească în lacrimi.

— Am crezut că astăzi pleci acasă, spuse. Toţi ceilalţi pleacă.

Miles ridică din umeri.

— Ai mei mi-au spus că nu se supără dacă rămân. O să mă duc acasă peste câteva săptămâni şi, în afară de asta, avem păreri diferite despre vacanţa perfectă. Pentru ei, asta înseamnă orice e demn să apară în New York Times.

Luce râse.

— Şi pentru tine?

Miles scotoci la fundul rucsacului şi scoase două pliculeţe de suc de mere instant, o pungă de porumb pentru floricele şi un DVD cu filmul Hannah şi surorile ei de Woody Allen.

— Umil, dar asta e. Zâmbi. Te-am rugat să petreci Ziua Recunoştinţei cu mine, Luce. Doar pentru că schimbăm locul de desfăşurare nu înseamnă că trebuie să ne schimbăm şi planurile.

Luce simţi cum un zâmbet i se întinde pe toată faţa şi îi deschise uşa să intre. Umerii lui se atinseră de ai ei, iar ochii li se întâlniră pentru un moment. Simţi cum Miles se întoarce pe călcâie, ca şi cum ar fi vrut s-o sărute. Se încor- dă şi aşteptă.

Dar el doar zâmbi, îşi lăsă rucsacul în mijlocul camerei şi începu să desfacă tot ce adusese pentru Ziua Recunoştinţei.

— Ţi-e foame? întrebă fluturând un pachet de porumb pentru floricele.

Luce tresări.

— Nu mă pricep să fac popcorn.

Se gândi la ziua în care ea şi Callie aproape dăduseră foc camerei lor de la Dover. Nu se putea abţine. O făcea să-i fie iar dor de cea mai bună prietenă a ei.

Miles deschise uşa cuptorului cu microunde. Ridică un deget în aer.

— Pot să apăs pe orice buton cu degetul acesta, şi masa e gata. Eşti norocoasă că mă pricep atât de bine la asta.

Era ciudat că mai devreme fusese atât de devastată de faptul că Miles o sărutase. Acum îşi dădea seama că el era singurul care o făcea să se simtă mai bine. Dacă n-ar fi venit el, s-ar fi cufundat într-o prăpastie de vinovăţie. Chiar dacă nu-şi putea imagina un alt sărut cu Miles - nu neapărat pentru că n-ar fi vrut, ci pentru că nu era corect, nu putea să-i facă asta lui Daniel, nu voia să-i facă asta lui Daniel -, prezenţa lui Miles era extrem de reconfortantă.

Jucară Remy până când Luce înţelese într-un final regulile, Scrabble până când îşi dădură seama că setului îi lipseau jumătate dintre litere şi Monopoly până când soarele apuse şi era prea întuneric să vadă planşa fără să aprindă lumina. Apoi Miles se ridică, făcu focul şi puse filmul la laptopul lui Luce. Singurul loc unde puteau să stea şi să se uite la film era pe pat.

Dintr-odată, Luce se simţi agitată. înainte, fuseseră doi prieteni care jucau jocuri de societate într-o după-amiază din timpul săptămânii. Acum, stelele răsăriseră, căminul era pustiu, focul ardea şi... Ce erau acum?

Stătură lângă celălalt pe pat, însă Luce nu se putu opri să se gândească unde îi erau mâinile, dacă păreau nefireşti încrucişate în poală, dacă risca să atingă degetele lui Miles ţinându-le pe lângă ea. Cu colţul ochiului, vedea cum i se mişca pieptul când respira. Putea să audă cum se scărpina la ceafă. îşi dăduse jos şapca şi putea simţi mirosul de şampon de citrice din părul lui. Hanna şi surorile ei era unul dintre puţinele filme de Woody Allen pe care nu le văzuse, dar nu se putea concentra. îşi încrucişă şi-şi descru- cişă picioarele de trei ori până să apară titlul filmului.

Uşa se deschise brusc. Shelby intră valvârtej în cameră, se uită la monitorul computerului lui Luce şi zise:

— Cel mai bun film de Ziua Recunoştinţei din istorie! Pot să mă uit şi... Apoi îi privi pe Luce şi pe Miles stând în întuneric pe pat. Ups!

Luce se ridică.

— Sigur că poţi! Nu ştiam când pleci acasă...

— Niciodată. Shelby se aruncă pe patul de sus, stârnind un mic cutremur pe patul de jos unde stăteau Luce şi Miles. M-am certat cu mama. Nu întreba. A fost plictisitor. îmi place mai mult să stau cu voi, oricum.

— Dar, Shelby... Luce nu-şi putea imagina ce putea fi atât de grav încât să nu se ducă acasă de Ziua Recunoştinţei.

— Hai să ne bucurăm de geniul lui Woody în linişte, zise Shelby.

Miles şi Luce îşi aruncară o privire conspirativă.

— S-a făcut, răspunse Miles şi zâmbi către Luce.

Ca să fie sinceră, Luce era uşurată. Când se aşeză înapoi pe pat, degetele ei se atinseră de ale lui Miles, iar el le strânse în mână. Fusese numai pentru un moment, dar îndeajuns de lung încât Luce să-şi dea seama că, măcar cât dura Ziua Recunoştinţei, totul avea să fie bine.

Şaptesprezece
Două zile

Luce fu trezită de zgomotul făcut de un umeraş tras pe bara de haine a dulapului.

Înainte să poată vedea cine era vinovatul, un munte de haine căzu peste ea. Se ridică în fund, luptându-se să răzbată prin mormanul de blugi, tricouri şi pulovere. îşi luă o şosetă cadrilată de pe frunte.

— Arriane?

— Îţi place asta roşie? Sau cea neagră? Arriane ţinea două rochii de-ale lui Luce pe lângă ea, legănându-le în încercarea de a-şi da seama care s-ar fi potrivit.

Braţele lui Arriane erau goale, fără îngrozitoarele dispozitive de monitorizare pe care fusese nevoită să le poarte la Sword & Cross. Luce nu observase până acum şi se cutremură când îşi aminti de curentul care o electrocuta de fiecare dată când trecea de limitele impuse. Cu fiecare zi petrecută în California, amintirile lui Luce despre Sword & Cross erau tot mai înceţoşate, până când, într-un rhoment ca acesta, ceva o arunca înapoi în iadul şederii ei acolo.

— Elizabeth Taylor spune că numai anumite femei pot purta roşu, continuă Arriane. E vorba despre decolteu şi culoare. Din fericire, tu le ai pe amândouă. Luă rochia roşie de pe umeraş şi o aruncă peste grămadă.

— Ce faci aici? întrebă Luce.

Arriane îşi puse mâinile în şolduri.

— Te ajut să împachetezi, prostuţă mică. Mergem acasă.

— U... unde acasă? Ce vrei să spui? se bâlbâi Luce.

Arriane râse, înaintă, îi luă mâna lui Luce şi o trase jos din pat. Georgia, draga mea. O bătu uşor pe obraz. La Harry şi Doreen. Se pare că o prietenă de-a ta vine şi ea.

Callie. O va vedea pe Callie? Şi pe părinţii ei? Luce ezită, rămasă fără cuvinte.

— Nu vrei să petreci Ziua Recunoştinţei cu familia ta?

Luce aştepta să vadă care era condiţia.

— Dar...

— Nu te îngrijora. Arriane o ciupi de nas pe Luce. A fost ideea domnului Cole. Trebuie să dăm în continuare impresia că te afli unde cred părinţii tăi că te afli. Asta a fost cea mai simplă şi mai distractivă soluţie.

— Dar când mi-a trimis un SMS ieri, a spus că...

— Nu voia să-ţi faci speranţe până când nu era totul aranjat în cel mai mic detaliu, inclusiv - Arriane făcu o reverenţă - însoţitoarea perfectă. Una dintre ele. Roland trebuie să vină din clipă în clipă.

Cineva bătu la uşă.

— Se pricepe. Arriane arătă spre rochia roşie din mâna lui Luce. Puneţi-o pe aia!

Luce îşi trase rapid rochia, apoi se duse la baie să se spele pe dinţi şi să se pieptene. Arriane o pusese în faţa faptului împlinit, aşa că nu mai avea timp de întrebări. Trebuia să se conformeze. Sari!

Ieşi din baie, aşteptându-se să-i vadă pe Roland şi pe Arriane făcând ceva tipic lor - de exemplu, unul dintre ei să stea cocoţat pe valiza ei, în timp ce celălalt o închidea.

Dar nu Roland bătuse la uşă.

Erau Steven şi Francesca.

„ La naiba!“

Propoziţia „Există o explicaţie1' îi stătea lui Luce pe vârful limbii. Numai că nu avea nici cea mai vagă idee cum să facă să iasă bine din situaţia asta. Se uită la Arriane, sperând să primească puţin ajutor. Arriane tocmai arunca tenişii lui

Luce în valiză. Cum de nu îşi dădea seama că intraseră într-o mare încurcătură?

Când Francesca păşi în cameră, Luce se îmbărbătă. Dar apoi mânecile largi ale bluzei stacojii pe care Francesca o purta o înfăşurară pe Luce într-o îmbrăţişare neaşteptată.

— Am venit să-ţi urăm toate cele bune. Bineînţeles că îţi vom simţi lipsa la ceea ce noi numim ironic Cina pentru Cei Rămaşi în Urmă, spuse Steven, luând mâna Francescăi şi îndepărtând-o de Luce. Dar este întotdeauna mai bine pentru un elev să fie cu familia lui.

— Nu înţeleg, spuse Luce. Ştiaţi despre asta? Am crezut că sunt pedepsită.

— Am vorbit cu domnul Cole în dimineaţa asta, zise Francesca.

— Şi nu ai fost pedepsită, Luce, replică Steven. A fost singura modalitate prin care puteai fi în siguranţă, sub supravegherea noastră. Dar eşti pe mâini bune cu Arriane.

Nedorind să zăbovească prea mult, Francesca îl îndrepta deja pe Steven către uşă.

— Am înţeles că părinţii tăi de-abia aşteaptă să te vadă. Şi că mama ta a umplut congelatorul cu multe plăcinte. îi făcu cu ochiul lui Luce, iar apoi ea şi Steven îşi luară rămas-bun şi plecară.

Luce nu-şi mai încăpea în piele de bucurie că se ducea să-i vadă pe ai ei. Dar nu înainte să discute cu Miles şi cu Shelby. Aveau să fie dezamăgiţi că ea pleca şi îi lăsa aici. Nici nu ştia unde era Shelby. Nu putea să plece fără să...

Roland îşi băgă capul pe uşă. Arăta foarte serios într-un blazer cu dungi şi cămaşă albă, apretată. Codiţele sale rasta negre-aurii erau mai scurte, mai ascuţite, contrastând şi mai puternic cu ochii negri.

— E totul în ordine? întrebă zâmbindu-i ştrengăreşte lui Luce. Mai avem un pasager. Făcu semn către cineva din spatele lui, care apăru după un moment cu un sac în mână.

Miles.

Le zâmbi încântător şi se aşeză pe marginea patului lui Luce, care îşi imagină cum avea să-l prezinte pe Miles părinţilor ei. Şi-ar da jos şapca, ar da mâna cu amândoi, ar complimenta goblenul pe jumătate terminat al mamei ei...

— Roland, ce parte din „misiune top secret“ nu ai înţeles? îl întrebă Arriane.

— E vina mea, spuse Miles. L-am văzut pe Roland îndreptându-se încoace... şi l-am obligat să-mi spună. De asta a întârziat.

— Imediat ce a auzit cuvintele „Luce“ şi „Georgia“, i-a luat o nanosecundă să împacheteze, zise Roland şi arătă spre Miles.

— Am avut o înţelegere de Ziua Recunoştinţei, spuse Miles, uitându-se numai la Luce. Nu puteam s-o las s-o încalce.

— Nu. Luce zâmbi. Nu putea.

— Hmm! Arriane ridică o sprânceană. Mă întreb ce-ar spune

Francesca despre asta. Poate ar trebui să-i întrebe cineva mai întâi pe părinţii tăi, Miles...

— Ei, haide, Arriane. Roland îi anulă spusele fluturând din mână. De când trebuie să obţii aprobări? O să am eu grijă de el. N-o să intre în nici o belea.

— Să intre în belea unde? Shelby dădu buzna în cameră, cu covoraşul de yoga atârnat cu un şnur pe spate. Unde mergem?

— La Luce acasă, în Georgia, de Ziua Recunoştinţei, răspunse Miles.

În hol, în spatele lui Shelby se vedea un cap blond spălăcit. Fostul iubit al lui Shelby. Pielea îi era albă ca brânza, iar Shelby avea dreptate: ceva nu era în regulă cu ochii lui. Erau mult prea decoloraţi.

— Pentru ultima oară, am spus la revedere, Phil.

Shelby îi trânti uşa în nas.

— Cine era ăla? întrebă Roland.

— Fostul meu prieten, un ticălos şi jumătate.

— Pare un tip interesant, spuse Roland privind în gol spre uşă.

— Interesant? Shelby pufni. Un ordin de restricţie ar fi mai interesant. Aruncă o privire către valiza lui Luce, apoi la sacul lui Miles, după care începu să-şi arunce lucrurile alandala într-un geamantan negru.

Arriane gesticula exasperată.

— Nu se poate face nimic fără anturaj? o întrebă pe Luce. Apoi, întorcându-se către Roland: Presupun că-ţi asumi răspunderea şi pentru ea?

— Ce-mi place când intri în spiritul sărbătorilor! replică Roland. Mergem la familia Price pentru Ziua Recunoştinţei, îi spuse lui Shelby, a cărei faţă se lumină. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine.

Lui Luce nu-i venea să creadă cât de bine se aranjau lucrurile. Ziua Recunoştinţei cu familia ei şi Callie, şi Arriane, şi Roland, şi Shelby, şi Miles. Nici dacă plănuia, nu i-ar fi ieşit mai bine.

Un singur lucru o măcina. Şi o măcina serios.

— Dar Daniel?

Cu alte cuvinte: „Ştie despre excursia asta? Şi care e treaba cu el şi cu Cam? Şi mai este supărat pe mine din cauza acelui sărut? Şi e aiurea să vină şi Miles? Şi care sunt şansele ca Daniel să apară acasă mâine, deşi spune că nu trebuie să mă vadă?“

Arriane îşi drese vocea.

— Da, ce-i cu Daniel? întrebă ea încet. Timpul ne va oferi răspunsuri.

— Deci avem bilete de avion? întrebă Shelby. Pentru că, dacă zburăm, trebuie să-mi iau cutia cu calmante, uleiuri esenţiale şi perna electrică. Nu vreţi să mă vedeţi în aer fără ele.

Roland pocni din degete.

Lângă picioarele lui, umbra făcută de uşa deschisă se dădu la o parte de pe podeaua de lemn, ridicându-se cum se ridică o trapă care duce la subsol. O rafală de vânt se înălţă dinspre podea, urmată de întuneric. Mirosea a fân umed în timp ce umbra devenea o sferă micuţă, compactă.

Dar apoi, la un semn al lui Roland, se transformă într-o poartă neagră de trecere. Părea genul de poartă care duce în bucătăria unui restaurant, de tip pivotant, cu fereastră rotundă în partea de sus. Numai că asta era făcută din ceaţa întunecată a unui mesager, şi singurul lucru vizibil prin fereastră era întunericul.

— Arată la fel ca aia despre care am citit în carte, spuse Miles, în mod clar impresionat. Tot ce-am putut eu să fac a fost o fereastră ciudată, ca un trapez. îi zâmbi lui Luce. Dar tot a funcţionat.

— Fii atent, băiete, spuse Roland şi vei vedea cum se călătoreşte cu stil.

Arriane îşi dădu ochii peste cap.

— Ce-ţi mai place să te dai mare!

Luce întoarse capul către Arriane.

— Dar ai spus...

— Ştiu. Ştiu ce-am spus despre cât de periculoase sunt călătoriile cu mesagerii. Şi nu vreau să fiu unul dintre îngerii ăia fă-cum-zic-eu-nu-cum-fac-eu. Dar toţi am căzut de acord - Francesca, Steven, domnul Cole, toată lumea...

„Toată lumea?“ Luce nu putea să-i pună pe toţi laolaltă şi să nu observe că lipsea o piesă. Unde era Daniel în toată povestea asta?

— În plus, zise Arriane şi zâmbi mândră, ne aflăm în prezenţa unui maestru. Ro este unul dintre cei mai buni la călătoriile cu mesagerii. După care, îi şopti lui Roland: Să nu ţi se urce la cap!

Roland trase de uşa mesagerului. Aceasta pârâi din balamale, dar se deschise, dând la iveală o gaură neagră.

— Hmm, mai zi o dată de ce sunt aşa de periculoase călătoriile cu mesagerii! murmură Miles.

Arriane arătă de-a lungul camerei, la umbra de sub veioză, în spatele covoraşului de yoga al lui Shelby. Toate umbrele tremurau.

— Un ochi neantrenat n-ar ştii ce mesager să folosească. Şi, crede-mă, sunt întotdeauna umbre care stau la pândă, aşteptând să le deschidă cineva din greşeală.

Luce îşi aminti de umbra maronie de care se împiedicase. Care-i dăduse imaginea de coşmar a lui Daniel şi a lui Cam pe plajă.

— Dacă nu alegi mesagerul care trebuie, e foarte uşor să te pierzi, explică Roland. Dacă n-ai idee unde - sau când - să treci. Dar, dacă stai cu noi, n-ai de ce să te temi.

Stresată, Luce apăsă cu degetul în mesager. Nu-şi amintea ca restul umbrelor în care păşiseră să fi fost aşa de ceţoase şi de întunecoase. Sau poate că nu avusese habar care pot fi consecinţele.

— Nu vom apărea, pur şi simplu, în bucătăria alor mei, nu-i aşa? Cred că mama ar leşina din cauza şocului...

— Te rog! Arriane plescăi, în timp ce-i aşeza pe Luce, pe Miles şi pe Shelby în faţa mesagerului. Ai puţină încredere!

Era ca şi cum înaintau printr-o ceaţă apoasă şi cenuşie, rece, umedă şi neplăcută. Aluneca şi se lipea de pielea lui Luce, şi îi rămânea în plămâni când respira. Un ecou al unui zgomot surd umplea tunelul ca o cascadă. în celelalte două dăţi când Luce călătorise cu un mesager, se simţise aruncată în toate părţile şi grăbită, catapultată prin întuneric pentru a ajunge la lumină. Acum era diferit. Nu mai ştia unde era, cât era ceasul, cine era şi încotro mergea.

Apoi, o mână puternică o trase afară.

Când Roland îi dădu drumul, ecoul făcut de cascadă se transformă într-un susur şi un miros puternic de clor îi invadă nările. O platformă de sărituri în apă. Una familiară, sub un acoperiş cu arcadă, cu panouri de sticlă vitrată crăpate. Soarele trecuse dincolo de ferestrele înalte, dar lumina sa arunca luciri colorate pe suprafaţa piscinei de dimensiuni olimpice. De-a lungul pereţilor erau lumânări în firide de piatră, aruncând o lumină palidă, inutilă. Ar fi recunoscut biserica-şcoală oricând.

— Oh, Doamne, suntem iar la Sword & Cross, şopti Luce.

Arriane se uită înjur repede, fără nici o tragere de inimă.

— În ce-i priveşte pe părinţii tăi, când vor veni să ne ia mâinedimineaţă, tu ai fost aici tot timpul ăsta. S-a înţeles?

Arriane se purta de parcă întoarcerea la Sword & Cross pentru a rămâne peste noapte echivala cu cazarea la un motel oarecare. în schimb, întoarcerea la partea asta a vieţii ei o lovi pe Luce în plin. Sword & Cross era un loc îngrozitor, dar era un loc unde ei i se întâmplaseră multe. Aici se îndrăgostise, aici o privise pe prietena ei murind. Mai mult decât oriunde altundeva, aici era locul în care ea se schimbase.

Închise ochii şi râse amar. Nu ştia nimic atunci prin comparaţie cu ce ştia acum. Şi totuşi, se simţise mai sigură pe ea şi pe sentimentele ei decât credea că avea să se mai simtă vreodată.

— Ce naiba e locul ăsta? întrebă Shelby.

— Fosta mea şcoală, spuse Luce, privindu-l pe Miles.

Părea cam stânjenit şi neliniştit, rezemat de zid, stând lângă Shelby. Luce îşi aminti: erau copii de treabă şi, deşi nu le spusese niciodată prea multe despre momentele petrecute aici, zvonistica nefilimilor le împuiase deja capul cu detalii înfiorătoare, pentru a-i ajuta să-şi imagineze acea noapte îngrozitoare de la Sword & Cross.

— Aşa, reluă Arriane, uitându-se la Shelby şi la Miles. Şi, dacă părinţii lui Luce vă vor întreba, voi doi mergeţi la şcoală aici.

— Explică-mi cum de poate fi asta o şcoală? spuse Shelby. Ce faceţi, înotaţi şi vă rugaţi în acelaşi timp? Asta e o eficienţă a naibii de ciudată, pe care n-ai s-o vezi pe Coasta de Vest. Cred că mi s-a făcut dor de casă.

— Dacă ţi se pare nasol aici, ar trebui să vezi restul campusului.

Shelby se strâmbă, însă Luce n-o putea învinovăţi. Comparat cu Shoreline, locul ăsta era un fel de purgatoriu. Dar, spre deosebire de ceilalţi elevi de aici, ei aveau să plece a doua zi.

— Păreţi obosiţi, copii, spuse Arriane. Ceea ce e bine, pentru că i-am promis lui Cole că nu o să ieşim prea mult în evidenţă.

Roland se rezemase de trambulină, masându-şi tâmplele, în vreme ce rămăşiţele mesagerului tremurau la picioarele lui. Se ridică şi preluă conducerea.

— Miles, tu o să stai cu mine în fosta mea cameră. Şi, Luce, camera ta e încă goală. O să punem un pat de oaspeţi pentru Shelby. Haideţi să ne lăsăm bagajele şi ne întâlnim în camera mea. O să folosesc contactele mele pe piaţa neagră ca să fac rost de pizza.

Cuvântul „pizza“ a fost suficient pentru a-i trezi din amorţeală pe Miles şi pe Shelby, dar Luce îşi revenea mai greu. Nu era chiar aşa ciudat ca fosta ei cameră să fie încă goală. Numărând pe degete, îşi dădu seama că plecase de aici de mai puţin de trei săptămâni. I se păruse că trecuse mult mai mult, ca şi cum o zi ar fi fost o lună, şi îi era imposibil să-şi imagineze Sword & Cross fără oamenii - îngeri sau demoni - care făcuseră parte din viaţa ei aici.

— Nu te îngrijora. Arriane veni lângă Luce. Locul ăsta e ca o uşă rabatabilă. Oamenii vin şi pleacă mereu din cauză că sunt daţi afară din şcoală, au părinţi nebuni şi altele asemenea. Randy pleacă astă-seară. Nimănui nu-i pasă. Dacă cineva se uită mai urât la tine, uită-te şi tu la el. Sau trimite-l la mine. Făcu semn cu pumnul. Eşti gata să mergem?

Arătă către ceilalţi, care îl urmau deja pe Roland.

— Vă prind din urmă, spuse Luce. Trebuie să fac ceva mai întâi.

În colţul din est al cimitirului, lângă terenul tatălui ei, mormântul lui Penn era modest, dar îngrijit. Ultima dată când văzuse Luce cimitirul, era acoperit cu un strat gros de praf. Urmare a fiecărei bătălii a îngerilor, după cum îi spusese Daniel. Luce nu ştia dacă vântul măturase praful sau dacă praful îngerilor dispăruse pur şi simplu cu timpul, dar cimitirul părea să fi revenit la starea sa iniţială de neglijare, înconjurat în continuare de o pădure de stejari ce avansa continuu. Numai că lipsea ceva vital, ceva ce Luce nu putea identifica, dar care o făcea să se simtă singură.

Un strat de iarbă peticit crescuse pe şi în jurul mormântului lui Penn, aşa că nu mai arăta atât de dureros de nou, comparat cu mormintele vechi de secole din jur. Un buchet de crini proaspeţi era aşezat în faţa pietrei de mormânt, simple, gri, pe care Luce citi:

PENNYWEATHER VAN SYCKLE-LOCKWOOD
PRIETENĂ DRAGĂ
199l-2009

Luce respiră adânc, iar ochii i se umplură de lacrimi. Plecase de la Sword & Cross înainte să o înmormânteze pe Penn, dar Daniel se ocupase de tot. Era pentru prima oară în multe zile când inima ei tânjea după el. Pentru că el ştia, mai bine decât ea însăşi, exact ce trebuia să scrie pe piatra de mormânt a lui Penn. Luce îngenunche pe iarbă, cu lacrimile şiroindu-i libere.

— Sunt aici, Penn! şopti ea. îmi pare rău că a trebuit să te părăsesc. îmi pare rău că te-ai încurcat cu mine. Meritai mai mult. O prietenă mai bună decât mine.

Îşi dorea ca prietena ei să fie încă acolo. îşi dorea să poată sta de vorbă cu ea. Ştia că Penn murise din vina ei şi aproape că i se rupea inima.

— Nici nu mai ştiu ce fac şi sunt tare speriată.

Voia să spună că-i ducea dorul, dar ce îi lipsea cu adevărat era prietena pe care ar fi putut-o cunoaşte mai bine dacă moartea n-ar fi luat-o atât de repede. Nimic nu era corect.

— Bună, Luce!

Se grăbi să-şi şteargă lacrimile înainte să-l vadă pe domnul Cole stând de cealaltă parte a mormântului lui Penn. Se obişnuise atât de mult cu profesorii eleganţi de la Shoreline, încât domnul Cole îi păru aproape şleampăt în costumul lui maro mototolit, cu mustaţă şi cu părul şaten cu cărare într-o parte, deasupra urechii stângi.

Luce se ridică fornăind.

— Bună ziua, domnule Cole.

Zâmbi amabil.

— Aud că eşti bine la noua şcoală. Toată lumea spune că te descurci excelent.

— Oh... nu... Nu sunt chiar aşa de sigură.

— Eu sunt. Ştiu că părinţii tăi sunt foarte fericiţi că te vor vedea. E bine când putem aranja lucrurile.

— Mulţumesc, spuse, sperând că el înţelegea cât de recunoscătoare îi era.

— Doar o întrebare.

Luce se aştepta ca el s-o întrebe ceva complicat despre Daniel şi Cam, despre bine şi rău, încredere şi decepţie...

Dar nu întrebă decât:

— Ce ţi-ai făcut la cap?

Capul lui Luce era cu susul în jos în chiuveta din baia fetelor de lângă cantina de la Sword & Cross. Shelby adusese ultimele două bucăţi de pizza cu brânză şi le puse pe farfuria lui Luce. Arriane scosese o cutie de vopsea neagră ieftină de păr - singura pe care Roland o găsise în ultimul moment, apropiată de culoarea naturală a lui Luce.

Nici Arraine, nici Shelby nu o întrebaseră de unde apăruse nevoia subită de schimbare a culorii. Le era recunoscătoare. Dar acum vedea că aşteptaseră ca ea să se afle într-o poziţie vulnerabilă, cu vopseaua în cap, ca să înceapă interogatoriul.

— Crezi că Daniel va fi mulţumit? întrebă Arriane cu tonul ei cel mai timid şi mai insinuant. Nu că ai face asta pentru Daniel! Nu?

— Arriane, o avertiză Luce. Nu avea de gând să discute despre asta. Nu astă-seară!

Dar Shelby părea şi ea curioasă.

— Ştii ce mi-a plăcut întotdeauna la Miles? Că te place pentru cine eşti, nu datorită culorii părului.

— Dacă aveţi de gând să fiţi majorete, de ce nu v-aţi luat câte un tricou cu Echipa Daniel şi Echipa Miles pe ele?

— Ar trebui să ne comandăm câte unul, spuse Shelby.

— Al meu e la spălătorie, replică Arriane.

Luce le ignoră şi se concentră pe apa caldă şi pe vopseaua care îi curgea din păr şi se prelingea în chiuvetă: degetele groase ale lui Shelby o ajutaseră prima dată când se vopsise, când Luce credea că asta era singura modalitate de a o lua de la capăt. Prima dovadă de prietenie a lui Arriane faţă de Luce fusese să-şi tundă părul, să arate ca Luce. Acum, mâinile lor erau în părul lui Luce în aceeaşi baie în care Penn o clătise de carnea tocată pe care Molly i-o aruncase în cap în prima ei zi la Sword & Cross.

Era o senzaţie dulce-amăruie şi frumoasă, şi Luce nu-şi putea da seama ce însemna asta. Numai că nu mai voia să se ascundă - nici de ea, nici de părinţii ei, nici de Daniel şi nici măcar de cei care o urmăreau.

Căutase o modalitate ieftină de a se transforma când ajunsese în California. Acum îşi dădea seama că singura cale de a face o schimbare era să câştige dreptul de a face o schimbare. Să-şi vopsească părul negru nu era răspunsul - ştia că încă nu ajunsese acolo -, dar cel puţin făcuse un pas în direcţia corectă.

Arriane şi Shelby încetară să dezbată cine era mai potrivit pentru Luce. O priviră în linişte şi încuviinţară din cap. Simţi chiar înainte să se vadă în oglindă: apăsarea grea a melancoliei, pe care nici măcar nu ştia că o poartă pe umeri, se dusese.

Redevenise cine fusese. Era gata să plece acasă.

Optsprezece
Ziua recunoştinţei

Când Luce intră în casa părinţilor săi din Thunderbolt, totul era neschimbat. Cuierul din hol părea în continuare că se răstoarnă din cauza mulţimii de haine atârnate în el. Mirosul de cearşafuri uscate făcea casa să pară mai curată decât era. Canapeaua cu imprimeu floral din camera de zi era luminată de soarele de dimineaţă care trecea prin jaluzele. Un morman de reviste de decoraţiuni pătate de ceai acopereau măsuţa de cafea, paginile preferate erau marcate cu bonuri de la cumpărături, pentru momentul îndepărtat când părinţii ei aveau să scape de ipotecă şi să se apuce de redecorat casa. Andrew, pudelul isteric al mamei ei, alerga spre musafiri să-i miroasă şi se uita cu un aer familiar la glezna lui Luce.

Tatăl ei îi lăsă în hol geanta, punându-i braţul pe umăr. Luce se uită la imaginea tată-fiică reflectată în mica oglindă de la intrare.

Ochelari săi fără rame alunecară pe nas când îi sărută părul redevenit negru.

— Bine ai venit acasă, Lucie, spuse el. Ne-a fost dor de tine.

Luce închise ochii.

— Şi mie mi-a fost dor de voi.

Era prima dată după săptămâni întregi când nu îşi minţea părinţii.

Casa era caldă şi plină de miresme îmbătătoare de Ziua Recunoştinţei. Trase aer în piept şi îşi imagină imediat toate felurile de mâncare care stăteau calde în cuptor. Curcan la cuptor cu umplutură de ciuperci - specialitatea tatălui ei. Sos de merişor, rulouri pufoase şi foarte multă plăcintă de dovleac cu nuci pecan, specialitatea mamei, pentru a hrăni tot statul. Probabil că gătise toată săptămâna.

Mama o prinse de încheietura mâinii. Ochii ei căprui erau uşor umezi.

— Ce mai faci, Luce? Eşti bine?

Era o uşurare să fie acasă. Luce simţi că şi ochii ei se umezesc. încuviinţă din cap, îmbrăţişându-şi mama.

Părul mamei, negru şi tuns până la bărbie, era aranjat şi fixat de parcă fusese cu o zi în urmă la coafor. Şi, la cum o ştia, aşa se şi întâmplase. Arăta mai tânără şi mai frumoasă decât îşi amintea Luce. în comparaţie cu părinţii mai în vârstă pe care încercase să îi viziteze în Mount Shasta - chiar şi în comparaţie cu Vera -, mama lui Luce părea fericită şi energică, fără nici un motiv de tristeţe.

Acest lucru se datora faptului că ea nu trecuse prin ce trecuseră ceilalţi - şi anume, pierderea unei fiinţe dragi, fiică sau soră. Să o piardă pe Luce. Părinţii săi îşi construiseră întreaga viaţă în jurul ei. Dacă ea ar muri, pur şi simplu, i-ar distruge.

Nu putea să moară, aşa cum se întâmplase în trecut. Nu putea distruge viaţa părinţilor ei, nu acum când aflase mai multe despre trecutul ei. Avea să facă orice era necesar pentru a-i şti fericiţi.

Mama ei adună hainele şi căciulile celorlalţi patru adolescenţi care erau în hol.

— Sper că prietenilor tăi le este foame.

Shelby îşi îndreptă degetul arătător spre Miles.

— Aveţi grijă ce vă doriţi.

Părinţii lui Luce nu păreau deloc deranjaţi de numărul mare de musafiri veniţi pe neaşteptate la masa de Ziua Recunoştinţei.

Când automobilul tatălui ei, marca Chrysler New Yorker, trecuse prin porţile din fier forjat de la Sword & Cross, Luce îl aştepta de ceva vreme. Ea nu reuşise să închidă un ochi toată noaptea. Se simţea ciudat că era iar la Sword & Cross şi totodată agitată din cauza grupului straniu care se aduna de Ziua Recunoştinţei la ea acasă.

Din fericire, dimineaţa trecuse fără nici un incident; după ce îi dăduse tatălui ei cea mai lungă şi mai caldă îmbrăţişare, îi spusese că erau câţiva prieteni care nu aveau unde să se ducă de sărbători.

Cinci minute mai târziu, erau cu toţii în maşină.

Acum se învârteau prin casa copilăriei lui Luce, analizând fotografii înrămate cu ea în diferite momente jenante, privind lung prin aceleaşi ferestre franţuzeşti prin care se uitase şi ea, pe deasupra bolurilor cu cereale, timp de mai bine de zece ani. Părea o altă lume. în timp ce Arriane alerga spre bucătărie pentru a o ajuta pe mama lui Luce să bată nişte frişcă, Miles îl bombarda pe tatăl ei cu întrebări despre enorma vechitură de telescop din biroul său. Luce era extrem de mândră că părinţii ei se purtau minunat şi încercau să-i facă pe toţi să se simtă bine.

Claxonul unei maşini de afară o făcu să tresară.

Ea se cocoţă pe canapea şi ridică uşor jaluzeaua. Afară, un taxi cu alb şi roşu staţiona în faţa uşii, tuşind extenuat în aerul rece de toamnă. Ferestrele erau colorate, dar nu putea fi mai mult de un pasager.

„Callie.“

Una dintre cizmele până la genunchi ale lui Callie se zărea pe după uşa din spate, înfigându-se pe trotuarul de beton. O secundă mai târziu, faţa în formă de inimioară a celei mai bune prietene a lui Luce ieşi la iveală. Tenul de porţelan al lui Callie era îmbujorat, părul ei roşcat era mai scurt, tăiat la modă, aproape de bărbie. Ochii ei de un albastru-deschis străluceau. Din nu ştiu ce motiv, ea continua să se uite în interiorul maşinii.

— La ce te uiţi? întrebă Shelby, trăgând şi ea de o jaluzea, ca să poată vedea.

Roland alunecă pe cealaltă parte a lui Luce şi se uită şi el.

Tocmai la timp pentru a-l vedea pe Daniel coborând din taxi…

Urmat de Cam, care era pe locul din faţă.

Luce trase aer în piept când îi văzu.

Amândoi băieţii purtau haine lungi, de culoare închisă, ca acelea pe care le aveau pe ţărm, în scena pe care o zărise ea. Părul lor strălucea în soare. Şi, pentru un moment, doar pentru un moment, Luce îşi aminti de ce fusese la început uimită când îi văzuse la Sword & Cross. Erau frumoşi. Nu puteai trece asta cu vederea. Ireal, nefiresc de fermecători.

Dar ce naiba căutau ei aici?

— La fix, murmură Roland.

— Cine i-a invitat? întrebă Shelby, de partea cealaltă.

— La asta mă gândeam şi eu, spuse Luce, dar tot simţi că o lua cu leşin când îl văzu pe Daniel. Deşi situaţia lor era destul de încurcată.

— Luce! Roland chicotea văzând expresia ei în timp ce se uita la Daniel. Nu crezi că ar trebui să deschizi uşa?

Se auzi soneria de la intrare.

— Este Callie? strigă mama lui Luce din bucătărie, peste bâzâitul mixerului.

— Sigur! ţipă Luce, simţind o durere rece în piept.

Sigur că voia să o vadă pe Callie. Dar îşi dădu seama că dorinţa de a-l vedea pe Daniel, de a-l atinge, de a-l ţine în braţe, de a respira parfumul lui şi de a-l prezenta părinţilor săi era mai puternică decât bucuria de a o vedea pe cea mai bună prietenă.

Vor putea să vadă, nu-i aşa? Ei vor putea să observe că Luce găsise persoana care îi schimbase viaţa pentru totdeauna.

Deschise uşa.

— La mulţi ani de Ziua Recunoştinţei! rosti tărăgănat o voce sudistă înaltă.

Luce fu nevoită să clipească de câteva ori până când creierul ei reuşi să facă toate conexiunile.

Gabbe, cel mai frumos şi cel mai manierat înger de la Sword & Cross, stătea pe veranda lui Luce, îmbrăcată într-o rochie tricotată de mohair, de culoare roz. Părul ei blond era o minunată frenezie de şuviţe, fixate cu ace de păr sub formă de miei bucle în vârful capului. Pielea ei avea o sclipire moale, atrăgătoare - spre deosebire de a Francescăi. Ţinea un buchet de gladiole într-o mână şi o cutie albă de plastic cu îngheţată în cealaltă.

Lângă ea, cu părul blond şi rădăcini şatene, stătea demonul Molly Zâne. Blugii ei negri şi rupţi se potriveau cu puloverul negru uzat, de parcă încă respecta codul vestimentar de la Sword & Cross. Piercingurile ei faciale se înmulţiseră de când o văzuse Luce ultima dată. Ţinea în braţe o oală de fontă. Se uita la Luce cu o privire strălucitoare.

Luce îi văzu şi pe ceilalţi mergând pe aleea şerpuită. Daniel ţinea valiza lui Callie ridicată pe umăr, iar Cam se sprijinea, zâmbind, cu mâna de antebraţul drept al lui Callie, în timp ce stătea de vorbă cu ea. Nu ştia dacă ar trebui să fie uşor nervoasă sau pe deplin fermecată.

— Eram prin apropiere, zise Gabbe, oferindu-i florile lui Luce. Am făcut îngheţată de vanilie, şi Molly a adus un aperitiv.

— Creveţi Diablo. Molly ridică uşor capacul şi Luce simţi mirosul unei supe condimentate cu usturoi. Reţeta familiei. Molly trânti capacul înapoi, apoi o împinse pe Luce şi intră în hol, împiedicându-se de Shelby în calea ei.

— Scuză-te, spuseră ele în acelaşi timp, pe un ton aspru, privindu-se cu suspiciune.

— Oh, ce bine! Gabbe se aplecă să o îmbrăţişeze pe Luce. Molly şi-a făcut o prietenă.

Roland o conduse pe Gabbe în bucătărie, şi atunci Luce o văzu, în sfârşit, pe Callie. Se uitară fix una la alta, apoi zâmbiră amândouă involuntar şi alergară una către cealaltă.

Impactul cu Callie a cam zdruncinat-o pe Luce, dar nu conta. S-au îmbrăţişat lung, cu faţa îngropată în părul celeilalte. Se bucurau aşa cum fac cei care nu au mai văzut de mult timp un foarte bun prieten.

Contrar voinţei sale, Luce se depărtă de prietena ei şi se îndreptă spre cei doi băieţi care erau puţin mai în spate. Cam arăta cum arată el de obicei: calm şi nestingherit, şmecher şi chipeş.

Dar Daniel nu se simţea confortabil - şi avea şi motive. Ei nu mai vorbiseră de când o văzuse sărutându-l pe Miles, şi acum apărea ca din senin cu prietena cea mai bună a lui Luce şi cu duşmanul său Cam sau... ce-o fi fost Cam pentru Daniel acum.

Dar...

Daniel era la ea acasă. La o aruncătură de băţ de părinţii ei. Cum ar reacţiona ei dacă ar şti cine era el, de fapt? Cum să îl prezinte pe băiatul care era responsabil de o mie dintre morţile ei, de care era atrasă ca un magnet în cea mai mare parte a timpului, care era imposibil şi evaziv, şi secretos şi uneori chiar ticălos, a cărui dragoste nu o înţelegea, care era frate cu dracu’, pentru numele lui Dumnezeu, şi care poate că nu o cunoştea deloc - dacă îşi imagina că era o idee bună să apară aici neinvitat, însoţit de acel demon...

— Ce cauţi aici? Vocea ei era seacă, pentru că nu putea vorbi cu Daniel fără să vorbească şi cu Cam, şi nu putea vorbi cu Cam deoarece îi venea să îi dea cu ceva în cap.

Cam rosti într-un final:

— La mulţi ani şi ţie de Ziua Recunoştinţei! Am auzit că ăsta este locul cel mai potrivit pentru a sărbători.

— Am dat peste prietena ta la aeroport, a adăugat Daniel, pe tonul monoton pe care îl folosea când el şi Luce erau în public.

Era mai formal, ceea ce o făcea pe ea să îşi dorească din ce în ce mai mult să rămână doar ei doi, ca să se poată comporta natural, să îl apuce de reverele hainei lui idioate şi să-l scuture până când avea să-i explice tot. Mersese prea departe.

— Am început să vorbim, am luat un taxi împreună, a continuat Cam, făcându-i cu ochiul lui Callie.

Callie s-a uitat zâmbind către Luce.

— Şi eu îmi imaginam o întâlnire intimă la familia Price! Dar aşa este mult mai bine. Distracţia e asigurată.

Luce îşi dădu seama că prietena ei căuta pe faţa ei indicii despre cei doi tipi. Ziua Recunoştinţei părea să devină cam stânjenitoare. Nu aşa trebuia să fie!

— Haideţi la masă! strigă mama ei din cadrul uşii. Zâmbetul ei se transformă într-o grimasă confuză când văzu mulţimea de afară. Luce, ce se întâmplă?

Vechiul ei şorţ cu dungi verzi şi albe era legat în jurul taliei.

— Mamă, spuse Luce şi făcu semn cu mâna, ei sunt Callie, Cam şi...

Voia să se întindă şi să pună mâna pe Daniel sau să facă orice pentru a-i da de înţeles mamei că el era special, că el era alesul. Şi pentru a-i arăta şi lui că ea încă îl iubea, că totul avea să fie bine între ei. Dar nu reuşi. Stătea acolo fără să facă nimic...

— ... Daniel.

— OK. Mama ei se uită pe furiş la nou-veniţi. Ei, hmm, bine aţi venit! Luce, draga mea, pot vorbi puţin cu tine?

Luce se apropie de mama ei, făcându-i semn lui Callie că venea imediat înapoi. O urmă pe mama ei prin foaier, prin holul îngust unde erau agăţate fotografii înrămate din copilăria lui Luce, până în dormitorul confortabil şi luminat de lămpi al părinţilor ei. Mama se aşeză pe cuvertura albă şi îşi încrucişă braţele.

— Ai ceva să îmi spui?

— Îmi pare rău, mamă, murmură Luce şi se aşeză pe pat.

— Nu vreau să exclud pe nimeni de la o masă de Ziua Recunoştinţei, dar nu crezi că ar trebui să tragem linie undeva? Nu crezi că e de-ajuns o maşină plină de oameni neaşteptaţi?

— Da, sigur că ai dreptate, spuse Luce. Nu i-am invitat pe toţi oamenii aceştia. Sunt şi eu uimită că au apărut.

— Avem aşa de puţin timp de petrecut cu tine. Ne face plăcere să îţi cunoaştem prietenii, spuse mama lui Luce, netezindu-şi părul. Dar preţuim mai mult momentele petrecute cu tine.

— Mamă, ştiu că te-am pus într-o situaţie dificilă, dar - Luce îşi puse obrazul pe palma deschisă a mamei sale - el este special. Daniel. Nu ştiam că va veni, dar acum, că este aici, vreau să îmi petrec timpul cu el la fel de mult cum vreau să îmi petrec timpul cu tine şi cu tata. Are sens ce spun?

— Daniel? repetă mama ei. Băiatul acela blond frumos? Voi doi sunteţi...

— Suntem îndrăgostiţi. Luce tremura. Deşi avea dubii cu privire la relaţia lor, faptul că-i spusese mamei că îl iubea pe Daniel deveni real, o făcu să îşi dea seama că, în ciuda tuturor, ea îl iubea cu adevărat.

— Înţeleg. Când mama ei încuviinţă din cap, buclele ei castanii date cu fixativ nici nu se clătinară. Zâmbi. Ei bine, nu putem să îl dăm afară tocmai pe el, nu-i aşa?

— Mulţumesc, mamă!

— Mulţumeşte-i şi tatălui tău. Şi, draga mea, data viitoare, anunţă-ne mai din timp, te rog. Dacă ştiam că îl aduci acasă pe „alesul“ tău, căutam prin pod albumul cu fotografii de când erai bebeluş. Făcu cu ochiul şi o pupă pe obraz pe Luce.

Întoarsă în camera de zi, Luce dădu peste Daniel.

— Îmi pare bine că eşti cu familia ta, spuse el.

— Sper că nu eşti supărată pe Daniel că m-a luat şi pe mine, adăugă Cam, şi Luce căută aroganţa din vocea lui, dar nu o găsi. Sunt sigur că amândoi aţi prefera ca eu să nu fiu aici, dar - se uită la Daniel - o înţelegere e o înţelegere.

— Sunt sigură, spuse Luce pe un ton calm.

Chipul lui Daniel era impasibil. Dar, deodată, se întunecă. Miles tocmai venea dinspre sufragerie.

— Hei, tatăl tău vrea să ţină un toast. Ochii lui Miles erau fixaţi asupra lui Luce într-un mod care o făcea să creadă că încerca din răsputeri să evite privirea lui Daniel. Mama ta m-a rugat să te întreb unde vrei să stai.

— Oh, oriunde. Poate lângă Callie?

O uşoară panică o lovi pe Luce când se gândi la toţi musafirii şi la faptul că trebuia să îi ţină pe cât posibil la distanţă pe unii de alţii. Şi pe Molly departe de aproape toţi ceilalţi.

— Trebuia să fi făcut un plan cu locul fiecăruia.

Roland şi Arriane au aşezat rapid masa pentru jocuri de cărţi la marginea mesei din sufragerie, astfel că petrecerea se întindea până în camera de zi. Cineva pusese o faţă de masă auriu cu alb, iar părinţii ei scoseseră chiar şi vasele de porţelan de la nunta lor. Lumânările erau aprinse şi paharele cu apă pline. Şi, curând, Shelby şi Miles aduceau în boluri aburinde fasole verde şi cartofi piure, în timp ce Luce se aşeza între Callie şi Arriane.

Masa lor intimă de Ziua Recunoştinţei se transformase într-o masă de douăsprezece persoane - patru oameni, doi nefilimi, şase îngeri căzuţi (trei de partea Binelui şi trei de partea Răului)

- şi un câine îmbrăcat în curcan, cu castronul lui cu resturi sub masă.

Miles se îndreptă spre scaunul aflat fix în faţa lui Luce - dar văzu privirea ameninţătoare a lui Daniel. Miles se retrase, şi Daniel tocmai voia să se aşeze, când Shelby îi luă locul strecurându-se repede. Zâmbind victorios, Miles se aşeză în partea stângă a lui Shelby, în faţa lui Callie, în timp ce Daniel, uşor enervat, se aşeză în dreapta ei, în faţa lui Arriane.

Cineva o lovea pe Luce pe sub masă, încercând să-i atragă atenţia, dar ea nu-şi ridica privirea din farfurie.

Când toată lumea îşi alese un loc, tatăl lui Luce, aflat în capul mesei, se ridică, privi spre mama ei şi ciocni furculiţa de paharul său de vin roşu.

— Se ştie că, de obicei, ţin un discurs lung în această perioadă a anului, chicoti el. Dar nu am servit niciodată până acum aşa de mulţi copii cu priviri flămânde, aşa că o să trec la subiect. Sunt recunoscător pentru draga mea soţie, Doreen, pentru cel mai bun copil, Luce, şi pentru voi toţi fiindcă sunteţi aici. Se uită fix la Luce, înălţând capul aşa de cum o făcea el când era mândru. Este minunat să văd că te-ai transformat într-o domnişoară aşa de frumoasă, cu aşa de mulţi prieteni de nădejde. Sperăm să mai vină pe la noi. Noroc la toată lumea! Pentru prieteni!

Luce se strădui să zâmbească, evitând schimburile de priviri dintre „prietenii11 ei.

— Bravo, bravo! Daniel rupse tăcerea extrem de jenantă, ridicând paharul. Ce ar fi viaţa fără prieteni devotaţi şi serioşi?

Miles abia dacă se uită la el pentru o clipă, după care înfipse o lingură în piureul de cartofi.

— Asta o zice însuşi Domnul Devotat.

Soţii Price erau prea ocupaţi să paseze felurile de mâncare către capătul opus al mesei pentru a observa căutătura urâtă a lui Daniel înspre Miles.

Molly punea Creveţi Diablo, de care nimeni nu se atinsese încă, într-o grămadă crescândă în farfuria lui Miles.

— Tu să-mi spui când să mă opresc.

— Uau! Mo, păstrează ceva şi pentru mine. Cam se întinse să ia oala cu creveţi. Ia spune, Miles! Roland mi-a zis că ţi-ai dovedit îndemânarea la scrimă zilele trecute. Pun pariu că fetele au înnebunit. Se aplecă în faţă. Erai acolo, nu-i aşa, Luce?

Miles era cu furculiţa ridicată în aer. Ochii lui mari, albaştri, îi trădau nedumerirea. Şi totuşi spera să o audă pe Luce spunând că da, fetele - inclusiv ea - o luaseră, într-ade- văr, razna.

— Roland a zis şi că Miles a pierdut, spuse Daniel liniştit şi îşi puse nişte umplutură de curcan în farfurie.

La celălalt capăt al mesei, Gabbe puse capăt tensiunii cu un sunet satisfăcut, asemănător torsului unei pisici.

— Oh, Dumnezeule, doamnă Price. Această varză de Bruxelles este ca o bucată de rai. Nu-i aşa, Roland?

— Mda, încuviinţă Roland. Parcă mă poartă înapoi la vremuri mai simple.

Mama lui Luce a început să spună reţeta, în timp ce tatăl ei vorbea despre produsele locale. Luce încerca să se bucure de acest moment rar cu familia sa, şi Callie se aplecă să-i şoptească la ureche că toată lumea părea super, în special Arriane şi Miles - dar mai erau multe lucruri de aranjat. Luce se simţea de parcă ar fi trebuit să stea pe fază pentru a dezamorsa o bombă.

Câteva minute mai târziu, când plasă platourile la masă a doua oară, mama lui Luce spuse:

— Ştii, eu şi tatăl tău ne-am cunoscut când eram cam de vârsta ta.

Luce auzise povestea de trei mii cinci sute de ori până acum.

— El era fundaşul de la Athens High. Mama ei îi făcu cu ochiul lui Miles. Şi pe vremea aia tipii atletici înnebuneau fetele.

Tatăl lui Luce a râs, şi ea aştepta replica lui celebră.

— Trebuia să-i arăt lui Doreen că nu eram un tip aşa de dur în afara terenului.

— Mi se pare super căsnicia solidă pe care o aveţi, spuse Miles şi luă unul dintre faimoasele rulouri ale mamei lui Luce. Luce este norocoasă să aibă părinţi atât de oneşti şi de deschişi cu ea şi unul cu celălalt.

Mama lui Luce radia.

Dar, înainte ca ea să poată răspunde, Daniel se băgă în vorbă:

— Cred că e mai mult decât asta, Miles. Nu credeţi, doamnă Price, că o relaţie adevărată este mai mult decât distracţie şi jocuri? Şi că asta presupune un efort?

— Sigur, sigur. Tatăl lui Luce şi-a şters buzele cu şerveţelul. Altfel, de ce ar fi considerată căsătoria un angajament? Sigur că dragostea are urcuşuri şi coborâşuri. Aşa e viaţa.

— Bine spus, .Mr. P., zise Roland, cu emoţia ascunsă pe chipul drăgălaş de băiat de şaptesprezece ani. Dumnezeu ştie că am văzut ceva urcuşuri şi coborâşuri.

— Oh, haide, se amestecă şi Callie în conversaţie, spre surprinderea lui Luce.

Biata Callie nu ştia cum stătea treaba cu cei prezenţi. Voi, băieţi, faceţi ca totul să pară aşa de dificil.

— Callie are dreptate, spuse mama lui Luce. Voi, copii, sunteţi tineri şi plini de speranţe, şi ar trebui să vă distraţi.

Distracţia. Deci ăsta era scopul acum? Era distracţia ceva posibil pentru Luce? Se uită în treacăt spre Miles. El zâmbea.

— Mă distrez, replică el.

Asta conta mult pentru Luce, care îşi trecu privirea roată în jurul mesei şi îşi dădu seama că, în ciuda tuturor, şi ea se distra. Roland făcea un adevărat spectacol vorbind cu un crevete spre Molly, care râdea poate pentru prima dată în istorie. Cam se purta foarte grijuliu cu Callie, oferindu-se chiar să-i pună unt pe rulou, dar ea îl refuză cu sprâncenele încruntate şi clătinând din cap. Shelby mânca de parcă se antrena pentru vreo competiţie. Şi cineva o tot atingea pe Luce cu piciorul pe sub masă. Ea întâlni ochii violeţi ai lui Daniel. Acesta îi făcu cu ochiul, şi ea simţi brusc fluturi în stomac.

Era ceva remarcabil la acest grup. Era cea mai animată Zi a Recunoştinţei pe care o avuseseră de când murise bunica lui Luce, iar familia Price încetase să mai meargă în Louisiana de sărbători. Aceasta era familia ei acum: toţi aceşti oameni, îngeri, demoni şi ce altceva mai erau ei. La bine şi la rău, complicaţi, înşelători, plini de suişuri şi de coborâşuri şi uneori chiar distractivi. După cum spusese tatăl ei, aşa e viaţa.

Şi, pentru o fată care avusese ceva experienţă cu moartea, viaţa era lucrul pentru care Luce era dintr-odată extrem de recunoscătoare.

— Ei bine, eu m-am săturat, anunţă Shelby după vreo câteva minute. Mă refeream la mâncare. A terminat toată lumea? Hai să strângem! Fluieră şi făcu semn ca şi cum ar fi dat adunarea. Sunt nerăbdătoare să mă întorc la şcoala aia la care mergem toţi...

— Eu vă ajut cu strânsul mesei, sări Gabbe şi începu să adune farfuriile, trăgând-o pe Molly, care ezita, în bucătărie.

Mama lui Luce încă trăgea cu ochiul pe furiş, încercând să vadă acel grup prin ochii fiicei sale. Lucru de-a dreptul imposibil. înţelesese cum stătea treaba cu Daniel destul de rapid şi se uita când la unul când la celălalt. Luce îşi dorea o şansă să-i arate mamei că între ea şi Daniel era ceva solid şi minunat şi nu semăna cu nimic altceva din lume, dar erau prea mulţi în jurul lor. Tot ce ar fi trebuit să fie uşor i se părea extrem de dificil.

Apoi Andrew termină de mestecat penele din jurul gâtului şi începu să chelălăie la uşă. Tatăl lui Luce se ridică şi căută lesa câinelui. Ce uşurare!

— Cineva vrea să facă plimbarea de după masă, anunţă el.

Mama ei zâmbi.

— Suntem mândri de tine, Luce. Indiferent ce s-ar întâmpla. Să ţii minte asta.

— Îmi place de Miles, zise tatăl ei, prinzând lesa lui Andrew.

— Iar Daniel este... uluitor, zise mama ei pe un ton ferm.

Obrajii lui Luce se îmbujorară şi privi înapoi către masă.

Le aruncă părinţilor ei o privire de genul nu-mă-faceţi-să-mă-simt-jenată.

— Bine! Plimbare plăcută!

Luce ţinu uşa deschisă şi îi privi cum se îndepărtau în noapte, cu câinele atât de nerăbdător, că mai avea puţin şi se strângea de gât cu lesa. Aerul rece care venea prin uşa deschisă era chiar reconfortant. Casa era încinsă de la atâţia vizitatori. Când părinţii ei dispărură în noapte, ei i se păru că vede ceva licărind afară.

Ceva care semăna cu o aripă.

— Ai văzut? întrebă ea, deşi nu ştia cui se adresa.

— Ce? strigă tatăl ei, întorcându-se.

Părea atât de împlinit şi de fericit, încât aproape că îi frângea inima lui Luce.

— Nimic. Luce se chinui să zâmbească în timp ce închidea uşa. Simţi că era cineva chiar în spatele ei.

Daniel. Căldura care o făcea să se cutremure şi să rămână locului.

— Ce ai văzut?

Vocea lui era rece, nu de supărare, ci de teamă. Ridică privirea spre el, încercând să-l apuce de mâini, dar el se întoarse în partea cealaltă.

— Cam, strigă el. Adu-ţi arcul!

În partea cealaltă a camerei se ivi capul lui Cam.

— Deja?

Un bâzâit în afara casei îl reduse la tăcere. Se depărtă de fereastră şi căută ceva în sacou. Luce văzu lumina argintie şi îşi aminti: săgeţile pe care el le colectase de la fata proscrisă.

— Spune-le celorlalţi, zise Daniel înainte să se întoarcă spre Luce. Buzele lui se depărtară şi privirea lui disperată o făcu să creadă că o va săruta, dar el nu făcu decât să întrebe: Aveţi pivniţă aici?

— Spune-mi ce se întâmplă, replică Luce.

Auzea apa curgând în bucătărie şi pe Arriane şi pe Gabbe cântând armonios Heart and. Soul împreună cu Callie, în timp ce spălau vasele. Vedea expresia nervoasă a lui Molly şi a lui Roland în timp ce strângeau masa. Şi, deodată, Luce îşi dădu seama că această cină de Ziua Recunoştinţei era un joc. O acoperire. Numai că nu ştia pentru ce.

Miles apăru lângă Luce.

— Ce se întâmplă?

— Nimic care să te privească pe tine, spuse Cam. Nu nepoliticos, dar suficient de explicit. Molly! Roland!

Molly puse jos teancul de vase.

— Ce vrei să facem?

Daniel fu cel care răspunse, vorbind cu Molly de parcă erau brusc de aceeaşi parte:

— Anunţă-i şi pe ceilalţi. Şi caută scuturi. Vor fi înarmaţi.

— Cine? întrebă Luce. Proscrişii?

Ochii lui Daniel erau fixaţi asupra ei, iar faţa - marcată de tristeţe.

— Nu ar fi trebuit să ne găsească astă-seară. Ştiam că exista această posibilitate, dar, crede-mă, nu voiam să-i aduc aici. îmi pare rău.

— Daniel, îl întrerupse Cam. Tot ce contează acum este să ripostăm.

O bufnitură puternică îi făcu să amuţească. Cam şi Daniel se mişcară instinctiv către uşa de la intrare, dar Luce clătină din cap.

— Uşa din spate, şopti ea. Prin bucătărie.

Toţi stătură locului o clipă şi ascultară scârţâitul uşii din spate care se deschidea. Apoi urmă un ţipăt lung şi ascuţit.

— Callie!

Luce trecu îngrozită în fugă prin camera de zi, încercând să îşi imagineze ce i se întâmplase celei mai bune prietene a ei. Dacă Luce ar fi ştiut că proscrişii vor apărea, nu ar fi lăsat-o pe Callie să vină. Nu ar fi venit deloc acasă. Dacă s-a întâmplat ceva rău, Luce nu avea să şi-o ierte niciodată.

Când intră pe uşa bucătăriei, Luce o văzu pe Callie ascunsă în spatele siluetei firave a lui Gabbe. Era în siguranţă, cel puţin pentru moment. Luce răsuflă uşurată, aproape prăbu- şindu-se pe spate spre zidul de muşchi pe care Daniel, Cam, Miles şi Roland îl formau în spatele ei.

Arriane stătea în cadrul uşii lăcuite cu un imens butuc de măcelar în mâini. Părea gata să lovească pe cineva pe care Luce nu îl putea vedea încă.

— Bună seara. Era vocea unui tip, extrem de formală.

Când Arriane coborî butucul de măcelar, în cadrul uşii stătea un băiat înalt, slab, cu un pardesiu maro. Era foarte palid, cu faţa îngustă şi nasul mare. Părea cunoscut. Părul blond spălăcit. Ochi complet albi.

Un proscris.

Dar Luce îl mai văzuse undeva.

— Phil? strigă Shelby. Ce naiba cauţi aici? Şi ce ai păţit la ochi? Amândoi sunt...

— Îl ştii pe acest proscris?

Daniel se întoarse spre Shelby.

— Proscris? Vocea lui Shelby tremura. El nu este... El este fostul... El...

— El s-a folosit de tine, spuse Roland, de parcă ştia mai multe decât ceilalţi. Ar fi trebuit să îmi dau seama. Ar fi trebuit să-l recunosc.

— Dar nu ţi-ai dat seama, spuse proscrisul cu vocea foarte calmă.

Căută în interiorul pardesiului şi scoase dintr-un buzunar interior un arc de argint. Din celălalt buzunar luă o să: geată de argint, pe care o privi în grabă. O îndreptă spre Roland, apoi o mişcă repede peste mulţime, ţintind spre fiecare în parte.

— Vă rog să mă iertaţi că am dat buzna aici. Am venit să o iau pe Lucinda.

Daniel păşi înspre proscris.

— Nu vei lua pe nimeni şi nimic, spuse el. Eventual, te poţi alege cu o moarte rapidă, dacă nu pleci imediat.

— Scuze, dar nu, nu pot să fac asta, răspunse băiatul, cu arcul de argint întins. Am avut timp să ne pregătim pentru această noapte de înapoiere binecuvântată. Nu plecăm cu mâna goală.

— Cum ai putut, Phil? se smiorcăi Shelby, întorcându-se spre Luce. Nu am ştiut... Sincer, Luce, nu am ştiut. Am crezut că e doar un ciudat.

Buzele băiatului se arcuiră într-un zâmbet. Ochii lui înfiorători, fără profunzime şi albi, păreau scoşi dintr-un coşmar.

— Dă-mi-o fără luptă, altfel nici unul dintre voi nu va fi cruţat.

Cam izbucni într-un râs lung şi profund. Bucătăria se cutremură, iar băiatul din cadrul uşii tresări agitat.

— Tu şi care armată? întrebă Cam. Ştii, cred că eşti primul proscris pe care îl întâlnesc şi care are simţul umorului. Aruncă o privire prin bucătăria înghesuită. Ce zici dacă ne ocupăm de asta afară? Hai să ne lămurim noi doi. Ce zici?

— Bucuros, răspunse băiatul cu un zâmbet plat pe buzele palide.

Cam îşi răsucea umerii înapoi de parcă încerca să facă un nod - şi atunci, chiar în locul unde omoplaţii se unesc, o pereche enormă de aripi aurii străpunseră puloverul lui gri de caşmir. Acestea se desfăcură imediat, ocupând o mare parte din bucătărie. Aripile lui Cam erau aşa de strălucitoare, încât aproape că te orbeau în timp ce pulsau.

— Iadul pe pământ, şopti Callie, clipind.

— Mai mult sau mai puţin, spuse Arriane în timp ce Cam îşi arcui aripile şi trecu peste băiatul proscris şi ieşi în curte. O să îţi explice Luce, sunt sigură!

Aripile lui Roland se desfăcură cu un sunet ce trimitea cu gândul la un stol care îşi ia zborul. Lumina lămpii din bucătărie evidenţia auriul-închis şi negrul cu aspect de marmură, în timp ce se chinuia să treacă prin uşă după Cam. Molly şi Arriane erau în spatele lui, ciocnindu-se una de alta. Arriane îşi vârî aripile fosforescente în faţa aripilor de culoarea bronzului ale lui Molly, lăsând impresia că sar mici scântei, în timp ce se repezeau amândouă pe uşă. La urmă Gabbe, ale cărei aripi albe pufoase se deschiseră la fel de graţios ca ale unui fluture, dar cu o asemenea viteză, încât împrăştie prin bucătărie o rafală de parfum floral.

Daniel luă mâinile lui Luce în ale lui. închise ochii, trase adânc aer în piept şi îşi lăsă aripile albe şi masive să iasă.

Complet desfăcute, ele ar fi acoperit toată bucătăria, dar

Daniel le ţinea aproape de trup. Ele sclipeau şi străluceau şi arătau incredibil de frumos. Luce se întinse şi le atinse cu ambele mâini. Calde şi lucioase ca satinul pe exterior, dar extrem de puternice. Simţea forţa lui Daniel venea către ea. Se simţea aşa de aproape de el, îl înţelegea mai bine ca oricând. De parcă deveniseră o singură fiinţă.

„Nu îţi face griji. Totul va fi bine. întotdeauna te voi proteja.“

— Rămâi la loc sigur, zise el. Stai aici.

— Nu, insistă ea. Daniel!

— Vin imediat înapoi.

Apoi îşi arcui aripile şi zbură pe uşă.

Cei rămaşi se adunară toţi la un loc. Miles era lipit de uşa din spate, holbându-se pe fereastră. Shelby stătea cu capul în palme. Faţa lui Callie era albă ca frigiderul lângă care stătea.

Luce îşi strecură o mână în mâna lui Callie.

— Cred că am câteva lucruri să îţi explic.

— Cine e băiatul ăla cu arc şi săgeată? şopti Callie, tresărind, fără a da însă drumul mâinii lui Luce. Cine eşti tu?

— Eu? Sunt doar... eu. Luce ridică din umeri şi se simţi străbătută de un fior. Nu ştiu.

— Luce, zise Shelby, încercând în mod vizibil să nu plângă. Sunt aşa o toantă. Jur că nu ştiam. Lucrurile pe care i le-am spus... pur şi simplu mi-au scăpat. întotdeauna ... de tine, şi era un bun ascultător, aşa că eu... adică eu nu aveam idee cine este el în realitate... niciodată nu aş fi...

— Te cred, spuse Luce. Se îndreptă spre fereastră, lângă Miles, şi se uită afară la platforma de lemn pe care tatăl ei o construise cu câţiva ani în urmă. Ce crezi că vrea?

În curte, frunzele de stejar căzute fuseseră strânse în grămezi ordonate. Aerul mirosea a foc în aer liber. Undeva în depărtare se auzea o sirenă. în faţa celor trei trepte ale terasei, Daniel, Cam, Arriane şi Roland stăteau unul lângă altul, cu faţa spre gard.

Nu, nu spre gard, îşi dădu seama Luce. Stăteau cu faţa la o mulţime întunecată de proscrişi, care aşteptau în poziţie de drepţi, cu arcurile argintii îndreptate spre rândul de îngeri. Băiatul proscris nu era singur. El strânsese o armată.

Luce se văzu nevoită să se sprijine de dulap. în afară de Cam, îngerii erau neînarmaţi. Şi ea ştia deja ce puteau face acele săgeţi.

— Luce, stai! o strigă Miles, dar ea o zbughise deja afară.

Chiar şi pe întuneric, Luce văzu că toţi proscrişii aveau aceeaşi privire lipsită de expresie. Era un număr aproape egal de fete şi băieţi, toţi palizi şi îmbrăcaţi cu aceleaşi par- desie maro, băieţii cu părul blond spălăcit tuns scurt şi fetele cu el prins în coadă şi aproape alb. Aripile proscrişilor se arcuiau pe spatele lor. Erau într-o formă deplorabilă - zdrenţăroşi şi uzaţi, şi revoltător de murdari, plini de noroi din cap până-n picioare. Nu aveau nimic în comun cu splendidele aripi ale lui Daniel, ale lui Cam sau ale oricărui înger ori demon pe care Luce îl cunoştea. Stând uniţi, cu ochii lor ciudaţi, goi şi ieşiţi din orbite, cu capetele înclinate în diferite direcţii, proscrişii formau o armată înfiorătoare, desprinsă parcă dintr-un coşmar. Numai că Luce nu se putea trezi.

Când Daniel observă că ea stătea pe terasă împreună cu ceilalţi, făcu cale-ntoarsă şi îi prinse mâinile. Faţa lui perfectă părea marcată de groază.

— Ţi-am spus să stai în casă.

— Nu, şopti ea. Nu voi sta încuiată în timp ce voi, restul, veţi lupta. Nu pot să stau cu mâinile în sân şi să văd cum oamenii din jurul meu mor fără motiv.

— Fără motiv? Hai să ne certăm altă dată, Luce!

Ochii lui continuau să privească ţintă spre linia întunecată a proscrişilor de lângă gard.

Ea îşi strânse pumnii de o parte şi de alta a corpului.

— Daniel...

— Viaţa ta e prea preţioasă pentru a o irosi cu istericale tâmpite. Intră în casă! Acum!

Un sunet strident răsună în mijlocul curţii. Cei zece proscrişi îşi ridicară armele spre îngeri şi eliberară săgeţile. Capul lui Luce se ridică la timp pentru a vedea ceva - pe cineva - care se catapulta de pe acoperiş.

Molly.

Zbură de pe acoperiş, un bulgăre negru care mânuia două greble, învârtindu-le ca pe nişte bastoane, câte unul în fiecare mână.

Proscrişii o auziră, dar nu reuşiră să o vadă venind. Dar greblele lui Molly se învârteau, culegând săgeţile din aer de parcă erau recolte pe un câmp. Ea ateriză pe picioarele încălţate cu cizmele negre de luptă, săgeţile cu vârful înlăturat pocneau şi cădeau la pământ, devenind inofensive precum nuielele. Dar Luce ştia mai bine.

— Acum nu mai încape loc de milă!

Un proscris - Phil - zbieră de cealaltă parte a gardului.

— Du-o înăuntru şi adu săgeţile! strigă Cam la Daniel, urcându-se pe balustrada platformei şi scoţându-şi propriul arc de argint.

Într-o succesiune rapidă de mişcări, el întinse coarda arcului şi trasă în aer trei linii luminoase. Proscrişii se crispară, căci trei dintre ei dispărură sub forma unor nori de praf.

Cu viteza luminii, Arriane şi Roland zburau prin grădină, măturând săgeţile cu aripile lor.

O a doua linie de proscrişi avansa, pregătind un nou potop de săgeţi. Când erau pe punctul de a trage, Gabbe sări peste balustrada platformei.

— Hmmm, hai să vedem!

Cu o privire fioroasă, îndreptă vârful aripii drepte către pământul pe care se aflau proscrişii.

Gazonul se cutremură, şi apoi un strat curat de pământ - de lungimea curţii şi lat de câţiva metri - se despică şi luă cel puţin douăzeci de proscrişi în adâncuri.

Ei urlau, scoţând nişte ţipete seci şi izolate, în timp ce coborau Dumnezeu ştie unde. Proscrişii din spatele lor alunecară şi ei, oprindu-se chiar în faţa hăului pe care Gabble îl făcuse din nimic. Capetele lor se mişcau de la stânga la dreapta, încercând să înţeleagă ce se întâmplase. Alţi câţiva proscrişi se legănară pe margine şi căzură în interior. Un moment mai târziu, pământul scârţâi ca o balama ruginită şi se închise la loc.

Gabbe îşi retrase aripa pufoasă lângă corp cu o eleganţă greu de descris. Apoi îşi şterse fruntea.

— Ei bine, asta ar trebui să ne fie de folos.

Dar apoi o altă avalanşă strălucitoare de arcuri argintii căzu din cer. Una dintre ele se înfipse în treapta de sus a platformei, la picioarele lui Luce. Daniel smulse săgeata din treapta de lemn, rănindu-se la braţ, şi o aruncă iute, ca pe o săgeată letală, direct în fruntea unui proscris care înainta.

Urmă o scânteiere asemănătoare cu bliţul unui aparat foto şi apoi... Băiatul cu ochi albi nici nu avu timp să strige în momentul impactului - pur şi simplu, se evaporă.

Ochii lui Daniel se îndreptară în grabă spre Luce de parcă nu-i venea să creadă că trăia.

Lângă ea, lui Callie i se puse un nod în gât.

— El tocmai... Tipul ăla chiar...

— Da, spuse Luce.

— Nu face asta, Luce, interveni Daniel. Nu mă obliga să te târăsc în casă. Trebuie să lupt. Trebuie să pleci de aici. Acum.

După tot ce văzuse, Luce era de acord. Se întoarse spre casă, îndreptându-se spre Callie, dar apoi, prin uşa deschisă de la bucătărie, observă câţiva proscrişi. Trei dintre ei stăteau în casa ei cu arcuri de argint gata să tragă.

— Nu! urlă Daniel, grăbindu-se să o protejeze pe Luce.

Shelby ieşi iute din bucătărie şi trânti uşa în urma ei.

Trei bufnituri distincte de săgeţi loviră partea cealaltă a uşii.

— Hei, o iertăm! strigă Cam de pe pajişte, clătinând din cap către Shelby, înainte de a înfige cu putere o săgeată în craniul unei proscrise.

— OK, plan nou, bolborosi Daniel. Găseşte un loc undeva în apropiere, unde să fiţi la adăpost. Toţi. Li se adresă lui Callie şi lui Shelby şi, pentru prima dată în acea seară, lui Miles. O apucă pe Luce de braţe. Stai departe de săgeţi, insistă el. Promite-mi.

O sărută iute, apoi îi goni lângă zidul din spate al terasei.

Strălucirea atâtor aripi de înger era aşa de puternică, încât Luce, Callie, Shelby şi Miles se văzură nevoiţi să îşi ferească ochii. Se ghemuiră şi se târâră pe terasă, în vreme ce umbrele balustradei dansau în faţa lor, iar Luce direcţiona pe toată lumea într-o parte a curţii. Trebuia să existe un adăpost undeva.

Mai mulţi proscrişi ieşiră din umbră. Apărură pe crengile mai înalte ale copacilor îndepărtaţi, venind agale printre straturile de flori din grădină şi dinspre vechiul leagăn mâncat de termite pe care Luce îl folosea în copilărie. Arcurile lor de argint străluceau în lumina lunii.

Cam era singurul din tabăra lor care avea arc. Nu se opri să numere câţi proscrişi culcase la pământ. Doar trăgea săgeată după săgeată, cu mare precizie, direct în inima lor. Dar, pentru fiecare proscris care dispărea, părea să apară altul în loc.

Când rămase fără săgeţi, smulse masa de lemn pentru picnic din pământ şi o ţinu în faţa lui cu un braţ, ca pe un scut. Săgeţile ricoşau din masă şi cădeau la picioarele lui. El doar se apleca, le culegea şi trăgea; se apleca, le culegea şi trăgea.

Ceilalţi nu aveau de ales decât să dea dovadă de creativitate.

Roland bătea aşa de tare din aripile aurii, încât curentul creat trimitea săgeţile înapoi în direcţia din care veneau, eliminând o parte dintre proscrişii nevăzuţi. Molly îşi vedea de treabă neobosită; greblele sale se învârteau asemenea unei săbii de samurai şi-i dezarmau pe proscrişi.

Arriane smulse vechiul leagăn de cauciuc al lui Luce din copac şi îl răsuci ca pe un lasou, deviind săgeţile către gard, în timp ce Gabbe alerga să le culeagă. Se învârtea şi lovea în dreapta şi în stânga ca un călugăr derviş, eliminând orice proscris care se apropia prea mult, zâmbind suav în timp ce săgeţile le străpungeau pielea.

Daniel luase cu împrumut potcoavele ruginite ale familiei Price, aflate pe verandă. Le azvârli către proscrişi, lăsând inconştienţi câte trei dintre ei cu o singură potcoavă care ricoşa din craniile lor. Apoi se năpustea asupra lor, le lua săgeţile din arc şi le înfigea în inimile lor cu mâinile goale.

Luce zări magazia tatălui ei şi le făcu semn celorlalţi trei să o urmeze. Se rostogoliră peste balustradă, pe iarbă, ferindu-se şi grăbindu-se spre magazie.

Erau aproape de intrare, când Luce auzi un şuierat rapid în aer. Callie ţipa de durere.

— Callie!

Luce se întoarse iute.

Dar prietena ei era încă acolo. îşi freca umărul acolo unde o julise săgeata, dar în rest, era nevătămată.

— Usturã al naibii de tare!

Luce se întinse pentru a o atinge.

— Cum ai...?

Callie clătină din cap.

— Lăsaţi-vă în jos, strigă Shelby.

Luce se lăsă în genunchi, trăgându-i pe ceilalţi în jos, înspre magazie. Printre umbrele murdare ale uneltelor tatălui lui Luce, maşina de cosit iarbă şi un echipament vechi de sport, Shelby mergea de-a buşilea către Luce. Ochii ei străluceau şi buzele îi tremurau.

— Nu îmi vine să cred că se întâmplă asta, şopti ea, apucând-o pe Luce de braţ. Ştii ce rău îmi pare? E numai vina mea.

— Nu e vina ta, spuse Luce repede.

Sigur că Shelby nu ştia cine era Phil, ce voia cu adevărat de la ea şi ce avea să le aducă noaptea aceasta. Luce ştia cum e să te simţi vinovată pentru ceva ce nu înţelegeai. Nu dorea acest lucru nimănui. Cu atât mai puţin lui Shelby.

— Unde este? întrebă Shelby. Aş vrea să-l omor pe ciudatul ăla nenorocit.

— Nu! Luce o trase pe Shelby înapoi. Nu pleci de aici. Ai putea să mori.

— Nu înţeleg, spuse Callie. De ce ar vrea cineva să-ţi facă rău?

În momentul acela, Miles păşi spre intrarea magaziei, în lumina lunii. Ţinea unul dintre caiacele tatălui lui Luce deasupra capului.

— Nu o să-i facă nimeni rău lui Luce, spuse el în timp ce ieşea din magazie cu caiacul.

— Miles! strigă Luce. întoarce-te...

Se ridică să se ducă după el -, apoi îngheţă, uimită să-l vadă azvârlind caiacul chiar într-un proscris.

Era Phil.

Ochii lui goi se măriră, apoi strigă şi căzu pe iarbă în urma impactului cu caiacul. Ţintuit şi neajutorat, aripile lui murdare se zvârcoleau pe pământ.

Pentru un moment, Miles păru mândru de el - şi Luce se simţi şi ea mândră. Dar apoi, o fată proscrisă pitică păşi înainte, îşi înălţă capul ca un câine care ascultă un fluierat mut, îşi ridică arcul de argint şi ţinti spre pieptul lui Miles.

— Fără milă, spuse cu o voce fără inflexiuni.

Miles era fără apărare în faţa ciudatei fete, care părea că nu înţelegea conceptul de milă, nici măcar în faţa celui mai drăguţ şi mai inocent tip din lume.

— Stop! ţipă Luce, cu inima bătându-i cu putere în timp ce alerga afară din magazie. Simţea confruntările din jurul ei, dar singurul lucru pe care îl vedea era săgeata îndreptată spre pieptul lui Miles. Gata să omoare încă un prieten.

Capul proscrisei se întoarse. Ochii ei goi se opriră asupra lui Luce, apoi se măriră uşor, ca şi când, aşa cum spusese Arriane, putea să vadă sufletul lui Luce arzând.

— Nu trage! Luce îşi ridică mâinile în semn de predare. Pe mine mă vrei!

Nouăsprezece

Proscrisa îşi coborî arcul. Când săgeata se relaxă, coarda arcului scoase un scârţâit, ca uşa unui pod care se deschide. Chipul îi era imperturbabil ca suprafaţa unui lac într-o zi fără vânt. Avea aceeaşi înălţime ca Luce, pielea albă şi moale, buze palide şi gropiţe în obraji chiar şi când nu zâmbea.

— Dacă vrei ca băiatul să trăiască, spuse cu o voce plată, voi ceda în faţa ta.

În jurul lor, ceilalţi încetaseră să mai lupte. Roata din care fusese făcut leagănul se opri lovindu-se de colţul unui gard. Aripile lui Roland încetiniră, şi acesta ateriză pe pământ. Toată lumea stătea încremenită, dar aerul era încărcat de o tăcere electrizantă. Luce simţea greutatea multor priviri asupra ei: Callie, Miles şi Shelby. Daniel, Arriane şi Gabbe. Cam, Roland şi Moly. Privirea goală a proscrişilor. Dar ea nu se putea desprinde de fata cu ochii albi.

— Nu-l vei ucide... doar pentru că spun eu să nu? Luce era atât de contrariată, că începu să râdă. Am crezut că vrei să mă ucizi pe mine.

— Să te ucid pe tine? Vocea mecanică a fetei se înălţă puţin, surprinsă. Nici gând! Ne-am da viaţa pentru tine. Vrem ca tu să vii cu noi. Tu eşti ultima noastră speranţă. Intrarea noastră.

— Intrarea? Vocea lui Miles spuse ceea ce Luce era incapabilă să rostească din cauza şocului. în ce?

— În rai, desigur. Fata se uită la Luce cu privirea goală. Tu eşti preţul.

— Nu! Luce clătină din cap, dar cuvintele fetei îi răsunau în minte, reverberând în asemenea hal încât avu impresia că era atât de golită de orice, că abia mai putea sta în picioare.

Intrarea în rai. Preţul.

Luce nu înţelegea. Proscrişii o luau şi apoi ce? O foloseau pe post de monedă de schimb? Fata asta nici măcar nu o vedea pe Luce. Luce învăţase ceva la Shoreline: faptul că nimeni nu ştia prea bine legendele. Erau prea vechi, prea încurcate. Toată lumea ştia că se întâmplase ceva, în care Luce fusese implicată pentru mult timp, dar nimeni nu părea să cunoască motivul.

— Nu asculta ce-ţi spune, Luce! E un monstru. Aripile lui Daniel tremurau. Ca şi cum credea că ea putea fi ademenită să se ducă. Pe Luce începură s-o mănânce umerii, o mân- cărime arzătoare, în timp ce restul corpului îi era rece.

— Lucinda? murmură proscrisa.

— OK, aşteaptă un pic, îi spuse Luce fetei. Se întoarse către Daniel. Vreau să ştiu: Ce e cu armistiţiul ăsta? Şi nu-mi zice că „nimic“ şi nici că nu-mi poţi explica. Spune-mi adevărul, îmi datorezi asta.

— Ai dreptate, încuviinţă Daniel, luând-o prin surprindere. Continuă s-o ţină sub supraveghere pe proscrisă, ca şi cum aceasta ar fi putut-o lua pe Luce în orice clipă. Eu şi Cam am pus totul la cale. Am lăsat deoparte diferenţele dintre noi timp de optsprezece zile. Toţi îngerii şi demonii. Am pornit împreună să vânăm restul duşmanilor. Pe ei.

Arătă spre proscrisă.

— Dar de ce?

— Din cauza ta. Pentru că aveai nevoie de mine. Scopurile noastre pot fi diferite, dar, pentru moment, eu şi Cam - şi toţi ai noştri - lucrăm ca aliaţi. Avem acelaşi ţel comun.

Secvenţa văzută de Luce în mesager, scena aia îngrozitoare cu Daniel şi Cam pe plajă, asta era în regulă doar pentru că ei căzuseră de acord şi încheiaseră un armistiţiu. Ca să câştige timp pentru ea?

— Nu c-ai fi respectat armistiţiul, spuse Cam către Daniel. La ce bun un armistiţiu dacă nu-l respecţi?

— Nici tu nu l-ai respectat, îi spuse Luce lui Cam. Erai în pădure la Shoreline.

— Te protejam pe tine! replică acesta. Nu venisem să ne plimbăm amândoi sub clar de lună.

Luce se întoarse către Arriane.

— Orice ar fi presupus acest armistiţiu, odată ce s-a terminat... Cam este din nou inamicul? Şi Roland? Nu are sens!

— Doar cere-mi, Lucinda, îi zise proscrisa. Te voi duce departe de toate astea.

— Unde? La cine? întrebă Luce. într-un fel ciudat, o atrăgea ideea de a pleca pur şi simplu. Departe de toată durerea, lupta şi confuzia.

— Nu face un lucru pe care-l vei regreta, Luce, o avertiză Cam.

Era ciudat că el era vocea raţiunii, nu Daniel, care rămăsese ca paralizat.

Luce se uită în jurul ei pentru prima dată de când ieşise din magazie. Lupta încetase. Acelaşi văl de praf care acoperise cimitirul de la Sword & Cross acoperea acum iarba din curte. în timp ce grupul lor de îngeri părea intact, proscrişii îşi pierduseră cea mai mare parte a armatei. Vreo zece stăteau la distanţă, privind. Arcurile argintii erau lăsate în jos. Proscrisa aştepta încă răspunsul lui Luce. Ochii ei străluceau în noapte, iar picioarele i se dădeau înapoi în timp ce îngerii înaintau spre ea. Când Cam se apropie, fata îşi înălţă iar arcul de argint şi ţinti spre inima lui.

Luce îl privea împietrită.

— Nu vrei să pleci cu proscrişii, îi spuse lui Luce, cu atât mai puţin în seara asta.

— Nu-i spune ce vrea sau nu vrea să facă, se băgă Shelby. Nu susţin că ar fi bine să plece cu albinoşii ăştia. Dar toată lumea trebuie să înceteze s-o trateze ca pe un copil şi s-o lase să facă întocmai ce vrea. E destul!

Vocea ei traversă curtea, făcând-o pe proscrisă să sară de la locul ei. Se întoarse şi aţinti arcul spre Shelby.

Luce respiră sacadat. Săgeata de argint tremură în mâinile proscrisei. Trase de coarda arcului. Luce îşi ţinu respiraţia. înainte să apuce să elibereze săgeata, ochii ei lucioşi se măriră. Arcul îi căzu din mâini, iar corpul ei dispăru într-o străfulgerare cenuşie de lumină.

La doi paşi de locul în care fusese proscrisa, Molly îşi lăsă în jos arcul. O lovise pe fată în spate.

— Ce? lătră Molly când toată lumea se întoarse către ea. îmi place fata nefilimă. îmi aminteşte de cineva cunoscut.

Făcu semn cu mâna în direcţia lui Shelby, care spuse:

— Mulţumesc. Pe bune. A fost super.

Molly ridică din umeri, fără să vadă silueta întunecată care se înălţa în spatele ei. Proscrisul pe care Miles îl pusese la pământ. Phil.

Flutură caiacul ca pe o bâtă de baseball şi o lovi pe Molly, trântind-o în iarbă. Se prăbuşi cu un horcăit, iar proscrisul scotoci în trenci după ultima săgeată strălucitoare.

Ochii goi erau singura parte lipsită de expresie a chipului. Restul - rânjetul, sprâncenele, chiar şi obrajii - erau feroce. Pielea albă părea întinsă peste craniul osos. Mâinile îi erau ca nişte gheare. Mânia şi disperarea îi schimbaseră culoarea şi-l transformaseră dintr-un tip ciudat şi palid, dar chipeş, într-un monstru. îşi înălţă arcul de argint şi o ţinti pe Luce.

— Am aşteptat momentul ăsta multe săptămâni. Acum nu am nici o problemă să întind coarda mai mult decât sora mea. Vei veni cu noi.

De fiecare parte a lui Luce, arcurile argintii erau ridicate. Cam îşi scosese iar arcul din haină, iar Daniel ridică arcul pe care fata tocmai îl scăpase. Phil părea că se aştepta la asta. Faţa i se transformă într-un rânjet sinistru.

— Trebuie să-l ucid pe iubitul tău ca să te determin să vii cu mine? întrebă, ţintindu-l pe Daniel. Sau trebuie să-i ucid pe toţi?

Luce privi vârful bont şi ciudat al săgeţii de argint aflate la mai puţin de trei metri de pieptul lui Daniel. Phil n-ar fi ratat de la distanţa asta. Văzuse cum săgeata ucisese zece îngeri în seara asta cu sclipirea ei uşoară. Dar văzuse şi cum săgeata ricoşase din pielea lui Callie de parcă nu ar fi fost decât un simplu băţ, aşa cum părea.

Săgeţile argintii omorau îngeri, nu oameni, îşi dădu ea seama dintr-odată.

Sări în faţa lui Daniel.

— Nu o să te las să-l răneşti. Iar săgeţile tale nu-mi pot face nimic.

Daniel lăsă să-i scape un sunet ciudat, pe jumătate râs, pe jumătate suspin. Luce se întoarse către el, cu ochii larg deschişi. Părea îngrozit, dar, mai mult decât atât, părea vinovat.

Se gândi la discuţia avută sub piersicul de la Sword & Cross, când îi spusese prima dată despre reîncarnările ei. îşi aminti când stătuseră pe plajă şi îi vorbise despre locul lui în rai. Cât se străduise să-l facă să vorbească despre zilele alea. Simţea însă că rămăsese ceva nespus. Trebuia să mai fie ceva.

Scrâşnetul corzii arcului îi atrase din nou atenţia la proscris. Acum îl ţintea pe Miles.

— Destul cu vorba! spuse el. îi voi elimina unul câte unul pe prietenii tăi, până când mi te vei preda.

Curtea era rece şi întunecată, magazia din spatele ei era şubredă, murdară şi reală, dar totul părea un vis. în mintea ei, Luce văzu o lumină puternică, un joc de culori şi un montaj în spirală al vieţilor ei trecute succedându-i-se prin faţa ochilor - mama, tatăl ei şi Andrew. Părinţii pe care-i văzuse în Mount Shasta. Vera patinând pe lacul îngheţat. Fata care înota sub cascadă în costum de baie galben. Alte oraşe, case şi timpuri pe care încă nu le recunoştea. Faţa lui

Daniel sub chipul a o mie de îngeri diferiţi, sub o mie de lumini diferite. Şi flăcări, flăcări şi iar flăcări.

Apoi clipi şi fu din nou în curte. Proscrişii înaintau, apropiindu-se unul de altul şi şoptindu-i lui Phil. Le făcu semn să se dea înapoi, agitat, încercând să se concentreze asupra lui Luce. Toată lumea era încordată. îl văzu pe Miles uitându-se la ea. Probabil că era înspăimântat. O fixă cu o asemenea intensitate, că privirea lui o străfulgeră până în străfundul inimii. Pe Luce o luă ameţeala, iar vederea i se înceţoşă. Urmă o senzaţie neobişnuită, ca şi cum i se lua ceva de pe ea. Ca şi cum fusese îndepărtată o carcasă. Şi îşi auzi vocea spunând:

— Nu trage. Mă voi preda.

Numai că suna ca un ecou şi părea a nimănui, iar Luce nici măcar nu rostise cu adevărat cuvintele. Urmări sunetul cu ochii, iar corpul îi deveni rigid din cauza a ceea ce văzu.

O altă Luce stătea în spatele proscrisului, bătându-l pe umăr.

Dar asta nu era o viaţă anterioară. Asta era ea, în blugii skinny negri, cămaşă cadrilată fără un nasture. Cu părul negru tuns şi proaspăt vopsit. Cu ochii căprui zeflemisindu-l pe proscris. Cu sufletul arzând, în faţa ochilor ei. Vizibil şi pentru ceilalţi îngeri. Asta era o imagine în oglindă a ei. Era...

Opera lui Miles.

Darul lui. O despicase pe Luce în două euri, aşa cum îi spusese că putea face în prima ei zi la Shoreline. „Se spune că e uşor s-o faci cu oamenii pe care-i iubeşti“, zisese.

O iubea.

Nu putea să se gândească la asta acum. în timp ce privirile tuturor erau atrase de reflexie, adevărata Luce se dădu doi paşi înapoi şi se ascunse în magazie.

— Ce se întâmplă? lătră Cam la Daniel.

— Nu ştiu, îi şopti acesta.

Numai Shelby părea să înţeleagă.

— A reuşit, zise încet.

Proscrisul îşi întoarse arcul ca să ţintească în direcţia noii Luce. Ca şi cum încă nu avea încredere în victorie.

— Hai s-o facem, îşi auzi Luce propria voce spunând în mijlocul curţii. Nu pot să rămân aici cu ei. Prea multe secrete, prea multe minciuni.

O parte din ea chiar simţea ăsta. Că nu mai putea continua aşa. Că trebuia să se schimbe ceva.

— Vei veni cu mine şi te vei alătura fraţilor şi surorilor mele? întrebă cu speranţă proscrisul.

Ochii lui o îngreţoşau. întinse mâna albă, fantomatică.

— Da, spuse vocea lui Luce.

— Luce, nu! strigă Daniel. Nu poţi.

Acum, restul proscrişilor îşi înălţară arcurile către Cam, Daniel şi toţi ceilalţi care ar fi putut interveni.

Reflexia lui Luce păşi în faţă. îl luă de mână pe Phil.

— Ba da, pot.

Proscrisul monstruos o legănă în braţele sale albe, ţepene. Se auzi bătaia unor aripi murdare. Un nor de praf se ridică de la pământ. în magazie, Luce îşi ţinea respiraţia. Auzi icnetul lui Daniel în timp ce proscrisul se înălţa şi pleca din curte. Ceilalţi rămaseră muţi de uimire. Cu excepţia lui Miles şi a lui Shelby.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Arriane. Chiar s-a...

— Nu, strigă Daniel. Nu! Nu!

Pe Luce o durea sufletul să-l vadă cum îşi smulgea părul din cap, se învârtea neîncetat şi îşi flutura aripile.

Imediat, restul proscrişilor îşi desfăcură aripile maronii şi îşi luară zborul. Aripile lor erau aşa de subţiri, că trebuiau să dea frenetic din ele ca să se menţină în aer. Se apropiau de Phil, înconjurându-l pentru a forma un scut în jurul lui, ca s-o poată duce pe Luce unde credea că o ducea.

Dar Cam era mai rapid. Proscrişii erau la vreo şase metri în aer, când Luce auzi o ultimă săgeată slobozită din arc.

Săgeata lui Cam nu era pentru Phil. Ci pentru Luce.

Şi ţintise perfect.

Luce îngheţă în timp ce reflexia ei dispăru într-o explozie de lumină albă. în cer, aripile zdrenţuite ale lui Phil tremurară. Erau goale. Un ţipăt îngrozitor îi scăpă. Se năpusti către Cam, urmat de armata sa de proscrişi. Dar se opri la jumătatea distanţei. Ca şi cum şi-ar fi dat seama că nu mai avea de ce să se întoarcă.

— O luăm de la capăt, îi strigă lui Cam. Şi tuturor. Se putea termina. Dar, în seara asta, ţi-ai făcut o nouă categorie de inamici nemuritori. Data viitoare nu vom mai negocia.

Apoi, proscrişii dispărură în noapte.

Înapoi în curte, Daniel îl lovi cu putere pe Cam, dobo- rându-l la pământ.

— Ce naiba e în neregulă cu tine? ţipă, cu pumnii aţintiţi către faţa lui Cam. Cum ai putut?

Cam se forţă să-l oprească. Se rostogoliră în iarbă.

— A fost un sfârşit mai bun pentru ea, Daniel.

Daniel fierbea de furie. îl apucă strâns pe Cam şi îl băgă cu capul în noroi. Ochii lui Daniel scăpărau fulgere.

— Te omor!

— Ştii că am dreptate, strigă Cam, fără să riposteze.

Daniel îngheţă. închise ochii.

— Nu ştiu nimic acum. Vocea îi era tulburată.

Se agăţase de hainele lui Cam, dar acum căzu cu faţa la pământ, îngropându-şi chipul în iarbă.

Luce voia să se ducă la el şi să-i spună că totul avea să fie bine.

Numai că nu era aşa.

Ce văzuse în seara asta pusese capac. Se simţea rău fiindcă fusese nevoită să se vadă - sau să-şi vadă reflexia făcută de Miles - murind din cauza săgeţii.

Miles îi salvase viaţa. Nu putea ignora asta.

Iar restul credeau că totul se sfârşise. Capul i se învârtea în timp ce păşea din umbra magaziei ca să le spună celorlalţi să nu se îngrijoreze, că era încă vie. Dar apoi simţi prezenţa cuiva.

Un mesager plutea în uşă. Luce păşi din magazie şi se apropie de el. încet, se eliberă de umbra aruncată de lună. Alunecă pe iarbă către ea, acoperindu-se de un strat de praf rămas în urma bătăliei. Când ajunse la Luce, tremură şi se înălţă încet de-a lungul corpului ei, până când ajunse să plutească deasupra capului ei.

Închise ochii şi ridică mâna ca să-l atingă. Masa de întuneric se aşeză în palma ei. Scoase un sunet rece, sfârâitor.

— Ce e asta? Daniel îşi întoarse capul la zgomot. Se ridică în grabă. Luce!

Luce rămase locului în timp ce restul o priveau uimiţi cum stătea în faţa magaziei. Nu voia să vadă mesajul mesagerului. îi fusese de-ajuns pentru o noapte. Nici măcar nu ştia de ce făcea asta...

Dar o făcu. Nu voia să aibă o viziune, ci o cale de plecare. Ceva îndepărtat spre care să treacă. Trecuse mult timp de când nu mai luase vreo hotărâre de una singură. Avea nevoie de o pauză. O pauză de tot.

— E timpul să plec, îşi spuse.

Uşa umbrei din faţa ei nu era perfectă - era colţuroasă şi mirosea a canal. Dar Luce îi dădu marginile la o parte.

— Nu ştii ce faci, Luce! auzi vocea lui Roland în pragul uşii. Te poate duce oriunde.

Daniel era în picioare, alergând către ea.

— Ce faci? Auzi uşurarea lui profundă, resimţită pentru că era încă în viaţă şi panica provocată de faptul că putea manipula un mesager. Anxietatea lui îi întări hotărârea.

Voia să privească înapoi, să-i ceară scuze lui Callie, să-i mulţumească lui Miles pentru ce făcuse, să le spună lui Arriane şi lui Gabbe să nu se îngrijoreze, deşi ştia că aveau să o facă, şi să lase un cuvânt de adio pentru părinţii ei. Să-i spună lui Daniel să nu vină după ea, pentru că avea nevoie să facă, asta de una singură. Dar şansa ei de a se elibera se micşora. Aşa că păşi înainte şi îi spuse peste umăr lui Roland:

— Cred că va trebui să văd pe pielea mea!

Cu colţul ochiului, îl văzu pe Daniel fugind către ea. Ca şi cum n-ar fi crezut până acum că avea să o facă.

Simţi cum cuvintele i se ridică în gât. Te iubesc. îl iubea, îl iubise întotdeauna. Dar, dacă ea şi Daniel aveau la dispoziţie eternitatea, dragostea lor putea aştepta până când reuşea să-şi dea seama de câteva lucruri importante despre ea însăşi. Despre vieţile ei trecute şi despre viaţa pe care o avea înainte. Astă-seară mai avea timp doar ca să le facă scurt cu mâna, să respire adânc şi să sară în umbra abisală, în întuneric, în trecut.

Epilog
Iad

— Ce-a fost asta?

— Unde s-a dus?

— Cine a învăţat-o să facă asta?

Vocile frenetice din curte îi sunau şovăielnice şi distante lui Daniel. Ştia că restul îngerilor căzuţi se certau, căutând mesageri în umbrele din curte. Daniel era ca o insulă, izolat de orice în afară de propria sa agonie.

Odezamăgise. O dezamăgise.

Cum se putea una ca asta? Săptămâni la rând se luptase s-o ştie în siguranţă, până când nu mai putuse s-o apere. Acum, momentul ăla venise şi plecase - la fel şi Luce.

1se putea întâmpla orice. Şi putea fi oriunde. Nu se simţise niciodată atât de gol pe dinăuntru şi de ruşinat.

— De ce nu putem găsi, pur şi simplu, mesagerul prin care a trecut, îl reconstruim şi mergem după ea?

Băiatul nefilim. Miles. Era în genunchi căutând prin iarbă cu mâinile. Ca un idiot.

— Nu funcţionează aşa, se răsti Daniel la el. Când păşeşti în timp, iei mesagerul cu tine. De asta nu faci niciodată lucrul ăsta dacă...

Cam îl privi pe Miles, aproape cu o expresie de milă.

— Spune-mi, te rog, că Luce ştie mai multe despre călătoriile cu mesagerii decât tine.

— Taci din gură, spuse Shelby sărind în apărarea lui Miles. Dacă nu ar fi reuşit cu Luce, Phil ar fi luat-o cu el.

Shelby arăta în gardă şi temătoare, nelalocul ei în mijlocul îngerilor căzuţi. Cu ani în urmă, se îndrăgostise de Daniel - el nu, bineînţeles. Dar, până în seara asta, el avusese o părere bună despre ea. Acum, îi stătea pur şi simplu în cale.

— Ai spus chiar tu că lui Luce îi va fi mai bine moartă decât cu Proscrişii, continuă ea, protejându-l în continuare pe Miles.

— Proscrişii care au venit aici din cauza voastră, se băgă Arriane în discuţie, întorcându-se către Shelby, a cărei faţă se făcu roşie.

— De ce presupui că un nefilim oarecare ar putea detecta un proscris? o întrebă Molly pe Arriane. Tu erai la şcoală. Tu ar fi trebuit să observi.

— Toată lumea, linişte.

Daniel nu putea gândi cum trebuia. Curtea era plină de îngeri, dar absenţa lui Luce o făcea să pară goală...

Nici nu se putea uita la altcineva. Shelby pentru că picase în capcana proscrişilor. Miles pentru că trăia cu impresia că avea un cuvânt de spus asupra viitorului lui Luce. Cam pentru ceea ce încercase să facă...

Oh, momentul în care crezuse că o pierduse din cauza săgeţii lui Cam! Aripile i se păruseră prea grele pentru a le înălţa. Mai reci decât moartea. în momentul acela, renunţase la orice speranţă.

Dar fusese numai un truc. O reflexie, nimic deosebit în condiţii normale, dar ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat Daniel astă-seară. îl zguduise zdravăn. Aproape îl omorâse. Până când venise bucuria reînvierii ei.

Încă mai exista speranţă.

Numai să o poată găsi.

Fusese uimit s-o vadă pe Luce deschizând umbra. Surprins, impresionat şi atras de ea, dar, mai presus de toate, şocat. De câte ori o făcuse fără ca el să ştie?

— Ce crezi? îl întrebă Cam, venind lângă el. Aripile li se apropiară cu o forţă magnetică, iar Daniel era prea obosit ca să le mai îndepărteze.

— O să mă duc după ea, spuse.

— Bun plan, zise Cam sarcastic. Du-te după ea! Oriunde în timp şi spaţiu, de-a lungul a câteva mii de ani. De ce-ai avea nevoie de o strategie?

Sarcasmul lui îl făcu pe Daniel să-şi dorească să-l ia la bătaie pentru a doua oară.

— Nu-ţi cer nici sfatul, nici ajutorul, Cam.

Numai două săgeţi rămăseseră în curte: cea cu care o omorâse Molly pe proscrisă şi pe care o avea Daniel şi cea pe care o găsise Cam pe plajă la începutul armistiţiului. Ar fi fost o simetrie interesantă dacă Daniel şi Cam ar fi fost inamici în momentul ăsta - două arcuri, două săgeţi şi doi inamici de moarte.

Dar nu. Nu încă. Trebuiau să elimine prea mulţi alţii înainte să se înfrunte iar unul cu celălalt.

Roland, care stătea între cei doi, îi vorbi lui Daniel cu voce joasă:

Ideea este că treaba asta va necesita un efort de echipă. Am văzut cum copiii ăştia sar în mesageri. Nu ştie ce face, Daniel. Va da curând de belele.

— Ştiu.

— Nu e un semn de slăbiciune să ne laşi să te ajutăm, spuse Roland.

— Pot eu să vă ajut, interveni Shelby. Până atunci şuşotise cu Miles. Cred că ştiu unde ar putea fi.

— Tu? întrebă Daniel. Ai făcut destul. Amândoi.

— Daniel...

— O cunosc pe Luce mai bine decât oricine. Daniel le întoarse tuturor spatele şi înaintă în spaţiul întunecos şi gol din curte, unde păşise ea în mesager. Mai bine decât o veţi cunoaşte voi vreodată. Nu am nevoie de ajutorul vostru.

— Tu ştii trecutul ei, spuse Shelby, postându-se în faţa lui pentru a-l forţa s-o privească. Nu ştii prin ce a trecut în astea câteva săptămâni. Eu am fost împreună cu ea când şi-a văzut vieţile anterioare. Eu i-am privit chipul când şi-a găsit sora pierdută, când tu ai sărutat-o şi... Shelby plecă târşâindu-şi picioarele. Ştiu că mă urâţi cu toţii în momentul ăsta. Dar jur pe... pe orice vreţi voi. Puteţi avea încredere în mine. Şi în Miles. Vrem să vă ajutăm. Vă vom ajuta. Vă rog! îl apucă pe Daniel de braţ. Ai încredere în noi!

Daniel se eliberă. Treaba asta cu încrederea îl făcuse întotdeauna să se simtă nelalocul lui. Relaţia lui cu Luce era de neclintit. Niciodată nu trebuise să lucreze la capitolul încredere. Iubirea lor pur şi simplu era.

Dar, în toată eternitatea, Daniel nu reuşise niciodată să aibă încredere în nimeni şi în nimic altceva. Nu voia să înceapă acum.

Undeva pe stradă un câine lătră. Şi apoi încă o dată, mai tare. Mai aproape.

Părinţii lui Luce se întorceau de la plimbare.

În curtea întunecată, ochii lui Daniel îi întâlniră pe ai lui Gabbe. Stătea lângă Callie, probabil consolând-o. Deja îşi retrăsese aripile.

— Pleacă, îi spuse Gabbe în vreme ce stăteau în curtea dezolantă, plină de praf.

Voia, de fapt, să spună: „Du-te după ea“. Ea avea să se descurce cu părinţii lui Luce. Să o ajute pe Callie să ajungă acasă. Se ocupa ea de tot; Daniel trebuia doar să se ducă după ceea ce conta. „O să te găsim şi o să te ajutăm cât de curând putem.“

Luna apăru din spatele unui nor. Umbra lui Daniel mai zăbovi pe iarba de la picioare. O privi cum se măreşte un pic, apoi începu să scoată mesagerul din ea. Când masa rece şi întunecată îl atinse, Daniel îşi dădu seama că nu mai călătorise în timp de multă vreme. Nu-i stătea în fire să privească în urmă.

Dar mişcările erau încă în el, îngropate în aripile, sufletul sau inima sa. Se mişcă repede, dând la o parte umbra mesagerului şi ciupindu-l uşor ca să-l separe de pământ. Apoi, îl azvârli ca pe o bucată de argilă în aer, chiar în faţa lui.

Formă un cadru clar şi bine delimitat.

Făcuse parte din toate vieţile trecute ale lui Luce. Nu exista nici un motiv să n-o găsească.

Deschise uşa. Nu era timp de pierdut. Inima lui urma să-l ducă la ea. Avea senzaţia că după colţ pândea ceva rău, dar şi speranţa că în depărtare îl aştepta ceva incredibil.

Trebuia să fie aşa.

Dragostea lui arzătoare pentru ea îi inundă corpul, până când se simţi atât de plin, că nici nu ştia dacă putea călători, îşi ţinu aripile apropiate de corp şi intră în mesager.

În spatele lui, în curte, o agitaţie îndepărtată. Şoapte, nelinişte şi ţipete.

Nu-i păsa. Chiar nu-i păsa de nimeni.

Numai de ea.

Scoase un strigăt când păşi.

— Daniel!

Voci. în spatele lui, urmându-l, apropiindu-se. Chemându-l în timp ce pătrundea tot mai adânc în trecut.

Oare avea să o găsească?

Fără discuţie.

Şi s-o salveze?

Întotdeauna.